

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

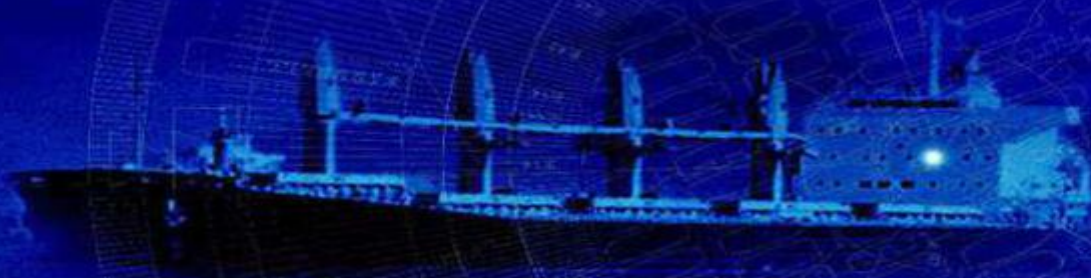
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**#1 *NEW*
YORK TIMES
BESTSELLING
AUTHOR**

JOHN SANDFORD HIDDEN PREY

**FIRST TIME IN
PAPERBACK**

***"Good, dark, perverse, bloody fun."
—The Washington Post Book World***

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusaldır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Gizli Av

Bir *Putnam* Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

Tüm hakları saklıdır.

Telif hakkı© 2004 *John Sandford*

Bu kitabın tamamı veya bir kısmı izin alınmaksızın teksir veya başka bir yolla çoğaltılamaz. Bu kitabın elektronik kopyalarının yapılması veya dağıtılması telif hakkı ihlali teşkil eder ve ihlali yapan kişiyi cezai ve hukuki sorumluluğa maruz bırakabilir.

Bilgi için adres:

Berkley Publishing Group, Penguin Putnam Inc. şirketinin bir bölümü,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

Penguin Putnam Inc. World Wide Web sitesi adresi

<http://www.penguinputnam.com>

ISBN: 1-101-14662-1

BİR *PUTNAM* KİTABI®

Putnam Books ilk olarak Penguin Putnam Inc. şirketinin bir üyesi olan The Putnam Publishing Group tarafından yayımlanmıştır,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

PUTNAM ve "P" tasarımı Penguin Putnam Inc. şirketine ait ticari markalardır.

Elektronik baskı: Nisan, 2004

JOHN SANDFORD TARAFINDAN DA

Avin Kuralları

Gölge Av

Avin Gözleri

Sessiz Av

Kış Avı

Gece Avı

Zihin Avı

Ani Av

Gece

Mürettebatı

Gizli Avı

Belirli Avlar

Kolay Avlar

Seçilmiş Av

Ölümlü Av

Çıplak Av

KIDD ROMANLARI

Aptalın Koşusu

İmparatoriçe

Dosyası Şeytanın

Şifresi

Asılan Adamın Şarkısı

İçindekiler

<u>1</u>
<u>2</u>
<u>3</u>
<u>4</u>
<u>5</u>
<u>6</u>
<u>7</u>
<u>8</u>
<u>9</u>
<u>10</u>
<u>11</u>
<u>12</u>
<u>13</u>
<u>14</u>
<u>15</u>
<u>16</u>
<u>17</u>
<u>18</u>
<u>19</u>
<u>20</u>
<u>21</u>
<u>22</u>
<u>23</u>
<u>24</u>
<u>25</u>

[26](#)
[27](#)
[28](#)
[29](#)
[30](#)
[31](#)
[32](#)
[33](#)
[34](#)

Yazın ETİKET SONU, gecenin tam kalbinde.

Annabelle Ramford, Superior Gölü'nün en güney kıyısındaki bir altın başak tarlasında, vıcık vıcık bir halı parçasının üzerinde oturuyordu, doğuda kocaman bir ay yükseliyordu. Bir şişe New York pinot noir şarabı kalçalarının arasına sıkıca sıkıştırılmıştı. Sıcak, rahat, huzurlu ve biraz da sarhoştı; ölü balık, dizel egzoz, yaban otu ve yıkanmamış pamuklu gömleğinin kokuşmuş ter kokusuyla yıkanıyordu.

Annabelle'in arkadaşları, eğer arkadaş iseler, ona Trey derlerdi. Omuz hizasında kızıl-sarı saçları vardı; saçları kirden dolayı düz ve kafatasına yakın duruyordu; vahşi yeşil gözleri olan yıpranmış bir yüzü vardı; bıçak gibi bir burnu vardı; ve fazla ince, kare omuzlu, kemikleri görünen bir vücudu vardı. Çenesinde onu tanımladığını düşündüğü bir işaret vardı - "Polis cesedin tanımlayıcı bir işaret taşıdığını söyledi" cümlesinde olduğu gibi.

İz, Albuquerque'deki misyonda yaşanan bir kavganın ürünü olan, ters C şeklinde bir yaraydı. Buddy adında bir serseri onu ısırmıştı ve yerden kalktığında kan damlıyordu ve çenesinden bir parça eksikti. Buddy'nin onu yuttuğuna inanıyordu. Neredeyse sempati duyuyordu: bir serseri olduğunuzda, proteininizi alabileceğiniz her yerden alırsınız.

Buddy gibi, Annabelle Ramford da bir serseriydi. Ya da belki bir serseriydi.

Uzun ve son derece tuhaf bir yolculuk, diye düşündü, şarabı içtikçe felsefe yapmaya başlamıştı. büyümüş hali vakti yerinde ve

İyi bir eğitim almıştı ve Superior'da yelkenli teknelerle dolaşıyordu, bu yüzden yazları Duluth'a dönüyordu. Paul'deki özel okullardan sonra Minnesota Üniversitesi'ne gitmiş, burada sosyoloji okumuş, ardından hukuk fakültesine devam etmiş, burada da marihuana ve cin-tonik üzerine uzmanlaşmıştı. Yine de mezun olmuş ve babasının etkisiyle Hennepin County kamu avukatlığı bürosunda, uyuşturucu salgınının en yoğun olduğu dönemde çete üyeleriyle görüşerek iş bulmuştu.

Çatlak. Gözlerini kapatıp kokainin onu kendinden uzaklaştırdığını hissedebiliyordu. Uyuşturucuyu hiçbir insanı sevmediği kadar sevmişti. Kokain ona önce işine, sonra tüm arkadaşlarına ve son olarak da onu kaybetmek üzere teslim eden ailesine mal olmuştu. Sonunda, kokainmanla sikişirken bile, bu makul bir takas gibi görünmüştü.

Boruya girdikten dört yıl sonra nihayet uyandığında, HIV'den bir şekilde kaçınmış olsa da, hayatı yoktu ve üç cinsel yolla bulaşan hastalığı vardı. O zamandan beri seyahat ediyordu.

Garip bir yolculuk, giderek daha da garipleşiyor ...

Çalışma limanı kıyısındaki yerinin tam kuzeyinde, bir yelkenlinin sallanan çapa ışığını ve onun ötesinde, Minnesota Noktası boyunca uzanan sokak ve ev ışıklarını, limanın ağzındaki dar kara parçasını görebiliyordu. Tekne beş yüz metre uzakta olmasına rağmen, alüminyum direğe çarpan donanımın çınlamasını ve tıngırdamasını, arada bir de Sinatra ya da Tony Bennett gibi bir müzik parçasını ve bir kadının kahkahasını duyabiliyordu.

Tepesinde bir milyon yıldız. Sağında bir milyon yıldız daha, daha yakın, daha büyük, daha renkli - Duluth'un gece ışıkları, tepe boyunca kuzeye doğru kayıyordu.

Ölmekte olan bir yaz ve serin. Gölden gelen esintinin dişleri vardı. Trey bir gün önce Goodwill mağazasından Çekoslovak ordusuna ait bir palto almıştı ve yün yakasını boğazına kadar çekmişti. Superior'un su sıcaklığı yaz ortasında bile elli derecenin üzerine pek çıkmazdı ve rüzgârda kışı her zaman hissedebilirdiniz. Ama palto sayesinde hem içi hem de dışı sıcaktı.

Şaraptan bir yudum aldı, boştaki elinin tersiyle dudaklarını sildi, yoğun üzüm aromasının tadını çıkardı. *Bir ay*, diye düşündü.

Burada bir ay daha geçirdikten sonra tekrar taşınmaya başlayacaktı. Kış için Santa Monica'ya dönecekti. Santa Monica'yı sevmezdi. Çok fazla serseri vardı. Ama Minnesota'da donarak ölebilirdiniz, şaka değil: bir deri dolusu viski içip ne yaptığınızı unutturdunuz ve ertesi sabah polisler sizi bir kapı aralığında, kapının L şeklinde donmuş bir halde bulurlardı. O da görmüştü.

Yine de, şimdilik iyi bir yeri v a r d ı ; güvenli, belirsiz, korunaklı ve özgür bir kovuk. Geçici kadınların hayatı erkeklerden daha zordu. Kimse otuz beş yaşında, dişleri dökülmüş, on dört santim sakalı olan ve her tarafı kabuk bağlamış bir serseriye tecavüz etmek istemezdi; ama kadınlar, ne kadar dibe batmış olurlarsa olsunlar, bir erkeğin bir şekilde hâlâ erkek olduğunu kanıtlamak için bile olsa her zaman girmek istediği o gizli yere sahipti. Bunu daha da kanıtlamak için, çoğu zaman basit bir tecavüzle yetinmiyorlardı; sizi eşek sudan gelinceye kadar dövmeleleri gerekiyordu.

Bazı kadınlar buna o kadar alışmışlardı ki neredeyse hiç umursamıyorlardı ama Trey o kadar da aşağılarda değildi. Kirden arındığında o kadar da kötü görünmüyordu. Hâlâ çalışıyordu, bazen garsonluk, aşçılık, hizmetçi kiralama gibi işler yapıyordu. Kendini satma noktasına hiç gelmemişti. En azından teknik olarak.

Duluth'ta güzel bir rutini vardı. Garfield Bulvarı boyunca sefer yapan sabah otobüsü şoförü -adı Tony'ydi- şehre bedava gitmesine izin veriyordu. Şehir merkezindeki alışveriş merkezinde güvenli umumi tuvaletler vardı ve temizlendikten sonra Miller Hill Alışveriş Merkezi'ne gidip güvenlikten kaçarak ve doğru adamları seçerek biraz dilencilik yapıyordu: *Bir doların var mı? Bir doların var mı, lütfen?* Kimsesiz görünümünü, ince yüksek elmacık kemiklerini ve aç yeşil gözlerini mükemmelleştirmişti. Bazı günler 50 dolar kazanıyordu. Bunu Santa Monica'da yapmayı deneyin.

Şaraptan bir yudum daha aldı, arkasına yaslandı, yelkenli kadının tekrar güldüğünü duydu. Biraz sonra da başka bir şey.

Biri geliyor.

CARL WALTHER sessizce oturuyordu, sırtını binanın yan tarafına dayamıştı, duyuları geceye doğru süzülüyordu, tabanca elinde soğuktu. İçerideki asansörün tahıl borulara taşıdığını ve geminin ambarına akıttığını duyabiliyordu.

Daha önce de böyle beklemişti, karanlıkta, sabahın erken saatlerinde bir geyik standında, ayak seslerini dinleyerek, karanlığın içinden hareketleri seçmeye çalışarak. Bir geyik standında da olduğu gibi, pusu yerini ilk bulduğunda hem kulaklarını hem de gözlerini dört açmıştı. Dakikalar geçtikçe araya başka düşünceler girdi: üzerinde böceklerin gezindiğini hissettiğini düşündü; bir sivrisinek kulağının dibinde vızıldadı. Yeni bir işe ihtiyacı vardı, içinde yemek olmayan bir işe; bir pizzacıda geçirdiği altı ay yeterliydi.

Kızları düşündü. Üç harfli bir sporcu olan Randy McAndrews, beden eğitimi dersinden sonra konuşuyordu, Carl sohbetin kenarında duruyordu ve Sally Umana'nın Cheeney's Drive-In'in arka odasında sakso çekerek onu serinlettiğini söyledi. Bu açıklama yarım düzine homurtu ve *mırıldanmayla* karşılandı ama McAndrews bunun doğru olduğuna yemin etti. Carl da diğerleriyle birlikte homurdanmıştı ama o günün ilerleyen saatlerinde koridorda sarışın Sally'yi görmüş ve anında ciddi bir şekilde ereksiyon olmuştu; okulda yürürken bunu bir defterle garip bir şekilde gizlemek zorunda kalmıştı.

Ve şimdi bunu düşünürken, karanlıkta beklerken, aynı etkiyi hissetmeye başladı; o sarışın kafanın aşağı yukarı sallanması fikri ...

Geminin güvertesinde bir ses duydu; uzaklardan gelen bir ses. Yer değiştirdi ve gecenin içine doğru süzüldü. Hangi cehennemdeydi? Kolunu yukarı itti ve saatine baktı: Tanrım, son kontrolden bu yana altı dakika geçmişti. Daha çok bir saat gibi gelmişti. Tıpkı geyik standında şafağı beklemek gibi.

Tam olarak gergin değildi; ilk köpeğini öldürdüğü zamanki kadar gergin değildi. Hâlâ bazen onu düşünüyordu, ormandaki barınaktan aldığı siyah-beyaz köpeği.

"Köpeği neden öldürüyorsun?" Büyükbaba sordu.

"Çünkü kendimi şoka karşı şartlandırmam gerekiyor," dedi. Bu yanıt, izci rütbesi ya da ilk komünyon sınavı için verilen yanıtlar gibi öğrenilmiş bir yanıtı.

"Aynen öyle. Bir silah olarak çalışırken odaklanmalısınız. Acımak yok, pişmanlık yok, soru sormak yok, çünkü bunlar sizi yavaşlatacaktır. Tüm sorular güvene dönüştürülmelidir: Komiteniz size harekete geçme talimatı verir ve siz de bunu yaparsınız. Bu sizin en yüksek görevinizdir."

"Tamam."

"Lenin'in ne dediğini hatırlayın: 'Politikada ahlak yoktur: sadece çıkar vardır'. "

"Tamam." Bu kadar Lenin yeter.

Yaşlı adam, "Şimdi. Köpeği öldür." dedi.

Dudaklarını yaladığını, tabancanın sürgüsünü çalıştırdığını hatırlayabiliyordu. Köpek bir şeyler olduğunu anlamıştı, ona baktı, küçük siyah gözleri merhamet arıyordu, barınakta pek bir şey bulduğu söylenemezdi. Sonra köpek sanki başına gelecekleri biliyormuş gibi arkasını döndü.

Carl onu kafasının arkasından vurdu.

Zor değildi. Hiç de zor değildi; ruhunda belli bir tatmin duygusu açığa çıkmıştı. Bu onu şaşırttı. Asıl şok birkaç dakika sonra, köpeği gömdüklerinde geldi. Küçük bedeni eline aldığı anda hâlâ sıcaktı ama ölmüştü ve onu geri getirmenin bir yolu yoktu. Köpek sonsuza dek gitmişti. Küçük mezara dönüp baktığını ve "*Gerçekten mi?*" diye düşündüğünü hatırlıyor.

Ondan sonra daha çok köpek oldu ve Carl'ın ruhu sertleşti. Artık yolculuklardan korkmuyordu. Bundan zevk almıyordu; sadece pek bir şey hissetmiyordu.

Şimdi başı öne eğik oturuyordu. Bir insan daha mı zor olurdu? Bundan şüpheliydi. Köpekleri çoğu insandan daha çok severdi. Ve köpek bir sına v olsa da, bu öldürme kesinlikle gerekliydi . . .

Sonra farlar çorak arazide, demiryolu raylarının arasında oynadı. Bir araba tekerlek izleri üzerinde sekerek ilerledi, sonra birkaç yüz metre ötede durdu. Tavanında bir ışık vardı. Bir taksi. Carl tabancanın emniyetini açtı, elindeki ağırlığı hissetti; eğitimi aldığı gibi parmağını tetikten uzak tuttu.

RODION OLESHEV karanlıkta bırakılmıştı.

Taksi geri döndü, kapı kilitleri açıldı ve ışıklı tepeye, kasabaya geri döndü. Oleshev kaşlarını çattı: taksi şoförü, taksi ehliyetine göre mankafa bir İsveçli, yoldan daha fazla uzaklaşmayacaktı. Karanlıkta tekerleğini kırabileceğini söylemişti. Bir çukura düşebilirmiş. Lanet olası İsveçliler. Bütün bölge onlarla doluydu.

Oleshev siyah deri ceket, siyah kot pantolon ve düz burunlu askeri elbise ayakkabıları giymiş iri yarı bir adamdı. O sabah tıraş olmamıştı ve iki günlük sakalı boynuna batıyordu. Siyah naylon bir evrak çantası taşıyordu. İçinde denizci belgeleri, bir dijital fotoğraf makinesi, bir çift Razor güneş gözlüğü ve bir dizüstü bilgisayar vardı.

Gece güzeldi, gölün serin sularının üzerinde ince bir yaz pusu vardı ve ay doğuyordu; kıyı şeridinin altı mil aşağısındaki bir binanın ışıklarını net bir şekilde görebiliyordu. Önünde, daha yakında, sadece iki yüz metre ötede, dökme yük gemisi *Potemkin* TDX terminalinin altındaki bir rıhtımda oturuyordu. Geminin güvertesi Kuzey Dakota'dan durum buğdayı aldığı için projektörlerle aydınlatılmıştı.

Oleshev etrafta çok fazla ışık olduğunu düşündü; sadece bulunduğu yerde hiç ışık yoktu. Tahıl terminallerinin güneyindeki tüm bölge toprak yollar, bele kadar uzanan yabani otlar, demiryolu rayları ve yanmış mazot kokan endüstriyel kalıntılardan oluşan yarı çorak bir araziydi. Ay ışığı da yardımcı olmuyor, her yere sert gölgeler düşürüyor, çukurları tümsek, tümsekleri de düz nokta gibi gösteriyordu. Oleshev dikkatli adımlarla *Potemkin*'e doğru ilerledi; önündeki toprakta parlak, bıçağa benzer bir çizgi gördü, ayak parmağıyla uzandı ve ilk ray setinin çelik rayını hissetti.

"Siktir et burayı," diye mırıldandı yüksek sesle.

Oleshev mutsuz bir adamdı ve Rusya'ya dönmek için yapması gereken uydu görüşmesini düşünüyordu. İşler herkesin beklediğinden daha karmaşıktı. SVR'deki Daire ya anlaşma ya da ret bekliyordu, iyi niyet göstergesi olarak para ya da şantajla karşılık vermeye hazırdı. Elde ettikleri şey tam bir saçmalıktı.

Yaşlı adam ne demişti? "Devrimin zamanını ve ilerleyişini tahmin etmek imkansızdır. Az ya da çok kendi kendini yönetir.

gizemli yasalar ..."

Vladimir Ilyich Lenin. Oleshev düşünerek yabani otların arasına tükürdü. Saçmalık ve daha fazla saçmalık. Buradaki insanlar bunun içinde yüzüyordu. Onlar *komünistti*. Bu ne kadar çılgınca? Her nasılsa, *Rusları* bekliyorlardı ve *Komünistlerle* karşılaşmışlardı.

Politika her şeyi karıştırıyordu. Tekrar ayağı takıldı, gecenin sessizliğinde küfretti ve küfrederek, kaşlarını çatarak, bekleyen gemiye doğru tökezleyerek ilerledi.

OLESHEV henüz ışığa, tahıl terminalinin etrafındaki beton zemine adımını atmıştı ki, terminalin yan tarafındaki gölgelerin arasından başka bir adam çıktı. Adam geriye doğru adım attı ve Oleshev adamın kasıklarını karıştırarak fermuarını çektiğini gördü.

İşemek: Bu fikir Oleshev'in aklına geldi ve hazır olmadığı için yarım santim kadar gevşedi. Adam arkasını döndü ve Oleshev pembe elma yanaklarını ve sarı saçlarını gördü ve aklından sarışının bir tayfa, Atlantik'ten gelirken pek sık görmediği bir gece nöbeti üyesi olduğu düşüncesi geçti.

"Bay Moshalov."

Mürettebattan biri değil, İsveççe konuşan o yuvarlak Os'lardan değil. Adamın eli kalktı. Tokalaşmak için değil. Elinde bir silah vardı ve Oleshev silahı gördü ve aklından başka bir düşünce geçti, eğitiminden bir kelime: *Bağır*.

Aslında kılavuzun söylediği *şey rahatlamaya çalışın ama anında harekete geçmeye hazır olun. Sizi esir alan kişinin ateş etmeye niyetli olduğunu görürseniz, dikkatini dağıtmak için ona bağırın. Öldürülseniz bile, belki de arkadaşlarınız onlara verdiğiniz avantajdan yararlanacaktır.*

Oleshev ilk okuduğunda çok fazla saçmalık olduğunu düşünmüştü. Bırak başkası bağırılsın. Yine de en kritik anda *Bağırmayı* düşündü ama ağzını açamadan diğer adam onu kalbinden vurdu. Oleshev geriye doğru düştü. Göğsü acıyordu ama zihni birkaç saniyeliğine iyiydi ve görüşü aslında daha iyi görünüyordu: artık çok fazla ışık vardı. Adam **t e p e s i n d e** durup silahı gözlerine doğrulttuğunda namlunun ucunu net bir şekilde görebileceği kadar ışık vardı. Tekrar bağırarak istedi.

Oleshev'i kalbinden vurduğunu bilmeyen Carl bir adım öne çıktı ve kısa mesafeden Rus'un alınına iki el daha ateş etti. Gereksizdi ama bunu bilmiyordu. Teorisi vardı ama eğitimi yoktu.

TREY, Oleshev'in otların arasından tökezleyerek, mırıldanarak ve homurdanarak geldiğini duymuştu.

Son bir saat içinde terminalde dolaşan iki ya da üç kişi olmuştu. Şişesiyle birlikte deliğinde gözden uzakta durmuş, gecenin içinde görünmez olmuş, gölün tadını çıkarıyordu. Esnedi. Bu kişi merdivenden gemiye çıktığında, diye düşündü, çorak araziye geçip yattığı barakaya geri dönecekti.

Pedi.

Goodwill mağazasındaki bir çöp konteynerinde iki rulo balonlu naylon bulmuş ve biraz koli bandıyla bunlardan en lüks yatağı yapmıştı. Balonlu naylonun üzerinde, zeytin rengi bir askeri battaniyeye sarılmış halde uyurken, neredeyse evine döndüğüne inanacaktı. En güzel geceler yağmur yağdığı gecelerdi, çatıdaki yağmur ve yatağın sıcaklığı onu rahat ve konforlu hissettiriyordu. Sorun şu ki, yalnız kaldığında, canı sıkıldığında ya da stresli olduğunda baloncukları patlatma eğiliminde oluyordu.

Şimdi, deliğinde otururken, bir adamın konuştuğunu duydu; ve sonra bir silah sesi. Gürültülü olmasa da silah sesinin ne olduğunu anladı. Saçmalı tüfek sesi gibi bir *Bap!* Karanlıkta güvende olduğunu düşünerek ayağa kalktı, gözleri etrafındaki otlardan sadece birkaç santim daha yüksektydi.

Uzun boylu, açık renk saçlı bir adam, beton zeminde sırtüstü yatan başka bir adamın üzerinde duruyordu. Uzun adamın yüzü ona dönüktü ve kadın adamın yakışıklılığını fark etti. Tabancayı doğrulttu ve ikinci adamın kafasına iki el daha ateş etti, bap! bap! Tabancanın şişkin bir namlusu vardı. Susturucu mu? Onları sadece filmlerde görmüştü.

Öldürmenin soğuk olduğunu düşündü. Titredi, bir an dengesini kaybetti, kendini yakaladı. Kırık bir beton parçasına bastı, dengesini tekrar kaybetti ve kendini ikinci kez yakaladı. Ve katilin dikkatini çekecek kadar gürültü yaptı.

Başını kaldırdı ve onu gördü -yüzünden yansıyan ışığı gördü- tabancayı kaldırdı ve ona iki el ateş etti. Kadın küçük parıltıları gördü ama kurşunların geçtiğini duymadı çünkü çoktan hareket etmişti, silahtan kaçmak için çılgınca kıyı boyunca uzanan ot ve beton yığınlarının arasından koşuyordu.

Elleri boş olsaydı yapabileceğinden biraz daha yavaş hareket ediyordu: ama bir serseri ve bir sarhoş asla yarısı dolu bir pinot şişesini düşürmezdi, eğer başka bir alternatif varsa değil.

Arkasında bir itiş kakış. Trey düştü, yuvarlanarak şişeyi kurtardı, ayağa kalktı, arkasına baktı, katilin sadece elli adım ötede olduğunu ve yaklaştığını görünce şok oldu. Koştı, çırpındı, adamın düştüğünü ve haykırdığını duydu, biraz daha koştı, düştü, şişeyi kırdı, "Orospu çocuğu" diye bağırdı, döndü ve hala geldiğini, daha da yaklaştığını gördü, tekrar düştüğünü gördü, birkaç adım daha koştı, karanlık şimdi kadife gibi kapanıyordu, arkasına baktı, geldiğini gördü, otuz adım ötede, onu yakaladı

Durdu ve tekrar ateş etti, kız kurşunun saçlarının arasından geçtiğini hayal etti; tekrar ateş etti ve şimdi o kadar yakındaydı ki onu ıskaladığını hayal bile edemiyordu, ama ıskaladı. Koşmak ve ateş etmek zordu ve eğitilmiş değildi.

Ama onu yakalayacaktı. Tekrar aşağı indi, dizlerinin altındaki kayaları hissetti ve adam tam oradaydı. Cebini karıştırdı. Los Angeles'ta, biraz yiyecek alabilmek için sahip olduğu son şeyi satan çaresiz bir Meksikalı serseri, altı dolar karşılığında ona kıvrımlı sarı plastik saplı, altı inçlik bir sustalı bıçak vermişti. Onu iki yıl boyunca bir silahtan çok bir teselli olarak taşımıştı, ama şimdi onu çıkardı, neredeyse düşürüyordu, düğmeye bastı ve bıçak dışarı fırladı, döndü, çaresizdi, ölmeye hazır değildi ...

Katil oradaydı, üç adım ötedeydi ve silahı ona doğrultup tetiği çekti ... ve hiçbir şey olmadı.

Neredeyse konuşur gibi "Kahretsin" dedi.

Trey bıçakla onun peşinden gitti. Dövüşmeyi sevmezdi ama bu konuda fena da sayılmazdı. Onun boyunda bir kadın için değil. Bağırma da biliyordu. "Senin o lanet suratını dağıtacağım, orospu çocuğu..." diye bağırdı ve ona doğru geldi, bıçağı ona doğru savurdu.

Kadını savuşturmak için silahını kaldırdı ve kadın kolunu kesti, adam çığlık atarak kadından uzaklaştı ve kadın adamın yüzüne saldırdı.

Etrafına bakındı, geri çekildi, sonra "Gelip seni alacağım" dedi. Döndü ve yarı koştu, yarı yürüdü, karanlığın içinde Garfield Caddesi'nin ışıklarına doğru geri döndü.

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha. Trey kendi kalbinin atışını duyabiliyordu, nefesini duyabiliyordu, sert ve hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu. Garfield ile rıhtım arasındaki çorak arazide bir araba çalıştı ve Trey arka lambaları gördü, uzun ve dikeydi, altlarında daha küçük ışıklar vardı, kırmızı bir ünlem işareti.

ÇEVRESİNE BAKTI: rıhtımdan sadece yüz metre uzaktaydı. Uçuşu, engebeli zemindeki tüm düşüşlerle neredeyse hiçbir yere gitmemişti. Hâlâ nefesini tutmaya çalışıyor, vücudu adrenalinin etkisiyle titriyor, yavaşça iskeleye doğru ilerliyordu. Bıçak avucunun içinde kaygandı ve bunun kan olduğunu düşündü: elinin topuğuyla bıçağı yuvasına geri itti, bıçağı cebine attı, ellerini pantolonuna sildi.

Rıhtımın kenarında, yabani otların arasına çömelip etrafına bakındı. Yaşayan kimseye dair bir iz yoktu, sadece betonun üzerine uzanmış bir ceset vardı. Bir an sonra, korkmuş ama güçlü bir şekilde baştan çıkmış bir halde, otların arasından çıktı ve yiyecek bir şeyler arayan aç bir kedi gibi cesede doğru ilerledi.

"İyi misin?" diye yüksek sesle seslendi. Aptalca. Deri montlu adam ölmüştü. Öldüğünü biliyordu. Öldürüldüğünü görmüştü. Altı metrelik bir kâğıt ağırlığı gibi, deri ceketli bir örs gibi, betonun üzerinde bacaklarını açmış, kıpırdamadan yatıyordu.

Adamın yanına çömeldi ve kalçasının altında bir cüzdan aradı. Orada bir kalınlık vardı ama cüzdan yoktu. Sonra adamın ceketini karıştırdı; bir cüzdan buldu, aldı ve adamın elinin altında duran evrak çantasının içine soktu. Tekrar etrafına bakındı, etrafını saran karanlığın güvenliğine doğru bir adım attı ve zihninde adamın belindeki kalınlık hissini tekrar hissetti.

Etrafına baktı; *gergin* bir kedi.

Geri çekildi, tekrar diz çöktü, ölü adamın kemer tokasını kurcaladı, çözdü, pantolonunun fermuarını açtı, hissetti ... orada. Başka bir kayış,

elastik. Ellerinin arasından çekti. Göremiyordu ama gözünde canlandırabiliyordu; bir zamanlar kendisinin de buna benzer bir kemeri vardı, babası ona üniversite sonrası İtalya gezisi için vermişti. Başka bir toka buldu, serbest bıraktı ve sertçe çekti. Adam ağırdı, ama para kemeri kaygan naylondan yapılmıştı ve serbest kaldığını hissetti.

Aldım. Ağırlığı onu şaşırttı. Para olamazdı, bir çeşit evrak olmalıydı. Gemi Rus'tu.

Kemeri ve evrak çantasını taşıyarak uzaklaştı ve tekrar karanlığa gömüldü. Asansörün tepesinden birinin seslendiğini duyduğunda cesetten kırk metre uzaktaydı: *Hey. Hey!* Amerikalı bir ses, Rus değil. İlerlemeye devam etti, şimdi daha hızlı, karanlığın derinliklerine doğru, paniği bastırarak.

Onun yeri Garfield'ın dışında, tahıl terminalinden altı yüz metre uzaklıkta, Goodwill mağazasının karşısındaki terk edilmiş bir barakaydı. Kulübenin kapısı ve pencereleri ağır bir şekilde tahtayla kaplanmıştı. İki ay önce orayı dolaşmış, ilgisini çekmiş ama polislerin dikkatini çekmeden içeri nasıl girebileceğinden emin olamamıştı.

Sonra binanın arka tarafındaki temelde gevşek beton blokları gördü. Blokları kaldırmış, kendini kulübenin altına çekmiş ve kendini bir tahta zeminin alt tarafına bakarken bulmuştu. Geri dönmüş, uygun uzunlukta bir çubuk bulana kadar izleri araştırmış ve geri gelip içeri girene kadar döşeme tahtalarına vurmuş.

İçerisi mükemmeldi: boş, kuru ve güvenliydi. Bir telefon dışında her şey. Burası eski demiryolu bağları ya da telefon direkleri gibi kreozot kokuyordu ama artık bunu fark etmiyordu.

Şimdi bloklarını çekip çıkardı ve kulübenin altına, yukarı ve içeri süründü. Bir çantası ve çantanın içinde bir REI mum feneri vardı. Bir kitap kibritiyle yaktı, sonra cüzdanı açtı.

Vay anasını. Paraları karıştırdı, şaşkınlıkla onlara baktı: onluklar, yirmilikler, bir düzineden fazla ellilik. Saydı: dokuz yüz altmış dolar. Zengin olmuştu.

Cüzdanın diğer kısımlarını karıştırdı, ama Rusça kartlar ve birkaç fotoğrafla doluydu, esmer bir kızın küçük renkli enstantaneleri.

Farklı bir zamandan, ellili ya da altmışlı yıllardan gelmiş gibi görünen bir kadın. Ama sonra, diye düşündü, belki de Rus kadınları böyle görünüyordu.

Ve para kemeri: bir tür kâğıt, diye düşündü.

Fermuarı açıp çevirdi ve içinden ince tuğlalar halinde para dökülmeye başladı. *Vay anasını. Vay anasını.* Yüzlerce. Hepsi yüzlüktü, hala banka ambalajları içindeydiler. Bir tuğlanın ambalajını kopardı ve mumun soluk sarı ışığında banknotları saydı. Elli. Tuğlaları saydı: on. Yüz dolarlık banknotlar halinde elli bin doları vardı.

Bir an hareketsiz oturdu. İnsanlar gelecekti. Parayı isteyeceklerdi. Ama hayatta olmaz. Bulan bulur. Çenesi gerildi: Para *onundu*.

Trey, titrek mum ışığında birdenbire çirkinleşen küçük, rahat yerine baktı. Burada yeterince mutluydu ama artık yapacak işleri, gidecek yerleri vardı. Burası tarih olmuştu. Birileri onu görmüş olabilirdi, polisler geliyor olabilirdi...

Ama birkaç dakikası olsa bunların hepsini halledebilirdi. Tanrı aşkına, o bir avukattı; suçlularla birlikte *yaşamış* ve polislerle çalışmıştı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Çılgınca temizlik yapıyordu ki, uzaklardan bir siren sesi duyuldu.

Lütfen Tanrım: Sadece birkaç dakika. . . sadece benim için bir şey yap.

CUMA ÖĞLEDEN SONRA, izinli bir iş günü, güneybatıda gürleyen fırtınalar, çoktan kesilmiş çimler, yeni biçilmiş çimlerin ve benzinin yumuşak, hoş kokusu ve tişörtünün üzerinde yatan temiz ter

Lucas Davenport kanepeye yayılmıştı, huzur içindeydi, başını köpük bir yastığa dayamıştı, sehpanın üzerinde bir Leinie vardı. On iki yaşındaki oğlu Letty West bir okul grubuyla kano yapıyordu; dokuz aylık oğlu merdivenlerin başındaki beşiğinde sessizce uyuyordu; hizmetçisi alışverişe çıkmıştı.

Yalnızdı ve sadece gizlice, suçlu bir zevkle yaptığı bir şeyi yapıyordu; televizyonda golf izliyordu, zihni uyku ile İngiliz golf spikerinin kısık sesi arasındaki loş boşlukta bir sinek kuşu gibi süzülüyordu. Burası, insanın hayalarını rahatça kaşıyabileceği türden sessiz, özel bir yerdi.

Karısı garaj kapısından içeri girdiğinde o da bunu yapıyordu:

WHANG!

Çarpışma evi bir deprem gibi sarstı.

İlk *vınlamayı* yarım saniye sonra yırtılan metalin çıkardığı gıcırta, ikinci, daha küçük bir darbe ve ani, kısa süreli bir sessizlik izledi. Kısa süren sessizliğin içinde Lucas, ellerinin topuklarını göz çukurlarına bastırarak yüksek sesle, "Tanrım, lanet olası Porsche'nin üzerine düşmesine izin verme," dedi.

Sonraki yarım saniye içinde, çocuk üst kattaki beşiğinden çığlık atmaya başladı, telefon çalmaya başladı ve tüm keyifli ortam,

golf, çimen ve benzin kokusu, metro istasyonundaki bir yankesici gibi ortadan kayboldu.

Sıralamaya bakılırsa -vuruş, çarpma, yırtılma sesi ve ikinci çarpma-Lucas, garaj kapısı tamamen açık değilken karısının garaj kapısından içeri girdiğini biliyordu. Birkaç hafta önce ona, "Garaj yoluna böyle girmeye devam edersen garaj kapısına çarpacaksın," demişti.

Burnunu çekti: "Bir cerrahın reflekslerine sahibim." Bu doğrudu, çünkü o bir cerrahtı.

"Bir karıncayıyenin sürüş becerileriyle birleşince," dedi Lucas. "Garaj kapısına çarpacak ve tavanı yerinden sökeceksin."

"Pardon?" dedi. "Neden kitle imha silahları gibi gerçek bir şey hakkında endişelenmiyorsunuz?"

ÇOCUK çığlık atmaya ve telefon çalmaya devam ederken Lucas kanepeden fırladı ve hem çocuğu hem de telefonu görmezden gelerek mutfaktan koridora, garaj giriş kapısına doğru yalınayak koştu. Garaja daldı ve karısının Honda Prelude'unu raylardan çıkıp arabasının üzerine düşmüş olan üst kapının altında buldu. Yan bölmedeki Porsche'ye dokunulmamış gibi görünüyordu.

Honda'nın içinde, Weather elleri ve dizleri üzerindeydi, elleri yolcu koltuğunda, dizleri sürücü koltuğunda, kıcı kaba bir şekilde havadaydı. Arabanın sürücü tarafındaki kapısı üst garaj kapısının enkazı tarafından sıkıştırılmıştı ve Weather yolcu tarafından çıkmaya çalışıyordu. Lucas yeşil John Deere çim biçme makinesinin yanından geçip kapıyı açtı. "İyi misin?"

Weather nadiren ağlardı. Ağlamanın kadınsı gizeme bir hakaret olduğunu düşünürdü. Ama dudağı titredi: "Kapı çok yavaş açıldı."

Lucas kısa bir süre önce evlenmişti ama kadınlarla olan geçmişi oldukça yoğundu. Ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. "Belki de elektrik kesintisi falan olmuştur ve yeterli güç gelmemiştir. Başını kesmiş olmandan korktum. Yaralandın diye."

"ÇÜNKÜ SAATTE ELLİ MİL HIZLA SÜRÜCÜ YOLUNA DÜŞTÜN, SİKİK MORON" diye bağırarak yerine.

HAVA VİTESİN ÜZERİNDEN GEÇİP YOLCU TARAFINDAN DIŞARI ÇIKTI. Telefon çalmayı bıraktı ve başını eve doğru çevirdi, gözleri kısılmıştı: "Sam'in nesi var?" Çocuğun ağlama sesini mutfağa açılan açık kapıdan duyabiliyorlardı.

"Gürültü onu korkuttu. Sen kapıya vurduğunda bütün ev zıpladı," dedi Lucas. "İyi uyuyordu."

Kargo şortu ve golf tişörtü giymiş tombul ve kel bir adam olan komşumuz garaj yolundan yukarı çıktı. Elinde kahverengi kâğıttan bir market poşeti, üstünde de bir marul vardı ve yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Tanrım, garaj kapısını vurdun, ha?"

Weather, "Kapı çok yavaş kalktı," dedi. "Garaj kapısı açacağı doğru çalışmıyordu."

Komşu başını salladı ve gözleri ikiyüzlü bir ifadeye büründü: "Bazen tahrik zinciri kayar. Buna dikkat etmelisin," dedi. Otuz yıldır evliydi. Sonra Lucas'a, "Kapının düştüğünü gördüğümde Porsche'nin üzerine düşmüş olmasından korktum," dedi.

"Aman Tanrım." Lucas yandaki boşluğa çömelmiş koyu yeşil 911 S4'e baktı. "Şimdiye kadar hiç aklımdan geçmemişti."

Komşu Weather'a, "Tanrıya şükür iyisin," dedi ve gözleri istemeden Porsche'ye kaydı.

"Tanrı'ya şükür," diye onayladı Lucas.

Çarpışmayı düzeltmek bir saat sürdü. Lucas'ın yaşlı arkadaşlarından biri, Sloan adında zayıf bir adam yardıma geldi. Honda'nın muhtemelen pert olduğu konusunda hemfikirdiler: Arabanın her sac parçasında en az bir çirkin yarı, göçük ya da kötü bir çizik vardı. Garaj kapısı ray kılavuzları tavanda ve kaputta delikler açmıştı.

State Farm eksperî Prelude'u değerlendirme için nereye götüreceklerini söyledi. "Tanrıya şükür dokuz-on bir değildi," dedi. Asıl yüklenici olan garaj kapısı şirketi Pazartesi gününe kadar kimseyi gönderemedi, ancak Pazartesi akşamından önce kapıyı tamir edeceğine söz verdi. "Bu her zaman olur," dedi garaj kapıcısı. "Genellikle geri geri gidiyorsunuz ama kapı açılmıyor."

"Ben değildim, karımdı," dedi Lucas. "Her zaman öyledir," dedi garaj kapıcısı adam.

PORSCHE enkazdan arındırılmış bir şekilde garaj yoluna çekildi. Lucas bodrumdan bir krikoyla birlikte aletler getirdi. O ve Sloan Honda'nın kapısını krikoyla kaldırdılar, arabayı garajdan dışarı ittiler ve hasarlı kapıyı aşağı indirdiler.

"Umarım Weather'ı suçlamamışsındır," dedi

Sloan. "Kuralları biliyorum," dedi Lucas.

"Sadece bir araba ve bir kapıydı," dedi Sloan. "Boğazına kadar sigortalısın."

"Porsche'yi bir ayakla kaçırdı," dedi Lucas.

Sloan yüzünü buruşturdu: "Tanrım."

Enkazı temizlemeyi bitirdiklerinde bira içmek için içeri girdiler ve omzunda bebeğiyle sakinleşmiş Weather, Lucas'a, "Telefonda bir mesaj vardı. Rose Marie hemen geri aramanı istiyor."

"Hmm." Rose Marie Roux Kamu Güvenliği Komiseri ve Lucas'ın patronuydu. Bebek ona baktı ve başparmağının eklemine emdi. Lucas'ın mavi gözlerine sahipti ve eşit oranda süt, sızdıran bebek bezi ve Johnson'ın bebek pudrasından oluşan bir koku bulutunun içinde yaşıyordu. "Belki de bir şeydir."

Weather, "Duluth'ta ölü bir Rus'la ilgili bir şey." dedi.

"Bu birkaç hafta önce oldu," dedi Lucas. "Tahıl asansöründe vurulan adam mı?"

"Kalpten daha iyi," dedi Weather. Kendisini sözdizimsel bir uygulayıcı olarak görüyordu.

"Muhtemelen bir casus," dedi Sloan şişesini Lucas'a doğru eğerek. "Muhtemelen casusluk yapacaksın."

Lucas Rose Marie'yi aradı. Arkasından Weather'ın, "Ne olduğunu bilmiyorum. Garaj kapısı açıcısına çarptım ama yeterince hızlı açılmadı."

"Zincir bazen kayar," dedi Sloan. "Ya da belki geçici bir elektrik kesintisi olmuştur."

"Gene de öyle dedi, yan komşumuz. Zincir olayı. Bana patronluk tasladığını düşünmüştüm."

"İmkânı yok," dedi Sloan. "Böyle şeyler her zaman olur. İnsanlar dokuz-bir-bir'i arıyor ..."

"Gerçekten mi?"

ROSE MARIE özel cep telefonuna cevap verdi: "Lucas? Duluth'daki ölü Rus'u tanıyor musun?"

"Evet," dedi Lucas. "O bir casus."

Bir anlık sessizlik. Sonra, "Nereden biliyorsun?"

LUCAS DAVENPORT uzun boylu, sert, iri yarı bir adamdı, esmer tenli, mavi gözlü ve yazın bronzlaşmıştı. Bronzluğun etrafına birkaç beyaz yara izi dağılmıştı; boğazında eski bir kurşun yarası, bir kaşından geçip bir yanağından aşağı inen, Marsilya rıhtımlarından kalma romantik bir bıçak kesiği gibi görünen ama aslında bir balıkçı liderinin sırtındaki kesikti. Ve başkaları da vardı, hengâmeli bir yaşamın saklanma delikleri.

Lucas, Minneapolis'te yıllarca istihbarat ve cinayet masasında çalıştıktan sonra Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu'nda Bölgesel Araştırma Ofisi'ni yönetti. Görevi ilginç ve her zaman olmasa da genellikle şiddet içeren suçları incelemek ve vali için "işleri düzeltmekti". İşe girdiği altı ay içinde bu konuda iyi iş çıkarmıştı.

Ufukta bulutlar eksik değildi. Kırk altı yaşındaydı ve muhtemelen başka bir hamilelik planlayan bir eşle bebek bir oğul sahibi olmak için çok yaşlı olduğundan; hızla ergenlik çağına giren Letty'yi idare etmek için çok deneyimsiz ve yeterince sert olmadığından; geç kalmış bir ilk evlilikte rahatlamak için çok katı olduğundan endişeleniyordu. Bir polis olarak avlanmayı hâlâ seviyordu ama yirmi beş yıl boyunca vahşi ölümle ve acımasız suçlularla temas etmenin içindeki temel bir şeyi aşındırmaya başladığından şüpheleniyordu; kinizm bodrumdaki su gibi yükseliyordu. Bunu diğer polislerde de görmüştü; her zaman yanlış zamanda güler, iyi işlere şüpheyile yaklaşır, cömertlikten kuşkulanırdı. Ve uzun süredir atlet olan biri olarak, yılların onu yıprattığını hissedebiliyordu: bir adım kaybetmişti.

Belki de başka bir şey yapmalıyım diye düşündü. Sorun, bunun ne olabileceğini anlayamamasıydı. Hava durumu önerdi

Okula geri dönmesini istiyordu ama ne okuyabileceğini düşünemiyordu ve eğitim bürokrasisi hakkında gördüklerinden sonra bu saçmalıklara katlanabileceğinden emin değildi.

Çalışmak zorunda değildi. İnternet patlamasının zirvesinde, doksanlı yılların sonunda, küçük bir simülasyon yazılım şirketini ihtiyacından çok daha fazla paraya satmıştı. Satmıştı çünkü bir iş adamı değildi ve başka bir iş kurma fikri ilgisini çekmiyordu.

Öte yandan, kışın üstüne oturamazdı. O bu şekilde yaratılmamıştı, Weather da öyle. Evliliklerinde sorun yaşarlarsa, bunun seks ya da para gibi olağan sorunlar yüzünden değil, iş yüzünden olacağını düşünüyordu. İkisi de sürekli çalışıyordu. İkisinin de durabileceğinden emin değildi.

Yani: telefonu kapatmıştı ve bunun hakkında konuşuyorlardı. En azından düşünecek bir casusu vardı.

LUCAS VE WEATHER, Letty ve Sam, hizmetçileri Ellen Jansen ile birlikte, Minneapolis ve St. Paul şehir merkezlerinin aşağı yukarı tam ortasında, St. Paul'deki Mississippi Nehri Bulvarı'nda yaşıyorlardı. Lucas, ikinci kattaki büyük yatak odasından, evi Minneapolis'ten ayıran geçitteki Mississippi'nin çelik renkli yüzeyini görebiliyordu.

Ev yeniydi. Lucas bir mimarla tasarım üzerinde çalışmış, eski evini yıkmış ve yenisini inşa etmişti. Herkes ona Büyük Yeni Ev diyordu.

Rose Marie'yle yaptığı kısa sohbetten sonra Lucas yatak odasına çıktı, tişörtünü ve atletik şortunu çıkarıp kot pantolonunu, golf tişörtünü, mokasen ayakkabılarını giydi ve kemerine takılı 45'liği örtmek için hafif yün örgü bir spor ceket giydi. Eviyle St. Paul şehir merkezi arası on beş dakika sürüyordu; Kamu Güvenliği Departmanı dönüştürülmüş bir mağazada bulunuyordu. Rose Marie'yle telefonda konuştuktan yarım saat sonra, koridordan ofisine doğru yürüyor, başparmağındaki garaj kapısı kılavuz rayı yağını temizlemeye çalışıyordu.

Resepsiyonist, "Weather'ın garaj kapısından kaçtığını duydum." dedi. "Evet. Kapı arabasının üzerine düştü."

"Dava mı
açacaksın?" "Kimi
dava edeceğim?"

Resepsiyonist omuz silkti: "Biri olmalı." Bir dahili telefon düğmesine dokundu. "Lucas burada."

ROSE MARIE ROUX eski bir dost ve patrondu; Lucas'la yirmi yıl öncesine, birkaç farklı işe dayanıyordu. Yönetimdeki bir değişiklik onu eyalet işine ittiğinde Minneapolis polis şefiydi. Lucas'ı da kendisiyle birlikte taşınmaya ikna etmişti.

Rose Marie çok fazla sigara içerdi, içki içtiği ve kaba bir dil kullandığı biliniyordu; egzersizden ve silahlardan nefret ederdi. Lucas kafasını içeri soktuğunda bir asistanla birlikte yasama komitesi için PowerPoint sunumu üzerinde çalışıyordu.

"İçeri gel," dedi. Asistanına: "Lucas'la konuşmam lazım. Neden rif ve restruck'taki turtaları yeniden yapmıyorsun, ben seni ararım. On beş dakika sonra."

Asistan kâğıtlarını toplayıp giderken Lucas bir ziyaretçi koltuğuna çöktü. "Pasta ve restruck da neyin nesi?" Departmandaki herkes rif'in ne olduğunu biliyordu -güç azaltımı. Vergi artışları arasında ara sıra ortaya çıkan bütçe krizlerinden birinin sonucu olarak, genel olarak yüzde beşlik bir kesinti.

"Pasta grafiği ve yeniden yapılandırma," dedi Rose Marie masasının arkasında dolaşırken. Altmış yaşına yeni girmişti. Saçları dağınıktı ve bol gri bir etek ile beyaz bir bluz giymişti. Köşedeki nişte gri bir ceket asılıydı. "Bugünlerde PowerPoint'i tanımıyorsun, bir bok değilsin. Neyin peşindesin?"

Lucas omuz silkti. "Worthington'da bir olay var. Yüzde doksan dokuz Carter denen çocuk yaptı ama ailesi onu bir avukatla korudu. Onunla konuşamıyoruz bile. Bir tanık bulamadığımız sürece hiçbir yere gidemeyiz."

Alnında bir kırılganlık belirdi. "Ama o yaptı?"

"Evet. Michelle bir kız arkadaşına hamile olduğunu düşündüğünü ve bunu ona söylediğini söylemiş. Adam bununla uğraşmak istemedi, bu yüzden onu boğdu ve cesedini köprüden aşağı attı. Ama bu konuda akıllıydı. O gece onu görmemesi gerekiyordu. Maçtan gizlice kaçtı ve onu aldı. Her çeşit insan onu

tribünlerde, tribünlerin altında, maçtan önce, maç sırasında ve maçtan sonra. Kimse gittiği zamanı belirleyemiyor ve kimse onu aldığını da görmemiş. Muhtemelen onunla buluşmak için dışarı çıkmıştır. Yani . . ."

"Biz bittik."

"Tabii vicdanı yoksa ya da ailesinden birinin vicdanı yoksa," dedi Lucas. "Doğruyu söylemek gerekirse, bence o küçük bir psikopat. Belki ailesi bile kandırılmıştır."

Rose Marie içini çekti. "Hay aksi. Bunu almak isterdim."

"Eğer gerçekten hamile olsaydı, fetüs üzerinde DNA testi yapabilirdik ve bu bize bir tür neden verebilirdi, ama ..." Ellerini açarak hayal kırıklığını ifade eden bir hareket yaptı. "Hamilelik olayını bile kanıtlayamıyoruz."

"Ne yapacaksın?" Rose Marie sigarasını yaktı -yasadışı bir eylem- ve dumanı tavana doğru üfleyerek nikotinin etkisiyle rahatladı. "Belki bir şeyler olur."

Lucas başını salladı. Bazen bir şey yapardı. Bir tanık içeri girer, katil bir arkadaşına itirafta bulunur, o da polise gider.

"Başka ne var?" Rose Marie sordu. Masasının üzerinde bir kutu kurşun kalem vardı, sivriltilmemiş sarı bir kalem seçti ve deneysel bir şekilde çevirdi.

Lucas devam etti: "Del McDonald's'ta çalışıyor. Nefret ediyor, bütün gün forklift kullanıyor. Hâlâ ne haltlar döndüğünü bilmiyoruz. Bruins'in denetçileri geçen hafta Del'in burnunun dibinden bin dolar daha çıktığını iddia ediyor, o ise çıkmadığını söylüyor ve onu gece vardiyasına verdiler ama gece vardiyasında sadece birkaç kişi var ve hepsinin bu işin içinde olması gerekiyor..."

"Olabilir," dedi Rose Marie.

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Her neyse, üzerinde çalışıyoruz. Dannie de Brainerd festivalinde öldürülen pezevengi arıyor."

"Del'in bacağı nasıl?" Lucas'ın müfettişlerinden biri olan Del Capslock birkaç ay önce bacağından vurulmuş ve bir kemiği kırılmıştı.

Lucas, "Hâlâ acıyor, hâlâ rehabilitasyona gidiyor," dedi.

Rose Marie, "Belki de çok erken dönmüştür," diye önerdi.

"Hayır, o iyi. Kanepede oturmuş çıldırıyordu."

Rose Marie kalemi birkaç saniye daha evirip çevirdi, sonra silginin ucuyla geçici bir vuruş denedi. "Brainerd o kadar da umurumda değil," dedi sonunda. "Adamı yakalayacağız, bu sadece bir zaman meselesi. Ama Bruin ailesi ve çalışanları geçen dönem valinin kampanyasına otuz bin dolar yatırdı. Del bunu kırabilirse ..."

"Er ya da geç olacak. Eğer gerçekten bir şeyler dönüyorsa. Merak ediyorum, bunun Bruins'in bir tür vergi dolandırıcılığı olma ihtimali nedir?"

"Ah, Tanrım, o *konuya* girme," dedi. "Ayrıca, Elroy Bruin'le konuştum ve bu bir vergi dolandırıcılığı değil. Çok kızgındı."

"Tamam."

"Ee, ne yapıyorsun?" Kalem davulunun sesi yükseldi.

Lucas omuz silkti. "Worthington'da Carter denen çocuğu anlamaya çalışarak biraz zaman geçirdim. Sonra federaller Manitoba'dan sınırdan gelen mallar konusunda endişelendiler; Kittson County'deki Lapham'la bu konuyu konuştum. Bütçesinden tek kuruş bile harcamak istemiyor. Bir görev gücü kurmak istiyor, bu yüzden parasını bizim ödememiz gerekecek. Bunu ertelemeye çalışıyorum."

"Ertelemeye devam et. Hiçbir şey için paramız yok." "Kesinlikle mi, yoksa nispeten mi?"

"Nispeten. Beş parasız kalacak kadar aptal değilim." Biraz daha evirip çevirdi ve birkaç davul sesi daha duyduktan sonra, "Yani seni bir ya da iki haftalığına serbest bırakabilirim, şahsen?"

"Casus için mi?"

"Bir Rus geliyor," diye başladı. "Dışişleri Bakanlığı valiyi aradı ..."

Ölen Rus'un denizci belgelerine göre adının Oleg Moshalov olduğunu, ancak FBI karşı istihbaratının onun bir zamanlar Rus KGB ajanı olan Rodion Oleshev olduğunu tespit ettiğini söyledi. Onu 1980'lerin sonunda Washington'da genç bir ataşe olarak görev yaptığı sırada tespit etmiş ve basmışlardı.

"Federaller Duluth'ta ne yaptığını ya da bunu neden yaptığını bilmiyor. Ruslar, doksanlı yıllardaki büyük hükümet işten çıkarmaları sırasında işten çıkarıldığını ve deniz ticaretine katıldığını söylüyor. O zamanlar

Sözde bu geminin birinci zabiti," dedi Rose Marie. Sigarasını söndürdü, pencereye gitti, açtı ve açıklığa doğru biraz duman üfledi. "Federaller bunun saçmalık olduğunu söylüyor. Adamın bir istihbarat görevinde olduğunu ve birinin onu öldürdüğünü söylüyorlar. Geminin kaptanı ve mürettebatıyla görüştüler ve hepsi onun gerçekten ikinci kaptan *olduğunu* söyledi. . . Pekala. Raporu okuyun." Masasına geri dönüp bir dosya klasörüne dokundu ve Lucas'a bir santim daha yaklaştırdı.

Hareket etmedi. "Tamam. Sonra ne olacak?"

"Bir süre pek bir şey olmadı," diye ağır ağır tekrar oturdu. "Ruslar her şeyi inkâr ediyordu ve olay konsolosluklarındaki Joe Blow adında biri tarafından rutin bir yanlış müdahale olarak ele alınıyordu. Soruşturma çıkmaza girmişti. Sonra birdenbire, iki gün önce Ruslar FBI'ı arayıp harekete geçmeleri için bağırmaya başladılar. Ölen adamın babasının petrol bakanlığında önemli bir kişi olduğu ortaya çıktı - Oleshev'in gerçekte kim olduğunu anlamaları bu kadar uzun sürdü. Babası Putin'le konuşmuş ve şimdi elçilikleri hop oturup hop kalkıyor, Dışişleri Bakanlığı'nın da ödü kopuyor. Ruslar, FBI ve Duluth polislerinin ne yaptığını görmek için bir gözlemci gönderiyor. Pazartesi öğleden sonra Duluth'a gelmesi planlanıyor."

"Herkes ne yapıyor?"

Rose Marie, "Her zamanki tetkikler ama dava bir yere gitmiyor," dedi. "Planlı bir tuzak gibi görünüyor. Federaller, Duluth'taki yerel adamlar, bunun Rus'un Rus'a saldırısı olduğunu düşünüyorlar. Dışişleri Bakanlığı da umurlarında değil. En azından pek değil."

"Bir küme sikişi."

"Aynen öyle. Kimse kimin kime ne yaptığını bilmiyor. Mitford ve ben senin oraya gidebileceğini düşündük. Rus geldiğinde ona olay yerini gezdirin ve herkesin ne yaptığını anlatın."

"Mitford bunun düzeltilmesini istiyor." Mitford valinin en üst düzey yardımcısıydı, gazetenin deyimiyle onun has adamıydı.

Rose Marie, "Her şeyin yoluna girmesini istiyor," dedi. "İnsanların birbirleriyle işbirliği yapmasını, el sıkışmasını ve bunun bir trajedi olduğunu ve yapılabilecek olanın yapıldığını kabul etmesini istiyor."

Rose Marie konuşmayı kesti ve bir an için masasının üzerinden birbirlerini incelediler: Yıllar gerçekten *de* birikiyordu, diye düşündü Lucas. Rose Marie ellili yaşların sonunda ya da altmışlı yaşların başında insanların yaşlı görünmeye başladığı fiziksel sınırı geçmişti. Bu konuda pek de endişelenmiyordu. Lucas ve Weather gibi o da sürekli çalışıyordu.

"Yani halkla ilişkiler yapmamı istiyorsun," dedi Lucas sessizliğin içinde.

"Bana bir iyilik yap," dedi Rose Marie. Dosyayı Lucas'a bir santim daha yaklaştırdı. "Yukarı çık ve etrafa bak. Bak bakalım bir şeyler bulabilecek misin. Bulabilirsen ne âlâ. Bulamazsan da siktir et, sadece iyi görünmemizi sağla. Şu anda kötü görünüyoruz ve herkes sinirli. Ve sırtımızda bir bütçe yükü var. Lanet olası yasama organı ..."

İş için acelesi yoktu. Lucas, Rose Marie'nin dış ofisinden Duluth'u aradı, cinayetle ilgilenen polisle konuştu ve pazartesi sabahı onunla buluşmak için ayarlamalar yaptı. Sonra FBI'ın Minneapolis ofisini aradı, sorumlu özel ajana bir mesaj bıraktı, kendisine "Kenora'da RCMP'deki meslektaşıyla sınır sorunlarını tartıştığı" söylendi.

"Ofiste mi yoksa teknede mi?" Lucas sordu. SAC, bir kiloluk tippet ile kuzey turna balığı avlama rekorunu kırdığı için gazeteye çıkmıştı.

Telefona cevap veren görevli, "Tekneler hakkında hiçbir bilgim yok, ne de tekneleri göz ardı edebilirim," dedi. "Ben sadece sıcaklığın seksen dört derece olduğu, gökyüzünün parçalı bulutlu olduğu ve bir golf topunun uçuşunu etkileyecek rüzgarın çok az olduğu ya da hiç olmadığı bir hafta sonunda telefonlara cevap vermek üzere görevlendirildim. Pazartesi günü ofiste olacak."

LUCAS VE WEATHER sakin bir Cumartesi gününü evde geçirdiler. Kayıp garaj kapısı sürekli bir rahatsızlık veriyordu. Ev, sanki biri dişlerinden birini sökmüş gibi görünüyordu.

Sabah kruvasan almaya çıkıp Sam'i hizmetçiye bıraktıklarında Weather, "Büyük Yeni Ev yaralı görünüyor," dedi. Daha sonra, Lucas'ın eski çömlekçilerinden biri tarafından verilen bir çömlek sergisinde bir saat geçirdiler.

Alevler - Hava sadece *şu anda* ne yaptığıyla ilgileniyordu, diye iddia etti. Böylece tencerelere baktılar ve *çok* iyi görünen ve Sam'e goo-goo sesleri çıkaran alev Jael ile hoş bir sohbet ettiler. Tur sırasında bir ara Lucas'ın aklına sırtında bir bebekle gösteriş yapıyor olabileceği geldi... sonra da *hayır*, Weather bunu yapmaz, diye düşündü.

O öğleden sonra Lucas Sam'i yürüyüşe çıkardı. Aslında onu nehir vadisinin tepesi boyunca uzanan bisiklet yolunda beş millik bir koşuya çıkarmıştı. Sam yüksek teknoloji, büyük tekerlekli, üç yüz dolarlık üç tekerlekli bir bebek arabasındaydı, diyordu Weather, özellikle yuppiler için tasarlanmıştı. O döndükten birkaç dakika sonra Letty kano kampından aradı. Okulunda, Episcopalian özel okullarında olduğu gibi, kanolarda dört gün boyunca bilinçlendirmeyi içeren bir tanıtım haftası vardı ve grubunun ertesi sabah kiliseden hemen sonra Sınır Suları'na doğru yola çıkacağını söyledi.

Öğleden sonra geç saatlerde Lucas, Rose Marie'nin kendisine verdiği dosyayı okudu. Dosya FBI tarafından derlenmişti ve hem yerel FBI ajanlarının hem de Duluth polisinin bulgularını içeriyordu. Cesedin bulunuşu, rıhtımın etrafındaki alanın aranması, cesedi bulan asansör işçisi ve gemi mürettebatıyla yapılan görüşmelerle ilgili bir anlatı vardı. Kurbanın hem olay yerinde hem de *a d l i* tabiplikte çekilmiş fotoğrafları vardı.

Ölen adam üç kez vurulmuştu ve cesetten, katilin silahının dokuz milimetre olduğunu kanıtlamaya yetecek kadar, iki oyuk uçlu mermi parçası çıkarılmıştı. Parçalar belirli bir silahla eşleştirilemeyecek kadar kötü hasar görmüştü. İlginç bir not, üç mermi kovanının bulunmuş olmasıydı ve mermiler 1950'lerden kalmaydı. Parlatılmışlardı ama parmak izi yoktu.

Cesedin tahıl terminalindeki bir işçi tarafından bulunduğu sırada rıhtım bölgesinden kaçan bir adam görülmüştür. Adamın uzun bir palto giydiği bildirilmiştir. Duluth müfettişi tarafından daktilo edilmiş raporun kenarına karalanmış bir notta "Çocuk mu? Palto neydi? Sıcaklığı kontrol et."

Raporda, ölen adamın cesedinin aranmış olduğu belirtiliyordu. Rus'un cüzdanı, evrakları ve belki de belindeki para kemeri kayıptı - adamın pantolonu gevşetilmişti ve adli tabip bel çevresindeki deride iç çamaşırıyla uyumlu olmayan ve para kemeriyle uyumlu olabilecek elastik bant izleri buldu.

Bazı ayrıntılar vardı: Duluth polisleri göl kıyısındaki yabani otların arasında yeni bir iz bulmuşlardı ve bu izde bir dizi düşme izine rastlamışlardı; bu izlerin bir kovalamacayı temsil edebileceğini düşünüyorlardı ki bu da bir infaz gibi görünen olayda garip görünüyordu. Ölü adamın bulunduğu yerde öldürüldüğüne dair hiçbir şüphe yoktu: başının altındaki betonda kurşun izleri vardı.

LUCAS her şeyi düşündü: üzerinde çalışabileceği bilgiler vardı, ki bu her zaman geçerli değildi. Bir soru listesi oluşturmaya başladı.

Cumartesi akşamı barbekü yaptılar: Sloan ve karısı, Del ve karısı -Del, Lucas'ın ofisinde çalışıyordu ve McDonald's hırsızlıklarını araştırıyordu-geldiler. Sokak kıyafetleri giyen Rahibe Mary Joseph, Weather'la tanışmak ve kafatası-yüz cerrahisi hakkında konuşmak isteyen bir psikoloji doktora öğrencisiyle geldi.

Yazın başlarında Lucas, Chicago-Atlanta uçuşunda beyaz saçlı Georgia'lı bir adamla tanışmıştı. Adam, önünde *Big Pig Jig* yazan bordo renkli bir beyzbol şapkası takıyordu ve barbekü hakimi olduğu ortaya çıktı.

Bunu takip eden sohbette Georgia, Tifton'dan James Lever, Lucas'a özel yarışması Pig Jig spareribs'i denemesini tavsiye etti. Malzemeleri bir araya getirmek tam bir baş belasıydı, kemiğin zarını kör bir bıçakla kesmek tam bir baş belasıydı, kaburgaları iki saat boyunca marine etmek tam bir baş belasıydı ve Weather tüm yolu deneyip baharatları kendilerinin öğütmesi konusunda ısrar etmişti, bu da kendi açısından ilginçti, mutfak sarımsak, rezene, zencefil, kekik, fesleğen ve mercanköşk kokuyordu. Her ne kadar bütün yolu gitmekte ısrar etse de Weather iki kutu Coca Cola'yı bir şişe Chianti'yle karıştırma fikrinden çekinmiş ama Lucas da ısrar etmişti.

Uçaktan inmeden hemen önce Lever kaburgalara Miller Genuine Draft biranın eşlik etmesi gerektiğini söylemişti, "çünkü bu kaburgalarla birlikte meyveli bir Meksika birası içerseniz fırtına gibi osurursunuz."

Lucas ahlaki gerekçelerle Miller Genuine Draft içmeyi reddetti ve bu yüzden bir kasa Leinie's ile idare ettiler.

Lucas barbekü yaparken, Weather da fırında kabuğuyla birlikte tatlı mısır kavuruyordu; sonunda mutfak Anzio Plajı'na benzedi ama herkes yemeğin harika olduğu konusunda hemfikirdi.

PAZAR GÜNÜ CUMARTESİ GÜNÜNDEN BİLE DAHA YAVAŞ GEÇTİ, ama yine de harika bir gündü: mavi gökyüzü, yüzünüzü ve cildinizi iyi hissettirecek kadar serin. Pazar öğleden sonra Lucas ve Weather Ford Parkway'deki bir kitapçıya doğru uzun bir yürüyüşe çıktılar ve yol boyunca ne yapması gerektiği hakkında konuştular. "Rose Marie için çalışmayı seviyorum ama vali ... vali. Bir süre sonra biraz fahişelik gibi geliyor," diyor Lucas. "İlk defa kendimi adi hissediyorum. Siyasi nedenlerle insanların peşine düşmek."

Weather, "Aynı eski pislikleri hapse atıyorsunuz," dedi.

"Evet, ama kimsenin umurunda olduğu için değil, politikacılar televizyonda suç dalgalarından bahsedilmesini istemediği için ya da eyalet dışındaki bir şerif işleri batırdığı için, biz de gidip onları kurtarıyoruz, böylece bize borçlu kalacak."

"Okula geri dönersen . . ." "Tanrım, Weather."

"Dinle, senin B.A.'n var."

"Evet. Kağıda basıldığına değmez."

"Elbette öyle, çünkü ilgilendiğin bir şeyi öğrenmek için başka bir sürü şeyle uğraşmak zorunda kalmıyorsun. Düşünüyordum da: Büyük Yeni Ev'i inşa etmekten gerçekten hoşlandın. Seni en mutlu gördüğüm an buydu, onu yaparken. Herkesi biraz çıldırtmıştın ama şu eve bak. Ne harika bir ev."

"O kadar da iyi değil. Bana ön kapıyı satan adamı bulursam taşaklarını keserim. Ve nasıl olur da . . . ?"

"Kapa çeneni bir dakika. Bunu yapmayı seviyordun. Evi inşa etmeyi. İnşaat alanında bir şeyler yapmayı hiç düşündün mü?"

Özel evler falan mı inşa ediyorsunuz?"

Birkaç saniye birlikte yürüdüler ve sonra Lucas, "Hayır, bunu hiç düşünmemiştim," dedi.

"Bu işte iyi olursun. Ve bence bununla ilgilenirdin. Bir şeyler inşa ediyor olurdun. Yaşlılığında şehirde gezerken, inşa ettiğin düzgün evlere baktığını düşün."

Biraz daha yürüdüler ve Lucas sonunda içini çekerek, "Düşünecek bir şey var," dedi.

Weather, "Bu cesaret verici." dedi.

"Ne?"

"Bu ruh haline girdiğinden beri önerdiğim her şeyi elinin tersiyle itiyorsun. İlk defa olumlu bir şey söyledin."

"Evler."

"Bunu bir düşün."

PAZAR AKŞAMI Lucas gitmeye hazırdı. Akşam haberleri sona erdiğinde, FBI'ın sorumlu özel ajanı aradı. "Kenora'dan bir saat önce döndüm, mesajlarımı yeni aldım," dedi. "Duluth'a mı gidiyorsun?"

"Evet. Orada ne yapıyorsun?"

"Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum. Bir saat kadar sonra gelebilir misin?"

"Bu gece gidiyorum..."

"Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var. Washington'dan seninle takılmak isteyen bir adamımız var."

"Bekleyemez

mi?" "Pek

sayılmaz."

"Bir saat sonra görüşürüz," dedi Lucas.

LUCAS'ın FBI ile her zaman muğlak bir ilişkisi olmuştu. Elit olmaları gerekiyordu -ve gerçekten de iyi işler yapıyorlardı- ve öyle davranıyorlardı. Ofisleri bile Lucas'a üstün statülerini hatırlatıyordu. Ofisler filmlerde görülen uzay gemisi içlerine benziyordu; sadece inisiye olanların girmesine izin verilen mühürlü hava kilitleri.

FBI'nin tutumları, ayrıcalıkları, gizlilikleri, askeri ahlakları, eyalet ve yerel polisler kadar süzölmüş ve sonunda kanıksanmıştı. Bir zamanlar nispeten açık olan polis karakolları, insanların korktuğı ve aceleyle geçip gittiğı kaleler haline gelmişti.

Ancak yerel polisler FBI değildi ve FBI'nın yaptıklarını yapmıyorlardı. FBI ajanları ofislerde çalışır ve karmaşık soruşturmalar yaparlardı; sokaklarda değillerdi. Ancak polisler FBI benzeri tutumlar geliştirmeye ve FBI benzeri kaleler inşa etmeye başladıkça, kendilerini devriye arabalarına kapattıkça, halkla temastan kaçındıkça, barış memurlarından ziyade paramiliter bir güce benzemeye başladılar.

Lucas çocukken polisler mahallenin bir parçasıydı, tıpkı postacı ve öğretmen gibi işleri vardı. Lucas Minneapolis polis teşkilatına katıldığında, bu eski gündelik tavır kaybolmaya başlamıştı; polisler kendi barlarını kuruyor, kendi polis partilerini düzenliyor, dışarıdan gelenlere tanınmayan ayrıcalıkları elde ediyorlardı.

Lucas her şeyin federallerin yayılan etkisiyle başladığını düşünüyor ve bundan hoşlanmıyordu. Bunun ülke ve polisler için kötü olduğunu düşündü. Hava kilidinden geçip Minneapolis'teki FBI bürosuna vızıldandığında bunu bir kez daha düşündü.

CHARLES PEYTON ufak tefek bir adamdı, zayıf, mavi gözlü, rüzgârdan yanmış, dudakları çatlamıştı. Kot pantolon ve uzun kollu, açık havada giyilen mavi bir gömlek giyerdi, kolları dirseklerinden yukarı kıvrılmıştı, kıvrımlar her kolda küçük bir düğmeyle yerinde tutulurdu; kimse ona Charley demezdi. Pahalı görünümlü deri bilek botları giymiş olan ayakları masasının bir köşesinde duruyordu. Lucas ofise girdiğinde ayağı kalktı, "Lucas, nasılsın?" dedi ve el sıkışmak için masasına uzandı. Daha kilolu, tembel gözlü, kırmızı yüzlü ve sarışın bir başka adam sağ taraftaki deri koltuğına oturdu ve "Barney Howard," dedi ve bir elini kaldırdı.

Peyton bir ziyaretçi koltuğunu işaret ederek, "Size kahve ya da kola getireyim mi?" diye sordu.

Lucas sandalyeye oturdu ve, "Hayır, teşekkürler. . . Neler oluyor?" dedi.

"Dosyayı okudunuz mu? Rose Marie'ye bir fotokopisini gönderdik."

"Evet," dedi Lucas. "Çoğunlukla adli tıp."

Peyton, "Teknik açıdan elimizden geleni yaptık ama pek bir şey yoktu," dedi. "Hareket eden bir şey yoktu."

"Kaç müfettiş çalışıyor?"

Peyton sanki söyleyeceklerini çiğniyormuş gibi arkasına yaslandı, sonra tekrar öne eğildi. "Bak, sen zeki bir adamsın. Bu kaçak içki değil, işin gerçeği bu ve sen bizim büyük adamlarımızla çalıştın..."

"Louis Mallard," diye araya girdi Howard. "Senin bir arkadaş olduğunu söylüyor." Lucas başını eğdi: *Belki de. Sonra tekrar, belki de değil.*

"Yukarıda bazı adamlarımız var. Bazı karşı istihbarat elemanları," dedi Peyton. "Dava üzerinde çalışıyorlar ama ceza müfettişi olarak değil. Cinayet masası polisi değiller."

"Seninle mi çalışıyorlar?" Lucas Howard'a sordu.

"Evet." Howard başını salladı, gülümsedi ve iri kare dişlerini gösterdi. "Çok fazla analiz yapıyorlar, limana gelen ve giden insanlara bakıyorlar, bu tür şeyler. Bilgisayar işleri. Ruslara yakın olduğunu bildiğimiz kişilere bakıyorlar. Duluth polisini buradaki, Minneapolis'teki ofisimiz aracılığıyla takip ediyorduk ama sizin oraya gideceğinizi duyunca doğrudan sizinle konuşabileceğimizi düşündük."

"Ne hakkında?"

"Ne bulduğunuz hakkında, eğer bir şey varsa. Ne düşündüğünüzü. Ne düşündüğünüz. Biz spekülasyonlarla ilgileniyoruz," dedi. "Soruşturmanıza müdahale etmeyeceğiz ve eğer katili yakalarsanız sorun yok. Ancak bir Rus istihbarat operasyonuna işaret edebilecek başka bir şey bulursanız -eğer bir şey bulursanız- bunu gazetelerden önce duymak isteriz. Sizin ve oradaki insanlarımızın güvenliği için."

"Adamlarınız cinayetle ilgili bir şey buldu mu?"

Peyton, "Etrafı kurcalıyoruz ve bir sürü şey duyuyoruz," dedi. "Ölen adamın bir istihbarat ajanı olduğunu duyduk. Gerçekten bir denizci *olduğunu* duyuyoruz. Rus Mafyası ile bir bağlantısı olabileceğini ya da petrol işindeki babası için çalıştığını duyuyoruz. Bütün bunları duyuyoruz ve hatta bir birahane yanlışı bir kadını tavlayıp kendini vurdurduğuna bile para verebilirim. Ama *bilmiyoruz*."

"Duluth'un topladığı mermiler benden daha eskiydi," dedi Lucas. "Bira eklemi işine benziyor."

Howard, "Ama bir kalbe ve iki kafaya, tam isabetti ve bu bir profesyonel gibi geliyor," diye yanıtladı. "Öfke patlaması yoktu. Pusuya düşürülmüştü. *Vurulmuştu.*"

"Ama eğer bu bir suikastsa, neden onu yuvarladılar?" Peyton Howard'a sordu. "Bilgisayar diskleri mi? Ne?"

"Bilmiyorum," dedi Howard. "Her şey olabilir. Ama eğer onu yuvarlamayı planlıyorlarsa, neden onu dışarıdaki en büyük ışıklı alanın ortasına götürdüler? Taksi şoförü onu karanlıkta, yolun bittiği yerde bıraktığını söylüyor. Eğer orada vurmuş olsalardı, onu henüz bulamamış olabilirlerdi. Onu huzur içinde yuvarlayabilirlerdi."

Sessizlik.

Sonra Peyton şöyle dedi: "Amerikalılar ellili yıllarda, mermilerin üretildiği zamanlarda dokuz milimetrelik tabancaları sevmiyorlardı. Demek istediğim, etrafta savaş hatıraları vardı, Luger'ler ve P-38'ler ve benzerleri, ama pek çok Amerikalı yeni silah olarak dokuz milimetre almıyordu."

"Bu ne anlama geliyor?" Lucas sordu.

"Yani bunu bir Amerikalı yaptıysa, etrafta bulunması garip bir silahtı. Ama Rusların çok sayıda dokuzlusu vardı, özellikle de savaştan sonra. Belki bir tanesi gemide saklanıyordu ama hiç kullanılmadı. Gemi neredeyse mermiler kadar eskiydi. Bu bana biraz mantıklı geliyor," dedi Peyton.

"Ama mermiler Amerikalıydı," dedi Howard.

Peyton, "Ancak gemideki adam herhangi bir silah sesi duymamış, bu da silahın susturulduğunu ve bunun profesyonel bir iş olduğunu gösteriyor," dedi.

Lucas eğleniyordu. "Siz bu işin iki tarafını da tartışıyorsunuz," dedi.

"Kafamız karışık," dedi Howard. "Daireler çizip duruyoruz. Bu cinayet çok tuhaftı. Bu yüzden irtibatta kalırsanız iyi olur. Neler olduğunu gerçekten bilmek isteriz."

Lucas başıyla onayladı.

"Elbette." Bir uzun duraklama daha.

Howard, "Sesin pek hevesli gelmiyor," dedi.

Lucas ayağa kalktı, sandalyesinin etrafında bir tur attı ve ceplerindeki bozuk paraları şingirdattı. "Sormak zorundayım," dedi.

"Sizin adamların bu işi yapma şansı nedir?"

Öyle mi? Hani şu ay roketinin planlarını aletine bantlamış olan ve CIA'den birinin onu öldürüp planları almak için pantolonunu indirdiği adam. Sormak istediğim şey, ya bunu biz yaptıysak?"

Howard başını salladı. "Biz yapmadık."

"İzci onuru mu?" Lucas kuşkuyla sordu.

"Benim sözüme güvenmek zorundasınız ama kontrol ettim," dedi Howard. "Bizimkiler gerçekten başka insanları öldürmez. Ve eğer öldürseydik, bunu araştırmasını isteyeceğimiz son kişi sen olurdun."

Lucas'ın düşüncesine göre dalkavukluk; sizi manipüle edilmiş ve kullanılmış hissettirmedeği sürece, kendinizi sıcak ve bulanık hissetmenizi sağlar.

"Televizyonda bu adamları görüyorum, CIA adamları, M-16'ları var ve kafalarına bu bezden şeyleri takıyorlar ..."

"Biz insanları öldürmeyiz. Bu tür bir anlaşma için değil," diye ısrar etti Howard. "Paramiliter güçlerimiz var, onları Afganistan'da ya da Irak'ta görebilirsiniz, bunu herkes biliyor. Ama biz cinayet işlemeyiz. Eğer biri cinayet işleseydi, bunu bilirdim. Bu tür şeyleri gizli tutamazsınız."

"CIA'de bile mi?"

"Hiçbir yerde. Panik içinde olurlardı ve ben de bir şeyler *hissederdim*, anlıyor musun? Bu seferkinden tek anladığım kafa karışıklığıydı. Biz söyleyene kadar CIA'deki hiç kimse bu pisliğin kim olduğunu bilmiyordu bile. Ve Ruslar bizi arayana kadar hiç dikkat etmedik."

"Bu da bunun büyük bir gizli görev olma ihtimalini azaltıyor," dedi Lucas. "Ruslar bu şekilde arıyor."

"Öyle sanırsın," dedi Howard. "Ama Rusya şu anda o kadar berbat durumda ki sağ elleri sol ellerinin ne yaptığını bilmiyor. Belki de bizi çağıran yanlış eldir."

Bir süre bunu düşündüler, sonra Lucas Peyton'a, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Peyton, "Yukarıda Andy Harmon adında genç bir adamımız var. Birkaç denetçimizle koordinasyonu sağlıyor. Kendisi kitap işleriyle uğraşıyor ama bana ya da Barney'e hemen ulaşabilir. Telefon kontrolleri ya da araştırma gibi şeylere ihtiyacınız olursa seve seve yardımcı oluruz. Bilgisayarda yapabileceğimiz bir şey. İş ciddiye binerse, o zaman birkaç adam koyabiliriz."

"Altı zilyon adamınız var ..." Lucas dedi ki.

"Üçü hariç hepsi *Aptallar için Terörizm* kitaplarını okuyor. Bütün lanet büro . . ." Sesi kesildi; bunu yüksek sesle söylemek istemiyordu. "Her neyse, küçük çaplı bir antika Rus operasyonu için fazla zamanımız yok."

Lucas omuz silkti. "Tamam. İrtibatta kalacağım."

"Oraya vardığınızda adamımız sizi arayacak," dedi Howard. "Sana bazı irtibat numaraları verecek. İyi şanslar."

Lucas mekânı kontrol ederken, "Hiçbir şey olmuyor," diye düşündü. Bir cinayetten başka bir şey yok. Küçük bir değişiklik.

Lucas tekrar eve döndüğünde eşyalarını toplamayı bitirdi, Weather'ı ve bebeği öptü ve hizmetçiyle garaj kapısı müteahhidi hakkında konuştu. Ona endişelenmemesini söyledi.

Saat onda, Weather yatmaya giderken -çalıştığı her gün erken kalkardı ve bu neredeyse hafta içi her gündü- Lucas Acura kamyonetinin yolcu koltuğuna bir spor çantası attı, CD çalara eski bir Black Crowes albümü yerleştirdi ve I-35'ten Duluth'a doğru yola çıktı.

Casuslar, diye düşündü.

CARL WALTHER AVLANIYORDU. Siyah kot pantolonu, Mossy Oak kamuflaj tişörtü ve şapkasıyla gecenin içinde neredeyse görünmez bir şekilde ilerliyor, Batı Dördüncü Cadde'den aşağı inen kadına yaklaşıyor, alışveriş arabasını çatlak kaldırımın üzerinde tıklar tıklar itiyordu.

Geceyi seviyordu: serin havayı, sessizliği, karanlıkta yükselen yeşillik ve nemli toprak kokularını seviyordu. Sapını tamamlarken ağzındaki tuz tadını sevdi.

Bıçağı hatırladı, ona attığı yarayı hatırladı. Kolundaki gerginliği hissedebiliyordu, yara hala iyileşiyordu. Kendine sakin olmasını söyledi: ama gerçek şu ki, neredeyse hiçbir şey hissetmiyordu. Büyükbaba hâlâ onun gerginleşebileceğinden, paniğe kapılabileceğinden, bir şekilde görevinden bunalabileceğinden endişe ediyordu. Böyle bir şey olmayacaktı. Kalbini dinledi. Dakikada yetmiş iki kez atıyordu. Akşam haberlerini izliyor olabilirdi; kendi soğukkanlılığına gülümsedi.

Okulda onu böyle, hızlı, karanlık, ölümcül görünce şaşıracak birkaç kız vardı. Eğer bilselerdi ne kadar etkileneceklerini *hissedebiliyordu*. Bir kızın ona şöyle dediğini hayal ediyordu: *Carl? Bizim Carl mı? Onda her zaman bir şeyler vardı, gözleri, bir kaplanınki gibi...*

Duvardaki bir gölge gibi sarı ışık sırasının altında ilerlerken, kadının alışveriş arabasının *gürültüsünü* dinleyerek hayalini *bir* kenara *ittti*. Onu günün erken saatlerinde fark etmişti. Uzun paltosunu görür görmez, onun

onu buldu. Yünü hatırladı, sıcak bir yaz gecesinde yünün verdiği o tuhaf tüylü hissi.

Haklı olmalıydı. Duluth uzun yün paltolar giyen iki kadın serseri için çok küçüktü. İki haftadır her iki gecede bir şehirde devriye geziyordu; olmalıydı. Kadın köşeyi döndü. Bunu bekliyordu -eğer kadın tepeyi tırmanıyorsa, ondan kaçma olasılığı daha azdı. Adam formdaydı; kadınsa bir serseriydi.

Şimdi hızlıca hareket etti, cebinden çivileri çıkardı, teli fiskeledi. O iyi bir öğrenciydi ve büyükbabası da iyi bir öğretmendi.

İKİ HAFTA ÖNCE, öğretmen ilk gerçek sınavına girmişti ...

Büyükanne ve Büyükbaba Walther, Duluth'un kuzeybatısına arabayla bir saatlik mesafedeki Hibbing, Minnesota'da iki yatak odalı, kiremit örtülü gri bir evde yaşıyorlardı. Ev, posta pulu büyüklüğünde bir çimenliğin üzerine oturuyordu. Çimenler düzgünce biçilmişti ama kötü toprak ve sınırlı güneş ışığına karşı yaşam mücadelesi veriyordu.

Arkada, tek arabalık müstakil bir garaj, kışın rüzgârından uzakta, güneydoğuya doğru eğilmişti. Garajın içinde altı yaşında, on yedi bin kilometre yapmış bir Taurus station wagon vardı.

Doksan iki yaşındaki büyükbabam hâlâ arabayı sürüyordu, gözleri keskin, zihni manzarayı yakalıyordu. Büyükbabanın geniş başının etrafında beyaz saçlardan bir çelenk vardı, ama tepesi pembe ve keldi, birkaç kahverengi yaşlılık lekesi vardı. Burnu geniş ve kısaydı, genleri bozkırdan geliyordu; omuzları genişti ama seksenlerinin ortalarından beri daralmıştı. Yaşlı bir adamın kıcına ve sıska bacaklara sahipti. Kaybettiğini söylüyordu.

Doksan bir yaşındaki büyükanne hem zihnen hem de bedenen zayıflamıştı. Günlerini tekerlekli sandalyede geçiriyor, hayatın sadece belli belirsiz farkına varıyordu. Elleri titriyor, başı sallanıyordu ve gözlerinin altındaki deri yanaklarına doğru sarkan halkalar halinde çökmüştü. Her iki gözünden de katarakt alınmıştı ve görünüşte yeterince iyi görebiliyor olsa da, gözleri her zaman geçmişe bakıyormuş gibi uzak bir bakışa sahipti. Kolları çoğunlukla bir deri bir kemikti ve bacaklarının arkasında baldırları yoktu.

Sabahları Carl okuldan önce gelirdi, onu banyoya götürürlerdi ve büyükbabam kapıyı kapatır, onunla ilgilenir, bezini takardı. Sonra Carl onu oturtmaya yardım ederdi.

sandalyesinde oturur, dedesi de onu beslerdi. Günün geri kalanında televizyonun karşısında otururdu; ara sıra büyükbabama bakıp gülümser ve bir şeyler söylerdi. Genellikle söyledikleri anlaşılmazdı ve bazen Rusça gibi görünürdü.

Büyükanne sandalyesinde oturup ölümü beklerken, büyükbaba neredeyse her zaman kapalı arka verandada, evdeki en iyi lambanın altında kitap okuyor ya da satranç tahtasında problem çözüyordu.

Ama bu gece değil.

Bu gece Moshalov'un -kesinlikle gerçek adı değil ama büyükbabamın sahip olduğu tek isim- eleneceği geceydi.

Bu gece, Büyükbaba ön kapıda bekledi, çoğunlukla ayakta, bazen bir bar taburesinde oturarak. Bazen zor nefes alıyor, Moskova sokaklarında avlandığı günleri hatırlıyordu, Carl'dan daha yaşlı değildi, devletin düşmanlarını kesiyordu. Şimdi aksiyona geri dönmüştü: aksiyon çok iyi hissettiriyordu. Griye dönmüş bir hayatta fazladan bir parça hayat.

Carl Walther Chevy'siyle gelip sokağa park ettiğinde, büyükbabam başını büyükanne çevirdi ve "O burada" dedi. Büyükanne kıpırdandı ama bir şey söylemedi. Televizyonda David Letterman başkanın üzerinde çalışıyordu.

Carl kapıya geldiğinde büyükbaba kapıyı açtı, sokağa bir kez baktı, Carl'ı içeri çekti ve kapıyı kapattı. Yüzü heyecandan pembeleşmişti: "Nasıl gitti?"

"Planlandığı gibi," dedi Carl. "Neredeyse" diye ekledi. On yedi yaşındaydı, sarışındı, yakışıklıydı; uzun yüzlü, yuvarlak çeneliydi. Harfsiz bir atletik ceket giyiyordu.

"Neredeyse mi?"

Carl başını salladı, yüzünü başka tarafa çevirdi ve ön pencereden dışarı baktı. "Terminalin yakınına, bir yan yola park ettim ve karanlıkta yürüdüm, belki üç yüz metre. Dediğin gibi: otuz metre, yere yat, izle ve dinle. Sonra otuz metre daha, izle ve dinle," dedi Carl. Düşüncelerini sıralamıştı: rapor vermek için eğitilmişti. "Teknenin kış tarafında bir ya da iki kişi vardı ama gelen giden yoktu. Biraz ışık vardı. Moshalov tam zamanında geldi. Söylediği gibi arabayı havaalanında bırakmış ve doğruca tekneye geri dönmüş olmalı. Onunla karanlıkta karşılaştım.

Terminalin dışında. Belirtildiği gibi onu önce kalbinden sonra da alnından iki kez vurdum. Sonra . . . bir kadın vardı."

"Bir kadın." Büyükbaba sakın olmaya çalışıyordu ama yuvarlak çerçevesiz gözlükleri lamba ışığında parlıyor ve ona korkutucu bir görünüm, kafatasına benzer bir sertlik veriyordu ve yaşlı adamın elleri titriyordu.

"Kıyıdaki yabani otların arasında oturuyordu. İçiyordu sanırım. Moshalov'u vurmadan önce onu ne gördüm ne de duydum ve bir süredir oradaydım. Sonra ayağa kalktı, beni gördü ve koşmaya başladı. Ben de peşinden gittim. İki el ateş ettim ve sonra silah tutukluk yaptı." Şimdi yalan söylüyordu. Silahı çılgınca ateşlemişti ve cephanesi çok çabuk bitmişti. Aceleyle devam etti. "Silah tutukluk yaptı; temizleyip tekrar ateş etmeye çalıştım ve son mermide de tutukluk yaptı. Bir bıçağı vardı ve onunla beni yaraladı; karar vermek zorundaydım. Oradan ayrıldım."

"Yaralandın mı?"

"Kötü bir kesiğim var," dedi Carl. "Diktirmem gerekiyor." Görünürde kan yoktu -Carl'ın üzerinde lacivert bir sweatshirt vardı- ama kolunu yukarı çekip yarayı kapatmak için kullandığı gazete paketini sıyırdığında, Büyükbaba yüzünü buruşturdu.

"Bunun için bir neden bulmamız gerekecek," dedi büyükbabam. "Jan için."

"Annemin bunu bilmesine gerek yok," dedi Carl. "Her yere yayar."

"Belki öğrenir diye," dedi büyükbabam.

Carl başını salladı. "Tamam. Bodrumunuzda cam silerken bir tanesini kırdım ve bir yerim kesildi. Bir süre o kadar kötü olduğunu düşünmedim," dedi. "Bu yüzden hemen gelip diktirmedik."

Büyükbaba başını salladı: "Bu işe yarar. Bir cam kıracağız. Ben de seninle acil servise geleceğim."

Büyükbaba döndü ve büyükanneye baktı. "Seni bir süreliğine yalnız bırakacağız Melodie. Hastaneye gitmemiz gerekiyor."

Televizyona baktı.

"Rastgele faktör," diye devam etti Büyükbaba, düşünürken gözleri kayıyordu. "Kadın. Neredeyse her zaman rastgele bir faktör vardır. Birisi bir keresinde çok az planın düşmanla temastan sağ çıktığını söylemişti."

"Onu görmedim..."

Büyükbaba ona bir parmak salladı. "Özür dileme. İyi iş çıkardın. Bir karar vermen gerekiyordu ve sen de verdin. Muhafazakâr bir karar, ama oradaydın, tüm faktörleri biliyordun. Şimdi ne olacak? Seni teşhis edebilmesinin bir yolu var mı? Kesik dışında?"

"Biraz ışık vardı. Yüzümü gördü. Ama silahı kötüydü ve bıçağı da vardı, mecbur kalırsak daha sonra geri dönmenin daha iyi olacağını düşündüm. Yeni cephanesini alır ve onu daha sonra haklarız." Carl rapor konusunda, yalan söyleme konusunda gergindi. Paniğe kapılmıştı, diye düşündü. Hepsi onun suçu değildi, şaşırmıştı - yine de bu konuda konuşmamak daha iyiydi. Cebinden tabancasını çıkardı. "Bundan kurtulmalı mıyız? Birinin bizi nasıl bulabileceğini anlamıyorum, ama bulurlarsa ..."

Büyükbaba silahı alarak, "Şimdilik bizde kalsın," dedi. Mekanizmayı çalıştırdı ve bir mermi fırladı. Eliyle karıştırdı ve Carl yerden alıp ona uzattı. Kovanın kapağına baktı, ateşleme iğnesi tarafından vurulduğunu ama patlamadığını gördü. "Bunun için yeni mühimmat almalıydık. Ama ormanda işe yaradı ... çoğunlukla."

"Peki ya kadın?" Carl sordu.

"Raporunu bitir," dedi büyükbabam. "Beş dakika daha kesilse de bir şey değişmeyecek."

CARL ona hikayeyi ayrıntılarıyla anlattı ve kadını tarif etti. "Şarap gibi kokuyordu. Pis kokuyordu. Bana ... dedi." Büyükannesine baktı; ama bu profesyonel bir meseleydi. " . . . orospu çocuğu. Deli gibi davrandı."

"Gemiden indiği gibi değil mi?" Büyükbaba sordu.

"Hayır. Bence o bir serseriydi. Bilirsiniz, sokakta yaşayan biri, hani yaşlı Bayan Sikorsky'nin bebek arabasını iterek etrafta dağınık bir şekilde dolaştığı zamanları hatırlıyor musunuz? Onun gibi."

"Huh," dedi büyükbaba. "Eğer tekmeden inmediyse, gelmiş olabileceği bir yer var mıydı? Oraya baktığımızda hiçbir şey göremedim."

"Ben de öyle," dedi Carl. "Dışarıda hiçbir şey yok."

Hepsi bir dakika oturdu, sonra büyükbaba dedi ki, "Pekala. Bunu düşünmek zorundayız. Hadi hastaneye gidip şu kolu tamir ettirelim."

"Hâlâ biraz kanıyor. Şimdi gidip camı kırarsak üzerine biraz kan damlatabilirim," dedi Carl.

"Hadi yapalım," dedi büyükbaba. Sonra, "Biliyor musun, eğer bu kadını bulabilirsek, onu ortadan kaldırmak faydalı olabilir."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Carl. "Eğer öldüyse, benim hakkımda asla tanıklık edemez..."

"Ama seni tekrar gönderirsek bir risk daha almış oluruz ve o seni nasıl bulur?" Büyükbaba sordu.

"Şans eseri. Bir gün sokakta ona rastlayabilirim. Duluth'tan uzak kalamam. Muhtemelen UMD'de üniversiteye gideceğim."

Büyükbaba başını salladı. "Tamam. Eğer onu bulabilirsek ... ama silahı kullanmayacağız. Aynı silahı değil. Polis onları Moshalov'daki kurşunlarla eşleştirir ve birbirlerine bağlar. Eğer bir serseriye, bir serseri gibi ölmesi gerekir. Bir kavga ya da başka bir şey."

Bodruma indiler, zaten çatlak olan bir fırtına penceresini kırdılar ve Carl cama biraz kan sıktı.

Arabada, Carl sürerken, Büyükbaba sözü yine kadına getirdi. "Eğer bu kadını ortadan kaldırırsak, yerini bulabileceğimizi varsayarsak, iyi bir eğitim olur. Seni Moshalov'un üzerine atmak zorunda kaldık çünkü acil bir durumdu ve başka seçeneğimiz yoktu. İyi iş çıkardın ama bu eğitilmiş olduğun anlamına gelmez. İlk hedefin daha kolay olmalıydı. Bu kadın iş görürdü."

"Onu bulabileceğimizi varsayarsak," dedi Carl. Büyükbabasının içindeki *isteği* hissedebiliyordu.

Ve bir dakika sonra, Büyükbaba sordu, "Peki sen . hissediyorsun?" diye sordu. Carl omuz silkti. "İyiyim."

"Hayır, hayır, o kadar çabuk değil. *Gerçekten* nasıl hissediyorsun? Bir dakika düşün."

Carl bunu düşündü ve sonra şöyle dedi: "Giderken de korkuyordum, dönerken de korkuyordum. Ama bunu yaparken hiç korkmadım. Kadın ortaya çıktığında bile. Eğer silah işe yaraysaydı, onu sorunsuzca ortadan kaldırırdım. Bence ... en iyi ekipmana sahip olmamak amatörce bir hataydı. Silah iyi durumda. Yeni mermiye ihtiyacımız var."

"Evet, evet, evet, teknik detaylar. Zamanımız yoktu. Ama benim bahsettiğim bu değil. Kendinizi depresif, suratsız ya da hasta hissetmiyor musunuz? Kalbiniz hasta mı?"

"Hayır, hayır, gerçekten iyiyim büyükbaba. Bir tür baş ağrısı gibiydi, anlıyor musun?"

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi büyükbabam. "Baş ağrısı."

"Bu, *insanlar* için önemli bir şey yaptığımı hissettiğim anlamına geliyor."

"Sorun değil ama daha sonra biraz üzüntü duyabilirsin," dedi büyükbabam. "Eğer hissedersen, o zaman Lenin'in ne dediğini hatırla. Bazı insanların bahçedeki yabancı otlar gibi olduğunu söylemişti. Başkalarının emeğini yok ederler, ilerlemeyi imkansız hale getirirler - hasadı imkansız hale getirirler. Bu nedenle, yabancı otlar gibi, kendileri de yok edilmelidir. Bundan, bu görevden mutlu olmamalıyız ama bu yapılması gereken bir görevdir. Savaşta bir savaş pilotu gibisiniz; ve biz bir savaşın içindeyiz."

"Biliyorum, büyükbaba."

CARL lise son sınıftaydı; anaokulundan beri savaştaydı. Büyükbabası onu dikkatle yetiştirmiş, Carl'ın günlük hayatından sahneleri örnek olarak kullanarak ona tarihi öğretmişti.

"Etrafında gördüklerini bir düşün," demişti büyükbabam. "Annen boğaz tokluğuna çalışıyor ve hiçbir yere varamıyor. Yaptığı işi analiz edersen, kendini bir hizmetçiliğe zorladığını görebilirsin. Öyle demiyorlar ama öyle."

"Şehrinizin etrafına bakın. Bir aşçı, bir garson, bir madenci, bir kamyon şoförü, bir satıcı olabilirsiniz, ama kapitalistlere karşı gerçekten bir şansınız var mı? Şirketlerin sahibi olan, aşçıları, garsonları, madencileri işe alan insanlara karşı? Gözlerinizi açın, etrafınıza bakın."

Carl bakmış ve büyükbabasının gördüklerini görmüştü. Daha sonra, büyüdüğünde, zor şeyleri öğrendi: Marx, Engels, Lenin, Stalin. Okulda asla adını söyleyemeyeceği insanlar. Hepsi gizliydi.

HASTANEDE Carl'ın yarası dikilmiş ve temiz bir şekilde iyileşmişti. Üç gün sonra Moshalov çıkarıldı, Carl başladı

Duluth'ta devriye geziyor, bir gece kendi külüstür Chevy'siyle, ertesi gece dedesinin Taurus'uyla liman bölgelerine odaklanıyor, şehir merkezindeki barlara gece geçişleri yapıyordu.

O ve büyükbabası aynı fikirdeydi: Duluth'un müdavimlerinden biri, her gece oradan geçerken görülen biri olamazdı. Aynı kişi tarafından iki kez görülme olasılığının daha düşük olduğu, dikkat çekme olasılığının daha az olduğu tuhaf zamanlarda koşturmak zorundaydı. İyi antrenman.

Özen işe yaramıştı. Sonunda kadını bulmuş, izini sürmüş ve nereye gittiğini tahmin etmişti. Av mevsiminde, bir geyiğin ormandan geçerek standına doğru ilerlediğini gördüğünde hissettiği heyecanın aynısını hissetti.

Bir yan sokağa park etti ve kadın yanından geçerken, sokağın dibinde, arkasına düştü. Kadın hiç fark etmedi, hiç bakmadı, sadece alışveriş arabasıyla kaldırımlara çarpa çarpa ilerledi, ara sıra kendi kendine konuştu.

Köşeyi döndüğünde Carl'ı tetikledi. Dışarı çıktı, kamuflejli ve hazır, parmaklarının arasına tel gerilmişti, avuçlarındaki büyük tırnaklar boğma aletinin saplarıydı; boğma aleti büyükbabası tarafından yapılmıştı.

"ÖZEL BİR ŞEY DEĞİL, tüm parçaları atılabilir ve tamamen masum olabilir. Ama ölümcül derecede etkilidir," demişti büyükbabam, bodrumdaki atölyede çıplak ampulün altındaki teli koparıırken. Evin arkasındaki çitin üzerinde su kabakları yetişiyordu. Büyükbaba bir tane aldı ve Carl teli kabağın üzerinden geçirip ilmiği sıkıca geçirme alıştırmaları yaptı. Tel sarı kabağı bir ustura gibi kesiyordu.

"Boyunla da aynı şekilde çalışır," dedi büyükbabam. Telle çalışırken gözleri canlandı. Garrote ile öldürme fikri ilginçti - direniş grupları ve devrimciler tarafından kullanılan geleneksel bir araçtı, dedi büyükbaba ve şimdi oldukları şey buydu: yeraltında yaşayan bir direniş hücresi.

CARL köşeyi döndü ve neredeyse serseriye takılıp düşüyordu.

Son anda onu gördü, hırlar gibi oldu, sonra da uzaklaşmaya başladı. "Koş," diye seslendi, sanki bacaklarına talimat verir gibiydi. "Runnn . . ."

Hızlı hareket ediyordu ve teli kızın boynuna geçirdi, dizini sırtına koydu ve itti. Şimdi onun kokusunu alabiliyordu, ilk tanıştıklarında aldığı kokunun aynısını. Onu eğdi, telin kesildiğini, titrediğini ve öttüğünü hissetti. Kadın ilk seferinde olduğu gibi ona saldırmadı. Uçmaya çalışan bir kuş gibi kollarını salladı ve sokakta bir iki kez döndüler, alışveriş arabasına çarptılar.

Araba sarsılarak uzaklaştı ve sonra yavaşça tepeden aşağı kavşağa doğru yuvarlanmaya başladı, sarsıla sarsıla kavşaktan geçti ve hızını artırarak tepeden aşağıya doğru ilerledi.

O ölmüştü.

CARL ONUN GİTTİĞİNİ HİSSETTİ ve bu gece ilk kez bir şey hissetti, insanların davasıyla ilgisi olmayan soğuk, küçük bir heyecan. Onu kaldırıma indirdi, teli çözdü, yapışkan bir bant parçasını duvardan çeker gibi etinden çekip çıkarmak zorunda kaldı. Nemli gece havasındaki kanın kokusunu alabiliyordu; ve görünen tek sokak lambasının ışığında, kadının gözlerinin beyazından bir yansıma gördü. Hareket etmiyorlardı.

Bir an hareketsiz durdu, dinledi, karanlığı görmeye çalıştı; tepenin dibindeki arabaların sesini duydu ve at arabası hâlâ asfalttan aşağıdaki caddeye doğru tıkırdıyordu. Hareket zamanı gelmişti. Köşeye kadar on beş adım yürüdü, arabasına doğru döndü, kaldırımdaki yumruya bir kez b a k t ı .

Kelepçeyi cebine soktuğunda bir ıslaklık hissetti. Bakmak için ellerini çıkardığında kanla kaplı olduğunu gördü. Yine de kusurlu bir silahtı, kanı pantolonuna sildi. Kadın bir çeşmeydi.

Çabucak yoluna devam etti. Temizlenmesi gerekiyordu. Garrote ve kıyafetlerden kurtulmalıydı.

Bildirmek zorundaydım.

JERRY REASONS, Lucas'ın kırık beton bloklardan oluşan bir yığından aşağı, göle doğru bir metre kayışını izledi. Reasons bir polis ve kas adamıydı; kırık bir burnu, çarpık bir gülümsemesi ve kırık bir dişi vardı. Top gibi kollarını ve Mack kamyonu göğsünü gösteren siyah bir golf gömleği giymişti; kot pantolonu mükemmel, yontulmuş poposunun üzerine boyanmış gibi görünüyordu. Sağ elinin altındaki kemer klipsinde bir Glock ve sol cebinin üzerindeki kemer klipsinde bir rozet vardı. "Lanet olası Ruslardan nefret ediyorum" dedi.

"Öyle mi?" Lucas bir ayağını aşınmış bir beton parçasına, diğerini de göl kıyısına koyarak durdu, eğildi ve elini suya soktu. Gün beklenmedik bir şekilde ılık ve rüzgârsızdı ama Superior her zamanki gibi soğuktu, haddelenmiş çelik rengindeydi. Birkaç kez göle girmişti ama hiç bu kadar kolay olmamıştı. Superior'da denize düşerseniz, soğuk sizi öldürmeden önce çıkmak için on beş dakikanız vardı. Tekrar Reasons'a baktı. "Onlardan nefret ediyorsun, ha?"

Yarım mil uzunluğunda ve birkaç yüz metre genişliğinde olması gereken bir tekne rıhtımının sonundaydılar. TDX tahıl asansörü rıhtımın bir kenarı boyunca uzanıyordu; buğday, soya fasulyesi ve çeşitli tarımsal peletlerle dolu, kirli beyaz renkli, on kat yüksekliğinde bir dizi silindirden oluşuyordu.

"Evet. Onlara arkadaşlarından birinin öldürülmesiyle ilgili bir soru soruyorsunuz ve ne söyleyeceklerini düşündüklerini görebiliyorsunuz. Yalan söyleyip söylemeyeceklerine karar veriyorlar. Bunu her zaman görebilirsiniz," dedi. "Sokakta sarhoş bir Rus görürsünüz, "İçki mi içtin?" diye sorarsınız ve adam düşünür. Lanet olası bir içki fabrikası gibi kokuyor,

Gömleğinden aşağı kusmuk akıyor, elinde bir şişe var, ayağa kalkamıyor ve bunu düşünüyor. *Evet dersem ne olur?* Siktiğimin Rusları."

"Demek Rusları sevmiyorsun," dedi Lucas. Elindeki suyu silkeledi, elini pantolonunun paçasına vurdu ve tekrar kıyıya tırmandı. Otların arasından asansöre giden toprak yola doğru geri dönmeye başladılar. Zemin engebeliydi, yürümesi zordu. Reasons'ın otların arasında ezilmiş bir kovalamaca yolu olduğunu söylediği yolu takip etmişlerdi, ancak kovalamaca olduğuna dair artık pek bir kanıt yoktu. Reasons kurbanın silahtan kaçtığını, bir ya da iki kez düştüğünü -silahlı adam da düşmüş olabilir- ve sonra belki de yönünü şaşırmış bir halde asansöre doğru geri döndüğünü düşünüyordu. Tetikçi onu rampada yakalamış ve öldürmüştü. Lucas bunun biraz tuhaf olsa da mümkün olduğunu düşündü. "Hiç şahsen tanıdığın biri oldu mu? Bir Rus?"

Reasons ağzının köşesinde bir kürdan tutuyordu. Dilini kullanarak kürdanı sol taraftan sağ tarafa geçirdi, boğazını temizledi ve "Biriyle evlendim" dedi.

Lucas ona sırtıttı. "Bu çok iyi."

"Ne düşünüyordum bilmiyorum," dedi. Boynunu kaşıdı. "O kaltakla yaşamak, ayakkabının içinde bir taş olması gibi. Büyük bir taş. Yine de söylemeliyim ki, beni hala heyecanlandırıyor."

"Gemideki Ruslardan bir şey öğrenemediniz mi?"

Reasons başını salladı. "Hiçbir şey. Hiçbir şey bilmiyorlardı. Ayın doğup doğmayacağından emin değillerdi. Ya da çıksa bile ineceğinden."

Lucas başıyla onayladı. "Dinle: Dosyada 'Çocuk mu?' diye bir not vardı. Sonra da palto ve sıcaklıkla ilgili bir şey vardı. Tüm bunlar neyle ilgiliydi?"

Reasons döndü ve asansöre baktı. "Bu Kellogg denen adam tahıl düzelticisiydi. Bir tekneyi yükleme zamanı geldiğinde, denetlemek için güverteye çıkar." Binanın yan tarafından sarkan bir iki ayak çapındaki uzun metal boruyu işaret etti. "Tahıl o büyük borudan aşağı iner, asansörden çıkar ve geminin ambarına girer. İşini yeni bitirmiş ve sigara içmek için küpeşteye doğru yürümüştü. Tam şurada duruyordu." Şimdi de eliyle

kızağın sonundaki boş havada bir nokta. Rus gemisi bir hafta önce yola çıkmıştı. "İşte o zaman adamın cesetten uzaklaştığını gördü. Ona bağırdı ve adam koşmaya başladı. Adam küçükmüş, neredeyse bir çocuk gibi. Bundan emin değil, çünkü yukarıdan bakış açısı çok saçma - çok yüksek, aşağıya bakıyor, karanlıkta. Ama adamın küçük olduğunu düşünmüş."

"Peki ya palto?"

"Adamın uzun bir palto giydiğini söyledi. Meteorolojiden kontrol ettim, o gece göl kenarındaki sıcaklığın altmış bir derece olduğunu söylediler. Sıcak bir gündü. Paltoyu merak ettim."

"Kellogg onun peşinden hiç gitmedi, onu bulmaya çalışmadı."

Reasons başını salladı. "Hayır. Yaralı adama yardım getirmesi gerekiyordu ve tüm kamaralar, iskele ve diğer şeyler teknenin arka tarafındaydı. . ." Tekrar kızağın uzak ucunu işaret etti. "Ayrıca, kanı gördükten sonra korkudan altına sıçtı."

"Bir fikrin var mı?" Lucas, Duluth polis merkezi ile tahıl terminali arasındaki yolculuk sırasında Reasons'ı anlamıştı. Kas adam, varsayılan alaycılığının altında oldukça zeki bir adamdı.

Reasons birkaç düşünceyi canlandırır gibi başını kaşıdı. "Çok değil. Bir ... vardı. Minnesota Rangers'ı biliyor musun?" Lucas işaret parmağıyla burnuna dokunarak düşündü. Biliyordu:

"Milisler mi?"

"Evet. Dazlaklar. Bazı eski Vietnam gazileri, Körfez Savaşı gazileri, motorcular. *Matrix* filmindeki gibi uzun siyah montlarla dolaşıyorlar. Yazın bile. Kafalarını tıraş ederler. Amerika'nın sosyalist bir cehennem olduğunu ve hepimizin pile dönüştürüldüğünü düşünüyorlar."

Lucas biraz şüpheli davrandı. "Sence biri erkekliğini bir Rus'u öldürerek mi kanıtlamaya çalıştı?"

Reasons başını salladı: "Hayır. Bilmiyorum. Bu bir meyveli kek için çok soğuktu. Belki bir kupa alırsın, kulağını falan kesersin ama pantolonunu açıp üstünü mü ararsın? Hiç sanmıyorum. Katil belirli bir şeyin peşindeydi. Ama ..." Ellerini avuç içlerine doğru çevirdi, *kendime engel olamadığım* bir hareketle.

"Ne?"

"İstihbarat elemanlarımızdan biri Ranger'ların övgü topladığına dair bir söylenti duymuş. Bilirsiniz, FKÖ'nün bir şeyi havaya uçurduğunda övgü alması gibi. Dick Worley'i görmeye gittim, savaş alanlarındaki liderleri oydu. Tanıdığı hiç kimsenin bir şey duymadığını söyledi. Ona biraz palavra sıktım ama gerçekten de kimsenin bu konuda bir şey bilmediğini söyledi. Bunu yaptıklarına dair bir söylenti bile duymamışlar."

"Ona inandın."

Reasons başını salladı. "Evet, hemen hemen."

"Savaş alanı nedir?" Lucas sordu.

"Şu paint-ball oynanan yerlerden biri. Bayrak kapmaca falan oynuyorlar. Savaş oyunları."

Lucas tahıl terminaline baktı. Tepede, içinde bir adamın yüzünün çerçevelendiği küçük bir pencere vardı. Aşağıdan onlara bakıyordu. "Yazık."

Tekrar etrafı kolaçan ettiler ve Lucas, "Kovalama fikri... bu biraz tuhaf," dedi.

"Belki de hiç olmadı," dedi Reasons. "Ama o gece ve ertesi sabah, birilerinin otların arasında dövüştüğü yerleri görebiliyordunuz. Çok fazla düşünüyor ya da boğuşuyordu. Ve sanki otlar yeni kırılmış gibi tazeydi. Belki de bağlantılıdır. Yine de başka bir fikri olan varsa duymaktan mutlu olurum."

"Elimde bir şey yok." Lucas saatine baktı, cinayet mahalline son bir kez göz gezdirdi ve sonra sordu, "Başka bir Rus'la tanışmak ister misin? Adam bir saat içinde burada olur. Ya da beni karakola geri götürürsün, ben de gidip onu getiririm."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Reasons. "Belki ondan nefret edersin."

"Muhtemelen. Ama ofise döndüğümde beni serserilerin peşine takacaklar."

"Öyle mi?" Reasons'ın terminalin yanına park ettiği arabaya doğru geri dönmeye başladılar.

"Dün gece biri yaşlı bir kadını öldürmüştü, sokaktan b i r i , biraz deli. Bilirsin işte. Şizofren. Onu bir kabloyla boğduğunu düşünüyoruz. Bu

Doktorun düşündüğü gibi. Onunla boğazını kes. Etrafta ayyaşlarla röportaj yapan dört adamımız var, benim iyi bir gün anlayışım bu değil."

"Herhangi bir ipucu var mı?"

"Hiçbir şey yok. El arabası -alışveriş arabası vardı- bir blok ötede, tepenin aşağısında bulundu. Birisi onu elinden almaya çalışmış olabilir."

"Onu bir araba dolusu ıvır zıvır için mi öldürdün?" Lucas'ın kaşları kalkmıştı.

"Hey, eğer başka bir ayyaş olsaydı . . . ama bilmiyoruz. Onu kaldırımda bulduk, kafası yarıya kadar kesilmişti, büyük bir kan birikintisi vardı. Adli tabibin dediğine göre, bunu her kim yaptıysa güçlü bir orospu çocuğuymuş."

"Sen güçlü bir orospu çocuğusun," diye gözlemledi Lucas.

Reasons'ın kahverengi gözleri Lucas'a kaydı ve sıırıttı: "Evet, öyleyim. Her gün kaldırıyorum. Bu beni meraklandırdı... bilirsın, adamı tanıyıp tanımadığımı. Acaba biraz demir pompalıyor mudur?" Bunu düşündü, sonra başını salladı: "Hayır. Muhtemelen başka bir ayyaş."

Terminale giden yol, uzun bir dizi çukur ve çukurdan başka bir şey değildi. Bir kaldırımın üzerinden geçip şehre doğru döndüler.

Superior'un güney ucu bir çakı bıçağı şeklinde olup Minnesota'ya doğru uzanmaktadır; gölün kendisi ise kıyı boyunca uzanan dik tepeler ve kayalıklarla arazinin içine gömülmüştür. Bıçak ucunun doğu tarafında Superior, Wisconsin; batı tarafında ise Duluth, Minnesota yer alır ve göl boyunca uzanan düzlüklerde, uzun bir göl kenarı tepesinde ve daha sonra tepenin batısındaki platoda kurulmuştur.

Ana havaalanı batı yakasında, gölden arabayla yirmi dakika uzaklıkta. Terminal bölgesinden Garfield Bulvarı'na çıktılar, eyaletler arası yolu geçtiler, tepeye tırmandılar ve ana doğu-batı caddesindeki trafikten kaçtılar. Lucas kasaba hakkında çok az şey biliyordu ama Reasons arabayı sürerken yerel turistik yerler hakkında sürekli yorum yapıyor ve Lucas'ı ana iş ve hükümet bölgelerine yönlendiriyordu.

"Bu kadar soğuk olmasaydı güzel bir yer olurdu," dedi Lucas.

"Fena değil. Ocak ayında hava gerçekten kötüleştğinde, her zaman Şehirlere koşabilir ve biraz güneş alabiliriz."

"Çok az güneş var," dedi Lucas. "Bütün eyalet buz gibi."

"Hoşuma gitti," dedi Reasons. "Evet, ben de öyle."

Havaalanı terminal binası beton ve kırmızı tuğladan bir kama şeklindeydi. Açık bir alana park edip içeri girdiler, kimsenin silahları konusunda heyecanlanmaması için güvenliğe kimliklerini gösterdiler ve bagajların nereden geleceğini belirlediler.

"Rusya'da böyle bir vaka hatırlamıyorum," dedi Reasons, bagaj alım yerine doğru yürürlerken. "Zamanın yüzde altmışında, geldikten iki dakika sonra kimin yaptığını bilirsiniz. Yüzde yirmi beşinde ise ertesi ya da iki gün içinde bulursunuz. Geri kalan zamanda ise bakarsınız ve 'Lanet olsun, bunu çözemeyeceğiz' dersiniz. Ve kazalar dışında çözemezsiniz." Dönüp pencerelerden birine baktı ve biraz düşüncelere daldı: "Bu bir melez gibi - bir sürü aptalca şey var ve geri kalanı 'Uh-oh, bunu çözemeyeceğiz'."

"Planlı, soğuk, muhtemelen ticari, siyasi ya da parasal nedenlerle -belki de casusluk nedenleriyle- ama eski bir silah ve berbat bir mermiyle yabancı otların arasına dalarken neredeyse bacağını kırıyordu," dedi Lucas.

"Eski bir silah olduğunu bilmiyordum," dedi Reasons.

"Kim yeni bir silaha elli yıllık mermi koyar ki?" diye sordu Lucas. "Bir silah için dört ya da beş yüz dolar ödüyorsun ve bir kutu dokuzluk için on dolar ödemeyecek misin?"

Reasons başını salladı: "Buna itiraz etmeyeceğim."

KUZEYBATI UÇAĞI sadece on dakika gecikmişti. Varış saatini teyit ettikten sonra ikisi de *Duluth News Tribune*'ün kopyalarını alarak dolaşmaya başladılar. Lucas, Twins'le ilgili bir şey olup olmadığını öğrenmek için spor sayfalarına baktı. Baltimore'a 6-1 yenilmişlerdi; haber maçı heyecanlı göstermeye çalışmıyordu.

Ön sayfada sert bir haber ve öldürülen bir sokak insanıyla ilgili ağlamaklı bir kenar yazısı yer alıyordu:

Mary Wheaton, Duluth'un derelerinden ve ara sokaklarından her gün topladığı hazinelerle dolu bir alışveriş arabasını iten ince, yuvarlak omuzlu bir kadındı ve şehir merkezindeki mağaza sahipleri için tanıdık bir figürdü. Öldürüldüğünü duyduklarında şok oldular.

Five Corners Hardware'den Bob Anderson, "Pek iyi değildi ama kötü bir yanı da yoktu," diyor. "Çoğu gün gelir ve birinden bir dolar alırdı. Burger King'dekiler ona her zaman bir hamburger ve patates kızartması verirdi. Kendini bir arada tutmak için ihtiyacı olan tek şey buydu. Umarım bunu yapan hayvanı yakalarlar."

Haberin geri kalanı da aynı minvaldeydi. Bir dosya fotoğrafı Wheaton'ı şehir merkezindeki bir caddede alışveriş arabasını iterken ve fotoğrafçıya yakın görüşle ve belki de mutsuzca bakarken gösteriyordu.

"Cinayet haberini okudun mu?" Reasons sordu.

"Evet. Kulağa ne olduğu gibi geliyor," dedi Lucas.

"Şehirlerde onda bir gibi."

"Sokak insanların çok olduğu her yerde. Muhabir bundan çok yararlanıyordu."

Bagaj bölümüne doğru geri döndüler, Reasons hala makaleye bakıyordu, sonra tekrar fotoğrafa baktı ve "Yaşlı bir dilenci kadın ve bir fotoğrafçı hakkında bir fıkra duymak ister misin?" dedi.

"Eğer mecbur kalırsam."

"Dur bir dakika. İyi fıkra anlatamam, o yüzden biraz düşünmem lazım," dedi Reasons. Bir an düşündü ve sonra şöyle dedi: "Yaşlı bir serseri kadın varmış, zengin bir mahallede içi bok dolu bir alışveriş arabasını itermiş. Bir gazete fotoğrafçısı bir gün dışarı çıkmış, iyi bir fotoğraf karesi ararken onu görmüş ve fotoğrafını çekip çekemeyeceğini somuş. Kadın evet demiş, adam da birkaç tane çekmiş ve konuşmaya başlamışlar.

"Ona eskiden zengin olduğunu, tam da bu mahallede büyüdüğünü söylüyor. Balolara ve büyük partilere gidermiş, güzel bir okula gitmiş ve sonra kendisine yaklaşık bir milyon dolar miras kalmış. Ama yıllar içinde birkaç kötü evlilik yapmış ve kocaları hepsini almış, o da nasıl çalışacağını bilmiyormuş ve yıllar içinde sürekli dibe vurmuş, dibe vurmuş, dibe vurmuş.

"Ve şimdi burada, yaşlılığında, eskiden zengin olduğu mahallede bir el arabasını itiyor, yemek yiyebilmek için insanlardan para istiyordu. Bunun üzerine fotoğrafçı gazeteye geri döner ve hikayeyi editörüne anlatır, bu gerçekten üzücü bir hikayedir ve editör 'Vay canına, bu gerçekten üzücü' der. Ona ne verdin?' "

"Fotoğrafçı da '125'te f-4,5 civarı' diyor. "

LUCAS gülümsedi ve "Bunu doğru söyledin" dedi.

"Ahh, ofiste nasıl yapılacağını gerçekten bilen adamlar var..." Bir monitöre baktı. "İçerideler."

Gazetelerini katlayıp bir çöp kutusuna doldurdular. Birkaç dakika sonra on beş yirmi yolcu içeri girdi. Yarıları çok gençti ve diğer yarısının çoğu da Rus olamayacak kadar Minnesotalı, ne yaptıklarından çok emin ve bagajları için çok endişeliydi.

Lucas gri takım elbiseli şişman bir adama bakarken Reasons eğilip, "Sence hatun olabilir mi?" diye sordu.

Lucas onun bakışlarını takip etti: Sebepler kırk yaşlarında, saçlarını sert bir topuzla arkaya toplamış bir sarışına bakıyordu. Zayıf, niyetli, biraz makyajlı bir elbise giymişti; hiç de Minnesotalı değildi. Elbise şık olsa da tanımlanamayan yabancı bir havası vardı - altmışlı yıllara ve June Cleaver'a kadar uzanan *bir şey*. İki eliyle sapını tuttuğu naylon bir evrak çantası taşıyordu. Lucas, güzel bir kadın, diye düşündü ve Finli olan karısıyla aynı çekik gözlere sahipti. "Öyle mi dersin?"

"Etrafına bakan tek kişi o, sanki karşılanmayı bekliyormuş gibi. Bizi oldukça iyi kontrol etti. Rus gibi görünüyor."

"Bilmen gerekirdi," dedi Lucas. Reasons'ın arkasından Lucas yürüdü ve "Sen Nadezhda Kalin misin?" diye sordu.

Kadın otomatik olarak kısa bir süre gülümsedi: "Evet. Memur Davenport?"

"Lucas Davenport. Bize bir adamla buluşacağımız söylendi."

"Şey. Sen değilsin." Gülümseme yine geldi ve gitti. İngilizcesi iyiydi ama aksanlıydı. Kare omuzları vardı ve iki ön dişi arasında bir boşluk, bir diastema vardı; ona biraz Lauren Hutton'ı hatırlatıyordu. "Bana Nadya demelisin."

"Doğru anlamadım, değil mi? Nadezhda?"

"Şey. Hapşırması olabileceğini düşünmüştüm, Em?" Kadın eğleniyordu.

"Özür dilerim."

"Hayır, hayır." Gülümsedi ve onun kolunu okşadı. "Her neyse, bavulumu bekliyorum."

"Beklemenize yardım edeceğiz," dedi Lucas.

"Küçük bir dua etmenize bile yardım edeceğiz," diye ekledi Reasons. "Dua mı?" Reasons'dan Lucas'a baktı.

"Bu havayolu yok değil her zaman teslim et ve BAGAJ ile Lucas, "Yolcu," dedi.

"Ah. Her yerde aynı." Güldü ve Reasons'ın göğsünü okşadı, Lucas Reasons'ın bundan hoşlandığını görebiliyordu.

Bir dakika daha beklediler ve bavullarla ilgili hiçbir şey olmadı ve Nadya Lucas'a, "Benim, em, em, *otoritem* hakkında konuşmalıyız, doğru kelime değil, çünkü burada hiçbir otoritem yok," dedi. Gözleri yeşildi ve gözbebeklerinin etrafında kehribar rengi lekeler vardı. "Benim ... hakkında."

Yardıma ihtiyacı vardı. "Statü," diye önerdi Lucas. "Evet. Statü."

Onun durumu hakkında konuştular: Lucas, "Soruşturmaya gelince, elimize geçen her şeyi görebilirsin ve istediğin her şeyi önerebilirsin, ben de yasal olduğu sürece muhtemelen yaparım," dedi. "Yani, burası özgür bir ülke ama bu adamı, katili yakalamak istiyoruz. İskelemizi gerçekten berbat etti..."

Ona garip bir şekilde baktı - tam olarak geri çekilmedi ama alnında bir çizgi belirdi - ve "Çok teşekkür ederim. Bu *karişiklik* için özür dilerim."

"Hayır, hayır, senin hatan değil. Sanırım onun yakalanmasını istiyorsunuz?" "Elbette," dedi. "Sen ne düşünüyorsun?"

Lucas omuz silkti. "Politika dönüyor. FBI'ın söylediği de bu. Sizin ne istediğinizden tam olarak emin değiliz."

Ağzının kenarları düştü: "Çok basit. Adalet istiyoruz."

"Oh, Tanrım," dedi Reasons. Ve ağzının kenarıyla "*Gavno*" diye ekledi.

Kaşları yukarı kalktı: "Rusça biliyor musun?"

"Karım Rus," dedi Reasons. "Üç kelime biliyorum: *gavno*, *Stolichnaya* ve *Solzhenitsyn*."

Yine gülümsedi ve gözlerinin kenarları kırıştı: "Bunlarla bizim entelektüellerle çok iyi anlaşsınız."

"Evet, şey ..."

"Adaleti sağlayamayacağımızı mı düşünüyorsun?"

"Katili yakalayabiliriz," dedi Reasons. "Adalet söz konusu bile olamaz."

Biraz daha beklediler ve sonra bavullar gelmeye başladı. Lucas göz ucuyla onu izledi. Güzel bir kız olmadığına karar verdi ama eğer bir süre daha buralarda olursa . . . Bu açıdan Weather'a benziyordu; Weather geleneksel olarak güzel değildi ama son derece çekiciydi.

Çantası geldi, siyah naylon bir spor çantasıydı ve Reasons onu omzuna attı. Lucas ona çantasını taşımayı teklif etti ama o reddetti ve Lucas onu şehir arabasına kadar götürdü. Kadın arka koltuğa tırmandı ve Reasons direksiyona geçip Lucas'ı ön yolcu koltuğuna oturttu.

"Önce ne?" Reasons omzunun üzerinden sordu.

"Cesedi görmek istiyorum," dedi. "Eğer bu mümkünse."

"Bunu yapabiliriz," dedi Reasons. "Önce tazelenmek ister misin? Otelinize mi yerleştiniz?"

"Hayır, o zaman cesedi görmeye gidersem korkarım boşa gitmiş olurum," dedi.

"Sorun değil."

MORG Minnesota-Duluth Üniversitesi Tıp Fakültesi'ndeydi. Yolda hava durumu hakkında konuştular; Nadya, Moskova'daki havanın Duluth'takinden farklı olmadığını söyledi. Yolculuğunun uzunluğu hakkında da konuştular: Nadya'ya göre havada geçirdiği saatlerden çok, zamanın nasıl değiştiği önemliydi. Bir süre kafası karışacaktı. "Evde senin zamanından dokuz saat ilerideyiz. Şu anda iyiyim. Bu akşam saat yedide uykuya dalacağım. Kesinlikle."

"Evdeki işin tam olarak nedir?" Lucas sordu.

"Ben bir polis memuruyum, sizin FBI'nız gibi Federal Güvenlik Servisi'nde binbaşyım," dedi. "Bu davaya yardım edersem, albay olmak için iyi umutlarım olacak. Eğer yardım etmezsem, albay olmak için

Teğmen olma umuduyla." Şaka yaptığını göstermek için gülümsedi.

"Yani bu büyük bir m e s e l e ." Reasons dikiz aynasından ona baktı.

"Evet, büyük olay," dedi. "Dairy Queen nedir?"

Dairy Queen'i açıkladıktan sonra Lucas Reasons'a, "Bizimle kalacak mısın?" diye sorana kadar bir süre sessizlik içinde yol aldılar. Yoksa bu yaşlı kadın için çekilecek misin?"

"Bilemiyorum. Sizinle çalışmak isterdim ama yapacak çok şey olmayabilir. Ve işin içine siyaset giriyor. Ruslar kimsenin pek umurunda değil ama Wheaton konusunda insanlar biraz kızgın olacak."

"Bu da ne böyle?" Nadya arka koltuktan sordu.

"Ah, burada bir cinayet daha işlendi. . ." Reasons ona cinayetle ilgili gerçekleri anlatmaya devam etti. Lucas onun yüzünü izliyordu, Reasons ayrıntılara girdikçe yüzünde duygu oyunları oynanıyordu. Reasons sözlerini bitirdiğinde Nadya üç parmağını dudaklarına götürerek, "Bu sık sık olur mu?" diye sordu.

"Hayır. Burada neredeyse hiç kimse öldürülmez. Yılda belki iki ya da üç cinayet işlenir. İyi bir yılda dört."

"Sadece Ruslar ve alkolik yaşlı kadınlar" dedi.

"Hafızamdaki ilk Rus," dedi Reasons. "Aslına bakarsanız, bu uzunca bir süredir gelen ilk Rus teknesiydi."

"Gerçekten mi?" dedi Lucas. "Bunu bilmiyordum."

"Yetmişli yıllarda bir sürü Rus vardı, artık pek kalmadı," dedi Reasons. Koltuğun üzerinden Nadya'ya baktı.

Omuz silkti ve şöyle dedi: "Bildiğim kadarıyla bu ölümle bir bağlantısı yok. Tekne buraya gelecekti."

"Yani bunun sadece bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?" Lucas sordu.

"Tesadüflere inanırım," dedi, "çok fazla olmadıkları sürece."

MORG, tıp fakültesinin yükleme iskelesindeydi; Reasons'a göre bu bir kolaylıktı. "Ambulansı rıhtıma yanaştırıyorsunuz, garaj kapısını açıyorsunuz, merhumu soğutucuya götürüyorsunuz ve içine koyuyorsunuz."

Önceden haber vermişlerdi ve rıhtımda, kendisini Doktor Chu olarak tanıtan, hoş bir aksanı olan Çinli-Amerikalı bir adam olan görevli patolog tarafından karşılandılar. Soğutucunun kapısını açtı ve ölü adamı dışarı çıkardı. Oleshev bir hastane çarşafıyla örtülüydü ve patolog çarşafı geri çekti.

Nadya başını çevirdi, sadece bir iki santim, bir kaçamak, diye düşündü Lucas ve sonra geri döndü. Oleshev sanki bir sunta parçasından oyulmuş gibi görünüyordu. Nadya bir süre ona baktı, sonra çantasına daldı ve kahverengi bir zarf çıkardı, içinden üç parlak fotoğraf çıkardı, önce fotoğraflara sonra da yüze baktı. Bir süre sonra fotoğrafları Lucas ve Reasons'a gösterdi. Fotoğraflar tam olarak ölü adama benzemiyordu ama ona benziyordu; tıpkı etin tahtaya benzediği gibi.

Lucas, "Onu tanıyor musun?" diye sordu. Nadya'nın arkasından Reasons'ın gözleri Lucas'a kaydı.

"Hayır." Chu'ya dedi ki, "Ona benziyor. Rodion Oleshev."

"Belgelerindeki isim bu değil," dedi Chu.

Nadya omuz silkti.

Reasons biraz bastırarak, "Gemideki herkes onun Oleg Moshalov adında biri olduğu konusunda hemfikirdi," dedi.

Nadya, "Ama o değil." dedi. Chu'ya: "Benim için şahit olabileceğim birkaç parmak izi yapabilirsen ..." Tekrar çantasına daldı ve bir yığın ince plastik zarf çıkardı.

"Elimizde parmak izleri var..." Chu başladı.

"Buna tanık olmak istiyor," dedi Lucas. "Kendi eşyalarıyla."

Patolog başını salladı. "Ne yapmalıyım?"

Zarflardan birini açtı ve içinden bir dolarlık banknotun yarısı büyüklüğünde bir plastik levha çıkardı. Plastik tabakanın ortasında, soyulabilir bir film şeridiyle kaplı kırmızı bir kare vardı.

"Kapağı çıkarıyorsunuz ve sağ el parmaklarından birini kırmızı karenin içinde yuvarlıyorsunuz" dedi.

"Kızıl Meydan," dedi Chu. Lucas'a: "Anladın mı?"

Lucas başını bir kez sallayınca Nadya içini çekerek, "Sonra çarşafı birkaç saniye kurumaya bırakırsın ve biz de onu zarfa geri koyarız," dedi.

Patolog "Kaygan" dedi ve parmak izlerini aldı. Bunu hızlı ve ustaca yaptı ve her bir izi bitirdiğinde, Nadya plastiğin içinden bakmak için onu baş üstü ışığına kaldırdı. Tatmin olmuş bir halde her bir parmak izini bir süre havalandırıp kuruttuktan sonra her bir plastik tabakayı ayrı ayrı zarflarına yerleştirdi.

"Böyle bir parmak izi kitini nereden bulabilirsin?" Chu sordu.

"Konsolosluğu aramanız gerekecek," dedi Nadya. Ona kullanılmamış bir zarf uzattı. "İstersen bunu alabilirsin. Arkasında üreticinin adı yazıyor ama Rusça. Petersburg'da bir telefon numarası var."

Reasons, "Karıma tercüme ettirin," dedi.

Nadya başını salladı: "Kağıdın üzerindeki kimyasal ... mmm İngilizce karşılığını bilmiyorum ama tarayıcıdan gelen ışığı yansıtacak şekilde birleştirilmiş, böylece herhangi bir tarayıcı parmak izlerini sayısallaştırmak için kullanılabilir." Konuşurken Fransız bir kadın gibi ellerini kullanıyordu.

"Kaygan," dedi Chu tekrar. "Teşekkürler."

Dışarıda Nadya bir nefes aldı, sokağa bir aşağı bir yukarı baktı ve şöyle dedi: "Burası bir Rus kasabası olabilir, tabelalar hariç. Tabelalardaki kelimelerden bahsetmiyorum, tabelalar her yerde. Her şey tabela."

"Dosyalara bakmak istiyor musun, istemiyor musun?" Reasons sordu.

"Hayır. Otele gidebilirsek, parmak izlerini Washington'a iletebilir, tuvaleti kullanabilir ve belki de yolculuktan temizlenebilirim. Peki ya dosyalar?"

LUCAS GİBİ Nadya da tombul, dik bir Pisa kulesine benzeyen silindirik bir bina olan Radisson'da kalıyordu; otel polis karakolunun tam karşısındaydı. Onu odasına kadar götürdüler, Lucas televizyonun kumandasını ve film kanallarını anlattı ve modemi otelin telefon sistemine nasıl bağlayacaklarını gösterdiler. Rus elçiliğinin sunucusunu aradılar, bağlantı sesini aldılar ve yanından ayrıldılar.

"Restoranda bekleyeceğiz. Yarım saat sonra döneriz," dedi Lucas kapıdan çıkarken.

Koridordan asansöre doğru ilerlerken Reasons, "Onu tanımadığını söyledi," dedi.

"Onun yaptığını sanmıyorum," dedi Lucas. "Parmak izleri konusunda çok dikkatliydi."

"Yine de atladığını gördün."

"Evet," dedi Lucas. "O polis değil." "Ne düşünüyorsun? O bir casus mu?"

"Bence muhtemelen istihbarat servislerinden biriyle çalışıyor ve nedense cesetlerle uğraşmaya alışık olmayan birini göndermişler," dedi Lucas. Asansörlere vardılar ve Lucas yukarı düğmesine bastı; Reasons bastığından emin olmak için tekrar bastı. "O bir memur değil. O bir yönetici. Buralarda bulunmuş."

"Benden daha fazla," dedi Reasons.

"Ben tam olarak bir dünya gezgini değilim," dedi Lucas. "Birkaç yıl önce bir iş için Meksika'ya gittim. Üniversitedeyken Avrupa'ya gitmiştim. Hepsi bu kadar."

"Avrupa," dedi Reasons. "Fransız amcığı."

"Hokey oynuyordum," dedi Lucas. "Tek gördüğüm Alman hokey pistleri ve otobüslerin içleriydi. Duvar'ı yıkılmadan önce görebildim."

"Benden daha fazla," dedi Reasons.

Asansörün kapıları açıldı ve bindiler. Lucas en üst katın düğmesine bastı ve Reasons basıldığından emin olmak için tekrar bastı. "Belki emekli olduğumda seyahat ederim. Yaşlı kadın Moskova'yı görmek ister."

"Oradan mı geliyor?"

"Hayır. Polonya sınırındaki tek atlı bir kasabadan. Moskova, onun için ... Manhattan'ı ilk kez görmek gibi olacak."

Restorana girdiklerinde, şezlongda oturan ve elinde *New York Times* gazetesi olan bir adam gazeteye baktı, ayağa kalktı ve "Lucas Davenport?" diye sordu.

Lucas durdu: "Öyle mi?"

Adam dimi pantolon ve düzgün bir tüvit ceket giymiş, bordo kravat takmıştı. Bir metre boyunda, asker gibi dik, kumral saçlı, otuzlu yaşlarının başında ve umutlu bir Xerox satıcısı gibi hoş biriydi. "Ben Andy

Harmon. Barney Howard muhtemelen seni arayacağımı söylemiştir. Seni bayanla giderken gördüm ama yakalayamadım. Herhalde buraya gelirsın diye düşündüm. . . Sizinle konuşabilir miyim?"

Lucas Reasons'a dedi ki, "Bu adam bir federal. Bir kabin bul, bir dakika içinde seninle olacağım."

LUCAS VE HARMON diğer müşterilerden uzakta, göle bakan pencerelere doğru sürüklendiler. Harmon ciddi bir federal iş için fazla genç görünüyordu; tam olarak elma yanaklı değilse bile, elmalar henüz yeni çıkmıştı. "Sana ilginç bir şey verdi mi?"

Lucas, "Amerika'da Rusya'dan çok daha fazla işaret olduğunu söyledi," dedi.

Harmon birkaç saniye alt dudağını çekiştirdikten sonra, "Bu doğru," dedi.

"Bunun dışında..." Lucas omuz silkti. "Adli tabibin ofisine gittik ve ölen adam Oleshev'in parmak izlerini aldık. Parmak izlerini dijital ortama aktarmayı kolaylaştıran bir parmak izi kiti vardı. Parmak izi alma kâğıtlarından birini adli tabibe verdi ve daha fazlasını St. Petersburg'da nereden sipariş edebileceğini söyledi."

"Mmm."

"O bir polis değil," dedi Lucas. "Muhtemelen cesetlerle ilgilenmeyen istihbarat teşkilatlarından birinden."

Şimdi hafiften ilgileniyordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

Lucas açıkladı ve Harmon başıyla onayladı. "Onun bir polis olduğunu hiç düşünmemiştik," dedi Harmon. "Burada bir şey oldu ve tam olarak ne olduğunu bilmiyorlar. Bunu bizden önce onun çözmesi gerekiyor."

"Sence yapacak mı?"

Harmon, "Akıllı olacak," dedi.

"Zeki olabilir ama yaptığı her şeyi görürsek bizden nasıl önde kalmayı planlıyor?" Lucas sordu. "Başka bir şey olmalı."

"Mmm. Muhtemelen bir gölge operatörü vardır." Bunu sanki biraz yavaş bir çocukla konuşuyormuş gibi saygıyla söyledi.

"Bu ne, İngilizce mi?"

"Burada açıkta, eline geçen her şeyi topluyor. Sonra, tam olarak ne olduğunu bilmeseler de

Muhtemelen kendi fikirleri vardır - bazı varsayımlar, belki bir şeyler bilen bazı bağlantılar. Yani sizden aldığı her şeyi elçiliğe geri gönderiyor ve kontrolörü de bunları gölge operasyona geri gönderiyor. Böylece onların bildiği ve bizim bildiğimiz her şeye sahip oluyor ve belki de birkaç adım önde kalıyor."

"Anlarsa ne yapar?"

Harmon omuz silkti. "Kendisi halleder. Ya da burada yaptıkları işi tehlikeye atmayacaksa, Nadya bilgiyi sana aktarır ve sen de baskını yaparsın."

"Tanrım." Lucas daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı.

"Bize gelince... Burada bir organizasyonları olup olmadığını ve ne yaptıklarını bilmek istiyoruz. Tamamen ticari olabilir - tahıl fiyatlarını takip etmek gibi şeyler. Belki de değildir."

"Ben de sadece eşlik ediyorum," dedi Lucas.

"Merak etme," dedi Harmon. "Bu ölü adamı kimse özlemeyecek, belki babası hariç. Aptalın tekiydi. İnsanların söylediği bu ..."

Lucas araya girdi. "Hangi insanlar?"

Bir omuz silkme daha. "İnsanlar. Her neyse, katili yakalayıp yakalamamanızın pek bir önemi olduğunu sanmıyorum. Asıl önemli olan burada bilmemiz gereken bir örgüt olabileceği. SVR'den olması, öyle olduğunu gösteriyor."

"SVR ..."

"Sluzhba Vneshney Razvedki", dış istihbarat servisleri. FSB, Federal'naya Sluzhba Bezopasnosti, ulusal polis gücü. Kendisinin de oradan olduğunu söylüyor." Rus isimlerini keyifle ve nemli bir şekilde telaffuz etti. "Oldukça . . . ahlaksız olabilir, sanırım buna sizin terimlerinle ahlaksızlık diyebilirsiniz. Eğer bir yere varmaya çalıştığınızı düşünürse ve siz de ona ayak uydurmazsanız, sizinle cinsel bir ilişki başlatmaya çalışabilir. Çok ama çok iyi eğitilmişlerdir." Harmon'ın Ritz krakerine benzeyen ince dili alt dudağının üzerinde gezindi.

Lucas neredeyse gülecekti ama bu dürtüyü bastırdı ve ciddiyetle, "Kendime dikkat edeceğim," dedi.

"Yani başka bir şeyi yok muydu? İşaretler dışında önemli bir şey yok muydu?"

"Hayır, biz daha çok bir program hazırlıyorduk. Parmak izlerini göndermeyi bitirip temizlendikten sonra ona dosyaları göstereceğiz. Jet-lag olduğunu ve oldukça erken yatacağını söyledi."

"Pekâlâ." Harmon uzaklaştı. "İrtibatta olacağız."

"Sadece anlayamıyorum ..."

"Ne?"

"Neden umursamıyor gibi göründüğünüzü anlayamıyorum. Yani insanlar öldürülüyor."

"Dürüstçe mi? Eski Sovyetler Birliği için casus yakalamak artık pek de iyi bir kariyer hamlesi sayılmaz. Çok paraya mal oluyor, ilişkileri bozuyor ve kimsenin umurunda değil. Yani bir casus yakalarsanız, bir aferin alırsınız ve daha az masraflı olacağınız Boise'e transfer olursunuz."

"Bu gerçekten harika," dedi Lucas.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedi Harmon. Arkasını döndü. "Elimizde olan ve çok pahalı olmayan her şey."

"Hey," diye arkasından seslendi Lucas. "Şu 'işaretler' meselesi neyle ilgiliydi?" Harmon, "Buraya hiç gelmemiş olabilir," diye karşılık verdi. Ve

"İyi rapor, Davenport."

LUCAS, Reasons'ın karşısındaki kabine kaydı. Otel bir silindir olduğu için restoran da doğal olarak dönüyordu. Lucas ve Harmon konuşmaya başladıklarında göle bakıyorlardı; konuşmaları bittiğinde ise güneye, göle dik açı yapacak şekilde bakıyorlardı. Lucas Reasons'a katıldığında, federal bina, ilçe adliyesi ve belediye binasını içeren Civic Center kompleksine bakıyorlardı; liman ve göl yukarı çıkıyordu. Lucas kabine yerleşti ve bir diyet kola sipariş etti. "Başka bir casus mu?" Reasons sordu.

"Evet, bizimkilerden biri."

"Bizimki onlarınkinden daha mı iyi?"

Lucas barmenin önüne bir bardak kola koymasını bekledi ve sonra, "Sanmıyorum. Adam diyor ki, '*Senin tabirinle ahlaksız olabilir. Sizinle cinsel bir ilişki başlatmaya çalışabilir.*' "

"Gerçekten mi?" Reasons etkilenmişti. "Eğer yaparsa, bana anlatır mısın? Yani, detayları?"

"Ben senden daha evliyim," dedi Lucas. Lucas, Harmon'ın sesini taklit ederek, "*Çok, çok iyi eğitilmişler,*" dedi.

Reasons neşeyle güldü. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Adamın söylediği buydu." Lucas başını salladı. "Ayrıca şöyle dedi, "*İyi rapor, Davenport.*" "

"Kafiyeli oldu."

"Zekice bir gözlem."

Reasons dedi ki, "Eğer sana ulaşamazsa, belki *beni* becermeye çalışır. Ben iyi bir Amerikalıyım. Ülkem *ç a ğ ı r ı r s a* , cevap vermek zorundayım."

"Sakın ona askeri sırlardan bahsetme," dedi Lucas. "Andy Harmon kışına tekmeyi basar."

"Belki de kendime engel olamadım," dedi Reasons, "Eğer o kadar iyi eğitilmişse."

Restorandan ayrılıp Nadya'nın odasına dönerlerken Lucas izin isteyip cebinden ajandasını ve cep telefonunu çıkardı ve St. Louis'deki bir telefon numarasına baktı. Yardıma ihtiyacı vardı.

Üçüncü zil sesinde bir adam cevap verdi.

"Bir ampulü takmak için kaç İtalyan gerekir?" Lucas sordu.

Bir süre sonra adam şöyle dedi: "Lanet olası bir Kanadalı gibi konuşuyorsun. Sen misin, Davenport?"

Beş dakika boyunca konuştular. Lucas telefonu kapattığında kendini biraz casus gibi hissetti.

NADYA İYİ GÖRÜNÜYORDU.

Sarı saçlarına çok yakışan ve vücudunu ortaya çıkaran lacivert bir takım elbise giymişti; ruj sürmüştü ve küçük elmas küpeler takmıştı. Kısa kesilmiş ve duştan çıktığı için hâlâ nemli olan saçları rüzgârda savrulmuş gibi görünüyordu. Aşağı inmek için asansöre bindiklerinde Reasons, Lucas'a, "Tanrım, eğitime bile *ihtiyacı yok*," diye mırıldandı.

"Ne?" Bir kısmını duymuştu.

"Parmak izleri nasıl gitti? Ne zaman öğreneceksin?" Lucas sordu.

"Oleshev o," dedi. "Parmak izlerini zaten kontrol ettiler, hiç şüphe yok. Daha önce pek bir şey yoktu."

"Babası ne iş yapıyor?" Reasons sordu. Onu eğitim yorumundan uzaklaştırmak için. "Önemli biri olduğunu duyduk."

Başını sallıyordu. "Babası petrol konusunda önemli biri. Çok önemli. Petrolün kendisi değil, destek makineleri."

"Pompalar mı?" Sebepler önerdi.

"Belki pompalar," dedi. "Ama bundan daha büyük. Boru hatları, rafineriler. Sistemler. Rusya'nın bazı yerlerinde o kadar çok petrol var ki, onu bir çubukla yerden çıkarabilirsiniz. Çubuğun ucundan Avrupa'ya ulaştırmak... işte sorun bu."

"Tamam."

Ama o genişletti: "Gördüğünüz gibi Maksim Oleshev sadece parayı kontrol etmekle kalmıyor, işçileri de kontrol ediyor - fabrikalardaki işleri, boru hattı inşaatındaki işleri. Bunlar oy demek. Bazı insanlar onun gücünün istikrarı bozabileceğini düşünüyor."

"Peki oğlunun Duluth'ta ne işi var?" Lucas sordu.

"Oğlu kendi yoluna gitti," dedi. "Babası petrolle iktidara gelmeden önce bir devlet memuruydu."

"KGB'deydi," dedi Lucas.

Başını salladı. "Evet. Tabii ki. Sonra da deniz ticaretinde."

Lucas kuru bir sesle, "Casusluktan denizciliğe geçmek pek olası bir iş değişikliği gibi görünmüyor," dedi.

Ona baktı ve şöyle dedi: "Birincisi, o bir casus değildi. O bir analistti ve bir, *mmm*, İngilizcesini bilmiyorum. Bir aranjör. İkincisi, doksanlı yıllarda Rusya'da değildiniz. İnsanların işi yoktu. Hükümet çökmüştü. İstihbarat servisleri çökmüştü. Yüksek, önemli adamlar pazarlarda ayakkabı satıyordu. Biri 'İşte bir iş' derse, kabul ederdim. Oleshev'in, gizli servisi aracılığıyla, deniz ticaretinde bağlantıları olduğunu düşünüyoruz. Belki de bazıları hakkında bir şeyler biliyordu. Her neyse, bir iş buldu. Mürettebatın dediğine göre bu işte iyiymiş. Üçüncü zabıt olarak işe başlamış, ki bu hiçbir şey değil ve kısa süre sonra kendi gemisine sahip olacaktı."

"Gerçekten mi?" dedi Lucas.

"Gerçekten. Bu doğru." Gözleri donuktu, hiçbir şeyi ele vermiyordu ama tatlı tatlı gülümsedi. "Aslında ... Size bazı şeyler söyleyeceğim ama bunlar kâğıda dökülürse ve bana sorulursa inkâr edeceğim."

"Aramızda kalsın o zaman," dedi Lucas.

"Evet. Moskova'daki spekülasyonlardan biri Oleshev'in babası için kuryelik yaptığı ve belki de Amerikan petrol şirketleriyle bilinmeyen bir anlaşma için çalıştığı yönünde. Moskova hükümeti bunu bilseydi buna karşı çıkardı. Gördüğünüz gibi, en iyi petrol hizmeti şirketleri Amerikan şirketleridir, ancak Moskova hükümeti, anlaşılır bir şekilde, Rus şirketlerinin bu hizmetleri sağlama kapasitesini geliştirmeye başlamasını istemektedir. Ancak tüm sözleşmeler Amerika'ya giderse bu nasıl yapılabilir?"

Lucas, "Ama o zaman ... Oleshev'i öldürecek kurum Moskova hükümetiniz olurdu. Amerikan şirketleri bunu yapmaz, Oleshev'in başarılı olmasını isterler. Babası bunu yapmazdı. Ve hükümetimiz muhtemelen Amerikan şirketlerinin işi aldığını görmek ister. Yani siz olacaksınız. Buna ne diyorlar? SVR mi?"

Başını iki yana salladı. SVR'den bahsedilmesi onu korkutmamıştı: "Ah. Ama size en yüksek kaynaklardan SVR'nin hiçbir şey bilmediğini söyleyebilirim. Bir şeyler bilmek istiyorlar, çünkü onlara bağırın pek çok insan var, ama bilmiyorlar. Maksim Oleshev de bilecek bir şey olmadığını, oğluyla hiçbir iş ilişkisi olmadığını iddia ediyor. Dolayısıyla sorun burada olmalı."

"Buna inanıyor musun? Oğluyla hiç ilişkisi olmadı mı?"

Başını yana eğdi, dudağını dışarı doğru itti. Sonra, "Bilmiyorum. Rusya'da aile önemlidir. Eğer babanın bir milyar doları varsa, neden eski bir gemide kendini kirle kaplayasın ki? Ama Maksim öyle diyor."

"Peki Moskova'nın bunun ne tür bir sorun olabileceğine dair spekülasyonu nedir?" Lucas sordu.

Onları parmaklarıyla işaretledi: "Bir: Amerikalı bir haydut karanlıkta bir adam görür ve soygun sırasında onu öldürür. İki: Rodion Rodion Oleshev, belki de uyuşturucu ya da finansal araçların kuryesi olarak Rus yeraltı suç örgütüyle iş yapıyor. Araları bozuluyor ve onu öldürüyorlar ya da rakip bir çete onu öldürüyor. Belki Rus, belki Amerikalı. Bu benim favorim. Üç: Maksim Oleshev yalan söylüyor ve oğlu onun için çalışıyordu. Dört: Başka bir şey. Ne, bilmiyoruz."

Reasons, "Muhtemelen Amerikalı haydutu çizebilirsin. Orası silahlı soygun için berbat bir yer, rıhtımın aşağısı. Karanlıkta hiçbir şey göremezsin, oradan aceleyle çıkmanın bir yolu yoktur, kimsenin fazla parası yoktur ve soymaya çalışabileceğin insanların çoğu kendilerinden daha kötüdür."

"Ve muhtemelen susturuculu bir tabancayla vurulmuş," dedi Lucas. "Tüm kariyerim boyunca gerçekten işe yarayan üç susturucu gördüm. Burada nadir bulunurlar. Bu bir sokak soygunu değildi."

"Katılıyorum," dedi Nadya. "Öyle ya da böyle, onun bir kurye, bir irtibat kişisi olduğunu ve işin içinde suç olduğunu düşünüyorum."

Reasons, "Mürettebatın onun hakkında söyleyecek pek bir şeyi yoktu," dedi.

Nadya kaşlarını çattı. "*Potemkin* Quebec'te durdu, böylece müfettişlerimiz mürettebat üyeleriyle konuşabilecekler. Sorgulamaların özetlerini alıp size vereceğim."

Reasons başını salladı: "Tamam."

Nadya, "Katili gören adamla, Amerikalı ile konuşmak istiyorum" dedi.

"Ben de öyle," dedi Lucas. "Ama o balık tutuyor. Bu öğleden sonra vardiyası var. Saat üçte gelmesi gerekiyor. Geleceğimizi biliyor."

DULUTH POLİS MERKEZİ, 1930'ların WPA postanesine benzeyen taş bir bina olan Belediye Binası'ndaydı. Federal bina ve St Louis İlçe Adliyesi ile birlikte, Radisson'dan bir blok ötedeki şehir merkezini oluşturuyordu. Oraya doğru yürüdüler, güzel bir öğleden sonraydı, güneş tepeden aşağı süzülüyordu, caddenin aşağısında bir akçaağaç sonbahar turuncusunun alevini gösteriyordu.

Dedektiflik bürosu Lucas'ın kariyeri boyunca bulunduğu elli büro gibiydi; girişe yakın bir banko, FBI'ın "Aranıyor" posterleriyle dolu bir ilan panosu, alçak bölmelerle ayrılmış birkaç kısa masa sırası, yirmi dört saatlik bir duvar saati, birkaç bilgisayar ve bir sürü kâğıdın olduğu, bej boyalı, göze çarpmayan bir oda. Tek bir dedektif bir gazetenin üzerine eğilmiş oturuyor, kahverengi bir kâğıt torbadan sandviç yiyordu. Onlar içeri girdiğinde başını kaldırdı ve Reasons onları yan odaya götürürken sandviğine geri döndü.

"Teğmen gitti, St. Paul'de cinayet okulunda. Onun ofisini kullanabiliriz," dedi Reasons. Onlara bir konferans masasının etrafındaki sandalyeleri işaret etti ve ekledi, "Hemen döneceğim."

Bir dakika içinde elinde Nadya'ya verdiği bir dosya klasörüyle geri döndü. "İstediğin her şeyin fotokopisini çekeriz. Size kahve getireyim mi?"

"Bir fincan iyi olur," dedi. Dosyaya baktı: "İnce."

"Üzerinde çalışacak pek bir şey yok," diye kabul etti Reasons. "Muhtemelen çoğunu zaten görmüşsünüzdür."

"Pekala." Dosyayı karıştırdı. "Belki bu gece biraz uyuyabilirim."

LUCAS kullanılmayan bir masaya yerleşmiş, telefonun altında duran *Trailer Boat* dergisinin bir nüshasını karıştırıyordu. Reasons bir fincan kahveyi Nadya'ya götürdü, konuştuklarını duyabiliyordu ve Reasons bir kez güldü. Reasons dışarı çıktı, ellerini masanın kenarına koydu, ayaklarını geri çekti ve hızlıca elli şınav çekti.

Sandviç yiyen dedektif, "Eğer bunu yaparken ayağın kayarsa, masanın kenarında dişlerini kırarsın" dedi.

"Ben daha hızlıyım," dedi Reasons.

"Tamam, benim masam olmadığı sürece senin sorunun," dedi diğer adam. "Üzerinde diş izi istemiyorum."

Nadya okumaya başladıktan on dakika sonra elinde bir evrak çantasıyla başka bir dedektif içeri girdi. Lucas'ı görünce durdu.

Sebepler, "Davenport. BCA."

Lucas dedi ki, "Masanız mı? Üzgünüm, sadece bekliyoruz."

Ayağa kalkıp Reasons'ın yanındaki misafir koltuğuna geçti ve ikinci dedektif masasına doğru ilerleyerek, "İstersen dergiyi al, işim bitti," dedi. Sonra oturdu, içini çekti ve "Ne gün ama" dedi.

"Bir serseriyle konuşmak mı?" diye sordu Reasons.

"On beşiyle konuştum," dedi dedektif. "Kimse ne olduğunu bilmiyor. Bana birilerinin serserileri öldürüp öldürmediğini sorup durdular."

"Onu kaybedecek miyiz?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen."

Reasons, "Senin olman benim olmamdan daha iyi," dedi.

Dedektif başıyla teğmenin ofisini işaret etti. "Bu mu ..."

"Rus. Evet."

Dedektif ıslık çaldı ve "Hepsinin annem gibi o şeyleri giydiğini sanıyordum. Bilirsiniz, babuşkalar."

Reasons, "Muhtemelen bir yerlerde saklı bir tane vardır," dedi.

"Yaşlı kadına ne oluyor?" Lucas sordu. "Gazetede bir haber gördüm."

Dedektif, "Gazeteyi okuduysanız muhtemelen benden daha çok şey biliyorsunuzdur, çünkü ben henüz okumadım," dedi. "Ama ..."

Elini çantasına daldırıp bir dosya çıkardı ve Lucas'a uzattı. İçinde olay yerinin ve ölü kadının fotoğraflarından oluşan bir demet vardı. Dedektif tekrar Reasons'a döndü. "Bu arada Chick Daniels seni arıyor. Rus ve BCA adamı hakkında her şeyi biliyor. Davenport?"

"Davenport," dedi Lucas. "Chick Daniels kim?"

"*News Tribune* muhabiri."

"Mmm." Lucas fotoğraflardan birine baktı ve sonra dedektife gösterdi. "Böyle mi görünüyordu? Boynu doğru mu?"

"Öyle görünüyordu. Neredeyse kafasını kesecekti."

"Bunu daha önce hiç görmemiştim," dedi Lucas. "Kesik tüm yol boyunca devam ediyor."

"Boynunun ön yarısının tamamını, atardamarları, toplardamarları ve her şeyiyle kesmiş."

"Belki de sende bir çatlak vardır," dedi Lucas.

İki dedektif bir an Lucas'a baktı, sonra isimsiz dedektif, "İşte ben de bundan korkuyorum. Elimizde bir deli var ve bunu tekrar yapacak." Durakladı. "Lanet olsun."

NADYA, Oleshev cinayet dosyasından yarım düzine sayfanın fotokopisini çektikten sonra Lucas'la birlikte limana doğru yola çıktı. Sebepler eve gitmeyi tercih etti: "Adamla zaten üç kez konuştum. Yeni bir şey öğrenirsen beni ara."

Nadya Acura'ya yerleşti, gösterge panelindeki video ekranına bir kaşını kaldırdı ama yorum yapmadan bıraktı; Lucas ekrandaki haritayı takip ederek I-35'in etrafındaki labirent gibi sokaklardan geçti ve Garfield Caddesi'ne ulaştı. TDX terminalinde girişi buldular, başka türlü yüzü olmayan kulede küçük beyaz bir kapı. İçeride iki kişilik küçük bir ofis buldular, her şey toz içindeydi. Bir adam sırtı onlara dönük oturmuş, devlet tarzı gri metal bir masanın üzerinde duran manuel daktiloda daktilo yazıyordu. Lucas yirmi yıldır böyle bir daktilo görmemişti. İçeri girdiklerinde adam dönmedi. "Chris aradı, geri aramanı istiyor," dedi.

"Yanlış çocuklar," dedi Lucas.

Sonra adam daktilodan döndü: "Ah . . . siz eyalet polisi olmalısınız."

Lucas başıyla onayladı, kendini ve Nadya'yı tanıttı. "Siz Harry Kellogg musunuz?"

"Hayır, hayır, Harry burada çalışmıyor, liman için çalışıyor. Sizinle tanışmak için burada olması gerekiyordu. . ." Dışarıda bir kamyon sesi duyular ve adam "Muhtemelen odur" dedi.

Dışarı çıktılar ve sarı kasklı, kırmızı-siyah GMC kamyonetinden yeni inmiş, iri yarı, kırmızı suratlı bir adam buldular. Lucas'la tokalaştı ve Nadya'ya başıyla selam verdi.

"Pek bir şey görmedim. İki numaralı ambarı doldurmayı yeni bitirmiştım ve sigara içmek için pruvaya doğru yürüdüm - ambarın hemen yanında sigara içemezsiniz çünkü havada toz var ve bir patlama olabilir," diyor Kellogg. "Sigaramı yaktım ve baş tarafa baktım. Ne gördüğümden emin değildim, çünkü ... Bilmiyorum, o kadar çok ölü insan görmemiştım ve orada bir tane görmeyi beklemiyordum. Yani, birkaç saniye sürdü. Sonra başka bir adam gördüm, tam olarak koşmuyordu ama acelesi vardı, karanlığa doğru ilerliyordu. Arka taraftaki yabancı otların arasına doğru. . . ve yerdeki adamın muhtemelen öldüğünü ya da baygın olduğunu fark ettim. Bağırđım ve adamlardan biri kaçmaya başladı ve onu son görüşüm bu oldu. Ölü adam orada öylece yatıyordu. İskeleye koştım ve kamyonetime gidip beyzbol sopamı aldım ve ölü adamın yanına koştım. Cep telefonumu kullandım ve ambulansı aradım ..."

"Kaçan adamın ... ölü adamı vurduğunu görmediniz mi, silah görmediniz mi?"

"Hayır. Mesele şu ki, güvertede birkaç yüz metreden daha uzakta olmamıza rağmen silah seslerini hiç duymadım bile. Biraz gürültü vardı, bilirsiniz, ama yüksek değildi, ambar doluyordu. Polisler bir sürü silah sesi geldiğini söylediler ama ben hiçbir şey duymadım. Mürettebat da duymadı."

"Peki sonra ne olacak?"

"Sonra hiçbir şey olmadı. Polisler gelip her yere baktılar, ölü adamı aldılar ve benden ifade aldılar. Yabancı otların arasına baktılar."

"Yabancı otların arasında kimseyi görmediniz."

"Hayır, hiç içmedim. Olay şu ki, birkaç sigara içmiştim - yaklaşık on beş dakika önce bir tane içmiştim ve pruvaya çıktım ve görünürde kimse yoktu. Her şey o on beş dakika içinde oldu. Sonra ..." Nadya'ya baktı ve biraz renklendi.

"Ne?" Lucas sordu.

"Ruslar ... bu yıllar önceydi, çoğunlukla, artık pek Rus görmüyoruz. Mesele şu ki, eskiden ne zaman bir

Rus gemisi geldiğinde, araba dolusu kızın buraya geldiğini görürdünüz. Gemiye binerler ve adamlarla ilgilenirlerdi. Bazen yükleme yaparken çok fazla toz oluyordu ve adamlar etrafa çarpıyordu, bir battaniye alıp otların arasına gidiyorlardı. Gemide hiç kadın olduğunu sanmıyorum ama gecenin erken saatlerinde sazlıklarda bazı erkekler olabilirdi."

"Hiç kadın gördünüz mü?"

"Hayır, görmedim. Sadece otlar ezildiğinde bazen bunu görebileceğinizi düşünmüştüm. Ama bu yıllar önceydi."

"Tamam," dedi Lucas.

"Mürettebattan kaç kişiyi gördün? Güvertede?" Nadya sordu.

"Sadece kaptan ve yükleyici, yüklemeye yardım eden adam. Geri kalanların hepsi uyuyordu."

"Yani mürettebattan birinin Oleshev ile rıhtımda karşılaşmış olabileceğini düşünmüyorsunuz..."

Kellogg başını sallıyordu: "Hayır. Gördüğüm adam kaçtı ve teknede beni geçmenin hiçbir yolu yoktu. Polisler buraya gelir gelmez tekneyi mühürlediler, böylece kimse girip çıkamadı. Tüm o süre boyunca buradaydım ve çok geçmeden, kargaşayı, sirenleri ve her şeyi duyduklarında tüm mürettebat ayaktaydı. Kaptan sayım yaptı ve hepsi sayıldı. Kimse gelmemiş ya da gitmemiş. Ayrıca, gördüğüm adam Rus'a benzemiyordu."

"Rus'a benzemiyordu," diye tekrarladı Nadya.

Kellogg başını salladı. "Mürettebat mavi yakalı adamlar. İri yarı, güçlü adamlar. Goriller. Benim gördüğüm adam ufak tefekti. Sanırım ufak tefekti. Zayıf görünüyordu. Üzerinde uzun bir palto vardı ve Rusları asla uzun paltolar içinde göremezdiniz. Ceket giyerlerdi. Deri ceket ya da normal kumaş ceket ya da yağmurluk, ama hiç uzun paltolu birini görmedim. Bu eski moda görünüyordu."

Birkaç dakika daha konuşular ama Kellogg'un elinde konuyla ilgili başka bir şey yoktu. V e d a l a ş t ı l a r ve Lucas'ın Acura'yı park ettiği yerin sonuna doğru yürüdüler.

"Jerry'nin kovalamaca olduğunu düşündüğü bu yabani otların olduğu yer neredeydi?" Nadya sordu.

"Bu tarafa. . ." Lucas onu yabancı otların arasına götürdü. "Tam buralarda. Gölden bu kadar geriye. Yabancı otların arasında ezilmiş patikalara benzeyen şeyler görebileceğini söyledi. Bu sabah yürüdüğümüz yeri görebilirsin. Aynı şey."

"Mmm." Etrafına bakındı. "Burası seks için pek de iyi bir yere benzemiyor."

"Seksi ne kadar çok istediğine bağlı," dedi Lucas. "Sanırım."

AYAKLARIN ALTINDAKİ ZEMİN pürüzlüydü, sanki birkaç kez kazılmış, iş makineleri ve kamyonlar tarafından ezilmiş gibiydi. Orada burada kırık beton yığınları vardı. Nadya yabancı otların arasında birkaç dakika daha yürüdükten sonra, "Burada bir kovalamaca olduysa, kim kovalandı? Oleshev neden bu büyük betonun ortasındaydı? Vurulduktan sonra kaçamazdı, bu kesin. Kalbinden ve kafasından vurulmuş. Bunun bir anlamı var mı?"

Lucas kırık bir şarap şişesinin kalıntılarına bakıyordu. Onu eline aldı ve etiketini okudu: Holiday Arbor ve onun altında da fiyat etiketi: 2,99 dolar. Yüzünü ovuşturdu ve Nadya tekrar, "Bu bir anlam ifade ediyor mu?" diye sordu.

Lucas polis dosyasındaki yaşlı kadının fotoğraflarını ve gazetede gördüğü sokak fotoğrafını düşündü. Polis fotoğraflarında sırtüstü yatıyordu, kollarını yana açmıştı, altında uzun bir palto vardı, fotoğraf makinesinin flaş ışığında siyah bir su birikintisi gibi görünüyordu. Gazete resimlerinde küçük, yuvarlak omuzlu görünüyordu.

"Ne?" Nadya ellerini kalçalarına koyarak sordu.

Lucas şişeye baktı. İki doksan dokuz. Mary Wheaton bir sokak insanıydı. Sokak insanları yazın sıcak gecelerinde uzun paltolar giyer ve ucuz içki içerlerdi. Sokakta hiç görmediği bir şekilde öldürülmüştü ama o görmüştü. Duluth polislerine bunu daha önce hiç görmediğini söylediğinde yanılmıştı. Bunu filmlerde görmüştü, donanma komandosu tembel bir nöbetçiye gizlice yaklaşır ve boynu kesilirdi. Bu bir casusluk olayı mıydı, askeri bir teknik mi? Bunun sadece dramatik bir saçmalık olduğunu düşünmüştü.

Şarap şişesinin parçasına tekrar baktı. Holiday Arbor, \$2.99. Şişenin üzerindeki kâğıt etiket yeni görünüyordu.

uzun zamandır otların içindeydim.

"Haydi," dedi Nadya'ya. Asansöre doğru hızla yürümeye başladı.

"Nereye?" Onun arkasından koşarak ilerledi.

"Morga dönelim. Tıbbi tetkikçinin."

"Bir fikrin mi var?" Kadın adamın elindeki cam parçasına bakıyordu. Camı keskin kenarlarından tutarak taşıyordu.

"Belki," dedi Lucas. "Bize bir tane lazım."

DR. CHU eve gitmişti ama patolojideki gece görevlisi kampüs polislerini aradı, polisler anahtarlarla geldi ve Lucas ne istediğini açıklayınca gece görevlisi Dr. Chu'yu aradı, o da izin verdi.

"Her şey burada," dedi gece adamı. Tezgâhın üzerine bir kutu giysi koydu. Çoğu artık siyahlaşmış ve kurumuş kanla ıslanmıştı. "İstersen senin için çıkarayım."

"Bu iyi olur..."

Gece görevlisi plastik eldivenlerini taktı ve Mary Wheaton'ın giysilerini kutudan parça parça çıkardı. En altta, omzunda kırmızı-beyaz-mavi bir yama olan zeytin yeşili askeri tarzda bir ceket vardı. Gece adamı onu havaya kaldırdı ve "Görmek istediğin bu mu?" dedi.

"Uzun yeşil bir palto," dedi Nadya. "Omzunda Çekoslovakya bayrağı olan."

"Bu o mu?" Lucas bir dakika daha paltoya baktıktan sonra, "Sanırım Reasons'ı arasak iyi olacak," dedi.

REASONS aşağı indi, paltoya baktı. "Olabilir," dedi. Sesi şüpheli değil, tarafsız geliyordu. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Bakalım bulduğum şişe parçasından parmak izi alabilecek miyiz, bakalım yaşlı kadınıkiyle eşleşecek mi? Bakalım daha fazla şişe bulabilecek miyiz. Orada ne yapıyor olabileceğini anlamaya çalışın."

Reasons, "Size ne yaptığınızı söyleyebilirim," dedi. "Oradan iki blok ötede bir Goodwill mağazası var. Etrafta depo olmayan hemen hemen tek şey orası. Bu palto, Goodwill'den alınmış gibi görünüyor."

Lucas, "Ama gecenin bir yarısı açık olmazdı," dedi.

"Hayır..."

"Burası hâlâ açık mı? Şimdi mi?"

Reasons saatine baktı: "Sanırım öyle. Bir telefon edeyim."

YİRMİ DAKİKA SONRA, Goodwill'in müdürü Maxine Just onları mağazanın içinden geçirerek üç Çek Ordusu montunun tel askılarda asılı olduğu bir giysi rafına götürdü. "Bunlardan beş tane kadar vardı. Kasabada üniversite öğrencilerine hitap eden bir ihtiyaç fazlası mağazası birkaç yıl önce bunlardan bir demet almıştı. Hepsini satamadılar ve sonunda bize verdiler. Vergi indirimi. Tanesini sekiz dolara satışa çıkardık."

"Yani iki tane sattınız."

"İki ya da üç, evet. Beş ya da altı tane var." "Onları kime sattığınızı biliyor musunuz?"

Sadece omuz silkti. "Uzun yün paltolar isteyen insanlar. Yün oldukça iyi. Bazı insanlar bunları kilim yapmak için satın alıyor - yünü boyuyorlar, insanların kulübeleri için bu tür folky kilimler yapıyorlar. Grunge modası yayginken üniversite öğrencileri satın alırdı ama modası geçti. Sanırım çoğunlukla daha iyisine gücü yetmeyen insanlar alıyordu. Müşterilerimizin çoğu."

"Ama tam olarak bilemezsiniz."

"Hayır. Kasiyerlerimize sorabilirim, belki biri hatırlar."

Reasons ondan kasiyerlerle iletişime geçmesini istedi ve onlar da sabah uğrayıp onlarla konuşması konusunda anlaştılar. Birkaç dakika daha konuştuktan sonra Just'a teşekkür edip dışarı çıktılar. Lucas Goodwill mağazasının şehir merkezinden çok uzakta olduğunu düşündü ve Reasons'a mağazayı göstererek, "Buraya nasıl gelebilir ki?" diye sordu.

"Otobüs, muhtemelen. Otobüsle ucuz yolculuk. Çocuklara şoförleri kontrol etmelerini söyleyeceğim."

Arabalara doğru geri dönüyorlardı ki Latin aksanlı, esmer bir genç adam dışarı çıktı ve "Affedersiniz" diye seslendi.

Reasons geri seslendi, "Evet?" Genç adam otoparkın karşısına doğru yürüdü. Üzerinde yıpranmış bir kot pantolon, kolları pazu kısmından kesilmiş bir Iowa Güreş tişörtü ve çamura bulanmış sivri burunlu siyah elbise ayakkabıları vardı. Sol kulak memesinde gümüş bir küpe ve küçük siyah bir bıyık vardı.

"Bayan az önce paltolu bayanı aradığınızı söyledi?" "Evet."

Sokağın karşısını işaret etti. "Onu her gün görüyorum, otobüse oradan biniyorum."

Hepsi otobüs durağına baktı.

"Her sabah biner, her gece inerdi. Sanırım buralarda bir yerde yaşıyordu. Onu arkadaki çöp konteynerinde gördüm. Beni görünce caddenin karşısındaki çalılıklara kaçtı." *Yuh* dedi.

"Nerede yaşıyor olabilir?" Lucas sordu. Ama hepsi sokağın karşısındaki küp şeklindeki küçük kulübeye bakıyordu. "Sence kulübede mi?"

Adam omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama her sabah, her gece onu görüyorum. Bütün yaz."

"Paltoyu giymek."

"Sadece iki ya da üç gün, paltoda," dedi. "Paltoları çoğunlukla bir ay önce alıyoruz."

"İsminizi öğrenebilir miyim?" Sebepler dedi. "Nerede yaşıyorsunuz?"

NEDENLER adamlarla konuşurken Lucas ve Nadya caddenin karşısına geçip diz boyu otların arasından geçerek kulübeye doğru yürüdüler. Kontrplaktan bir küptü, iki yanında tahtayla kapatılmış pencereler vardı, ön tarafında da penceresiz, asma kilitli bir kapı. Terk edilmiş bir depo, diye düşündü Lucas, muhtemelen demiryolu içindi.

"İçeri nasıl bakacağız?" Nadya sordu.

Lucas, "Reasons'la konuşmam gerek," dedi. Reasons ve Latin adam onlara doğru yürüyordu ve Lucas kulübeye girmeyi sorduğunda Reasons, "Bir telefon edeyim," dedi.

Tekrar uzaklaştı. Latin adam dedi ki, "Arka tarafa gidiyor. Bu kapıyı açtığını hiç görmedim."

Lucas ve Nadya kulübenin arkasına doğru yürüdüler ve boş bir duvar buldular -ancak külün bir kısmının yanındaki yabancı otlar-

blok temel aşınmış ve sürtünmüştü, neredeyse hiçbir yere gitmeyen ve temelde biten bir hayvan izi gibiydi. Lucas eğilip bir bloğu itti ve blok hareket etti. Birkaç saniye sonra dört blok çıkarmıştı ve diz çöküp başını çevirdiğinde zeminde insan boyunda bir delik görebiliyordu.

"Birileri girip çıkıyor," dedi. "İçeri girmemi mi istiyorsun?" diye sordu Latin.

"Hayır, hayır-doğru yapalım." Bloğu tekrar yerine itti.

REASONS cep telefonuyla geri döndü ve "Şehir mühendisi buranın göze batan bir yer olarak mahkum edildiğini söyledi. Demiryolu yıkmayı kabul etmiş ama henüz başlamamış. Bacon -şehir mühendisi- içeri girme izni almak için demiryolunu bilen adamı arıyor. Arka tarafta bir şey mi var?"

"Evet, birileri girip çıkıyor," dedi Lucas. Vakıf hakkında açıklama yaptı.

Reasons bakmak için etrafta dolaştı ve sonra telefonuna geri döndü. Lucas Latin adamla Meksika hakkında konuşmaya başladı, Reasons da Nadya'ya Rusya'da biriyle çıkmakla ilgili saçmalamaya başladı ve sonra Reasons'ın telefonu çaldı. Dinledi, başını salladı ve "Teşekkürler," dedi.

"İçeri girebiliriz. Tabii içeri girebilirsek." Bir devriye arabası caddede onlara doğru ilerliyordu. "Bir çekiç çağırdım," dedi.

Devriye arabası kaldırıma yanaştı. Üniformalı bir polis arabadan indi, bir elini Reasons'a doğru kaldırdı, bagaja doğru gitti, kapıyı açtı ve bir kızak çıkardı. "Neyi kırmamı istiyorsun?" diye sordu.

Polis kapının asma kilitli mandalını kırmak için üç hamle yaptı; o zaman bile kapı sıkışarak kapanmıştı. Polis arabasına geri döndü, bagajı karıştırdı ve on sekiz inç uzunluğunda bir tornavidayla geri döndü. Reasons, "Polisliğe başladığımda bütün bu şeylere 'hırsız aletleri' diyorlardı," dedi.

"Evet ama bu yüz yıl önceydi," dedi polis.

Tornavidanın bıçağını kapının kenarında gezdirdi, "Çarpık," diye homurdandı ve Reasons, "Tanrım, bebek gibi davranma, bu lanet şeyi parçalayacaklar," dedi.

Sonra kapı açıldı ve hepsi bir araya toplanıp içeriye baktılar. Bir kampın kalıntılarına benzeyen bir şey görebiliyorlardı: ve etrafa saçılmış kâğıtlarla dolu bir evrak çantası.

"Sence içeri girebilir miyiz?" Reasons sordu.

"Ben gidiyorum," dedi Lucas. "Bir avuç suç mahalli sersemnin canı cehenneme."

İçerisi hayvan kokuyordu: Burası son zamanlarda titiz olmayan biri tarafından kullanılmıştı. Balonlu naylondan yapılmış düz bir yastık bir duvara yaslanmıştı, üstünde de bir battaniye vardı. Bir yatak, diye düşündü Lucas.

Evrak çantasının altından bakınca, cüzdana benzeyen bir şeyin yarısını görebildi. Eğildi, cebinden bir kalem çıkardı ve kalemi cüzdanı açığa çıkarmak için kullandı.

"Ne görüyorsun?" Nadya seslendi.

Lucas dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü cüzdana yaklaştırdı. "Bir cüzdan. Rusça bir sürü kart ve üzerinde 'Oleg Moshalov' yazan İngilizce bir kimlik kartı."

"Orospu çocuğu," dedi Reasons.

REASONS, "Orospu çocuğu," dediğinde Lucas ayağa kalkıp kulübeden geri çekildi, tozdan kurtulmak için ellerini birbirine vurdu ve, "Olay yeri ekibini çağırırsam iyi olacak," dedi.

SUÇ MAHALİ İNCELEMESİ bir şekilde televizyon programlarında ayın modası haline gelmişti ama Lucas suç mahalli çalışanlarının en son ne zaman gerçekten bir davayı çözdüklerini hatırlayamıyordu. Kan, meni, saç, parmak izleri, ateşli silahlar ve mermi kovanları, alet izleri, giysi lifleri gibi, polisler şüpheliyi bulduktan sonra onu suçlamak için kullanılabilecek kanıtları topluyorlardı ama önce polislerin onu bulması gerekiyordu.

Olay yeri inceleme ekibinin baskın olduğu ve Lucas'ın da kenardan da olsa katıldığı tek büyük davada, seksi bir bölge savcı yardımcısı ve olay yeri inceleme ekibinden arkadaşları, Raşid El Balah adlı bir uyuşturucu satıcısının Trick Bentoin adlı bir kumarbazı öldürdüğünü sadece olay yerindeki delillere dayanarak şüpheyi yer bırakmayacak şekilde kanıtlamışlardı. Kanıtlar Bentoin'in cesedinin Minneapolis'in kuzeyindeki Carlos Avery yaban hayatı yönetim bölgesindeki bir turba bataklığına atıldığını gösteriyordu.

Bentoin ve El-Balah arasında kumar borcu yüzünden yaşanan gerginliği ve El-Balah'ın tehditlerini anlatan tanıkları vardı. El-Balah'ın arabasının bagajında kan bulmuşlar, Carlos Avery'den başka hiçbir yerde yetişmeyen bitkilerin tohumlarını ve toprağını bulmuşlar ve her şey bittiğinde adamlarını ortadan kaldırmışlardı.

Sonra, bir yıl kadar sonra, ölü adam ortaya çıktı. Panama'daydı, yüksek bahisli cin rummy oynuyordu. Rusların dediği gibi,

gavno; ve Lucas'ın *arkadaşı* Del'in merak ettiği gibi, "Raşit kimi öldürüp turba bataklığına attı? *Biri* olmalı."

Olay yeri ekibi, Reasons'ın aramasından yarım saat sonra geldi.

Onlar oraya varmadan on beş dakika önce *News-Tribune*'den Chick Daniels Goodwill mağazasının otoparkında arabasından atladı ve Reasons "İşte basın geliyor" diyerek ona doğru yürüdü. Sokağın ortasında buluştular, birkaç dakika konuştular, sonra Reasons onu kulübeye götürdü ve "İçeri bakmasına izin vereceğiz, ama yaptığımızı inkar et" dedi.

Lucas başını salladı ve yirmili yaşlarında, uzun kahverengi saçlı ve Labrador retriever gözlü bir adam olan muhabir kafasını kulübenin kapısından içeri soktu, bir dakika boyunca içerideki çöplere baktı, sonra geri çekilip, "Şu temel şeye bakabilir miyim?" dedi. Reasons onu arka tarafa götürdü; temele baktılar. Lucas önce kendi adının, sonra da Nadya'nın adının söylendiğini ve hecelendiğini duydu.

Nadya, "Bir şey öğrenmeden önce hep haberlerle mi konuşuyorsun?" dedi.

Lucas başıyla onayladı. "Her zaman. Özellikle de bir şey öğrenmeden önce." "Bu operasyonel açıdan pek sağlıklı görünmüyor." Çok ciddiye.

"Olabilir," dedi Lucas neşeyle. "Ama bu şekilde bakarsak, resimlerimiz televizyonda yayınlanır."

"Bu iyi mi?"

"Elbette. Bu var olduğumuzu kanıtlar."

Hâlâ ciddi ve biraz da kararsız görünüyordu, bu yüzden Lucas, "Dalga geçiyorum," dedi. Bu tür şeylerde haber medyasıyla, özellikle de gazetelerle konuşmanın pek zararı olmadığını gördük. Özellikle de muhabir düzgün biriyse. Haberler nasıl olsa çıkacak ve doğru olması bir sürü söylentiden daha iyidir."

"Bu bacak çekme de ne?" diye sordu.

Gezintiden sonra muhabir caddenin diğer tarafına geri döndü ve cep telefonuna sarıldı. "Ona orada kalması gerektiğini söyledim," dedi Reasons. "O oldukça iyi bir adam. TV birkaç dakika içinde burada olacak."

Olay yeri ekibi gelmeden on dakika önce, Lucas ayakkabısının tabanına bakıp üzerine yapışan kahverengi şeyi merak ederken, diz şortu ve golf tişörtü giyen isimsiz dedektif geldi. Elinde siyah, öğütülmüş alüminyum bir el feneri vardı.

"Harika dizler," dedi Lucas.

İsimsiz'in cevap verecek hali yoktu. "Siktir git. Bir bakayım."

Kulübenin kapısında durdu ve el fenerini yerde gezdirdi. "Burada biri yaşıyordu, tamam. Wheaton olduğuna emin misin?"

"Bilmiyorum. Ona benziyor. Onu her gün gören bir adamımız var. Şurada. . ." Reasons sokağın karşısındaki seksenli yıllardan kalma bir Plymouth'un kaputunda oturan Latin adamı işaret etti. "Ve Tanrı aşkına, biz onun ifadesini alana kadar yeşil kart istemeyin."

İsimsiz dedektif Latino'ya bir göz attı, sonra el fenerini kulübenin içinde gezdirmeye devam etti, kirli zemini ve duvarları metodik bir şekilde süpürdü. Şimdi de, "Şuna bak," dedi ve içeri girdi.

Lucas baktı. Kapının on beş santim yanında, baş hizasında, tahtadan bir çivi çıkmıştı. Flaşın ışığında Lucas çivinin başından sarkan, saç ya da kısa, kıllı örümcek ağlarına benzeyen küçük bir lif parçasını görebiliyordu.

"Yeşil. Yeşil yün, sanırım," dedi isimsiz. "Şu lanet olası asker ceketi. Bu çok garip."

"Garip olan ne?" Lucas sordu.

"Nerede yaşadığını *biliyoruz*. Orayı çoktan *a r a ş t ı r d ı k*. Burada ne işi vardı?"

Olay yeri inceleme ekipleri gelmeden BEŞ DAKİKA ÖNCE iki TV kamyonu geldi. Reasons sokağın karşısına geçip onları elli metre geriye itti ve sonra isteksiz bir tavırla canlı yayında bir açıklama yaptı. Lucas Nadya'ya, "Gördün mü? Televizyona çıkıyor," dedi.

Sonra olay yeri ekibi geldi, golf tişörtlü ve kot pantolonlu iki adam. Reasons yanlarına gidip sordu, "Hangi cehennemdeydiniz? Golf mü oynuyordunuz?"

"Buraya olabildiğince hızlı geldik," dedi adamlardan biri. O da karşı atağa geçti. "Hiçbiriniz içeri girmediniz, değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Reasons.

Lucas ve isimsiz başlarını salladı. "Biz de sizi bekliyorduk."

FOTOĞRAF ÇEKİMİ bittiğinde, olay yeri inceleme ekibi çöpleri toplamaya başladı -Lucas'ın ısrarıyla küçük kâğıtlardan başladılar, her bir parçayı pensle alıp poşetlediler ve kapıdan dışarı attılar. Çoğu karttı, çoğu da Rusça.

İlgi çekici birkaç şey vardı: Zbigniew Riscin adına düzenlenmiş bir American Express platin kart, aynı isme düzenlenmiş bir New York ehliyeti ve Duluth havaalanındaki National araba kiralama acentesinden Zbigniew Riscin'e kiralınmış bir araba için alınmış bir makbuz. Araba yüz yetmiş beş mil sürülmüş ve kiralandığı gün, yani Oleshev'in öldürüldüğü gün iade edilmişti.

Ayrıca platin kartla ödenmiş, Virginia, Minnesota'daki Spivak's Tap'ten alınmış 145 dolarlık bir makbuz buldular.

Reasons, "Virginia'ya yaklaşık bir saat uzaklıkta," dedi. "Gidip dönse, biraz da arabayla dolaşsa, hemen hemen doğru olur."

Nadya, "Spivak'ın Tap'ı ne acaba?" diye sordu.

"Musluk bir bardır," dedi Reasons. "Kontrol edeceğim." Telefonunu çıkardı.

Sırada, üzerinde altı fit telefon kablosu bulunan Targus marka geri çekilebilir bir makara vardı; dizüstü bilgisayarları motel telefonlarına bağlamak için kullanılıyordu ve Lucas'ta da tıpkı bunun gibi bir tane vardı. Ayrıca ABD ve Avrupa prizleri için üç farklı beyaz plastik gövdeli elektrik duvar prizi adaptörü vardı. Nadya onlara baktı ve "Dizüstü bilgisayar vardı," dedi.

"Burada dizüstü bilgisayar yok," dedi bir olay yeri görevlisi.

Lucas Nadya'ya, "Bir dizüstü bilgisayar bulmak istiyorum," dedi.

Nadya, "Hem de çok," dedi ve sonra, "*Potemkin*'e bir bakayım, kamerasında bir tane bırakmış mı?"

Kulübedeki tüm malzeme torbalanmıştı. Olay yeri ekibinden biri kapıya çıktı ve "Şuna bakın" dedi. Elinde, üzerinde "100 dolar" yazan bir para bandı vardı.

"Ondan biraz para aldım," dedi Lucas. "Bunun içinde kaç tane banknot var?" Olay yeri inceleme görevlisi, "Sanırım beş bin," dedi.

"Yani en azından beş bin doları var. Nerede?" diye sordu isimsiz. "Evinde bir şey yok. Daha iyi yemek yiyor gibi görünmüyordu."

"Burada bir Kotex var," dedi olay yeri ekibinden biri içeriden. "Kullanılmamış."

Lucas, "Wheaton kaç yaşındaydı?" diye sordu. "Elli sekiz," dedi isimsiz.

"Bir sorunumuz var," dedi Lucas. Sokağın karşısındaki arabanın üzerine tünemiş Latin'e baktı. "Sanırım Raul'u adli tabibe götürsek iyi olacak."

BUNU YAPTILAR.

Yolda Nadya, "Düşünüyorum da, Oleshev'i bu kadın öldürmedi ama cesedini ilk bulan o oldu. Onu soydu ve teknedeki adam onu görünce kaçtı. Yani elimizde katili gören kimse yok."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Lucas onun sözdizimine dalarak. "Eğer Wheaton olsaydı. Ama o dükkândan daha çok palto satıyorlardı. Başka bir kadın da olabilir..."

Adli tabipte Wheaton'ı dışarı çıkardılar ve ceset torbasını açtılar. Nadya'nın aksine Raul ceset ortaya çıktığında irkilmedi. Wheaton'ın yüzüne, açık gözlerine baktı ve başını salladı. "O değil. Bu gördüğüm daha genç bir piliçti, dostum. Bu gördüğüm belki de ... Bilmiyorum. Yıka onu, belki kırk."

"Lanet olsun," dedi Reasons. Raul'e baktı: "Yeşil kartınızı görebilir miyim?"

"Bunu nasıl anladın dostum?" diye sordu isimsiz Lucas.

Lucas, ölü adam açısından hiçbir anlam ifade etmeyen yabani otların arasındaki kovalamacadan, cesetten kaçarken görülen uzun paltolu küçük figürden, bir gece önce öldürülmüş olan uzun paltolu küçük sokak kadınının fotoğraflarından, yabani otların arasındaki kovalamacanın olduğu yerdeki ucuz şarap şişesinden başlayarak tüm göstergeleri açıkladı. Ve şans: Reasons'ın Goodwill mağazası ve Raul hakkındaki fikri.

"Bilirsiniz, dedektiflik işi gibi bir şey," diye hayret etti isimsiz.

"ZAMANI GELDİ," dedi Lucas. "Bir bira içip bunu düşünmenin." "Soruşturmayı bozuyor muyuz?" Nadya sordu.

Lucas bir dakika düşünmek zorunda kaldı: "Seninle argon hakkında konuşmam gerek. Ama hayır, tam olarak değil."

Reasons, "Daha çok soruşturma bizi kırıyor gibi," dedi.

"Bir bira içip düşünmek istersen, sana birayı nerede içebileceğini söyleyebilirim," dedi isimsiz. Aynı zamanda bir PDA olan şişman cep telefonunu çıkardı, bir isme baktı ve düğmeye bastı. "Barbara, bebeğim: konuşmamız gerek. Neredesin?" Birkaç saniye dinledikten sonra, "Duke'un yerinde buluşmaya ne dersin? Tamam."

RAUL'u bir kampüs polisiyle birlikte arabasını bıraktığı Goodwill mağazasına geri gönderdiler ve on beş dakika sonra şehrin güney ucunda, rampalarla dolu bir çölde kahverengi tuğladan bir yığın olan Duke's Lounge'a girdiler.

Neon bira tabelaları ve koyu renkli ahşapla dolu mekânın arka tarafında jetonlu bir shuffleboard oyunu vardı. Ters şapkalı dört adam barda oturmuş konuşuyordu; barmenin kendisi de bir tabureye oturmuş ve delikli eski bir Schlitz tabelasına doğru arkasını yaslamıştı, böylece delikten gelen ışıktaki bir kitap okuyabiliyordu.

Hepsi içeri girdiğinde, bardaki adamlar konuşmayı bırakıp isimsizin şortuna baktılar ve barmen "Barb arka kabinde" dedi. Aynı anda siyah deri ceketli bir kadın ayağa kalkıp "Buyurun" dedi ve bardaki adamlar tekrar konuşmaya başladı.

Lucas, Nadya, Reasons ve sonunda kendini Larry Kelly olarak tanıtan isimsiz adam tahta zeminde takırdayarak arka tarafa doğru ilerlediler. Lucas durup Custer'ın Little Bighorn'da Sioux'lar tarafından yok edilmesini gösteren Budweiser yapımı eski bir resme baktı.

Nadya dirseğinin dibinde durdu, baskıyı inceledi ve "Amerikalılar neden yenilgileri kutlar?" dedi.

Lucas omuz silkti. "Ne gibi?"

"Bunker Hill, Alamo, Custer, Pearl Harbor, Chosin Rezervuarı, Onbir Eylül - *Blackhawk Down* filmini bile izledim. Garip görünüyor."

Lucas, "Tarihimiz hakkında çok şey biliyorsun," dedi.

"Elbette okudum. Ama bu tarih değil, psikoloji."

Lucas resme birkaç saniye daha baktı; sağ alt köşede bir Kızılderili ölü bir süvarinin kafa derisini yüzüyordu. "Bunu neden yaptığınızı bilmiyorum," dedi. "Ama yapıyoruz, değil mi?"

Arkaya geçtiler ve Kelly, Barbara Langersham'ı tanıttı; kırklı yaşlarının başında, siyah saçlı, siyah gözlü, kırık burunlu bir kadındı. Lucas'ın alnındakine benzeyen beyaz bir yara izi saç çizgisinde kaybolmuştu.

"Barbara bütün sokak insanlarını tanıyor," dedi. "Katolik Hayır Kurumları için çalışıyor."

Reasons, "Yine de Katolik hayırseverliği pek yok," diye homurdandı.

"Her şey ne istediğine bağlı, değil mi Jerry?" Langersham dedi ve Lucas, Tüh, diye düşündü.

SADECE DÖRT KİŞİ kabine sığabildi, bu yüzden Reasons ve Lucas sandalyeleri çekti ve hepsi bira sipariş etti ve Kelly, "Barbara: Mary Wheaton, bunu okudun," dedi.

"Evet." Birasını pilsner bardağına ustalıkla doldurdu, böylece kafası çok kalın değil, sadece üstten geldi. "Kafasının neredeyse kesildiğini duydum."

"Evet, öyle. Şimdi, onu öldürenin geçen hafta Rus'u öldürenle aynı kişi olma ihtimali olduğunu düşünüyoruz. Ama yanlış kadını yakalamışlar. Buralarda uzun yeşil bir asker paltosuyla dolaşan başka bir kadın sokak insanı var mıydı?"

"Ah . . . ateş et." Bir an için düşündü. "Birini hatırlamıyorum. Ama sanırım Mary o paltoyu sadece bir ya da iki gün giydi. Onu sadece bir kez gördüm. Sanki yeni almış gibiydi. Çok sıcak olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

Lucas, "Goodwill mağazasının karşısındaki sokakta yaşamış olabilecek bir kadını arıyoruz," dedi. "Kızıl saçlı ya da kırk yaşlarında olabilir."

"Biri onu görmüş mü?"

Reasons, "Evet ama bize bilgi verebilecek biri değil," dedi. "Onu sadece görmüş."

Langersham üst dudağındaki köpüğü biraz yaladıktan sonra Reasons'a, "Polislerle konuşmayı sevmediğimi biliyorsun," dedi.

"Ama bir şeye ihtiyacın olduğunda yaparsın," dedi Reasons. "Gerçek şu ki, bu diğer kadının başı dertte. Eğer katil yanlış kadını yakaladığını biliyorsa..."

Resim çizmelerine gerek yoktu. Langersham, "Başka bir kadın daha *vardı*. Sanırım adı Trey'di ama soyadını bilmiyorum. Kırk yaşında değildi, daha çok otuzlu yaşların başındaydı. Sanırım üzerine biraz pislik bulaştığında kırkına kadar çıkabilirdi. Onu, bilmiyorum, birkaç hafta önce Miller Hill Alışveriş Merkezi'nde dilencilik yaparken gördüm. O zamandan beri görmedim. Bu yazın başlarında onu Garfield Avenue otobüsünde birkaç kez, belki de üç kez gördüm. Geceydi, otobüsün geçtiğini gördüm, bu yüzden Garfield'dan çıkmış olabilir. Goodwill'e doğru."

"Tepsi, kül tablası gibi," dedi Kelly.

Langersham, "Sanırım Trey'di, üçlü kart gibi bir şeydi," dedi. "Polislerle ya da herhangi biriyle çok fazla etkileşime girdiğini sanmıyorum. Hemen hemen kendi halindeydi."

"Başka bir şey var mı?" Lucas sordu. "Hiç tutuklanıp tutuklanmadığını biliyor musun? ?"

Langersham başını salladı. "Bilmiyorum işte. İyi konuşuyordu, sanki biraz eğitim almış gibiydi. Yani, okulu bırakmış falan değildi. Sanırım bir ara çok fazla uyuşturucu kullanmış olmalı; tüm kelimeleri biliyordu ve o uyuşturucu mizah anlayışına sahipti. Para verecek adamları seçmekte çok iyiydi."

Reasons, "Tutuklama raporlarına bakabiliriz; onu takma ad dosyasında aramaya çalışabiliriz," dedi.

Yarım saat boyunca oturup konuştular ve patates cipsi yediler, erkekler otururken Nadya ve Langersham arasındaki konuşmanın çoğu

ve dinledi. Nadya, Langersham'ın çalıştığı reşit olmayan fahişeler dünyasından çok etkilenmişti: "Moskova'da da aynı sorunlar var ama nasıl başlayacağımızı bile bilmiyoruz," dedi.

Langersham, "Dindar insanlara bakın," dedi. "Polisler işe yaramaz, çünkü onlar suç hayatının içindeler. Bu çocukları cezbeden tek şey, birilerinin onları gerçekten önemseydiği inancıdır."

"Ama polis değil," dedi Nadya.

"Polis değil. Onları önemsiyormuş gibi yapamazsınız. Gerçekten önemsemelisiniz. Kişisel olarak, bire bir. Dindarları işe alın. Bu onlara bir piskoposa boncuk sallamak yerine yapacak değerli bir şey verecektir. Rusya'da piskopos mu var?"

"Her yerde," dedi Nadya. "Herkesin ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazlası."

Langersham başını salladı: "Bu bir sorun. Dindar insanları piskoposlardan uzaklaştırmalısınız. Onları sokağa çıkarmalısınız. Herkes sadece bir kişiyi kurtarsa ... hepimiz kurtuluruz. Ve bu her iki taraf için de harikalar yaratır."

Bir dakika boyunca sessizce oturdular ve sonra Reasons, "Doğru. Esrarı uzat."

"Siktir git Jerry," dedi Langersham; ama bunu söylerken gülümsüyordu. "Bir tur satın alma sırası sende."

TREY, Hudson, Wisconsin'de bir kır mutfağında oturmuş, link sosisli Fransız tostu yiyor ve Duluth'tan bir haber olan St. Paul *Pioneer Press*'in bir kopyasını okuyordu:

Mary Wheaton ilçe morgunda, iki hafta önce TDX tahıl terminalinde infaz edilen Rus denizci -ya da belki bir casus- Rodion Oleshev'in birkaç kapı ötesinde yatıyor.

Cinayetlerle ilgili olarak hiç kimse tutuklanmadı; ancak şimdi üst düzey bir devlet müfettişi ve bir Rus kadın polis, Duluth polisiyle birlikte iki vahşi cinayet arasında bir bağlantı kurmuş olabilir.

Duluth Polis Çavuşu Jerry Reasons, "Birinin Mary Wheaton'ı susturmak için öldürdüğüne inanıyoruz," dedi. "Bay Oleshev'in öldürülmesine tanık olmuş olabileceğini düşünüyoruz."

Reasons, polisin iki cinayet arasında bağlantı kurmak için özel bilgiler geliştirdiğini söyledi, ancak ayrıntı vermedi. Ancak polis kaynakları, Wheaton'ın yaşadığına inanılan bir kulübede bulunan liflerin, Wheaton'ın öldürüldüğü sırada giydiği askeri ceketle eşleştirdiğini ve kulübede Rodion Oleshev'in cesedinden alınmış gibi görünen kağıtlar bulunduğunu söyledi.

Gerekçeler, kendisinin ve eyalet Suçluları Yakalama Bürosu ajanı Lucas Davenport'un ve Rus Polis Teşkilatı görevlisi Nadya Kalin'in ...

HİKÂYE DEVAM EDİYORDU ama Trey'in gözleri sulanmıştı: görmüyordu. Katil onun için geri gelmişti ve

Mary, kendisini Trey sanıyordu.

Bir an için, temkinli, vahşi, gezgin Trey bir zafer nabzı hissetti: eğer polis cinayetin bir tanığı olduğunu biliyorsa -ki bunu biliyor olmalıydılar çünkü tahıl terminalindeki biri onu görmüş, ona bağırmıştı- ve o kişinin öldüğünü düşünüyorlarsa ... güvendedi.

Sonra Annabelle Ramford'un avukat beyni devreye girdi: Böyle bir şey olamazdı. Onu çok fazla insan tanıyordu ve Mary'yi de çok fazla insan tanıyordu. Otobüs güzergâhındaki Tony'ye sorsalar, onlara Mary'nin kulübede yaşamadığını ve paltoyu başka bir kadının giydiğini söyleyecekti.

Goodwill mağazasında ona montu satan kasiyer de hatırlardı. Kulübedeki parmak izlerini silmeye çalışmıştı ama geride saç kalmış olmalıydı ve kulübedeki saçları Mary'nin saçlarıyla karşılaştırırlarsa başka bir kadın olduğunu anlayacaklardı.

Canlı bir tanık. Aramaya geleceklerdi.

TREY HER ZAMAN hayatını garip bir yolculuk olarak görmüştü: Bu kavramı anlayabilecek yaşa geldiğinden beri garipti. Lisenin son yılları, üniversitenin tamamı, çatlak yılları, seyahat zamanı, hepsi garipti. Zaman zaman bedeninin dışında duruyor, kendini çılgınca bir şey yaparken izliyor gibiydi. Mantıklı, soğukkanlı ve gerçekçi Annabelle bir kenarda durmuş, akılsız, zevk düşkünü Trey'in uyuşturucu piposunu ateşlemesini izliyordu. Zeki, şüpheli, üst-orta sınıf bir avukat, Santa Monica Alışveriş Merkezi'ndeki bir çöp kutusundan atılmış pizzayı yiyen kontrolden çıkmış bir ucubeyi izliyordu.

Hayat her zaman tuhaftı ama hiçbir şeyin son birkaç günün tuhaflığıyla boy ölçüşemeyeceğini düşünüyordu.

Kulübede otururken, sırt çantasına para doldururken, ahşap yüzeyleri bir bezle ovarken -parmak izlerinden kurtulmaktı tek düşüncesi- dünyanın yer değiştirdiğinin farkındaydı. Bir deprem olmuştu. Artık bir serseri değildi; orta sınıfa geri dönmüştü, önemli bir kadındı. Likiditesi olan bir kadın.

Polisler geldiğinde sirenleri saklandığı yeri hedef almış gibiydi ama sonra geri döndüler ve bozuk yoldan TDX terminaline doğru ilerlediler. Tanrı ona kulübeyi temizlemeyi bitirmesi için gereken birkaç dakikayı verdiğinde, çantasını arkasına çekerek döşeme tahtalarının altına kayd. Çantası para ve giysileriyle doluydu.

Kulübe Garfield Caddesi'ndeydi, tüm sanayi kentlerinin kenar mahallelerinde bulunan kirli iş caddelerinden biriydi: ağır ekipman tamir atölyeleri, kereste depoları, depolar, bunun gibi, hepsi gri, kir ve kırık camlarla kaplıydı. Toprak yollar ve demiryolu rayları bölgeyi boydan boya kesiyor, aralarında yabancı otlar ve çalılar büyüyordu.

Trey yabancı bir hayvan gibi yabancı otların arasında, gölgelerin arasında kalmış, uzun ve dolambaçlı bir yoldan kasabaya doğru ilerliyordu. Kuzeyde, terminalin yakınında, bir düzine polis arabası beton rampanın etrafına dağılmıştı, tavan rafları yanıp söniyordu ve el fenerleri olan adamları görebiliyor ve insanların birbirlerine seslendiğini duyabiliyordu.

Risk alabileceğini düşündüğü kadar uzaklaştığında, Garfield'ı güneye, Wisconsin'den gelen otoyol üst geçitlerine, tren rayları, çamur ve yabancı otlardan oluşan bir çöle doğru geçti. Yeşil asker montunun içinde, lacivert sırt çantasıyla görünmezdi.

Yola çıktıktan bir saat sonra, I-35 üst geçidinden Duluth'a geçmiş ve gölün üzerindeki tepeye doğru tırmanmaya başlamıştı. Sabah saat ikide, bir zamanlar birkaç gece geçirdiği garaja varmıştı. Burası hurda bir arabanın etrafına yığılmış hurdalarla doluydu, zemin yağlıydı ve fareler vardı ... ama gözden uzak ve kuruydu.

Uyumaya çalıştı: en iyi ihtimalle üç saat uyuyabildi, arada da çantanın elinden alındığına dair uzun hayaller kurdu. Şekerci adamla yaşadıktan sonra karanlıkta öcülerden hiç korkmamıştı. Şimdi kaybedecek bir şeyi vardı ve korku etrafını sardı.

Gün doğarken tekrar yola koyuldu, artık bir planı vardı. Şehrin tepesine, bütün gece açık olan bir çamaşırhaneye gitti, içeriye oturdu ve elindeki en iyi giysileri yıkadı - kot pantolon, siyah bir Rolling Stones tişörtü, külot ve sütyen. Havlusunu ve el bezini attı.

Ayakkabıları iyiydi, çorapsız giyebileceği bir çift ucuz bot spor ayakkabısı.

Her şey yıkanıp kuruduktan sonra yeniden paketledi ve tekrar yola koyuldu, bu kez şehir merkezinde, hava yolundaki bayanlar tuvaletine doğru. Saat henüz erkendi ve burası ona kalmıştı. Lavaboda parça parça yıkandı, sonra sabırsızlandı, tüm havluyu ıslattı, banyo kabinlerinden birine çekildi, soyundu, kendini yıkadı ve temiz giysilerini giydi. Eski kıyafetleri, kirli kıyafetleri, paranın üstündeki çantaya doldurdu. Çok büyük olan asker montu dışında her şey çantaya girdi.

Hala tuvalette kimse yok.

Şansını denedi -polisler sizi yakalarsa tekrar sokağa atarlardı- dinlenme odasındaki lavaboda, sebilden aldığı el sabunuyla saçlarını yıkadı. Saçlarını kağıt havlularla kuruladı ve aynada kendine baktı. Kendini gösterebiliyordu ama zar zor. Vahşi doğada üç hafta geçirdikten sonra yeni dönmüş bir kadın gibi görüldüğünü düşündü. Ya da belki altı hafta. Ya da on. Ama hava yolu tuvaletinden çıktığında çoğunlukla temizdi ve içeri giren kadına neredeyse hiç benzemiyordu.

Sokaktan aşağı inerken, kirli kıyafetlerini çantasından çıkardı ve bir çöp sepetine attı. Asker paltosunu taşıyordu, hâlâ ondan vazgeçmek istemiyordu.

İlk durağı bir eczane oldu. Tezgâhtarın dikkatli bakışları altında deodorant, tıraş bıçağı ve jilet, tırnak makası, cımbız, saç fırçası ve tarak, bir şişe sabun ve iki tüp ruj aldı. Tam çıkmak üzereydi ki, Camel'in vitrinindeki aynada kendini gördü; mağazaya geri döndü ve bir şişe nemlendirici losyon aldı.

Bir sonraki durak, dibe vurmadan önce parası varken üç ya da dört kez kaldığı Westerway Motel'di. Burası rutubetliydi, yataklar berbattı ama fiyatı uygundu ve duşlar Radisson'daki duşlar kadar iyiydi. En önemlisi, onu içeri almışlardı.

Westerway'de on beş dakika boyunca duшта durdu. Banyo yapabiliirdi ama küvet o kadar kirliydi ki bu onu korkuttu. Ayrıca, biri tahliye tapasını çalmıştı. Kim çalmıştı?

Ayak başparmağıyla tüylü deliği dürttüğünde, bir tahliye tapası çalabilir mi, diye merak etti. Neyse, boş ver. İyice temizlendikten sonra kendine bakım yapmaya başladı. Saçları için yapabileceği bir şey yoktu, diye düşündü: bir cadıya benziyordu.

Temiz, kuru, tırnakları kesilmiş, kokusu giderilmiş ve nemlendirilmiş olarak şehir merkezine doğru yola çıktı. Bir bankada durdu ve üç tane yüzlüğü yirmiliğe çevirdi. Bir testten de geçti: Bir kadın yüzlüklerden birini test kalemiyle ovuşturdu ve sorun çıkmadı. Eğer sahte olsalardı, diye düşündü Trey, kalp krizi geçirirdi.

Bir taksiye atlayıp Miller Hill Alışveriş Merkezi'nin karşısındaki spor malzemeleri satan dükkâna gidecek ve genç kadınların bazen yanlarında taşıdıkları türden gerçek bir çanta alacaktı. Pahalı bir tane.

Caddeden aşağı inerken Hair Today'in önünden geçti ve vitrindeki "Ayakta Gelenleri Kabul Ediyoruz" yazısını görüp içeri girdi. Öğlene doğru, onu Minnesota'da her yere götürebilecek bir kesimi ve 'do'su vardı; hala o yanmış, vahşi yüzü vardı, ama yapamazdınız Bunu arkadan görmek.

Ve saat ikide, Miller Hill Alışveriş Merkezi'nden aldığı yeni kıyafetlerle dolu yeni bir sırt çantası, iki narin inci küpe ve bir dizi pahalı yüz kremi ve nemlendiricisi vardı.

Westerway'e döndüğünde, eski kimliğinden geriye kalan birkaç parçayı, eski çantasını ve paltosunu topladı ve bir çöp kutusuna taşıdı. Onları çöpe atmak üzereyken Mary Wheaton'ın el arabasıyla caddeden aşağıya doğru hızla ilerlediğini gördü.

Paltonun gayet iyi olduğunu düşündü. "Mary. .

."

Yaşlı kadın dönüp baktı ve yürümeye devam etti. Trey ona yetişti: "Mary. Paltomu ister misin?"

Wheaton ona yakın gözle baktı, sonra paltosuna baktı. "Sen de kimsin?"

"Ben sadece bir insanım. Paltoyu mu istiyorsun?"

Wheaton paltoyu aldı, salladı, baktı ve "İstemiyor musun?" dedi.

"Artık yok."

Wheaton başını salladı, paltoyu arabaya koydu ve arkasına bile bakmadan hızla uzaklaştı. Trey'le onlarca kez konuşmuşlardı ve Wheaton onu tanıyordu. Bu sefer hiçbir tanıma belirtisi göstermedi.

Westerway'e döndüğünde aynaya baktı: değiştiğini düşündü. Farkı yaratan tek bir şey bulmaya çalıştı, ama sonunda bunun tek bir şey olmadığına karar verdi - manikür makası ya da bıçakla yapılmış gibi değil, para ödenmiş gibi görünen bir saç kesimiydi; çöl kuruluğu ve pul pul dökülme yerine bakımlı görünen bir yüzdü; bir diklikti.

Ertesi sabah Westerway'den ayrıldı, şehir merkezine yürüdü ve havaalanına giden bir taksiye bindi. Rezervasyonu yoktu, bu yüzden Minneapolis'e giden bir Northwest uçağında yer bulana kadar altı saat boyunca terminalde oturmak zorunda kaldı.

Havaalanından Minnesota Üniversitesi'ne taksiyle gitti ve orada para için minnettar görünen Lübnanlı bir yüksek lisans öğrencisinden nakit para karşılığında kullanılmış bir Corolla satın aldı. Harika bir araba değildi, 85.000 mildeydi ama idare ederdi. Kâğıdı alır almaz takas edecekti: 50.000 doları kullanılabilir paraya çevirmek o kadar da kolay değildi ama uyuşturucu kullandığı günlerden birkaç numara biliyordu.

Minneapolis'ten, Minnesota sınırında, St. Paul'e on iki mil uzaklıktaki Hudson, Wisconsin'e geçti; burada nakit kabul eden ve kredi kartı görmek istemeyen bir motel biliyordu. Yine, harika bir yer değildi ama bir üs geliştiriyordu.

Bir sonraki hamle: şehirde bir daire, bir banka hesabı ve kredi kartı başvuruları. Başvuruları her yerde gördü ve aldı.

Hudson Country Kitchen'da Fransız tostı ve link sosis yemek için oturduğunda ve Duluth'tan gelen haber için gazeteyi açtığında hâlâ Hudson'daydı ve St Paul banliyösünde bir daire için onay almayı bekliyordu.

Mary Wheaton ölmüştü.

Bir süre oturup gözyaşı döktü, hikayenin geri kalanını okudu, Duluth'taki eski kulübesinin önünde duran polislerin fotoğraflarına baktı, sonra toparlanıp kahvaltısını bitirdi.

Gidip daireye bakacak ve sonra düşünecekti. Bir şeyler yapılması gerekiyordu.

LUCAS İRKİLEREK UYANDI.

Odanın içinde bir yerden bir ses geliyordu. Oda loştu, ışık karartma perdesinin kenarlarındaki çatlaklardan geliyordu, bu yüzden şafaktan sonra olmalıydı. Başucundaki saatin ışıklı yüzüne baktı: sabahın sekizi. Ses tehdit edici değildi, odada davetsiz misafir yoktu, ama ne ... ?

Yatağın başucundaki ışığı bulana kadar el yordamıyla aradı ve açtı. Ses telefondan geliyordu: zil sesi değil, alçak, boğuk bir tıngırtı, sanki biri telefonu solar pleksusundan yumruklamış ve telefon sesini geri alamamıştı.

Onu eline aldı. "Evet?" Sesi korku filmlerindeki paslı bir tabut menteşesi gibiydi.

"Bana aramamı söylemiştin," dedi Reasons. "Ben de tam evden çıkıyordum." İçinden gelen inleme dürtüsünü bastırdı. "Dışarıda hava var mı?"

"Ne?"

"Boş ver. Yirmi dakika içinde lobide olacağım. Nadya'yı aradın mı?"

"Evet. Sesi bir süredir ayaktaymış gibi geliyor."

"Ben de öyleydim, saatlerdir ayaktayım," dedi Lucas. Esnedi.

Hiçbir zaman erken kalkan biri olmamıştı. "Şınav çekiyordum." "Yirmi dakika," dedi Reasons.

LUCAS temizlendi, yeni bir gömlek ve spor ceket giydi, koridorun sonundaki makineden bir şişe diyet kola aldı ve Nadya ile Reasons'ı lobide asansör kapılarının karşısında dururken buldu.

"Kahvaltı mı?" Reasons kolaya bakarak sordu.

"Şampiyonların," dedi Lucas. Sonra Nadya'ya açıklama yapmak zorunda kaldı. "Bakın, bu mısır gevreği vardı, hâlâ da var..."

Adam açıklamayı bitirdiğinde, kız bunun neden komik olduğunu anlamadı. "Pek komik değildi."

"Vazgeç," dedi Reasons.

Lucas Nadya'ya, "Bilgisayar hakkında bir şey duydun mu?" diye sordu. "Hayır. Soru bürokraside dolaşıyor."

THE RANGE, Duluth'un aşağı yukarı bir saat kuzeybatısında, hem eski bir denizin hem de eski bir sıradağların kalıntısıdır; ABD'deki en büyük demir cevheri yatağıdır. The Range kuzeydoğudan güneybatıya uzanır ve üzerinde bir dizi küçük demir madeni şehri bulunur - Virginia, Chisholm, Eveleth, Biwabik, Hibbing. Bu şehirler soğuk, çalışkan, mavi yakalı, ekonomik olarak bunalımda ve hokey bağımlısıdır.

Virginia kasabası Duluth'tan 53 numaralı otoyolun yukarısında, huş ağacı ve titrek kavaklarla kaplı (titrek kavakların bazıları henüz sararmaya başlamıştı), mavi-yeşil renkli köknar, ladin, ılgın ve ara sıra sert bir şekilde sıralanmış plantasyon çamı ağaçlarının serpiştirildiği, hafifçe inişli çıkışlı bir arazide yer alıyordu. Lucas arabayı sürdürdü ve Reasons bir süre navigasyon sistemiyle oynadı ve sonunda, "Ne olmuş yani?" dedi.

Lucas, "Bir adresi bulmaya çalışırken işe yarıyor," dedi. "Açık otoyolda pek bir şey yapmaz. Hangi yöne gittiğinizi söylüyor."

"Bu ekstra ücrete tabi mi?" Nadya

sordu. "Birazcık," dedi Lucas.

"Çok," dedi Reasons.

"Madem işe yaramıyor, neden sende?"

"Düzgün görünüyor," dedi Reasons.

Nadya esnedi ve *New York Times*'a geri dönerken bir yandan da üç şişe kaynak suyunu düzenli bir şekilde içmeye devam etti. Bir gece önce yolculuktan sonra hiç dinlenmeden iki votka martini içtiği için biraz fazla kaçırmıştı. Reasons ve Lucas onu asansörden çıkarıp kapısına götürürken, "Uyumama yardım et," diye mırıldandı.

Duluth'tan ayrılırken susuzluktan şikâyet etmişti, bu yüzden su ve gazete almak için durdular ve *Star Tribune*'ü olan Reasons ile *Times*'i olan Nadya sırayla Lucas'a bir şeyler okudular. Gazeteleri bitirdiklerinde Reasons ve Nadya bir tür alaycı sohbet başladılar.

Lucas aralarına bakarak, "*Hmmm*," diye düşündü.

VIRGINIA'NIN AŞAĞI ŞEHİR BÖLGESİ 1900'lerden kalma kırmızı-sarı tuğlalı iki ve üç katlı binalardan oluşan beş uzun bloktan oluşuyordu. Lucas'ın hatırladığı kadarıyla bu beş blokta ihtiyacınız olan her şeyi ve istediğiniz çoğu şeyi bulabilirdiniz: Amerikan ya da Meksika yemeği yiyebilir, sarhoş olabilir, dövme yaptırabilir, arabanızı mahvedebilir, yakalanabilir, avukat tutabilir ve sokağa çıkmadan arabanızı tamir ettirebilirdiniz. Bir Çarşamba akşamı İsa tarafından kurtarılabilir ve sonra yolun karşısındaki yüz metre yürüyüp kirli bir dergi alabilirsiniz; Jenn-Air ocak veya Sub-Zero buzdolabı veya kullanılmış bir ciltsiz kitap, ev yapımı bir yorgan veya bir çörek, bir zincir testere veya bir dondurma külahı veya bir paket Gitanes veya Players satın alabilirsiniz. Yaşlı Sally teyzenizi götürebileceğiniz yerlerden düpedüz batakhanelere kadar çok sayıda bar vardı.

Lucas her zaman buranın Minnesota'nın, hatta belki de tüm Orta Batı'nın en iyi ana caddesi olduğunu düşünmüştü. Hokey oyuncusu olduğu sekizinci sınıftan lise son sınıfa kadar burayı onlarca kez ziyaret etmişti ve maçlardan sonra yarım düzine arkadaşıyla birlikte yaşı tutmayan bira ve ateşli kadın aramaya çıktıkları o acımasız soğuk geceleri sevgiyle hatırlıyordu. Hiçbir zaman eve kuru dönmemişlerdi ve Lucas'ın bildiği kadarıyla, bar kızları ve Virginia ponpon kızları hakkında söyledikleri kapsamlı ve ustaca yalanlara rağmen kimse biriyle yatmamıştı.

Sabah saat ondan biraz önce varmışlardı. Sokağın hâlâ sağlam olduğunu görmek onu mutlu etmişti.

SPIVAK'S TAP, kokteyl salonundan dalış merkezine giden yolun yarısındaydı. Ön tarafa park edip dışarı çıktılar, serin havaya rağmen güneş sırtlarını ısıtıyordu ve Nadya, "Daha fazla işaret" dedi.

"İşaretler için kullandığın bu şey de ne?" Reasons sordu.

"İşaretlere karşı bir şeyim yok ama o kadar çok var ki," dedi. "Buradaki çoğu insanın, çoğu erkeğin tişörtlerinde işaretler var. Neden bu kadar çok tabelaya ihtiyacınız var?"

Reasons, "Beni deli ediyor." dedi.

Lucas barın ön tarafına baktı. "Bu adamın adı Spivak mı?"

Reasons bir gece önce ev sahibini aramış ve ona geleceklerini söylemişti ama ziyaret amaçlarını değil. O da "Doğru. Anthony Spivak."

Nadya, "Burada tuvaleti olacak, değil mi?" diye sorunca Lucas, "Evet," dedi ve Reasons'ı içeri kadar takip ettiler.

SPIVAK'S, hantal tahta döşemeleri, uzun maun barı, yumurta ve domuz ayağı turşusu kavanozları, kırmızı deri döşemeli yüksek arkalıklı iki düzine kabini, eğer isterseniz dans edebileceğiniz müzik kutusunun yanında bir alanı, birkaç doldurulmuş misk balığı ve barın arkasında, stratejik olarak yerleştirilmiş beyaz b i r devekuşu tüyü tutan tombul pembe çıplak bir kadının eski, altı ayak uzunluğunda bir resmi olan, utanmaz bir birahaneydi. Lucas hem tabloyu hem de tüyü hatırlıyordu.

Spivak barın sonunda elinde spiralli bir defter, hesap makinesi ve birayla oturuyordu. Kare şeklinde pembe bir yüzü, kare şeklinde sarı dişleri, kafasından, kulaklarından ve burnundan çıkan beyaz saçları olan geniş, kısa boylu bir adamdı. Birkaç kez kırılmış gibi görünen şişman bir burnu vardı. Yorgun gözlü sarışın bir kadın barın arkasında durmuş, paslanmaz çelik lavabodan bardakları çıkarıp bar havlusuyla kuruluyordu. Kasketli ve ekose gömlekli iki adam oturuyordu. kabinlerden birinde biralarını yudumlayarak konuşuyorlardı.

İçeri girdiklerinde Spivak başını kaldırdı, spiralli defteri kapattı ve "Duluth'tan gelenler siz misiniz?" diye sordu.

"Evet." Reasons başını salladı. Lucas ve Nadya'yı tanıştırdı. Lucas elini kaldırdı ve Nadya başını salladı.

Spivak, "Arka tarafa gelin," dedi. Onu takip ederek, üzerinde SETTERS ve POINTERS yazan ve Nadya'ya açıklamak zorunda kaldıkları dinlenme odalarının önünden geçtiler; sonra da arka tarafa, bir parti odasındaki on altı sandalyenin arasına serpiştirilmiş dört uzun masanın bulunduğu yere gittiler. Bir masa aldılar

Spivak birkaç sandalye çekti ve "Size bir şey ikram edebilir miyim?" dedi.

"Ah, hayır, teşekkürler," dedi Reasons. "Geçen hafta burada olan bir şey hakkında sizinle konuşmamız gerekiyordu ama Nadya dönene kadar beklemek zorundayız."

Masaya yerleştiklerinde Spivak, "Aksanlı konuşuyor," dedi. "Nereli?"
"Rusya."

"Rusya." Kaşları yukarı kalkarken ağzının kenarları aşağı indi. "Ha. Polis değil mi?"

"Evet, öyle," dedi Lucas. "O da bu bütünün bir parçası. Birazdan anlatacağız." Etrafına bakındı: "Buraya çocukken gelirdim, pek değişmemiş. Kutuda hep Setters ve Pointers mı yazardı?"

Spivak, "Uzun zaman önce Bucks ve Does yazıyordu ama yetmişli yıllarda bazı Kızılderililer 'Bucks'ın ırkçı olduğunu söyleyince babam değiştirdi" dedi.

"Ama geyik demek . . . geyik demek, değil mi?"

Spivak, "Evet, ama bilirsiniz, yetmişli yıllardı, Jane Fonda falan vardı," dedi. "Ve Nett Lake'ten buraya içmeye gelen birkaç adamımız olurdu, madenlerde çalışıyorlardı . . ."

Reasons, "Nett Lake bir Kızılderili bölgesi," dedi Lucas'a. O da "Biliyorum," dedi.

Spivak Lucas'a "Eskiden buraya gelir miydin?" diye sordu.

"Evet, hokey oynuyorduk. Sonrasında hep bira arardık."

"Muhtemelen burada birkaç tane vardır," dedi Spivak. "Babam her zaman paten kayacak yaşa geldiysen biraz biradan zarar gelmez diye düşünürdü. Bu ne zaman oldu?"

"Yetmişlerin sonu."

Spivak başını salladı. "Seni özlerdim, altmışlı yıllardaydım. O zamanlar her şey farklıydı. Wild bu yıl bir şey yapacak mı?"

Nadya dönene kadar birkaç dakika HOKEY KONUŞTULAR ve Nadya yerine oturduğunda Reasons, Spivak'a resmi üslubunu kullanarak şöyle dedi

"Yaklaşık on beş gün önce Rus bir adam buraya geldi ve görünüşe göre barınızdaki bir toplantıda bazı insanlarla bir araya geldi. Bu konuda ne hatırladığınızı bilmek istiyoruz."

Spivak kaşlarını çattı. "Bir Rus mu? Özellikle bir Rus hatırlamıyorum."

Lucas, "Deri ceketli, sert görünümlü bir adamdı, saat beş yönünde gölgesi vardı, süt kutusu gibi büyük kare bir kafası vardı," dedi. "Kötü bir orospu çocuğuna benziyordu."

"Burada olduğundan emin miydiniz?" Spivak belirsiz bir şekilde sordu.

"Buradan bir American Express kart makbuzu aldık," dedi Reasons. "Yüz kırk beş dolarlık."

"Ohhh . . ." Spivak'ın kaşları tekrar havaya kalktı ama gözleri başka yere kaydı. "Evet. Tamam. Tamam. Aslında tam burada oturuyorlardı. Beş ya da altı kişi olmalılar. Gerçi adamın Rus olduğunu bilmiyordum."

"Ne yaptılar?"

Spivak omuz silkti: "İçtik. Konuştuk. İngilizce, Rusça değil. Hatırladığım kadarıyla, işleri bittiğinde hepsi bir kaba biraz para attı ve bir adam, senin Rus'un olmalı, parayı topladı ve sonra Amex'yle ödeme yaptı. Yani bunun bir tür dolandırıcılık olduğunu düşünüyordum, herkes kendi parasını ödediğinde birileri masraf hesabıyla baş başa kalacaktı."

"Ayrıntılara ihtiyacımız var," dedi Lucas. "Onlardan herhangi birini tanıyor muydunuz?"

"Hayır. Tek bir tanesini bile tanımıyorum." Kaşlarını çattı. "Bu biraz alışılmadık bir durum. Burası çoğunlukla bir kasaba mekânı. Ama olur böyle şeyler. Turistler falan gelir. Kuzeye, Kanada'ya giden balıkçılar bazen burada buluşurlar."

"Onlar Amerikalıydı," dedi Nadya.

"Evet, sanırım. İngilizce konuşuyorlardı. Buralı gibi görünüyorlardı."

"Aileleri ya da işleri hakkında mı konuşuyorlardı?" Lucas sordu.

"Bilmiyorum, hiç dikkat etmedim. Bırak da düşüneyim." Sandalyesinde arkasına yaslandı, gözlerini kapattı ve başını geriye doğru eğdi. Bir süre sonra gözlerini açtı ve yavaşça, "Tamam. Ben buradayken, çoğu zaman Rus adam ve başka bir adam vardı."

konusuyorlardı. Deri ceketli adam. Diğeri oduncu görünömlü, ekose gömlekle, büyük omuzlu, kızıl saçlı bir adamdı. Diğeri adamlar, bilmiyorum, erkek gibi görünöyorlardı. Birinin Green Bay şapkası vardı."

"Nedir bu?" Nadya Lucas'a sordu.

"Spor takımı şapkası," dedi Lucas, gözleriyle Spivak'ı izliyor, sesini dinliyordu. Spivak nedense onlara yalan söylüyordu.

Onu sıkıştırmışlar ama barmen onlara başka bir şey söylememiş. Toplantıdaki insanlar, dedi, "sadece bir grup adamdı. Kimseyi rahatsız etmediler, sarhoş olmadılar, geldiler, içtiler, ödediler ve gittiler. Keşke onlardan daha çok olsaydı."

Lucas sordu, "O gece kimler çalışıyordu. Bir liste alabilir miyiz?"

"Şey, sanırım. Geri dönüp bakmam gerekecek," dedi isteksizce. "Her gece herkesi kullanmıyoruz ..."

Zaman çizelgelerini kontrol etti, telefon numaraları ve adreslerden oluşan bir liste hazırladı ve bunu yaparken de şöyle dedi: "Beni çok korkuttunuz. Burada olduğunuzu sanıyordum, yani birilerinin barda benim bilmediğim bir şey yaptığını sanıyordum. Otoparkta birine tecavüz etti ya da tuvalette birini elledi. Dava edileceğimi düşündüm."

Onu barın sonunda, hesap makinesi ve spiralli defterinin yanında bırakıp dışarı çıktılar.

"Bu çok tuhaftı," dedi Lucas, güneş ışığında gözlerini kırıştırarak dururlarken.

Nadya başını kaldırıp ona bakarak, "Sanırım Bay Spivak'la işimiz bitmedi," dedi.

"Siz çocuklar, uh ..." Reasons gülümsedi, ellerini avuçlarının içine aldı. "Bir şey kaçırdım, değil mi?"

"Tabii ben Setters'dayken sana sormadıysa," dedi Nadya. Lucas'a: "Sana Rus'un ne yaptığını sordu mu?"

Lucas başını salladı. "Hayır. Hiç yapmadı."

"Belki de suskun biriydi," dedi Nadya. "Ama ben öyle düşünmüyorum." "Ben de öyle düşünmüyorum," dedi Lucas.

Reasons, "Eğer ikiniz de öyle düşünmüyorsanız, ben de öyle düşünüyorum," dedi. Tekrar bar kapısına baktı. "Gidip ona neden sormadığını sormak ister misin?"

"Bunu bir süreliğine bırak," dedi Lucas. "Gidip diğer çalışanlarla konuşalım. Belki başka bir şey buluruz."

SPIVAK onlara o gece çalışmış olan dört çalışanın listesini vermişti. Onları bulmak için iki saat harcadılar ve sonunda dördünü de buldular; üçü günlük işlerinde çalışıyordu, dördüncüsü ise evdeydi. İlk üçü arka odada çalışmıyordu, grubu özellikle hatırlamıyorlardı. Dördüncüsü hatırlamış.

Maisy Reynolds, Virginia'nın on mil dışında, Lucas'ın muhtemelen kırk dönüm olduğunu düşündüğü bir arazide, tek genişlikte bir karavanda yaşıyordu. Arazi belki de on yıl önce kesilmişti ve şimdi arazinin kenarında yeni yetişen titrek kavakların arasından birkaç köknar ağacı görünüyordu. Karavan yoldan yüz metre geride beton bir temel üzerinde duruyordu; arkasında yirmi ya da otuz dönümlük bir mera vardı ve arka kenarı boyunca bataklık bir dere akıyordu. Karavanın arkasında metal bir ahır duruyordu; beyaz tahta çit gibi görünen beyaz plastik bir çit ahır ve meranın bir kısmını çevreliyordu. Merada üç at otluyordu. "Atlar beni sevmez," dedi Reasons.

"Sizce bu bir karakter sorunu olabilir mi?" diye sordu Nadya. Yine onunla alay ediyor, diye düşündü Lucas.

Karavanın kapısının dışındaki basamak sadece yere çakılmış dört beton bloktan ibaretti. Lucas onların üzerine çıktı, kapıyı çaldı ve içeriden birinin kapıya doğru geldiğini duyunca geri çekildi. Kırk yaşlarında, ekose gömlekli, kot pantolonlu ve yeşil sakız çizmeli yıpranmış bir sarışın olan Reynolds iç kapıyı açtı ve onlara baktı.

"Şahitlere benzemiyorsunuz," dedi. Bir havuç çiğniyordu ve evi Campbell'ın Kremalı Mantar Çorbası, at boku ve saman gibi hoş kokuyordu.

Lucas ona kimliğini gösterdi, ne istediklerini söyledi ve o da "Arkadaki insanları hatırlıyorum ama ne istediklerini bilmiyorum.

konusuyorlardı. Bir Rus hatırlamıyorum. Ne yaptılar?"

Lucas, "Rus Duluth'ta öldürüldü," dedi. "Günün erken saatlerinde bir şeylerin olmasına neden olabilecek ne yaptığını anlamaya çalışıyoruz."

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve havucu Lucas'a doğru uzattı: "Bunu gazeteden hatırlıyorum. Adam bu muydu? Gazetede idam edildiği yazıyordu."

"İşte o adam," dedi Reasons.

"Lordum," dedi. "*Buna* yol açacak bir şey görmedim. Havuç ister misin? Hayır mı? Tartışma falan yoktu, sadece bir grup adam konuşuyordu ..."

"Gruptaki insanlar," dedi Nadya. "Herhangi bir şey . . . ?"

Reynolds dışarıya, verandaya çıktı, havucu çitirdatarak düşünüyordu. "Bir adamın çok yaşlı olduğunu hatırlıyorum. Gerçekten çok yaşlıydı. Doksan. Tanrım, belki de yüz. İyi idare ediyordu. Rus'u hatırlamıyorum. Onları ben beklemiyordum, Anton bekliyordu."

"Bay Spivak?" Reasons sordu. "Anthony?"

"Anton. Anthony değil. Evet, onlarla o ilgilendi. Özel biri olmalı, insanları beklemez. Onunla konuştun mu?"

"Onları tanıyor muydu?"

Durakladı ve sonra, "Dinle, Anton'la başımı derde sokmak istemiyorum, bu işe ihtiyacım var," dedi.

Lucas, "Tüm bunlar gizlidir," dedi.

Tarlada bir at kışneyerek küçük bir koşuşturmaya başladı ve onu ikinci bir at izledi. Reynolds gülümseyerek onlara başını salladı, sonra hâlâ biraz temkinli olan Lucas'a döndü. "Onları sadece birkaç dakika birlikte gördüm ama onlarla konuşuyordu. Onları tanıyor muydu bilmiyorum ama birlikte konuşuyorlardı. Sana ne söyledi?"

"Sadece buradan geçen birkaç kişi olduklarını, geldiklerini, içtiklerini, ödeme yaptıklarını ve gittiklerini söyledi. Kim oldukları hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi."

"Hmmm," dedi. Gözleri sola kaydı ve sanki müzik dinliyormuş gibi başını eğdi. Sonra, "Belki de yanlış bir izlenime kapıldım."

"Ama sen öyle düşünmüyorsun."

"Dinle . . ."

"Adam *idam edilmiş*," dedi Lucas. Başını kaldırıp ona baktı.

Dudaklarını büzdü, başını eğdi ve sonra, "Anton'un onları bundan daha iyi tanıdığı izlenimine kapıldım," dedi.

"Çok daha iyi mi?"

"Daha iyi," dedi. "Evet. Daha iyi."

Birkaç dakika daha konuşular ama Reynolds grup hakkında net bir şey söyleyemedi. Tekrar arabaya bindiklerinde Reasons, "Gidip Spivak'la tekrar konuşalım," dedi.

Nadya arka koltuktan, "Belki de bir gün beklemeliyiz. Eğer odama gidebilirim, onu tanıyıp tanımadığınızı görmek için biraz araştırma yapabilirim. Sen de biraz araştırma yapabilirsin."

Reasons düşünceli bir şekilde nefes verdi, sonra Lucas'a, "Sen, ben ve FBI'daki adamlar bir araya gelirsek bir kitap oluşturabiliriz. Eğer adam ordudaysa, başı herhangi bir yerde belaya girmişse . . ."

Lucas bir arabanın geçmesini bekledi ve sonra yola çıktı; dikiz aynasından Reynolds'ın karavanına geri döndüğünü gördü ve Spivak'ı aramayacağını umdu. Ayrılmadan önce aramayacağını söylemişti.

"Wheaton konusunda biraz endişeliyim," dedi. "Bağlantılı oldukları kesin değil ama kesinmiş gibi geliyor."

"Birbirleriyle bağlantılılar," dedi Nadya. "Yaşlı kadının öldürülmesi, bu kablo, bu askeri bir teknik. Spetsnaz'da, ABD Özel Kuvvetleri'nde, Özel Hava Servisi'nde ve diğerlerinde çok iyi bilinir. Bana sıradan suçlularda bulabileceğiniz bir şey gibi gelmiyor."

"Ben de bunu merak ediyordum," dedi Lucas. "Filmlerde görmüştüm..." Kolunu koltuğun arkasına dayayarak döndü. "Sence bunu bir Rus mu yaptı?"

Pencereden dışarı baktı, sonra geri döndü ve "Hayır, neredeyse eminim" dedi.

"Neden?"

"Çünkü yaşlı kadını öldürmenin tek nedeni tanık olarak onu susturmaktır. Onu susturmanın tek nedeni

katili teşhis etmesini engelleyebilir. Katili teşhis edebilmesinin tek yolu katilin hala burada olması. Eğer cinayeti bir Rus işlemiş olsaydı, çoktan dışarı sızmış olurdu ve bu kimlik tespiti sorun olmazdı."

Düzenli bir mantık çizgisi. "Bunu biliyordum," dedi Reasons. "Yani araştırma yapıyoruz," dedi Lucas.

ARAŞTIRMA YAPTILAR.

Nadya kendi odasında, Lucas ve Reasons ise dedektiflik bürosunda çalışıyordu.

Spivak, 1960 ve 1961 yıllarında olmak üzere iki kez alkollü araç kullanmaktan tutuklanmıştı. On beş yıl arayla iki otomobil kazası geçirmiş ve ikisinde de suçlanmamıştı. Barında içki içen kişilerin karıştığı kazalarda iki kez dava edilmiş, birini kaybetmiş ve dava sigorta şirketi tarafından ödenmişti. Tedarikçilerin faturalarının ödenmemesi nedeniyle iki kez daha dava edilmişti, ancak St. Louis İlçe Adliyesi'ndeki kayıtları alan bir hukuk memuru, her iki seferde de Spivak'ın tedarikçiye karşı bir karşı şikayette bulunduğunu ve her iki davanın da sonunda çözüldüğünü söyledi.

Louis County'de 1944 yılında doğmuştu; karısı da St. Louis County'liydi, 1945 doğumlu. Spivak'ın babası ondan önce barın sahibiymiş. Babası ve annesi Mahnomen County'de doğmuşlardı; babası 1912'de, annesi ise 1914'te; Mahnomen'de o zamanlar düzenli bir nüfus kaydı yoktu ve doğum belgeleri, o zamandan beri yanmış olan bir Katolik hastanesinden alınmıştı.

Spivak, 1962'den 1964'e kadar barış zamanında Kore'de Sekizinci ABD Ordusu'nda görev yapmıştı. Sarhoşluk nedeniyle iki kez on beşinci madde -idari ceza- almış olmasına rağmen onurlu bir şekilde terhis edilmişti. Her iki olayda da para cezası olarak maaşından para kesilmişti.

İşleri bittiğinde Reasons, "Bir bok yok," dedi. "NCIC ile ilgili bir şey yok, şerifle ilgili bir şey yok. Çocukken etrafta biraz dolaşmış, askere gitmiş, çıkmış, evlenmiş, çocukları olmuş ve bir bar işletiyor."

"Belki Nadya bir şey bulmuştur ..."

Bulamamıştı: "Telefon numarasını bile bulamıyoruz," dedi. Yüksek arkalıklı bir sandalyede oturmuş dizüstü bilgisayarına bakıyordu. Pencereden kuzeye, göle doğru giden bir yelkenli görebiliyorlardı. "Listeden çıkarıldı."

"Listede yok," dedi Reasons.

"Rusya'da telefon rehberlerine ihtiyacımız var" dedi. "Telefon rehberleriniz tüm dünyada olağanüstü. Sarı sayfalarınız. Rusya'da da böyle Sarı Sayfalar olmasını çok isterdim."

Tap dansı mı yapıyordu, diye merak etti Lucas, gözlerine bakarak, yoksa hepsi bu muydu? "Yarın Spivak'ı sıkıştırmaya gidiyoruz."

Bütün gün birlikteydiler ve kimse akşam yemeğinden bahsetmemişti. Sabah buluşmaya karar verdikten sonra Lucas asansörle odasına indi, Reasons'a veda etti ve evi arayıp Weather ve Sam'le konuştu.

Weather, yeni garaj kapısının diğer ikisine mükemmel bir şekilde uyduğunu ve *Pioneer Press*'in ikinci sayfasına bakarsa, valinin kızının erkek arkadaşının, ikisinin birlikte katıldığı bir partiden sonra kontrollü madde bulundurmaktan tutuklandığını ve üniversitede çocuğun kızın suçunu üstlendiğine dair bir söylenti olduğunu göreceğini söyledi.

Lucas, "Muhtemelen otoyol komiseri olurum," dedi.

"Sadece senin bu işe karışmanı istemiyorum. Bu işle bir alakan olmasını istemiyorum," dedi Weather. "Hiçbir şeyi düzeltmeni istemiyorum."

Yapmayacağına söz verdi.

Telefonu kapattıktan sonra lobiye indi, hem St. Paul hem de Minneapolis gazetelerini aldı, tekrar yukarı çıktı ve akşam haberlerini izlerken onları okudu. Sonra huzursuz bir halde, bir şeyler atıştırmak isteyip istemediğini öğrenmek için Nadya'nın odasını aradı. Cevap vermedi.

Biraz temizlendi, aşağı indi, alışveriş merkezine gitti ve bir kitapçada bir saat gezindi, sonra kolunun altında yarım düzine dergiyle etrafta dolaşp ne var ne yok diye baktı, otoyolun karşısına geçip bir doğa sporları mağazasına gitti.

Silahlara ve balıkçılık ekipmanlarına baktı ve sonunda otele geri döndü.

Yapacak bir şey bulamamanın, şehir dışına çıkmanın hüznünü yaşıyordu. Ertesi gün Spivak'tan bir haber gelmezse ve öğleden sonra yapılacak belirgin bir şey yoksa, akşam yemeği için eve dönebileceğini düşündü. İki saat içinde dönebilirdi. . .

Cep telefonu çaldığında *Seinfeld*'in tekrarını izliyor ve *Gray's Sporting Journal* okuyordu:

"Lucas?" Bir erkek sesi, kısık ama yoğun.

"Öyle mi?"

"Dinle dostum, burada garip bir şeyler oluyor ve ne yapacağımı bilmiyorum," kelimeler birbirinin üzerine yuvarlanıyordu. "Adamın arabasını izliyorum, barın kapanmasını bekliyorum, kapanıyor ama adam dışarı çıkmıyor. Arkadaki hariç tüm ışıklar söndü ve hiçbir şey hareket etmiyor. Ben de plastik bir çöp tenekesi alıp pencereye götürdüm ve üzerine çıkıp içeri baktım, adam altılı bira paketinin üzerinde duruyordu, şişeler, boynunda bir ip vardı ve yanında biri vardı. Adamın bacakları deli gibi titriyor ama mekanın arka tarafında büyük bir metal kapı var ve onu tekmelememin imkanı yok ve ön taraftan girersem çok geç olacak ve silahım yok, arabamda ..."

"Yani şu anda mı?" Lucas sordu.

"Yani şu anda. Hâlâ bu lanet çöp tenekesinin üzerinde duruyorum ve orada duran adamı görebiliyorum."

"Kımıldama," dedi Lucas. "Sadece bekle, diğer telefona geçiyorum."

Elinde hiç telefon numarası yoktu. 911'i aradı ve operatör çıktığında sakın ve otoriter olmaya çalışarak şöyle dedi: "Ben Lucas Davenport. Suçluları Yakalama Bürosu'ndan bir ajanım. Virginia'da acil bir durum var ve şu anda Virginia polislerinin telefon numarasına ihtiyacım var..."

Operatör dedi ki, "Lütfen yavaşlayın efendim. Virginia için acil durum numarasına mı ihtiyacınız var? Ne olduğunu tarif edebilir misiniz? ?"

"Bana lanet numarayı ver," diye bağırdı Lucas. "Virginia'nın acil durum numarasını..."

Kadın onu tekrar sakinleştirmeye çalıştı ama o bağırdı ve kadın onu bir süpervizöre aktardı, bu sırada diğer kulağında erkek sesi "Ne oluyor dostum? Bir şey mi var?" derken, amir geldi ve "Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

Sonunda, diye düşündü, Virginia polislerine ulaşması sadece bir dakika sürdü: "Ben Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu'ndan bir ajanım, adım Lucas Davenport. Spivak's Bar'dan Anthony Spivak barın arka odasında asılıyor ve hemen şimdi oraya birkaç araba göndermeniz gerekiyor."

"Efendim, bana kim olduğunuzu tekrar söyleyin ..."

Polisler bir şeyler yapmaya başladılar ve on saniye sonra cep telefonundaki erkek sesi, "Dışarıda, arkada bir adam var ve bir bakayım, ah kutsal, koşuyorum ..." dedi. Sonra ses kayboldu ama Lucas bir takırtı, güreş sesi ve erkek sesinin bir şeyler bağırdığını duyabiliyordu, sonra cep telefonu yere düştü ve Lucas diğer telefona geri dönüp, "Barda bir adamım var, barda bir adamım var, ona dikkat edin, silahlı değil, o benim adamım," diye bağırdı.

Cep telefonu kapandı. Lucas aradı ama cevap alamadı. Otel telefonundan Virginia polisine bağırdı, "Neler oluyor? Adamımı kaybettim."

"Şu anda olay yerindeyiz efendim. Bana yerinizi söyleyebilir misiniz? İsminizin Louis olduğunu söylemişsiniz?"

"Lucas Davenport. Duluth'tayım." Sakince bağırmaya çalışıyordu. "Bir saat içinde orada olacağım. Kamu Güvenliği Komiseri Rose Marie Roux'yu ara. Size onun ev telefonunu vereceğim ve o size bilgi verecektir. Yolda cep telefonumdan arayacağım, işte numarası..."

Telefonu kapattıktan sonra, adamının cep telefonunu tekrar aradı ama cevap alamadı. Nadya'yı aramayı düşündü, vazgeçti, Reasons'ı açacak zamanı yoktu. Onu yoldan arayacaktı. 45'liğini taktı, ceketini aldı ve telefon çaldığında kapıdaydı. "Kahretsin." Geri dönüp telefonu aldı.

Bir kadının tiz sesi "Lucas Davenport'la mı görüşüyorum?" diye sordu.

"Evet. Ne oldu?" Resepsiyon olduğunu düşündü ve bunun için zamanı yoktu.

"Mary Wheaton, öldürülen kadın ... bana bundan bahsetti. Bana diğer adamın Rus adamı öldürdüğünü gördüğünü söyledi, gazetede çıkan hikayeyi."

Sözler bir an için kafasını karıştırdı: *Bu da kimdi ve neden onu rahatsız ediyordu?* "Ne?"

"Rus adamın öldürülüşünü görmüş. Bana anlattı, ben de aramam gerektiğini düşündüm."

"Kim bu?" Bir deli, diye düşündü ama belki de değildir. *İkinci bir kadın daha vardı.*

"Sana söylemeyeceğim. Bir kere sesin kötü geliyor." "Acelemlerim var," dedi Lucas. "Sadece sana ne söylediğini söyle." "Sesin gerçekten kötü geliyor..."

Kadın korkmuştu ve Lucas onun kötü biri gibi görüldüğünü düşündü. Bir nefes aldı ve, "Özür dilerim. Beni gerçekten kötü bir anda yakaladınız. Bayan Wheaton size ne söyledi?"

"Tahıl asansörlerinin orada, otların arasında, gölün kenarında olduğunu söyledi. Gölü izliyormuş. İçiyormuş, elinde bir şişe varmış ve bir adamın ona doğru yürüdüğünü duymuş, bu yüzden saklanmış. Oradaki adamlar gerçekten sert olabiliyor. Yabani otların arasında saklanırken silah sesleri duymuş. Silah sesi olduğunu sanmış ama sessizmişler."

"Muhtemelen haklıydı, silahın üzerinde ses bastırıcı olabilir," dedi Lucas, olabildiğince yumuşak bir sesle, kabul edilebilir olmaya çalışarak. Hâlâ cep telefonu görüşmesinin adrenalinini üzerinden atmaya çalışıyordu. "Ne görmüş?"

"Bir adamın diğer adamı vurduğunu ve kendisinin de ses çıkardığını söyledi. Kadın ses çıkarınca silahlı adam onu görmüş, kadın kaçmış ve adam da onu kovalamış. Adamın ona ateş ettiğini ve ıskaladığını, sonra yere düştüğünü ve adamın onu yakaladığını, silahını doğrultup onu vurmaya çalıştığını ama silahın işe yaramadığını düşünüyor. Kadının bir bıçağı varmış ve adamın onu boğmaya çalışmasından korktuğu için bıçağı ona saplamış. Adam kaçtı ve arabasına binip uzaklaştı."

"Arabası neredeydi?"

Lucas bir an hesaplama yaptı, diye düşündü ve sonra: "Sokağın orada, Goodwill mağazasının orada olduğunu söyledi."

"Ne içtiğini biliyor musunuz? Ne tür bir şişeydi?"

Daha fazla hesaplama: "Hayır, söylemedi ama ucuz bir şarap olduğunu tahmin ediyorum. O kadar sert içki içmezdi."

"Onun içki içtiğini bile bilmiyordum," dedi Lucas. "Onun daha çok bir şizofren olduğunu sanıyordum. Alkol sorunu olduğunu düşünmemiştim."

"Oh, içki içerdi," dedi kadın. "Çoğunlukla şarap. Bazen, ilaçlarını aldığı anda, bu onu delirtirdi. Daha da çıldırtırdı."

"Sana adamın neye benzediğini söyledi mi? Silahlı adamın?"

"Üniversiteli bir çocuğa benziyordu ama ondan daha yaşlı da olabilirdi. Hava karanlıktı ve onu çok iyi göremiyordu. Sarışındı ve pek uzun sayılmazdı ama biraz uzundu. Bir buçuk metre. Güçlü görünüyordu. Onun Amerikalı olduğunu düşünmüş çünkü onu kesmeden önce, tıpkı bir Amerikalının yapacağı gibi İngilizce 'Bok' demiş."

"Onu kesti," dedi Lucas. "Emin miydi?"

"Oldukça emin. Emin değil."

"Sarışın, güçlü, Amerikalı. Arabayı görmedin mi, markası neydi?"

"Hayır, bu konuda bir şey söylemedi."

"Aklınıza gelen, daha faydalı olabilecek herhangi bir şey var mı? Adam hakkında herhangi bir şey? Bu gerçekten çok önemli, çünkü hala dışarıda ve biz onun deli olduğunu düşünüyoruz."

"Çok fazla bir şey söylemedi... sadece silah seslerinin çok yüksek olmadığıyla ilgili bir şey söyledi."

"Cesetten ne aldığını söyledi mi?"

"Öyle bir şey değil," dedi kadın ve Lucas onun sesindeki yalancı duydu.

"Beni nasıl buldun?"

"Duluth'ta bir eyalet polisinin nerede kalacağını düşündüm ve aradım, beni sizin odanıza aldılar."

Lucas yeterince zeki olduğunu düşündü. Atışı yaptı: "Dinleyin bayan. Mary Wheaton'ın yanlışlıkla öldürüldüğünü biliyoruz. Aşağıda başka bir kadın daha olduğunu biliyoruz. Yani, *sen* olduğunu biliyoruz. Biz olsak

gerçekten seninle konuşmak istiyorum. Kendi güvenliğiniz için. Kaldığınız yeri bulduk ..."

Korkmuş bir şekilde, "Şimdi kapatacağım," dedi.

"Hayır, hayır, hayır, bekle, bekle, bekle. Bana bir şey söyle. Lütfen. Birisi ölü adamdan bir bilgisayar kurtardı mı? Ve ona ne oldu? Kritik olabilir."

Bir duraklama daha, sonra: "Onu bana o verdi. Duluth'ta satmaya korkuyordu çünkü içi Rusça doluydu. Ben de Minneapolis'e götürdüm ve sattım. Los Angeles'a dönmek için paraya ihtiyacım vardı."

"Kime sattın?"

"Bir adam, genç bir adam, belki de üniversitede bir öğrenci."

"Ne yaptın, etrafta dolaşıp insanlara mı sordun? Bir bağlantın var mıydı?"

"Bir bağlantım vardı. Bu bir şeyler satın alan bir adam."

"Tamam. O zaman bana şunu söyle. Lütfen. Gerçekten kötü niyetli değilim, sadece endişeliyim, bu soruları soramadan telefonu kapatmanı istemiyorum. . ."

"Sesin kötü geliyor," dedi yine. "Ben buradan gidiyorum. Los Angeles'a gidiyorum. Beni aramaya zahmet etmeyin."

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi Lucas ısrarla. "Söyle bana, bu genç adamın bir adı var mı? Bana neye benzediğini söyleyebilir misiniz?"

"Adı George. Sarışın ve yakışıklı. Kare bir çenesi, mavi gözleri ve kısa bir saç kesimi var; saçına jöle sürüyor. Şu futbol ceketlerinden birini giyiyordu, hani şu kolları deri olan yün ceketlerden, kolları beyaz deri olan kırmızı yün."

"Bilgisayarı ne zaman sattınız? Ne zamandır onda?" "İki

gündür. Önceki gece ona sattım." "Nereye?"

"Moos Tower'da, tıbbi binada. Bodrum katında bir kafeterya var. Bir masası vardı. Oradan mal alan iki ya da üç adam var. Çalıntı mallar. Moos Tower'da."

"Yapabilir misin? . . ?"

"Şimdi kapatacağım. Korkarım bu aramayı takip ediyorsunuz."

"Hayır, hayır, lütfen..."

Ama o gitmişti. Ve belki de, diye düşündü, onu asla bulamayacakları Los Angeles'a.

"AH, OĞLUM ..."

Lucas onun geri arayacağını umarak oda telefonunu açık bıraktı, cep telefonuna sarıldı ve BCA'nın St. Paul'deki ofisinde görevli adamı aradı. "Arama ana masaya gitmiş olmalı, onlar da benim odama aktarmışlar. Nereden gelmiş, numaraya ihtiyacımız var."

Sonra bir arama daha yaptı ve bir kadın cevap verdi. "Marcy? Lucas."

Ondan haber aldığı için mutluydu. "Hey, dostum, haftalardır aramadın. Neler oluyor?"

Teğmen Marcy Sherrill, Minneapolis polisinin İstihbarat Birimi'nin başındaydı ve bir çırağıydı. Olanları hızlıca özetledi ve şöyle dedi: "Bir sorunum var. Bu adamın kim olduğunu bulmak için birilerini görevlendirmeniz mümkün mü? Gelip onu alacağım ama bir şeyler başlatmam lazım."

"Hemen oraya birini gönderiyorum - biraz geç oldu, konuşacak çok fazla insan olmayabilir ama yirmi dakika içinde oraya birini gönderebilirim."

"Teşekkürler, tatlım. Aşk hayatın nasıl gidiyor?"

"Konuşmamız lazım. Don Cary'yi tanıyor musun?"

"Evet ama son kontrol ettiğimde evliydi." Lucas saatine baktı. Zaman akıp gidiyordu.

"Artık değil," dedi Marcy. "Karısı, bilirsin, bilgisayar manyağıydı. 'Minnesota'yı siktir et' dedi ve California'ya gitti. Adam davet edilmedi. Boşanma geçen hafta sonuçlandı."

"Ona biraz fazla hızlı davranıyor olabilirsin."

"Aslında iki ay önce buralarda dolanmaya başladı ve birkaç kez yemeğe çıktık. O gitmeden önce onu çoktan unutmuştu. Evlilikleri birinci haftadan beri sorunluydu. Bir ya da iki çocuk sahibi olmak istiyor."

"Bir avukata göre oldukça iyi bir adam. Avukatlar liginde iyi basketbol oynar," dedi Lucas. "Marcy, konuşmalıyız ve benim hemen gitmem gerek. Gitmeliyim."

"Kıçını yerde tut; geri döneceğim."

Telefonu kapattı, beş saniye, on saniye telefona baktı, tanık kadının aramasını bekledi. Hiçbir şey yoktu; anahtarlarını havaya fırlattı, yakaladı ve kapı arkasından çarparak kapanana kadar telefonun sesini dinleyerek uzaklaştı.

LUCAS kamyonun arkasında bir polis flaşörü tuttu, onu arabanın tavanına yapıştırmak ve çakmağa takmak için gereken on saniyeyi harcadı ve hızla tepeye doğru koşarak birkaç kırmızı ışıktan geçti ve Duluth'un arka tarafından Virginia'ya doğru yola çıktı. Trafikten kurtulur kurtulmaz Reasons'ı aradı ama karısına ulaştı.

Nadya'ninkine çok benzeyen bir aksanla, "Şu anda burada değil," dedi. "Cep telefonu var..."

Lucas numarayı aldı ve tekrar aradı. Üç kez çaldıktan sonra nedenler ortaya çıktı ve Lucas, "Bir sorunumuz var, dostum," dedi.

Açıkladı ve bitirdiğinde Reasons "Gelmemi ister misin?" diye sordu.

"Ne yapardın bilmiyorum. Burası zaten polisler tarafından istila edilmiş durumda ama bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Tanrım, gelmeliyim." Sebeplerin sesi endişeli geliyordu. "Ama karım... sürekli gittiğim için bana kızıyor ve ben de tam eve dönüyordum."

"Eve git o zaman. Yarın sana bilgi veririm."

"Teşekkürler. Başka *bir* şey olursa bana haber verin."

LUCAS cebini karıştırdı, Virginia polisleri için karaladığı numaraları buldu ve tekrar aradı. Bunu yaparken hız göstergesine baktı: arabayı doksan beşle itiyordu ve araba bundan hoşlanmıyordu. Virginia polisleri geldi ve Lucas kendini tanıttı: "Spivak'ta ne oldu? Adamım iyi mi?"

Kadın, "Üzgünüm efendim ama bu konuda herhangi bir bilgi veremem," dedi. Sesi soğuktu, neredeyse sıkılmıştı. "Bu devam eden bir olay. Bir saat içinde tekrar arayabilirsiniz ..."

"Tanrım, kimse yaralandı mı? Ben lanet olası BCA'danım." Yine çok yüksek sesle konuşuyordu.

"Efendim, bu kayıt altına alınıyor..."

"Devam et ve kaydet, seni moron!" diye bağırdı. "Adamımın iyi olup olmadığını öğrenmeye çalışıyorum. Ne yaptın, vurdun mu onu?"

"Efendim..."

Telefonu kapattı, adamının telefonunu denedi ve telesekreter kaydı aldı. Rose Marie Roux'yu Minneapolis'teki evinden aradı, kocası ona bir kız arkadaşıyla konserde olduğunu söyledi. "Aaron Copland, kovboy boku. Ben pas geçtim."

Hayal kırıklığına uğrayan Lucas telefonu yolcu koltuğuna bıraktı ve arabayı sürmeye odaklandı. Ama dayanamadı ve on dakika sonra telefonu kaldırıp Virginia'yı tekrar aradı. Aynı kadın: "Efendim, bu olayı amirime bildirdim. Size herhangi bir bilgi veremem."

LUCAS kontağı kapattı ve arabayı daha fazla itmek yerine rüzgâr ve lastik sesiyle inleyene kadar itti. Otoyolun kenarı, tüm pratik amaçlar için boştu, evler yarım mil uzaktaydı ve o, pek de parlak olmayan farları tarafından oyulmuş bir tünelden uçuyordu. Virginia'nın ilk çıkışında indi, kasabanın içinden geçerken gazı altmışa düşürdü ve ana caddeye dönerken hâlâ lastikleri gıcırdıyordu.

Spivak'ın önünde iki polis arabası park etmişti, ışıklar yanıyordu ve bir polis arabalardan birinin yanında duruyordu. Gümüş renkli sivil bir araba da polis arabalarının yanına park etmişti. Herhalde başka bir şehir arabası, diye düşündü Lucas. Acura'yı barın karşısındaki sokağa bıraktı, motoru durdurdu ve koşar adımlarla barın girişine yöneldi.

Bir polis arabasının kaputunu masaüstü olarak kullanarak bir panoya bir şeyler yazıyordu. Lucas caddeyi geçmeye başladığında polis kafasını kaldırıp, "Dur, dur, dur, nereye gidiyorsun?" diye seslendi ve Lucas kimliğini gösterip, "BCA-adamlarımdan birini yakaladın," dedi. Kapıdaydı ve polis, "Hey, bir dakika bekle dostum," diye bağırdı ve sonra Lucas

barın içinden arka tarafa doğru ilerledi. Polis arkasındaydı ve "Hey! Hey!" diye bağırdı.

Sonra Lucas bardan geçip Setters ve Pointers'ın yanından geçerek arka tarafa, Spivak'la görüştükleri parti odasına girdi. Üç üniformalı polis ve iki sivil giyimli adam konuşuyordu. Lucas'ın adamı Micky Andreno yan taraftaki bir sandalyeye tünemiş, bacak bacak üstüne atmış, elleri kelepçelenmişti. "Sen iyi misin?" Lucas sordu.

Andreno, "Kızgınlım, incinmedim," dedi. "Ama çok sinirliyim."

Lucas'ı takip eden polis, "Hey, seninle konuşurken . . ."

Lucas parmağını ona doğrultup, "Kapa çeneni," diye hırladı.

Bu palyaço fabrikasını kim işletiyor?"

Sivil giyimli adamlardan biri tersledi, "Benim. Sen de kimsin lan?"

"Sen de kimsin lan?"

"John Terry, ben şefim."

"Ben bir BCA ajanıyım, vali için çalışıyorum ve buradaki adamım olmasaydı neredeyse üçlü cinayete dönüşecek olan bir çiftte cinayet soruşturması yürütüyorum ve bu *lanet* olası kambur polis departmanındaki hiç kimse bana neler olduğunu söylemedi ve şimdi adamımı zincirlenmiş halde buldum ve size sormama izin verin - buradan kaçan adamı yakaladınız, değil mi? Buradan kaçıp giden çiftte katili çünkü sen lanet olası şifresiz polis frekansından çağrı yaptın ..." Sesi yükseliyordu ve alnındaki kanı hissedebiliyordu.

Andreno, "Anlat onlara kardeşim," dedi ve ekledi, "Onu yakalamadılar, kovalamadılar bile. Adamın biri dışarı çıktı ve lanet bir el feneriyle etrafa baktı."

"Bu doğru değil," dedi Terry. Altmış yaşlarında, belki de yıpranmış bir adamdı, kırmızı bir içici yüzü ve itilmiş bir burnu vardı. "Onu arayan bir ekibimiz var."

"Evet, *şimdi*," dedi Andreno. "Adam şu anda İkiz Şehirlerde bilardo oynuyor ve kız arkadaşının memeleriyle oynuyor."

"Sen de kimsin lan?" Terry talep etti. "Kimliğin yok, rozetin yok, araban yok, kim olduğunu sanıyorsun sen?"

Andreno ona, "Lanet olası siperin altındayım," diye bağırdı. "Belki duymuşsundur? Arabam da var. Sadece içinde olmanı istemedim."

Polislerden biri makul olmaya çalışarak, "Çağrı komuta kanalındaydı ..." dedi.

Lucas bir adım geri çekildi ve ellerini avuç içleri dışarıda, onlardan uzaklaşır gibi kaldırdı. "Pekâlâ, pekâlâ: baştan başlayalım. Tamam mı? Baştan başlayalım. Ve adamımın kelepçelerini çıkaralım, tamam mı? Tamam mı? Kelepçeleri çıkaralım."

Barın önüne doğru ilerlediler. Polislerden biri barın arkasına gidip kola ve buz koydu, Lucas da Terry'ye soruşturmayı anlattı.

" . . . Burada bir casus var, bu Rus ve onunla birlikte çalışan biri olduğunu düşünüyoruz. Spivak'ı bulduktan sonra, 'Peki, evrak işlerini hallettikten sonra Spivak'ı yarın halledelim' dedi. Neden acaba diye düşündüm. Neden onu bugün yapmıyoruz? Ama kabul ettim çünkü Micky'yi çoktan çağırmıştım. Micky'ye her ihtimale karşı Spivak'a göz kulak olmasını söyledim. O da mekanı gözetledi ve Spivak mekan kapandıktan sonra hiç çıkmadı. Micky bu konuda endişelenmeye başladı ve arkadaki çöp tenekesinin üzerine çıkıp arka odaya baktı..."

"Spivak'ın iki tane altılı paketin üzerinde durduğunu görüyorum..." "Bud Light," dedi Terry.

"Her neyse," dedi Andreno. "Dizleri deli gibi titriyor, kendini asmak üzere ve ben Lucas'ı arıyorum. Arkada duruyorum, hâlâ telefonla konuşuyorum ve Lucas'ın seninle konuştuğunu duyuyorum, sonra bir bakıyorum, arka kapı pat diye açılıyor ve adamın biri roket gibi dışarı çıkıyor. Peşinden koşmaya başladım ama kapıyı geçerken Spivak'ın boynundan asılı olduğunu gördüm, bu yüzden durup içeri koştum ve boğulmasın diye onu bacaklarından tutup kaldırmaya çalıştım ve sonra adamlarınız oraya geldi. Yaklaşık bir saat sonra."

"İki dakika," dedi üniformalı polislerden biri. "Ve adamı aradık. Aceleyle oradan çıkan birini gören var mı diye kapıları çaldık."

"Kimse bir şey görmedi," dedi başka bir polis.

"Beni kızdıran şey," dedi Andreno, "adamlarınız buraya geldiğinde içlerinden birinin tabancasını bana doğrultup 'Tamam, bırak onu,' demesi ve Spivak'ın *aaagggaaaaaaggh* diye bağırması."

Hepsi bir an ona baktı ve sonra Lucas gülmeye başladı, sonra başka bir polis başladı ve sonra ikincisi ve şef alnını ovuşturdu ve "Ah, Tanrı aşkına," dedi.

SPIVAK, boynunun etrafında ve yüzünde ipin kestiği yerde ip yanıklarıyla tıp merkezindeydi. Boynunda ve sırtında kaslar çekilmişti ve gırtlığı hasar görmüştü. Onu getiren polislerin söylediğine göre konuşabiliyordu - vıraklıyordu - ama zar zor.

Spivak'ın kız kardeşi olabilecek kısa boylu, iri yapılı bir kadın olan eşi, Spivak'ın tedavi gördüğü hastane odasının dışındaki koridordaydı ve onların geldiğini görünce, "John Terry, onunla konuşmanı istemiyorum. Git buradan."

Korkmuş ve kızgındı. Terry, "Üzgünüm Marsha, ama onunla konuşmalıyız. Bu bir cinayet soruşturması. İki kişi öldürüldü..."

"Neredeyse asılıyordu" diye feryat etti ve sonra ağlamaya başladı, "Neredeyse onu öldürtüyordun ..."

Köşeden iki kişi daha geldi, bir adam ve bir kadın, ikisi de kısa boylu ve tıknazdı, ikisi de yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlu yaşlarının başındaydı, Lucas ikisinin de Spivak olduğunu tahmin etti. İçlerinden biri, "Anne, sorun ne?" dedi. Anne? O iyi mi?"

"O iyi," diye burnunu çekti. "Polis bunun bir cinayet soruşturması olduğunu söylüyor..." ve tekrar çatladı ve bir sandalyeye gidip oturdu. Genç kadın, "John, burada neler oluyor?" dedi.

"Carol, sen git annenle ilgilen. Babanla bir dakika konuşmamız gerekiyor. Henüz tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz ama üzerinde çalışıyoruz."

"Kimseyi yakaladınız mı?"

"Henüz değil. Biz de bunun üzerinde çalışıyoruz. Sen git otur, babanla bir dakika konuşalım, sonra içeri gelebilirsin."

SPIVAK bir hastane yatağına yatırılmıştı, beline kadar bir çarşafıla örtülmüştü, boynu gazlı bezle sarılmıştı, yüzünün sol tarafına daha fazla gazlı bez bantlanmıştı, kulak memesine başka bir leke yapışmıştı. İçeri girdiklerinde Lucas'a baktı ve "Bu da ne?" diye mırıldandı.

Lucas, "Adamı tanıdın mı?" diye sordu.

"Hayır. Onu daha önce hiç görmedim." Kelimeler sanki her biri acıtıyormuş gibi kesik kesik döküldü. "Uzun boylu bir adam. Siyah saçlı. Siyah gözlü. Zayıf. Büyük burunlu. Belki kırk yaşında. Siyah yağmurluk. Eldivenli. Barda bekledi. Herkes gitmişti. Gitmesini istedim. Silah çekti. Bana ip bağlattı. Bira şişelerinin üzerinde bekletti. Beni astı. Telsizi vardı. Polislerin geldiğini duyunca bira şişelerini tekmeledi. Arkaya kaçtı."

"Amerikalı mı? Yabancı mı?"

"Amerikalı. Sanırım. Aksan yok. Kulağımdan vurdu."

"Kulağından mı?" Andreno sordu. "Kan gördüm ama silah sesi duymadım."

"Susturucu. Şişelerin üzerinde durmadığım zaman. Kulak mememi vurdu. Kurşun gözüne bir santim kalmıştı. Ödüm bokuma karıştı." "Ne istiyordu?" Lucas sordu.

"Aynı senin gibi. Odada kimin olduğunu öğrenmek istedi."

"Ona ne söyledin?"

"Aynı senin gibi. Bilmiyorum."

"Tek birini bile tanımıyor muydun?" "Hayır.

Sana söylemiştim."

Bir süre devam ettiler ama Spivak hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Sonunda Lucas, "Size söyleyeyim Bay Spivak, bizimle kafa buluyorsunuz. Zaten iki kişi öldü ve siz neredeyse üçüncü kişiydiniz. Bu adam kafayı yemiş ve eğer onu yakalayamazsak geri gelebilir."

Spivak'ın gözleri başka yöne kaydı ve Lucas'a dönüp bakmadan başını salladı.

AİLEYLE BEŞ DAKİKA GEÇİRDİLER, ancak aile bardaki buluşmayla ilgili hiçbir şey bilmediklerini iddia etti ve polisleri iterek Spivak'ın odasında kayboldu.

Şef, "Bu gerçekten berbat bir durum." dedi.

Lucas, "Spivak'ı ne kadar iyi tanıyorsun?" diye sordu.

Omuz silktili: "Sanırım çocukken başka bir yerden buraya taşınmış, yani onu sadece anaokulundan beri tanıyorum.

Bu ne demek, elli dört yıl mı?"

"İyi bir adam mı?" diye sordu Andreno.

Terry başını salladı: "Evet, o iyi. O sadece bir adam. Bir bar işletiyor. Bazen pisliğin teki olabiliyor. Çoğu zaman iyidir."

"Lanet olsun. Sorun şu ki, bu casusluk işinde bir şeyler dönüyor ve ben bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedi Lucas. "Spivak konuşmuyor ve bir şeyler biliyor..."

Terry başıyla onayladı. "Başka tarafa baktığını gördüm. Bak ne diyeceğim, belki de onu korkuttun. Sen yokken gidip onunla konuşacağım. Yarın sabah, bakalım ne diyecek. Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz."

"Ben olsam gözümü ondan ayırmazdım," dedi Lucas. "Dışarıdaki bu adam, her kimse, dalga geçmiyor."

"Onu yoğun bakıma yatırmalarını sağlayacağım. Böylece hemşire odasının arkasında olacak ve orada her zaman birileri olacak. Adamlar uğrayacak, fazladan bir arabamız var, onu da ön tarafa park edeceğim."

"Güzel. Konuş onunla o zaman. Beni ara."

Terry, Andreno'nun göğsüne vurarak, "Bu adama bir kimlik getir," dedi. "Ve ona ağzından çıkana dikkat etmesini söyle. Bize o kadar ukalalık etti ki, b a z ı çocuklar saçmalamayı kesmesi için onu vurmak istedi."

Andreno, "Siz çocuklar..." dedi. Ama Lucas onu elinin tersiyle itti.

"Senden bir iyilik isteyeceğim," dedi Lucas Terry'ye. "Spivak'ta garip bir şeyler olduğuna dair yoldan geçen birinden telefon aldığına dair bir haber yayınlamak istiyorum -gazetenizde, televizyonda, her neyse-. Belki birisi bir çılgılık duymuştur. Bir araba gönderdiğinizde kötü adamı kaçırdınız ama bir polis ya da yoldan geçen biri Spivak'ın orada asılı olduğunu gördü ve onu indirdi. Micky'nin yaptığını başkası yapsın. Adamlarına çenelerini kapalı tutmalarını söyle. Aileye bunu söyle. Micky'nin küçük bir sır olarak kalmasını istiyorum."

"Zor olacak. Burası küçük bir kasaba," dedi Terry.

"Hikayenin üzerine hemen atlarsanız, işe yarayacaktır. Dedikodular beni endişelendirmiyor: Sadece Micky'nin şehir dışından gelenlerin duyacağı şekilde TV haberlerine çıkmasını istemiyorum. Bu adamların, bu Rusların, yerel kaynakları olduğunu sanmıyorum. Dedikoduları duymayacaklar."

Terry, "Elimden geleni yaparım," dedi.

LUCAS, Micky Andreno ile St. Louis'de bir davada tanışmıştı. Andreno, St. Louis Polis Departmanı'ndan erken emekli olmuştu, iyi bir emekli maaşı ve bir golf sahasında yarı zamanlı bir işi vardı ve ellili yaşlarının ortasında, gizli görevde iyiydi. Bir polisten çok İtalyan bir bakkala benziyordu. Lucas onu daha önce iki kez küçük gözcülük işlerinde kullanmıştı.

Otoyolda bütün gece açık bir lokanta buldular, arkada konuşabilecekleri bir yer buldular ve çizburger sipariş ettiler. Andreno yarı gülerek, "Ne geceydi ama." dedi.

"Bunun için üzgünüm," dedi Lucas. "Sert bir şeye bulaşacağın hiç aklıma gelmezdi."

"Hey, hoşuma gitti," dedi Andreno. "İyi vakit geçiriyorum. Sadece bu kadar çabuk yakalandığım için üzgünüm. Bir kimlik kullanabilirdim. Eğer bir kimliğim olsaydı, her şey çok daha çabuk yatışırdı."

"Sana bir şeyler getireyim," dedi Lucas. "Buraya ne zaman geldin?" "Öğlen uçtum. Bir minibüs kiraladım."

"Buna kadar hiçbir şey olmadı mı?"

"Söylemesi zor. Bara iki yüz kişi girip çıkmış olmalı. İçlerinden herhangi biri benim göremediğim Spivak ile konuşuyor olabilir."

"Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Lucas.

"Bir şey var: Spivak'ı asan adam. Spivak uzun boylu, zayıf ve siyah saçlı demişti. Uzun boylu olduğunu sanmıyorum. Ve özellikle zayıf da görünmüyordu. Saçı hakkında bir şey bilmiyorum. İçerideyken onu göremedim ve sadece dışarı çıktığında hızlıca bir fotoğrafını çekebildim. Ama . . ."

Lucas başıyla onayladı. "Spivak bize palavra sıkıyor. Onu asmaya çalışan bir adam hakkında."

"Eğer silahında gerçekten susturucu varsa, bu pisliğin peşinden gitmediğim iyi oldu. Elinde sikinden başka bir şey olmadan profesyonel cellatların peşinden koşmak istemezsin."

"Aletin elinde miydi?"

Garson kız çizburgerlerle geldi; yüzünde küçük bir gülümseme vardı ve Lucas onun son soruyu duymuş olabileceğini düşündü. Kadın gittiğinde Andreno, "Yani eve mi gidiyorum?" dedi. Sesi mutsuz geliyordu.

"Hayır. Senin için başka bir şeyim var."

"Mükemmel," dedi Andreno. Ellerini ovuşturdu ve etrafına bakındı. "Bu kasabayı sevdim. Burası eski taşradaki bir kasaba gibi. Belki bir İtalyan restoranı işlerine yarayabilir."

Lucas, "İtalyan yemeği pişirebilecek birini bulmaları gerekecek," dedi.

"Küçük şarap, küçük kareli masa örtüleri, akordeonlu şişman adam ..."

Lucas bir an daldı, sonra başını iki yana salladı: "Şu lanet olası Nadya. Benimle taşak geçiyor, Micky."

Andreno, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum ama yerinizde olsam onun ağzını burnunu kırardım," dedi. "Ketçabı uzat."

Lucas kamyonuna geri döndüğünde geç olmuştu ama FBI'nın karşı istihbarat bağlantısı Andy Harmon'ı aramaya karar verdi. Virginia'dan uzaklaşıp otoyola çıktığında adres defterinde Harmon'ın cep telefonu numarasını buldu. Harmon ilk zil sesinde sessiz ve uyanık bir sesle cevap verdi: "Harmon."

"Ben Davenport. Uyanık mısın?"

"Evet."

"Her zaman uyanık mısın?" "Hayır."

"Güzel. Sürekli uykulu dolaştığını düşünmek istemezdim." "Bu bir şey hakkında mı, yoksa sadece sohbet etmek için mi aradın?"

Lucas ona Spivak'ın asılmasını ve bilinmeyen kadının aramasını anlattı. Andreno'dan bahsetmemişti. İş bittiğinde Harmon ıslık çaldı: "Bu iş bir şeye dönüşüyor."

"Asıl soru şu: Nadya'yla yüzleşmeli miyim? Bu celladı Spivak'ın üzerine salmış olmalı. Tabii Reasons yapmadıysa, ama Reasons'ın bu işe karıştığını sanmıyorum."

"Rus bir karısı var."

"Aklımdan geçti ama sana söyleyeyim: Buna inanmıyorum. Reasons'ın söylediklerine bakılırsa, o da Rusya'dan fırsatını bulduğunda kaçan insanlardan biriymiş. Rusya'da bir gözlükçü için çalışmış ve burada da bir gözlükçü için çalışıyor."

"Yani bu sadece bir tesadüf ..." Harmon bunu düşünceli bir ses tonuyla söyledi, şüpheler y  zeydeydi.

"Hey, bu senin kararın. Onunla hiç vakit ge irmeyece im, ama Reasons'ı kontrol etmek istiyorsanız, buyurun. Benim asıl meselem Nadya. Bunu iliklerime kadar hissediyorum, Spivak ile bu işi o ayarladı."

"Birkaç telefon görüşmesi yapayım. Seninle sabah konuşuruz. Ondan önce bir şey yapma."

"Sabah kaçta?" "Seni dokuzdan önce arayacağım."

"Pek    . Ama dinle, Andy: insanlar  ld r    yor. Casuslar ya da sizin uğraştığınız şeyler pek umurumda değil ama insanlar öldürüldüğünde ve ben bunu durduramadı ımda biraz sinirleniyorum. O yüzden bir şeyler bulun. Yoksa ben yaparım."

"Sakin ol, tamam mı? Sakin ol. Saat dokuzdan önce arayacağım."

Hibbing şehir merkezindeki SVOBODA'S BAKERY'nin U şeklinde camlı bir tezgahı vardı ve kasa U'nun alt kısmındaydı. Kasanın solundaki kasada muhafaza edilen ekmeği isteyen bir müşteri, sırlı, buzlu, pudralı ve jöleli çörekler, vişneli, elmalı ve yaban mersinli popoverlar, haşhaş tohumlu kolachlar, kuru erik, elma ve kayısı dahil altı çeşit Danish ve çeşitli strudeller, kekler, jöleli rulolar ve kurabiyeler arasında on beş adım yürümek zorundaydı.

Kasanın arkasındaki duvarın köşelerine monte edilmiş banyo tarzı iki küçük egzoz fanı, fırınlardan satış alanına maya, hamur, baharat ve azıcık deniz tuzu karışımı kokular üflüyordu. Çok az müşteri fazladan kalori almadan sokağa geri dönebildi.

LEON WITOLD VE karısı Wanda, sabah altıda fırın açıldıktan iki dakika sonra geldiler. Evde kalan kızları Karen Svoboda kasada duruyordu ve başını arkaya doğru eğdi. Witolds ona başıyla selam verdi ve kasanın yanından geçerek hazırlık ve fırın odalarına, kısa bir koridordan geçerek tek dinlenme odasından küçük bir çalışan salonuna doğru ilerledi. Salon, sararmış duvarları ve dökülen tavanı olan bir küp şeklindeydi; plastik kaplı üç masa, Wal-Mart'tan alınmış bir düzine katlanır sandalye ve E-Z clean vinil zeminle döşenmişti. Oda sigara dumanı, dezenfektan ve sıcak kurabiye kokuyordu.

Çelik gibi gri saçları olan yuvarlak yüzlü Rick Svoboda sandalyeleri itip kakıyordu. Witold'lar içeri girdiğinde, gözleri kısık ve endişeli bir şekilde, "Merhaba çocuklar," dedi.

"Ne hakkında olduğunu biliyor musun?" Leon Witold sordu. Leon bir muhasebeciydi; uzun boylu, ince dudaklı, ince yüzlü, fazla uzamış kaşları olan bir adamdı.

"Ciddi bir şey," dedi Svoboda. "Marsha Spivak dün gece aradı ve Anton'un hastanede olduğunu söyledi. Biri onu asmaya çalışmış ve bunun Ruslar tarafından yapıldığını düşünüyor."

"Aman Tanrım," dedi Wanda. Dar yüzündeki kan çekilmişti ve bir parmak eklemine dişlerine bastırdı. "Onu astınız mı?" diye nefes aldı.

"Ölmemiş ama polisler her yerde," dedi Svoboda. Dışarıdaki koridorda ayak sesleri duyuldu ve Büyükbaba Walther kapının eşiğindeydi, yaşlı, biraz titriyordu, gözleri gökyüzü kadar maviydi. Sonra torunları Carl tarafından itilen tekerlekli sandalyedeki büyükanne göründü.

Svoboda önce Carl'a sonra da büyükbabasına baktı ve "Beş yıldır burada. Ben ona on iki yıldan fazladır öğretmenlik yapıyorum."

"Ah, oğlum. Jan biliyor mu?" Svoboda gözlerini, bir jartiyer yılanının düz bakışlarıyla kendisine bakan Carl'dan ayırmadı.

"Hayır, bize sırtını dönüyor, biz de ona hiçbir şey söylemiyoruz," dedi büyükbabam.

Svoboda, "Carl *onun* çocuğu," dedi.

"Ben varım," dedi Carl. "Annemin ne düşündüğü umurumda değil."

Leon Witold, "Diğerlerinin ne diyeceğinden emin değilim," dedi.

"Ne dedikleri önemli değil," dedi büyükbabam. Sesinde Stalin çeliğinin keskin bir tonu vardı. "O içeride. Hikayemizi biliyor. Her birimizi hapse gönderecek kadar çok şey biliyor. İçeri girdiğimizde bazılarımız ondan daha gençtik. O bizim geleceğimiz ve o içeride."

Svoboda yüzünü ovuşturdu. "Ah, kardeşim. Bu işin bizimle biteceğini sanmıştım."

"Asla durma," dedi büyükbabam. "Bizim bir görevimiz var."

DAHA FAZLA İNSAN: Marsha Spivak, Anton'un karısı, av köpeği suratlı, saçları babuşka ile örtülü, iri yapılı bir kadın.

Alarm.

"Seni gördüğüme sevindim, seni gördüğüme sevindim," dedi. "Anton'um çok yaralı, çok yaralı ..." Amerika Birleşik Devletleri'nde doğmuştu ama bir şekilde orta Avrupa aksanını kullanmayı başarmıştı. Kiliseye çoktan gitmişti, ayine değil, sadece alnına kutsal su sürmek ve Anton için dua etmek için kapıdan içeri girmişti. Komünist olduğu doğrudu ama İsa'yla kişisel bir sorunu olmayan, pratik bir komünistti.

Janet Svoboda, kocası gibi yuvarlak yüzlü, sarışın, biraz simit çubuklarından birine benzeyen uzun bir burnu vardı, elinde bir fincan kahve ve bir tepsi çöreklerle içeri girdi. "Karen tezgâhta kalacak," dedi. "Herkes için başka ne getirebilirim?"

Marsha Spivak katlanır bir sandalyeye ağır ağır oturdu, yüzünü kuruladı, bir jöleli çörek aldı ve "Belki çörekleri yıkamak için biraz süt?" dedi.

"Elbette," dedi ve Janet bir kutu süt almak için uzaklaştı.

Bob ve Carol Spivak içeri girdiler, yürüyen iki ateşböceği, ikiz kardeşler. İkisi de Carl Walther'a baktı, sonra Bob eğilip annesini öptü, o da tekrar gözyaşlarına boğuldu, ilk çöreğini bitirdi ve ikincisini aldı.

Nancy Witold Spencer içeri girdi: "Merhaba anne." Babasıyla konuşmadı ya da ona bakmadı ama babası zayıf bir sesle "Merhaba Nance" dedi. Nancy başıyla onayladı: dans stüdyosuna verilen kredi yüzünden araları açılmıştı.

"Herkes oturacak yer buldu mu?" Rick sordu.

Herkes oturdu; erkekler ekose pamuklu gömlekler ve mavi kot pantolonlar, kadınlar kot pantolonlar, pastel bluzlar ve kolları yukarı itilmiş hırkalar giymişti. Leon Witold bir çöreklerle uğraşırken, "Bunlar çok güzel, bana biraz daha kahve verir misin Janet?" dedi. Küçük kâğıt bardaklar kullanıyorlardı ve Janet ona bir bardak daha verdi ve o da tekrar, "Bunlar çok güzel çörekler. Buraya daha sık gelmeliyim."

Rick Svoboda, "Bu iş işimize yarayabilir," dedi.

"Ah, saçmalık, Rick, Bob Dylan'dan daha zenginsin." Bob Dylan Hibbing'de doğup büyümüşü ve müstehcen zenginliğin yerel standardıydı.

"Çok isterdim." Svoboda sandalyeleri yerleştirdikten sonra bir kâğıt torbadan elektronik bir kutu çıkardı, içinden bir anten çıkardı ve etrafta dolaşarak böcek olup olmadığını kontrol etti. Hiçbir şey bulamadı. Hiç tespit etmemişti; tespit ettiği tek şey transistörlü radyolardı. "Pekâlâ, çocuklar

-Marşa bunu istedi ve bize dün gece neler olduğunu anlatacak."

"Her şeyin bir sırası var," dedi Leon Witold. "Konuşmadan önce Carl hakkında bilgi edinmek istiyorum."

Büyükbaba Walther boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Karar verme zamanı geldiğinde, Büyükanne ve ben ona ilk günleri anlattık ve o iyi bir öğrenciydi. Duymak istedi. Biz de ona anlattık. Biliyorsunuz Jan ve Ron ayrılıyorlardı ve Carl bizimle yaşıyordu, bu yüzden başka bir şeyler olduğunu anlamaya başladı. İşler görüldüğü gibi değildi. Yeterince ilerlediğinde ona söyledik: beş yıl önce. Ve o bir inanan. Kendi kendine inanan biri. İyi bir çocuk. Onu buna zorlamadık."

Carl bu sırada başını sallıyordu ve "Ben kendi kararımı verdim" dedi.

Hepsi bir an ona baktı ve sonra Leon, "Umarım doğrudur, çünkü hepimizi asabilirsin. Anneni de asabilirsin."

"O bizden biri değil," dedi Carl.

"Ama o *biliyor* ve bilen biri de en az bizim kadar derinde demektir."

Rick Svoboda, "Çocuk içerideyse, içeridedir," dedi. "Artık geri dönemem." Bir an Carl'a baktı, sonra başını salladı ve Marsha Spivak'a döndü. "Bize Anton'a ne olduğunu anlat."

Marsha Spivak yeniden gözyaşları akıtmaya başladı ve bir başlangıç bulmaya çalışarak mırıldandı, sonra içini çekti ve ağır başını kaldırarak, "Dün polis geldi. Arka taraftaki toplantıdan haberleri vardı. Anton bana şu Rus'tan bir makbuz aldıklarını söyledi, artık o kadar çok ismi var ki takip edemiyorum. Rus'un tüm içkileri American Express'e yüklediğini unutma. Çok aptalca. Neden? Neden? Neden mi? Neden bunu yapmasına izin verdik?"

"Wal-Mart'a gitmek için fazladan hesapsız nakit parası olsun diye karta yüklemek istedi." Svoboda söyledi.

"Ama o kadar parası olduğunu söyledi ..."

"Onun parası değil. Hesabını vermek zorundaydı," dedi Svoboda. "Birkaç yüz dolar ve muhtemelen orada burada birkaç yüz dolar daha kırıpıyordu. Aptalca olan bunu karta yazmak değildi, aptalca olan makbuzu saklamaktı."

"Öleceğini bilmiyordu," dedi Leon Witold. "Ama Anton'a dönecek olursak..."

Marsha Spivak gözlerini ovuşturdu: "Onlara *hiçbir* şey söylemedi. Gittiler, hiçbir şey bilmiyorlardı. Sadece fişte yazanları biliyorlardı, içkileri Rus'un ödediğini. Anton onlara daha önce hiç kimseyi görmediğini, sınır yolunda mola veren balıkçılar olduklarını düşündüğünü söyledi."

Büyükbaba Walther başını salladı. "En azından bu makul."

"Elbette öyle." Spivak burnunu çekti. "Gittiler ama sonra başka bir adam geldi. Geç saate kadar barda oturdu, sonuncusu ve Anton kapanış saati olduğunu söylediğinde, konuşmak istediğini, Rusya'dan geldiğini söyledi. Anton kapıyı kilitliyor, ışıkları söndürüyor ve arka tarafa gidiyorlar ve Anton arkasını döndüğünde adamın elinde bir silah var. Anton'a bir kırıışın üzerinden bir ip attırıp boynuna geçiriyor ve sonra onu altı paket bira şişesinin üzerinde ayağa kaldırıyor - bira şişeleri! Anton "Hayır!" deyince adam onu kulağından vurur ve Anton bira şişelerinin üzerinde durmak zorunda kalır. Adam herkesin adını istiyor ama Anton ona hiçbir şey söylemiyor. Hiç isim bilmediğini söyler. Adam onu bira şişelerinin üzerinde bırakacağını söyler. Anton hiçbir isim bilmediğini söyler. Sonra adamın telsizi var ve polisin geldiğini duyuyor ve bira şişelerini dışarı atıyor ve Anton boynundan asılı kalıyor ve adam koşarak dışarı çıkıyor ve başka bir adam gelip Anton'u kaldırıyor ve sonra polis gelip ipi kesiyor ve onu hastaneye götürüyorlar ..."

Kadın tekrar ağlamaya başladı ve sonunda Svoboda, "Silahlı adamı daha önce hiç görmedi mi?" dedi.

"Hayır. Asla."

Leon Witold, "Her şey dönüp dolaşıp lanet olası Ruslara geliyor," dedi. "O adamla hiç buluşmamalıydık. Umarım buradaki hiç kimse

Duluth'taki cinayetle hiçbir ilgisi yok." Gözleri odayı taradı ve bir an için Büyükbaba Walther'a takıldı.

"Aptal olmayın," dedi Nancy Witold Spencer. "Biz operatör değiliz. Bir şekilde Rusya'dan geliyor olmalı."

Rick Svoboda, "O haklı," dedi. "Rusya'da bizim bilmediğimiz bir şeyler oluyor. İlk adam kim olduğumuzdan, kaç kişi olduğumuzdan, ailelerin kim olduğundan bile emin değildi."

Büyükbaba Walther, "*Beni* biliyordu," dedi.

"Bir tek sen varsın," dedi Svoboda. "Asıl soru şu: Bu ikinci adam Anton'a nasıl ulaştı? Neden büyükbabama geri dönmediler?"

"Belki yaparlar." Leon Witold söyledi.

Marsha Spivak bir şey söylemek için ağzını açtı ama büyükbaba araya girdi: "Bu konuyu düşünüyorduk," dedi büyükbaba, "Carl ve benim bir cevabımız var. Gazetede Duluth'ta öldürülen Rus'la ilgili bir haber vardı, şu kaza, şu ..."

"Kaza değildi," diye homurdandı Leon Witold.

"Her neyse," dedi büyükbabam sabırsızlıkla. "Moshalov, Oleshev, adı her neyse, öldürüldü. Resmi bir makamdan gelmediğini biliyoruz: aygıt dışında çalışıyordu. Bu yüzden aygıt kendi soruşturmacısını, bu Rus kadın polisi gönderiyor. Sanırım bir gölgesi olmalı. Haberde eyalet polisinin ve Duluth polisinin Rusla işbirliği yaptığı söyleniyordu. Eğer Anton'a gittilerse ve Anton onlara hiçbir şey söylemediyse, belki de Rus gölgesi Anton'a Rus sorgulamasının işe yarayıp yaramayacağını görmek için gitmiştir."

Marsha Spivak, "Anton onlara hiçbir şey söylemiyor," dedi.

Büyükbaba ona döndü. "Polis Anton'a yardım eden diğer adamın kim olduğunu söyledi mi?"

Carol Spivak başını sallayarak annesinin yerine cevap verdi. "Hayır. Adını açıklamıyorlar çünkü deli adam hâlâ serbest. Dediklerine göre, deli adam arka taraftan *koşarak* çıkarken o da işyerinin arka tarafından geçiyormuş ve Anton'u orada asılı görünce koşup onu kaldırmış, sonra da polis gelmiş."

Carl kaşlarını çatı: "Bu kulağa garip geliyor."

Büyükbaba Walther başını salladı: "Hepimiz sormalıyız. Hepimiz *dinlemeliyiz*. İnsanlar konuşuyor olacak."

"Gördüğüm kadarıyla asıl sorun, her yerde sorular soran polislerin olması. Muhtemelen FBI ve CIA de," diyor Rick Svoboda. "Anton'un adı ellerinde ve bir şeylerden şüpheleniyor olmalılar. Önce toplantı oluyor, sonra Rus öldürülüyor, sonra da Anton asılıyor. Onun peşine düşeceklerine inanmak zorundayız."

Marsha Spivak şiddetle, "*Hiçbir şey söylemeyecek,*" dedi. Oğlu ve kızı başlarını salladı ama Janet Svoboda, "Ya bu gölge, her kimse, sizden birini yakalarsa ve ... bilirsiniz. Ya Carol'ı yakalarlarsa ve sonra Anton'u arayıp 'Cevap vermezsen boğazını keseceğiz' derlerse. Anton'un kızının hayatını kurtarmak için cevap vermeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Bu konuda söyleyecek bir şeyleri yoktu ve Carol Spivak sanki bir kesiği kapatıyormuş gibi iki parmağıyla adem elmasını hafifçe sıktı.

WANDA WITOLD, "Şimdi asıl soru şu: Ne yapacağız? Rusya ile hiçbir temasımız yok, herkes süpürüldü gitti. Her şeyin bittiğini düşündük."

"Daha bitmedi," diye ısrar etti büyükbabam. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor, parti ..."

Janet Svoboda, "Bunu tartışmanın zamanı değil," diyerek onun s ö z ü n ü kesti. "Ne yapacağız? Öylece oturacak mıyız?"

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Leon Witold. "Bu Rus'un kim olduğunu bilmiyoruz ve bilseydik bile onunla ilgili ne yapardık? Biz operatör değiliz."

"Ben bir operatördüm," dedi büyükbabam.

Leon öfkeyle, "Büyükbaba, bu yetmiş yıl önceydi, Tanrı aşkına. Her şey değişti."

Carol Spivak, "Neden bize zarar versinler ki? Anavatan için yetmiş yıl iyi hizmet verdik ve şimdi işler değişti, biz de emekli oluyoruz. Ne olmuş yani? Her zaman başka bir halka kurabilirler."

Wanda Witold, "Ama biz buradayız ve bu konuda iyiyiz ve buraya gönderdikleri tek bir kişiyi bile kaybetmediler," dedi, sesinde bir umutsuzluk notası vardı. "Barınaklarımız var, insanları içeri ve dışarı taşıyabiliriz, onları St. Lawrence ve Maritimes üzerinden dışarı çıkarabiliriz. Onların istediği de bu. Asla bırakmayacaklar."

Daha fazla sessizlik, sonunda yaşlı adam tarafından bozuldu.

"O yüzden konuşuyoruz, konuşuyoruz, konuşuyoruz, erteliyoruz, erteliyoruz," dedi büyükbaba. "Geri gelirlerse yapabileceğimiz tek şey bu."

BİRAZ DAHA TARTIŞTILAR ve tek bir sonuca vardılar: eski acil durum rutinlerine devam edeceklerdi. En olağanüstü durumlar dışında bir daha bir araya gelmemeye karar verdiler.

"Gözetim sistemini bu kadar çabuk kurabileceklerini sanmıyorum," dedi büyükbabam ve hepsi sanki böcek varmış gibi tavana baktı. "Ama şu andan itibaren, özellikle Spivak'larla ve benimle, yüz yüze temas yok. Birileri bizi tanıyor ama Witoldları ya da Svobodaları tanıyıp tanımadıklarını bilmiyoruz. Eğer Witoldlar ya da Svobodalar iletişime geçmek isterse ya da bizim onlarla iletişime geçmemiz gerekirse, soğuk telefonlar ve şifreler kullanıyoruz."

Marsha Spivak gözlerini ovuşturdu: "Bize ne olacak?" diye sordu Büyükbaba Walther'a.

Büyükbaba başını salladı: "Dikkatli olursak, bize bir şey olmaz. Kırklı ve ellili yıllarda da ucuz atlattığımız şeyler oldu ama atlattık. O zamanlara kıyasla bu *hiçbir* şey. Sakin oluruz, her seferinde bir gerçeğe yüzleşiriz."

Ellerinde çörek dolu beyaz kâğıt torbalarla birerli ve ikerli olarak yola çıktılar. Carl Taurus steysin arabayı kullanıyordu. Toplantıdan sonra kendini daha çok bir casus gibi hissetti ve daralmış, dikkatli gözlerle sokağı izledi. Büyükanne yolcu koltuğunda, büyükbaba ise tekerlekli sandalyesiyle arkada oturuyordu. Büyükanne sokağın geçişini izledi ve aniden büyükbabaya, "Buraya dans etmeye geldiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu.

Carl ona baktı: başını kaldırmıştı. Bu, bir haftadır söylediği ilk anlaşılır şeydi.

"Her gün," dedi dedem pencereden vitrinlere bakarak. "Her gün hatırlıyorum: Karlı geceleri severdim, aşağıya indiğimizde ve büyük pullar düşerken cadde boyunca ışıkları gördüğümüzde. Isıtıcının üzerindeki ıslak yün kokusunu hatırlıyor musun? Eldivenlerini kurutmak için pişirdiğin zamanları. Artık o kokuyu almıyorsunuz, her şey sentetik."

Büyükanne başını salladı, gülümsedi ve uyuyakaldı, tekrar gitti.

"NE OLACAK?" Carl bir dakika sonra sordu.

"İşte konuşmamız gereken konu bu," dedi büyükbabam. "Bugün değerli bir şey öğrendin -en azından sen gördün. İnsan grupları *herhangi bir konuda* karar vermekte zorlanırlar. Ayrıca panik yapma eğilimleri de vardır. Bazen, grubun güvenliği için, grubu korumak amacıyla gizlilik içinde, kendi başınıza hareket etmeniz gerekir. Grup buna karşı çıksa bile bunu yapmalısınız, çünkü çok korkmuş ya da çok bölünmüşlerdir. Harekete geçmelisiniz! Önemli olan budur. Harekete geçmek!"

"Rol yapabilirim," dedi Carl. "Ama ne yapacağımı bilmiyorum."

"Düşün," diye emretti büyükbabam. Gözleri parlıyordu.

Carl düşündü ve sonra, "Aklıma gelen tek şey, yarayı dağlamamız gerektiği" dedi.

Büyükbaba bu ifadeyi tanıdı - Oleshev ve Wheaton'ın öldürülmesinden önce kendisi de kullanmıştı. Carl anlamıştı. Memnun olmuştu.

"Bunu nasıl yapacağız?"

Carl bir an için tekrar düşündü: "Spivak'lardan kurtulabiliriz, hepsinden. Birkaç sorun var. Dört kişiyi öldürmek zor olur. Hepsini bir kerede yapman gerekir. O zaman diğerleri bunu anlayabilir. Ya da çıldırıp polise giderler. Bazıları duygusal açıdan bizim kadar güçlü değil."

"Güzel. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun? Yani, her neyse? Teknik olarak halledebilir misin?"

Carl'ın bunu yapıp yapamayacağını soruyordu. "Elbette. Sorun değil. Ama sonrasında olacakları kontrol edebileceğimizden emin değilim."

"Ben de emin değilim. Bu konu çok belirsiz olduğu için bir kenara bıraktık. Diğer sorun ise, hala neler olup bittiğini bilmememiz. Bu gece bir telefon görüşmesi yapabilirim, belki bir şeyler bulabilirim."

"Kimi arayayım?"

"Moskova'da bir adam. Eğer hala hayattaysa. Öyle olmalı, sadece, bir bakalım ..." Dudaklarını oynatarak hızlı bir hesaplama yaptı. " . . . yetmiş yaşlarında. Bize bir şeyler söyleyebilir."

"Ya yapamazsa?"

"Diğer bir olasılık ise basitçe kafa karışıklığı yaratmamız. Her şeyi kasıtlı olarak karıştırıyoruz ki kimse neyin nereden geldiğini bilmesin. Biz hariç. Rusçam hala iyi; eğer doğru telefon görüşmeleri yapar, doğru tehditlerde bulunursak, belki de tüm bunların çete savaşı olduğuna dair bir maskaralık, bir yanılsama yaratabiliriz."

"Oğlum." Carl hem analizden hem de dedesinin Moskova'daki bir adamı arayabilmesinden etkilenmişti. "Aramayı ne zaman yapacaksın?"

Büyükbaba saatine baktı. "Şu anda. Moskova'da saat öğleden sonra dört."

"Bir saat içinde okulda olmalıyım."

"Bu kadar zaman yeter. Arkadaşımin numarası işe yaramazsa, onu nasıl bulacağımı bilmiyorum."

Wal-Mart'a gitmişler, büyükanneyi arabada bırakmışlar. Büyükbaba halka açık bir telefonda bir telefon kartı kullandı, uzun bir telefon numarasını ve ardından kart numarasını girerken bir kağıda baktı. Bir süre bekledikten sonra Rusça bir şeyler geveledi, Carl'a gülümsedi, başıyla onayladı, sonra arkasını döndü, gizlilik için telefona eğildi ve konuşmaya başladı. Carl Rusça bilmiyordu; elleri cebinde öylece durup bekledi.

Büyükbaba on beş dakika boyunca telefonda kaldı, biraz konuştu ama çoğunlukla dinledi. İş bittiğinde telefonu kapattı, birkaç saniye telefona baktı, sonra Carl'a dönüp "Gidelim" dedi.

Çıkışta, diğer müşterilerden uzaklaştıklarında, "Eski dili duymayı seviyorum. Rusça konuşmayı öğrenmelisin. İngilizceden çok daha müzikal. Güzel bir dil."

"Belki üniversiteye gittiğimde," dedi Carl. "Adam ne dedi?"

"Korkarım haberler kötü. Teşkilatın Oleshev'in katilini bulmak için her şeyi yapacağını söylüyor. Maksim Oleshev dışında kimse Oleshev'i umursamıyor ama birçok kişi Maksim'i önemsiyor. Moskova'da bir mücadele var, petrol için bir kavga ve Maksim bu kavgada büyük bir adam. Putin onu istiyor; Maksim de katili istiyor."

Carl sırtarak ve burnunu kırıştırarak, "Bu beni zor bir duruma sokuyor," dedi.

"Hiç komik değil," dedi büyükbabam. "Bu hepimizi zor bir duruma sokuyor. Arkadaşım, Maksim'i mutlu edecek olsa hepimizi denize atacaklarını söylüyor. Ama bizim kim olduğumuzu tam olarak bilmediklerini söylüyor. Nadya Kalin bu yüzden burada."

"Peki ona güvenebilir miyiz? Arkadaşına."

Büyükbaba gülümsedi ve başını eğdi. "Tam olarak değil. . . . güven. Ama o partiyle birlikte. O da benim gibi inançlı biri. Sanırım benim onunla konuştuğum kadar o da benden haber aldığı için mutlu oldu, çünkü burada hala çalışan insanlar olduğunu biliyordu."

Carl saatine baktı. "Gitmeliyim, seni eve ve okula götürmeliyim."

"Ve düşünmek zorundayım," dedi büyükbaba. "Çok fazla taşı olan bir satranç problemi gibi. Ama hazır olmalısın, çünkü öyle ya da böyle harekete geçmek zorundayız. Bundan hiç kuşkun olmasın."

"Ben hazırım," dedi Carl. "Öğleden sonra geleyim mi?"

"Evet. Belki de bir şeyler bulmuşumdur. Bu Kalin ve gölgesi... onlar bir sorun."

Büyükbabamın evine dönerken, büyükbabam "İletişim kurmanın bir yolunu bulmalıyız. Artık her şey dinlenebiliyor. Cep telefonları, her şey. Günde dört ya da beş kez gelebileceğin bir rutin oluşturabiliriz. Okuldan önce, öğle yemeğinde, okuldan sonra ... ama acil bir durumda ..."

"Telsizler," dedi Carl.

"Ne?" Büyükbaba ona odaklandı.

"Geçen yıl Wolfe'larla ava gittiğimde, yaşlı Wolfe bize telsiz verdi," dedi Carl. "Herkeste bir tane vardı, inşaat şirketinde kullanıyordu. Duluth'ta olsaydım beni arayamazdınız ... ama buralarda arayabilirdiniz. Altı ya da yedi millik bir menzili olduğunu söyledi, bir sürü gizlilik kanalı varmış, her şey varmış, yani kasabayı kapsıyorlarmış. Ama pahalılar."

"Ne kadar?"

"İki tanesi altı yüz dolar olabilir, sanırım Jimmy Wolfe öyle demişti. Radio Shack'ten alabilirsiniz."

"İki tane al," dedi büyükbabam. "Nereye gideceğim..."

"Param var," dedi büyükbabam.

"Altı yüz doların var. . ."

"Bundan daha fazlası. Resmi fonlar. Ben parayı alacağım, sen de telsizleri. Bana onları nasıl çalıştıracağımı göstermen gerekecek."

"Kolay. Cep telefonundan daha kolay," dedi Carl.

"Cep telefonunu çalıştırabilirim," dedi dedem. "Her şeyi çözmüş değilim, lanet şey şu anda korkunç bir zil sesi çıkarıyor, bir şeye yanlış bastım."

"Sana göstereceğim," dedi Carl.

Carl arabadan inmeden hemen önce Büyükbaba, "Tabanca için biraz cephane almamız gerekecek," dedi.

"Nasıl alacağımı biliyorum," dedi Carl. "Jerkin'in yerinde bakıyordum. Bütün tabanca cephanesi tezgâhın hemen arkasında. Bende dokuz milimetrelilikler var. Jerkin'in karısı yemeğe gidene kadar beklersek ve sonra içeri girersek, ondan lastik şişiricisi istersen ve o da gelip sana getirirse -onu da gördüm, otomotivin sonunda- onu raftan kaldırabilirim."

"Kameralar mı?"

"Çok yakından baktım, hiç görmedim. Büyük yuvarlak bir ayna var, ama kasadaki birine beyaz eşya reyonunda neler olup bittiğini göstermek için ayarlanmış. Eğer otomotiv reyonundaysanız, arkayı göremez."

"Her şeyi çözdüm," dedi büyükbabam.

"Er ya da geç biraz cephaneye ihtiyacımız olacağını düşündüm," dedi Carl.

LUCAS, Reasons ve Nadya ile saat dokuzda buluşmak üzere sözleşmişti; Harmon saat sekizde arayıp onu huzursuz uykusundan uyandırdı.

Harmon, "Özellikle Spivak konusunda hiçbir şey bulamadık," dedi. "Ordu kayıtlarından kredi raporlarına ve çek hesabına kadar bulabildiğimiz her kaydı çıkardık. Orduda olduğu zamanlar dışında ABD dışına hiç çıkmamış gibi görünüyor. Ordu kayıtlarına göre kamyon şoförüyümüş ve berbat biriymiş. Neredeyse hiçbir şey için yetkisi yokmuş, yani her ne yapıyorsa casusluk değilmiş."

"Kahretsin," dedi Lucas. "Bana tek bir şey getirebilir misin?"

"Biliyorum. Hâlâ arıyoruz."

"Peki: Nadya'yı desteklemeli miyim, yoksa ne yapmalıyım?"

"Karar sizin," dedi Harmon. "Dün gece bunu konuştuk ve kurnazlık yapmak için bir neden göremedik."

"Biz kimiz?"

"Biz çocuklar," dedi Harmon.

"Özellikle Spivak konusunda bir şey bulamadığınızı söylemişsiniz. Bu, başka bir konuda da bir şey bulamadığınız anlamına mı geliyor?"

"Evet. Bazı eski adamlarla konuştuk, bilirsiniz, ellili ve altmışlı yıllardan. Çok sıkı casusluk yapan birkaç Sovyet vardı. Soğuk Savaş'ın en yoğun olduğu dönemlerdi. Bir adamla ilgili bir ipucu yakaladığımızda, bazen bunu anlar ve kaçarlardı. Chicago ya da Omaha'ya uçup bir araba kir alıyor ya da bir otobüse binip ortadan kayboluyorlardı. Arabalar genellikle Iowa'da, Des Moines civarında bulunurdu,

ya da Wisconsin'de, Milwaukee civarında. Mesele şu ki, yukarı Orta Batı'da bir yerlerde faaliyet gösteren ve özellikle ajanlarını ülke dışına çıkarmakla görevli büyük bir hücre vardı. Hücreyi hiç bulamadık. *Şimdi* görüyoruz ki Iron Range'de uzun bir radikalizm geçmişi olan, çok sayıda Doğu Avrupalı göçmenin yaşadığı, cevher ve tahıl gemilerinin girip çıktığı ve Kanada sınırının hemen orada olduğu uzun zamandır var olan bir yerleşim ağı ortaya çıkıyor. Bir sızma hücresi için mükemmel bir yer olurdu. Belki de elimizde olan budur."

"Huh. Ama onlar bir çeşit yatıştırıcı tipler olurdu, değil mi? İnsanları öldürmeye karışmazlar."

"Sorunun ne olduğuna bağlı. Eğer mesele yakalanmaksa, cinayetin ihtimal dışı olduğunu sanmıyorum."

Lucas telefonu kapattıktan sonra BCA'nın St. Paul'deki merkezini aradı ve teknik servisteki sekreterden bir gece önce talep ettiği telefon takibi hakkında bilgi aldı.

"Arama Snelling ve University'deki bir ankesörlü telefondan geldi. Paul," dedi sekreter.

"Süpermarket mi?"

"Hayır, sokakta. En azından dışarıda. Notta öyle yazıyor."

"Lanet olsun." Eğer kadın süpermarket telefonlarını kullanmışsa, bir kasiyerden ya da poşetçiden bir tarif almaları mümkün olabilirdi. Telefon sokaktaysa, bir tanık bulmak neredeyse imkânsızdı. "Tamam. Çek için teşekkürler."

Marcy Sherrill'i aradı ama cep telefonu mesaj modundaydı: "Çitle ilgili bir şey buldun mu? Ara beni, cep telefonundayım."

NEDENLER GEÇ KALIYORDU ve Lucas bir kahvaltı kabininde Nadya ile yalnız oturuyordu. Siparişlerini verdikten sonra Lucas ona bir gece önce ne yaptığını sordu ve Nadya, "Alışveriş. Bu alışveriş merkezinde harika mağazalar var. Rusya'ya kıyasla her şey ucuz."

"Gölgenle konuşmadın mı?"

Kahve fincanının üzerinden ona baktı. "Gölge mi?"

"Bilirsiniz, gölge ajanınız. FBI'daki adamlarımız bir tane olacağını söylemişti."

Başını sallıyordu. "Neler olup bittiğini yanlış anlıyorlar."

"O zaman neden bana neler olduğunu anlatmıyorsun?"

Şimdi kahve fincanını yere bıraktı. "Kızgınsın ama dün gece kızgın değildin. Ne oldu?"

"Önce bana neler olduğunu anlat. Ne bildiğini. Federaller neden yanılıyor?"

"Federaller." Anlamaya çalıştı. "Federaller. FBI. Tamam. İşte anlamadıkları şey." Öne doğru eğildi, şimdi niyetliydi. "Oleshev'i kimin öldürdüğü umurumuzda değil. Bununla ilgili hiçbir şey umurumuzda değil. Hem de hiç. Tek bir şey umurumuzda, birilerinin onun babasını, Vladimir Putin'i ve tüm dostlarını sırtımızdan indirmesi. Bu cümleyi anladınız mı, sırtımızdan almak?"

"Evet."

"Yani bu cinayetin çözülüp çözülmemesi umurumuzda değil. Öyle ya da böyle bir şey yapamayız. Gücümüz yok. Kaynaklarımız yok. Biz sadece kendimizi bu beladan kurtarmak istiyoruz. Eğer Maksim Oleshev bu sorun için başkanınızı, FBI'ınızı, Lucas Davenport'unuzu ya da Jerry Reasons'ınızı suçlamak istiyorsa..." Omuz silktili. "Dün bana öğrettiğin şey neydi? *Zor bir şey mi?* Onlar çekip gittikleri ve bizi işimizle baş başa bıraktıkları sürece umurumuzda değil. Bunu anlıyor musun?"

Sesi tıpkı Rose Marie Roux gibi geliyordu, diye düşündü Lucas: *Sadece iyi görünmemizi sağla.* Başını salladı ve, "Ne dediğini anlıyorum ama sana inandığımı sanmıyorum," dedi.

"Bu neden?"

Ona Spivak'la olanları anlattı. Kadın onu dinledi, adam hikâyeye girdikçe gözleri kısıldı. Sözlerini şöyle bitirdi: "Spivak'ın bildiklerini bize anlatmadığını bilen sadece üç kişi var Nadya; ben, sen ve Reasons. Bu numarayı ben yapmadım ve eğer o da bir tür casus değilse, Reasons'ın bu kadar kaynağa sahip olduğundan şüpheliyim."

Bir an düşündü ve sonra, "Şey, başkaları da var ..." dedi.

"Kim?"

"Spivak'ın konuştuğu herkes. Oleshev ortaklarından birine Spivak'la görüştüğünü söylediye ve Oleshev öldürölürse, ortakları ne olduğunu bilmek isteyebilir. Eğer Oleshev'in katili Spivak'tan geldiyse."

"Ve biz onunla konuştuktan birkaç saat sonra ortaya çıkıyor," dedi Lucas kuşkuyla.

"Ne olduğunu *bilmiyorum*. Eğer bir gölge varsa, onu da bilmiyorum. Ama benim için bir gölgeden başka olasılıklar da var." Ayağa kalktı. "Şimdi e-posta ile arayacağım. Bir gölge olup olmadığını şimdi öğreneceğim."

"Ve sen de bana söyledin."

"Muhtemelen," dedi. "Size de söylediğim gibi, Oleshev umurumuzda bile değil. Tek istediğimiz temizlenmek."

Kadın uzaklaşırken Lucas, "Dizüstü bilgisayarını sordun mu?" diye sordu. Kadın durdu ve döndü: "Yaptım. *Potemkin*'in kaptanı Oleshev'in kesinlikle bir dizüstü bilgisayarını vardı, küçük gümüş renkli bir Sony ve çok pahalıydı. Toronto'da ekiple röportaj yapan adam bazı aksesuarları olduğunu söyledi... bu doğru mu? Aksesuarları mı?" Lucas başıyla onayladı. "...bazı aksesuarların kabinde kaldığını söyledi. PCMCIA kartıyla takılan bazı oyunların bulunduğı bir CD sürücüsü ve ayrıca küçük disk sürücülerinden biri."

"Pekâlâ. Git aramanı yap. Git aramanı yap, sonra konuşacak başka bir şeyim var."

"Ne? Şimdi söyle."

Kadın kabine geri döndü, kalçasını masaya yasladı ve Lucas ona bir önceki akşam o kadından gelen telefonu anlatırken kollarını kavuşturdu. Sözlerini şöyle bitirdi: "Gerçek tanık oydu. Bundan eminim. Dizüstü bilgisayarını sokağı o koydu."

"Onu bulabilir misiniz?"

"Deniyoruz."

NADYA elçiliğı kontrol etmeye gitti. Reasons geldiğinde Lucas ona Spivak'ın yerinde yaşananları anlattı, Andreno'yu yine denklemin dışında bıraktı ve isimsiz kadından gelen telefonu anlattı. "Kahretsin," dedi Reasons. "Daha fazla baskı yapmalıyız. Sokakta. Sen bilgisayarını bul, biz de ona bir isim bulalım. Birisi

onun kim olduğunu bilmeliyim."

"Adamlarınız için başka bir sorun daha var," dedi Lucas. "Eğer bir hataysa Wheaton cinayetinin peşine düşmenin neredeyse hiçbir anlamı yok. Hiçbir bağlantı bulamayacaksınız. Hiç bağlantı yok."

"Evet." Reasons bir dakika düşündü. Sonra, "Patronla konuşmalıyım. Hiç mutlu olmayacak."

REASONS pankek sipariş etti, Lucas da diyet kola ve waffle aldı ve davadan, göle doğru uzanan manzaradan ve Nadya'nın kışından bahsettiler. Nadya geri geldi ve Lucas'ın yanındaki kabine kayd. Elma çiçeği gibi çok hafif bir koku sürünmüştü.

Nefes verdi ve şöyle dedi: "Bana gölge olmadığını söylüyorlar. Ama."

"Ama," dedi Lucas.

"Evet. Ama. Ama bu sabah başka biri elçiliği aradı ve istihbarat görevlisini sordu. Görevli memura ulaştığında, gölgenin kendisiyle temasa geçirilmesini istedi. Bu telefon yirmi dakika önce geldi." Reasons'dan Lucas'a baktı. "Bu sen değil miydin?"

"Biz değil," dedi Lucas.

"Peki ya gölgen? Konuştuğun FBI adamı, bir tane olmalı."

"Soracağım," dedi Lucas. Cebinden telefonunu çıkardı. "Adı neydi?"

Nadya gülümseyerek, "Bunu bilemezdim," dedi ve bir garsona el salladı. "Ama benden selam söyle."

LUCAS Andy Harmon'ı tekrar aradı ve "Ben Davenport. Burada oturmuş waffle yiyorum ve Nadya ile konuşuyorum. Gölgeme merhaba diyor. Az önce birinin Washington'daki Rus Büyükelçiliğini aradığını ve Nadya'nın gölgesiyle temasa geçilmesini istediğini söylüyor. Nadya gölgesinin olmadığını söylüyor ve elçiliği arayanın siz olup olmadığını bilmek istiyor. Çünkü eğer siz değilseniz, bu elçiliğin muhtemelen katille konuştuğu anlamına gelir."

"Biz değildik," dedi Harmon. "Kesinlikle biz değildik. Elçilik bize aramanın geldiği saati verirse, izini sürmeye çalışabiliriz."

"Bir dakika," dedi Lucas. Nadya'ya dönerek, "Elçilik bize çağrının geldiği saati verebilirse, izini sürebiliriz," dedi.

"Bırak da konuşayım," dedi. Lucas telefonu ona uzattı ve Harmon'la bir dakika konuştuktan sonra Harmon'a elçilikte danışabileceği bir adamın adını verdi.

İşi bittiğinde Lucas telefonu geri aldı ve "Şansımız nedir?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Harmon. "Ama kontrol edeceğiz. Bu arada, gölge konusunda sana yalan söylüyor. Bir tane var. Onu bulmak ya da kimliğini tespit etmek iyi olur."

"Evet, şey ..."

Harmon, "Size geri döneceğim," dedi.

Nadya kahvaltıda bir kase çilek ve azıcık krema ile iki fincan kahve içti. Yavaş yiyen biriydi ve çileklerle uğraşırken davayı parça parça tekrar gözden geçirdiler. Sonunda Reasons, "Ben patronla konuşmaya gidiyorum. Siz ne yapıyorsunuz?"

"Belki de Virginia'ya dönüp Spivak'ları soymalıyım." "Zararı olmaz," dedi Reasons.

"O zaman ben de öyle yapacağım," dedi Lucas.

NADYA DA ONUNLA GİTTİ. Ayrılmadan önce ikisi de mesajlarını kontrol etmek için odalarına gitti ve Lucas arayı Virginia'daki Andreno'yu aramak için kullandı. "Bir şey var mı?"

"Hayır. Daha birkaç saat önce gittim. Spivak bu sabah tekrar kontrol edilecek ve sonra onu serbest bırakacaklar. Onu polis karakoluna götürecekler ve onu asan adamın resmini çekecekler, ne olursa olsun."

"Neredesin?"

"Hastanenin karşısındaki minibüste. Oğlu on beş dakika önce içeri girdi ve Spivak'ın burada arabası olmadığına göre, oğlunun onu aldığını tahmin ediyorum."

"Pekâlâ. Onunla kal. Ben de Nadya ile geliyorum. Adamı biraz hırpalayacağım. Belki çocuklarını da."

LUCAS VE NADYA çoğunlukla sessiz bir şekilde kuzeye doğru yol aldılar, başlangıçta CD'de Pink Floyd'un *A Collection of Great Dance Songs* şarkısı hafifçe çalıyordu. Nadya evliydi, şimdi ayrılmıştı ve biri Moskova Devlet Üniversitesi'nde, diğer ikisi ortaokulda okuyan iki erkek ve bir kız olmak üzere üç çocuğu vardı. Hem kocası hem de babası üniversitede profesördü - aslında babası onu kocası olacak adamla tanıştırmıştı. Babası kimyagerdi, kocası ise bilgisayar yazılımı araştırmaları yapıyordu.

"Bir zamanlar bir yazılım şirketinin sahibiydim," dedi

Lucas ona. Kızın kaşları havaya kalktı. "Bu ciddi mi?"

"Elbette. Davenport Simülasyonları. İnsanları müdahale konusunda eğitmek için polis bilgisayar sistemlerinde farklı türde acil durumları simüle eden yazılım programları yaptık. Bilirsiniz, merkezi bir iletişim merkeziniz var ve aynı anda iki yaralamalı trafik kazası ve ardından bir silahlı saldırı meydana geliyor ve ardından göndermeyi beklediğiniz araçlardan biri devre dışı kalıyor ve bir diğeri olay yerine giderken bozuluyor, ne yaparsınız, çalışanlarınızı nereye koyarsınız? Düzinelerce farklı senaryomuz vardı. Ben artık yokum ama şirket hâlâ var. Dünya Ticaret Merkezi saldırılarından bu yana çok para kazandığını duydum. Devlet ihaleleri."

"Bir teknoloji uzmanına benzemiyorsun," dedi. Daha fazla sorusu vardı ve Lucas kendini derinlemesine ve hoş bir şekilde sorgulanırken buldu. Bitirdiğinde, "*Himm*," dedi.

"*Hmph*, ne?"

Gülümsedi: "Biraz daha aptal biriyle çalışmayı tercih ederim."

Güldü ve cep telefonu çaldı. "Evet?"

Marcy dedi ki, "Lucas. Sanırım senin adamla ilgili bir ipucumuz var. Ne yapmak istiyorsun?"

"Neyiniz var?"

"O bir öğrenci, psikoloji bölümünde okuyor. Adı Larry Schmidt. Yirmi dört yaşında. Altı yıldır okulda, henüz mezun olmamış. Piyasaya girebilmek için buralarda takılıyor olabilir. Elektronik cihazlarla ilgileniyor - çoğunlukla bilgisayar ekipmanları ve ses malzemeleri. O

iki kez yakalandı, ikisinde de serbest kaldı. Büyük değil, küçük değil, sadece ... karlı."

"Arama emri için yeterli deliliniz var mı?"

"Kesinlikle. Onun ismini çit olarak veren ve bize evinden satış yaptığını söyleyen üç farklı kişi var."

"Bir tane al. Aşağıda olabilirim. . ." Saatine baktı. "Saat dörtte. Ofisinde görüşürüz."

"Yap şunu."

NADYA "NE?" DEDI.

"Muhtemelen bilgisayarın sahibi olan adamı bulduk. Ya da sahipti," dedi Lucas.

"Onu tutuklayacak mısınız?"

"Evet. Bu öğleden sonra aşağı iniyorum."

"Geleceğim. Belki de şimdi gitmeliyiz ..."

Lucas, "Virginia'ya doğru gidiyoruz. Spivak'ların ödünü patlatmak için yarım saat ayırırız, bakalım bir şey çıkacak mı, sonra da geri döneriz."

"Güzel," dedi. "Belki işler yoluna girmeye başlar."

HASTANEDE, Spivak'ın çoktan gittiği söylendi. Hemşirelerden biri karakola gittiğini söylemişti. Lucas şefin verdiği numarayı aradı ve nöbetçi memur Spivak'ın az önce ayrıldığını ve bara gittiğini düşündüğünü söyledi.

Bar açıktı: Spivak oğluyla birlikte arka taraftaydı ve onların kapıdan içeri girdiğini görmekten mutsuzdu. "Ne yani, ilk gelişinde beni öldürtmedin de yine mi geldin?" diye homurdandı. Boynunda plastik bir tasma vardı ama sesi düzelmişti.

"O biz değildik," dedi Lucas. Spivak bir masada oturuyordu, önünde bir bira vardı; oğlu Pointers'dan yeni çıkmıştı. Lucas bir sandalye çekip oturdu ve yaşlı adamla yüz yüze geldi. Nadya ayağa kalkıp ona bakarken oğlu da başka bir masadaki tabureyi çekti. "Olan şu ki, yapmamanız gereken bir toplantıya katıldınız. Ne hakkında olduğunu bilmek istiyoruz. Rus casusu musun? Uyuşturucu mu satıyorsun? Bilgi mi? Ne satıyorsun? Neler oluyor?"

"Casus," dedi Spivak geri çekilerek. "Ben. Ben lanet olası ordudaydım, ben bir Amerikalıyım. Orduda mıydın? Buraya geldin ve neredeyse beni deli bir adama öldürtüyordun..."

"Evet, evet, evet," dedi Nadya. "Bunların hepsi çok ..." Sanki onu başından savmak istercesine elini savurdu. " ... dramatik. Provası yapılmış. Buna ihtiyacımız yok. Sanırım Bay Davenport size casuslukla ilgilenmediğini söyleyecektir. Bilmemiz gereken şey, Oleshev size ne dedi? Öldürülmesine neden olacak ne söyledi? İsterseniz sadece kulak misafiri olmuşsunuz gibi davranabiliriz."

Lucas parmağıyla onu işaret etti: "İlk seferinde şanslıydın dostum. Adamın biri sokakta yürürken seni asılı gördü. Eğer o orada olmasaydı, ölmüş olacaktın. Şu anda cenaze evinde bir tabutun i ç i n d e yatıyor olacaktın. Ve sana söyleyeyim: Oleshev'i kim öldürdüyse, hala dışarıda. Duluth'ta Mary Wheaton'ı öldürdü çünkü yüzünü görmüş olabileceğini *düşündü*. Geri gelecek. O bir profesyonel ve seni ikinci kez kaçıracağını sanmıyorum."

"AMA BEN BİR ŞEY BİLMİYORUM!" Spivak bağırdı. "HİÇBİR ŞEY BİLMİYORUM!"

Lucas sandalyesinde geriye yaslandı ve diğer adamın kızarmış yüzüne baktı. Nadya başını salladı, Lucas'a baktı ve, "Yalan söylüyor. Eğer onu Moskova'da yakalasaydık ..."

"Belki onu ihraç ederiz," dedi Lucas.

Oğlu, "Bence siz ikiniz gitseniz iyi olur ve bir avukat tutmalıyız," dedi. "Baba, konuşmayı kes."

Lucas genç adama bakarak, "Katilin geri döneceği konusunda şaka yapmıyordum. Ama baban bira şişelerinin üzerinde dururken konuşmadıysa asla konuşmayacağını düşünebilir. Gelip seni ya da kız kardeşini alabilir, biraz koz elde etmeye çalışabilir."

Oğlu başını sallıyordu: "Dikkatli olacağız, zaten bence hepsi saçmalık. Babam hiçbir şey bilmiyor. Bu şerefsizin bunu anlaması gerekirdi. Babam bir şey bilseydi, kendini astırmak yerine ona söylerdi, Tanrı aşkına."

"Umarım öyledir," dedi Lucas. "Ama eğer ben haklıysam ve sen yanıyorsan..." Nadya'ya baktı. "Spivak ailesinde bazı ölü insanlar olacak."

"Belki de hepsi," dedi Nadya. "Bu adam ... belki de polis şefinizden yaşlı Bayan Wheaton'ın resimlerini görmesini istemelisiniz.

Bu telle neredeyse kafasını kesiyordu. Belki o zaman inanırsınız."

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye tekrarladı Spivak. Sinirli bir darbe aldı Biranın üzerinde. "Tanrı şahidim olsun ki. . ."

"İkna etmen gereken biz değiliz," dedi Lucas. "Silahınız var mı? Biraz alsanız iyi olur. Belki yerel polisler size koruma verir."

Nadya başını iki yana salladı ve ayık bir polis memurunun diğeriyle konuştuğu gibi Lucas'la konuştu. "Bu işe yaramaz. Dediğiniz gibi bu katil bir profesyonel." Babadan oğula ve tekrar Spivaklara baktı. "İkinize, kız kardeşinize ve eşinize hoşça kalın diyorum. Bize ne olduğunu anlatmadığınız için bazılarınızın ben dönmeden önce ölmüş olacağına inanıyorum."

Bir süre sessizce oturdular ve sonra Lucas, "Siktirin gidin. Sana söylemiştik."

"Hoşça kalın," dedi Nadya. "Çok üzgünüm..."

Dışarıda, sokakta Lucas, "Bu oldukça iyiydi," dedi.

Nadya, "Standart prosedür. Bir ya da iki gün içinde olgunlaşacaktır." "Eğer ölmediyse."

"Benim endişem de bu," dedi. "Dalga geçmiyordum."

Duluth'ta kıyafet almak için durdular ve odalarını tutmaya karar verdiler; sadece bir geceliğine gideceklerdi. Güneye doğru ilerlerken, batıdan gelen bir hava cephesinin hattını geçtiler, ince bir bulut kümesi yüz mil boyunca üzerlerine yağmur püskürttü ve sonra Minneapolis ve St. Paul'un kuzey banliyölerinden geçerken dağılmaya başladı.

Yolda Lucas Weather'ı aradı ve geceyi misafirlerinde geçireceklerini söyledi.

"Rus adam mı?" diye sordu.

"Tam olarak değil."

MARCY SHERRILL VE iki istihbarat polisi, Minnesota Üniversitesi kampüsünün hemen dışındaki Dinkytown adlı Minneapolis öğrenci köyünde, McDonald's'ın yanındaki park yasağı olan bölgede bekliyorlardı. Lucas arkalarından yanaştı ve Sherrill plakasız arabadan inip bir fincan McDonald's kahvesi yudumlayarak geri yürüdü, güzel, siyah saçlı, dövüşmeyi seven bir kadındı.

"Nereye gidiyoruz?" Lucas camını indirerek sordu.

"Tanrım, nasılsın bile demiyorsun," dedi Marcy. Lucas'ın yanından geçip Nadya'ya bakmak için eğildi ve, "Sen şu Rus adam olmalısın," dedi.

"Evet," dedi Nadya. "Polis siz misiniz?"

"Dinle," dedi Lucas aceleyle, "bu adam bir sorun yaratacak mı? Larry?"

Marcy gözlerini tekrar Lucas'a çevirdi ve omuz silkti. "Bilmiyorum. Umarım öyledir. Uzun zamandır kimsenin kışını tekmelememiştim."

"Evet, evet, çok maço. Sorun olur mu?"

"Öyle düşünmek için bir neden yok ama kaçıyor olabilir. Yola çıkmaya hazır birkaç ekibim var; hemen arkamızdan gelip dışarıyı, arkayı ve önü koruyacaklar."

"Peki ya çekiç?" "Arabada bir tane var."

"Öyleyse gidelim."

"Neler oluyor?" Kaldırıma yanaştıklarında Nadya sordu. Yüzü pembeydi, gözleri parlıyordu.

"Bu adamın dairesine gizlice girip kapıyı kıracağım. Kaçamadan onu yakalayacağım," dedi Lucas. Ve Lucas bunun gerçek bir polis için yeterince açık olması gerektiğini düşündü.

Her yerdeki ÖĞRENCİ KÖYLERİ GİBİ, Dinkytown da pahalı öğrenci malzemeleri ve kıyafetlerinin satıldığı eski perakende binalarından ve hatta yasal olarak mümkün olduğunca az bakım yapılan pahalı apartmanlara dönüştürülmüş eski konutlardan oluşuyordu.

Çitçi Larry, yeşil kiremit kaplı, iki katlı, ön verandası sarkık ve kapının yanındaki dış duvara çivilenmiş dört paslı posta kutusu olan berbat bir evde yaşıyordu. Marcy'nin kaynakları içeride ikisi yukarıda ikisi aşağıda olmak üzere dört daire olduğunu ve Larry'nin üst kattaki iki daireyi de kiraladığını söylemişti. İkisi arasında, her iki tarafında da sürgü bulunan bir bağlantı kapısı vardı ve muhbirler Larry'nin polisler gelirse birini ya da diğerini kaçış yolu olarak kullanmayı umduğunu söylemişlerdi.

Sokağın aşağısına, apartmanın görüş alanının dışına yanlamasına park ettiler. Başka bir istihbarat polisi bloktan aşağı onlara doğru yürüdü ve "Hâlâ içeride. Kız arkadaşı da onunla birlikte içeride."

"Anladığımız kadarıyla kalorifer peteklerine bağladığı yangın halatlarını hazır tutuyor. Kapıyı tekmelediğimizde diğer daireye koşuyor, bağlantı kapısını kilitliyor ve pencereden dışarı çıkıyor," dedi Marcy.

Lucas, "Ama kadromuz var," dedi.

"Görevdeki en iyi koşucularla birlikte." Sherrill ceketinin altına uzandı, bir Glock çıkardı, kontrol etti, tekrar kılıfına koydu ve "Herkes hazırsa ..." dedi. Telsizi yüzüne doğru kaldırdı, ekipleri çağırdı ve "Başlayın" dedi.

Nadya'nın peşinden aceleyle sokağa çıktılar. Üst kattaki bir pencereden beş saniyeliğine göründüler ve sonra verandaya çıktılar, hâlâ sessizce ilerliyorlardı, dış kapıyı çarpmamaya dikkat ediyorlardı. Sırt çantalı bir öğrenci caddenin karşısındaki kaldırımda durmuş, ağzı açık bir şekilde onlara bakıyordu.

Yumuşak Nike koşu ayakkabıları giyen istihbarat polislerinden biri silahını çekmiş, çekiçli adam da hemen arkasından iç merdivenlere doğru ilerliyordu; merdivenler eski dökülen duvar kâğıtları, deterjan, soğan ve belki de yirminci yüzyılın başları gibi kokuyordu. Marcy çekicinin arkasından gitti, sonra da üçüncü istihbaratçı. Diğerleri de olabildiğince sessiz bir şekilde arkalarından geldiler. Lucas en üst merdiveni henüz geçmişti ki çekiçli adam kapının kilidine vurdu ve bir telaşla ilk birkaç kişi içeri girdi ve polislerden biri, "Durun, durun, durun," diye bağırdı ve ikinci bir kapı yıkılırken bir patlama daha oldu ve bir kadın, "Kaç Larry, kaç," diye bağırmaya başladı. Sesi korkmuş gibi değil, yarış pistindeki bir bahisçi gibi heyecanlıydı.

Sonra Lucas içeri girdi ve bir erkek sesinin "Sakin ol, kaçmıyorum, sakın ol dostum, tamam, tamam ..." dediğini duydu.

Lucas sesleri takip ederek bir yatak odasına girdi, orada bir polis yatağın üzerinde duran, üzerinde sadece yarı şeffaf bir külot olan uzun boylu, sıska, siyah saçlı genç bir kadına bakıyordu. Kahverengi meme uçları olan küçük cupcake göğüsleri vardı, göbeğinin etrafında bir ejderha dövmesi vardı ve birkaç yeri metal parçalarıyla delinmişti; yatağın üzerinde zıplıyor, heyecanlanıyor, gülüyor, ellerini çırpıyordu.

Sesler yan odadaydı ve Lucas içeri girdiğinde iki istihbarat polisinin yerde yatan beyaz jokey şortlu sarışın bir adamın üzerine eğilmiş, ellerini arkasında birleştirmiş olduğunu gördü. Polislerden biri kelepçeleri takıyordu. "Çok sıkı olmasın, Tanrı aşkına, ben piyano çalıyorum," dedi adam.

"Bundan sonra deri flüt olacak," dedi polis.

"Şuraya bak," dedi Marcy, Lucas'ın arkasından gelirken. "Lanet olası ana damarı vurduk."

Düzinelerce dizüstü bilgisayar, yığınla üst düzey ses ekipmanı, belki elli televizyon ve yüzlerce PDA olduğu anlaşılan şey, duvarlar boyunca ham çam tahtası raflara dizilmişti.

İstihbarat polisleri Larry'yi ayağa kaldırdılar ve hep birlikte kadının hâlâ yatağın üzerinde durduğu ilk odaya geri döndüler. "İn oradan aşağı," dedi Marcy.

"Eşcinsel misin?" diye sordu kadın.

"Kalk şu lanet yataktan," dedi Marcy.

"Oldukça iyi görünüyorsun," dedi kadın. Dilini Marcy'ye doğru uzattı, sonra da "Şunu izle" dedi. İki işaret parmağını yaladı ve sonra onları hemen canlanan meme uçlarının üzerinde döndürdü. "Oldukça iyi, ha?"

"Onu boşaltmamı ister misin?" diye sordu onu yatakta tutan istihbarat polisi. Bundan zevk alacak gibi görünüyordu.

"Evet, öyle yap," dedi kadın polise. "Beni çıkaracak birine ihtiyacım var."

Lucas, "Onu göz yaşartıcı spreyle yıka, kelepçeleri tak ve lanet arabaya at," dedi.

"Hey, bekle bir dakika," dedi kadın alınganlıkla. "Aşağı geliyorum." Lucas'a: "Tanrım, sadece şaka yapıyordum." Yataktan zıplayıp bir gömlek aldı ve başına geçirdi. Larry'yi arka odadan çıkarırlarken ona yaklaşıp öptü ve "Birkaç yıl sonra görüşürüz sanırım," dedi.

"Ah, siktir git," dedi Larry, ama güldü.

Girişin arkasından gelen Nadya önce Larry'ye, sonra genç kadına baktı ve "Bu çok ilginçti," dedi. Gömleğinin düğmelerini ilikleyen kadına, "Neden kendine bu kadar çok delik açıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü çok kremli bir his veriyor," dedi kadın.

Polisler kontrol altına alındıklarını anlar anlamaz kot pantolon ve bot giymelerine izin verilen LARRY VE KADIN merdivenlerden ekiplerin yanına götürüldü. Lucas, Marcy ve Nadya bilgisayar yığınlarını ayıkladılar ve dört Sony buldular

Vaios. Lucas onları mutfak tezgâhının üzerine dizip fişe taktı, sonra da birbiri ardına yukarı kaldırdı. Dördünde de Microsoft Word yüklüydü; üçüncüsünde Kiril karakter seti vardı.

"Mükemmel," dedi Nadya. "Ben tercüme edeceğim."

Lucas başını salladı ve makineyi kapattı. "Bizim kendi çevirmenlerimiz var," dedi ona sırtarak. "Seni zahmetten kurtaracaklar."

"Görüyorsunuz," dedi ciddi bir sesle, "bana güvenmiyorsunuz."

LUCAS, Duluth'ta olduğunu ve bilgisayarın ilgisini çektiğini söyleyen ANDY HARMON'U aradı. "Barney buna çok sevinecek. İyi iş Davenport. Nereye götüreceksin?"

"Şu anda Minneapolis polislerinde. Arama iznine ekleyeceğiz, sonra da siz gelip alabilirsiniz."

"Ne kadar
yakında?"

"Bir saat
mi?"

"Mükemmel."

MARCY BİLGİSAYARI ALDI, olay yerinden sorumlu bir başka istihbarat polisini bıraktı ve sonra arabasına dönerek onları kahve ve çörek aldıkları bir kafeye kadar götürdü.

"Bana her şeyi anlat," dedi. "*Pioneer Press*'teki haberi okudum, gırtlığınıza kadar casusa batmışsınız..."

Yarım saat boyunca casuslar ve Marcy'nin aşk hayatı hakkında konuştular, eski günleri andılar. Sonra Marcy'ye bir telefon geldi, bir dakika dinledi ve "Yoldayım. On beş dakika sonra."

Lucas'a: "Gitmeliyim. Federaller aradı. Bilgisayarı istiyorlar."

Sokakta Lucas, "İrtibatta kalalım," dedi ve Marcy parmak uçlarında durup onu dudaklarından gahaladı.

Arabaya döndüklerinde Nadya, "Ne zamandan beri -sormama izin var mı- birlikte romantiksiniz?" diye sordu.

Lucas gözlerini ona dikti, sonra gülümseyerek, "Oldukça açık, değil mi? Uzun zaman oldu. Üç yıl, dört yıl. Sadece bir ay kadar sürdü."

"Karın bunu biliyor mu?"

"Evet. O zamanlar karım değildi. Weather ve ben görüşüyorduk, sonra büyük bir sorun yaşadık ve görüşmeyi kestik -aslında o da beni görmeyi kesti- ve sonra Marcy ile küçük bir olay oldu ... ve sonra Weather tekrar yanımıza geldi."

"Çok meşgul bir adamsınız," dedi Nadya.

"Meşgul görünmüyordu," dedi Lucas. "Kadınları severim ve yanımda biri olmadan çok yalnızdım. Şimdi evliyim, çocuklarım var ve mutluyum."

"Güzel," dedi. "İşe yaradığı için mutluyum. Hayatım ..."

Pencereden dışarı baktı ve Lucas trafikte bir U dönüşü yaptı, bu gıcırtilı dönüşün dikkatini dağıtacağını, Nadya'nın sorunları hakkında saçma sapan bir gevezeliğe başlamayacağını umuyordu; bir kadının sorunlarını sempatiyle dinlemek yeterliydi.

Weather ve Nadya çok iyi anlaşıyorlardı. Nadya kendisinin casus değil polis olduğunu söylese de Weather evde bir casus olduğu fikrine sıcak bakıyordu ve Nadya Weather'ın rekonstrüktif cerrahi çalışmalarıyla gerçekten ilgileniyor gibiydi. Weather'ın elinde, kafası deforme olarak doğan ve yeni bir göz yuvası yapmayı planladığı genç bir kızın düzinelerce fotoğrafı ve bilgisayar grafiği vardı.

Sonra Sam dışarı çıkarıldı, karnı doyuruldu, altı değiştirildi ve Weather onu bez değiştirme işinde kendi payına düşeni yapmamakla suçlayınca iki kadın Lucas'a saldırdı ve Lucas izin isteyip bir bira aldı ve somurtmak için televizyonun karşısına geçti. Biraz sonra kadınlar Sam'i yürüteçle getirdiler ve Lucas'ın odanın içinde yuvarlanıp döşemeleri çekiştirirken ve dergileri yemeye çalışırken onu izlemesine izin verdiler.

Akşam yemeğinde tartışma, bir kadının bebek sahibi olma yeteneğinin üst sınırına ve sorunun teknik özelliklerine odaklandı. Weather, yaşlanan erkeklerin de doğum öncesi sorunlardan sorumlu olduğunu belirtti

-Sadece yaşlı kadınlar değildi ve yine kendisine karşı çete kurulduğunu hissetti. Konuşma kadın doğumdan jinekolojiye, menopoz sonrası kadınların hikâyelerine ve ateş basmalarına kayınca Lucas yine televizyon odasına geçti.

Bir bira daha içmek için mutfağa dönmüştü ki hizmetçileri Ellen Jansen geldi; yeni bir sevgiliyle yemeğe çıkmıştı ve Weather, "Peki, sana iyi geceler öpücüğü verdi mi?" diye sordu.

"Tanrım," dedi Lucas. "Ben yürüyüşe çıkıyorum."

Saat yedide Weather ve Nadya Megamall'a doğru yola çıktılar ve saat ona kadar geri dönmediler. Nadya Lucas'a bakıp, "Hooters," dedi ve güldü.

Yatma vakti geldiğinde Weather, Nadya'yı misafir odasına götürdü ve ona dizüstü bilgisayarını telefon prizine nasıl takacağını gösterdi ve sonra aşağı inip "Özür dilerim, seni ihmal mi ettim?" diye sordu.

"Siz ..." Ama hafifçe eğleniyordu. Etrafta dolaşp kapıları kontrol ettiler, ışıkları söndürdüler, Sam'in iyi olduğundan emin oldular, ikisi de onu öptüler ve koridordan yatak odalarına yöneldiler; sonra Nadya evin öbür ucundan, "Lucas, orada mısın?" diye seslendi.

"Evet..."

Misafir odasına doğru yürüdü, Weather bir adım gerisindeydi. Nadya köşeyi döndü, hâlâ giyinikti. Bir parmağını kaldırarak, "Sana söylemeliyim ki, tamamen dürüst davranmadım," dedi.

"Ne?" Lucas, başını sallayan Weather'a baktı. "Dürüst.

Tamamen dürüst değildim."

"Ne, uh ..." Weather Lucas'a doğru yaklaştı ve elini onun pazularına koydu.

"Benim bir gölgem var; bunu biliyordum."

Lucas omuz silkti: "Diğer herkes de öyle."

"Bu gölge, onu tanımıyorum. Elçilik tarafından görevlendirilmişti ve bizim yanımızda soruşturma yapıyordu. Bu sabah size söyledim, bir adam elçiliğe telefon etti ve istihbarattan biriyle konuşmak istedi. Bize gerçek olduğunu gösteren bazı şeylerden bahsettiğini size söylemedim. Rusça konuştu. Gölgeyle bu akşam Hibbing kasabasındaki Greyhouse Otobüs Müzesi'nde buluşmayı ayarladı. Bu müzeyi biliyor musun?"

"Hiç duymadım ama muhtemelen *Greyhound* Otobüs Müzesi'dir. Ne oldu peki?"

"Gölge kayıp. Cep telefonu çalışıyor, cevap vermiyor. *Her zaman* cevap verir. Her yarım saatte bir gideceği yer ve isimler hakkında bilgi vermek için geri araması konusunda katı bir kural var.

Bu fotoğraflı telefonlardan vardı, ama şimdi telefonu cevapsız çalıyor ve hiç fotoğraf çekmedi..."

"Ondan en son ne zaman haber almışlar?" Weather sordu. "Son anda mı?"

"Bu gece, otobüs müzesine vardığında. O zamandan beri bir şey yok." "Bir arama yapmama izin ver," dedi Lucas.

Endişeliydi, ellerini iki yana sallıyordu. "Acele edebilir misiniz? İnsanlar çok endişeli. Bu gölgenin bir kızı var ama karısı üç yıl önce öldü ve herkes bu adam ve özellikle de kızı için endişeleniyor."

JAN WALTHER'ın bal rengi saçlarında birkaç tutam gri, yuvarlak, pembe yanaklı bir yüzü ve endişeli yeşil gözleri vardı. Herkes ve her şey için endişelenirdi. Oğlu Carl'ın eşcinsel olabileceğinden ya da uyuşturucuya bulaşmış olabileceğinden endişeleniyordu. Annesinin bir huzurevine gitmek zorunda kalacağından ve paranın nereden geleceğinden endişeleniyordu. Ve en çok da Hibbing şehir merkezindeki dükkânı Mesaba Frame and Artist's Supply'da haftalık somunu yetiştiremeyeceğinden endişeleniyordu.

Çok fazla endişelenmediği tek şey seks hayatıydı, çünkü düzenli aralıklarla erkekler gelse de -bazı hoş, saygın adamlar da vardı- onları kesin bir şekilde uzaklaştırmış ve işine odaklanmıştı. Eğer her hafta kapıdan bin dolar girmezse, işi bırakacaktı.

Şimdi seks meselesi yine gündeme geliyordu. Çelik imalat işi yapan, üç yıllık dul ve iki çocuklu bir adam çerçeveletmek için bir suluboya resim almaya gelmişti - bir orman korusunda duran beyaz kuyruklu bir geyik, ön ayakları yapraklarla kaplı bir havuzda. Resmi almak için geri döndüğünde bir süre sohbet etmiş, sonra birkaç kez durmuş, sadece işlerin nasıl gittiğini görmek için uğradığını söylemişti.

Onu hayatı boyunca tanımıştı - okulda kendisinden üç sınıf ilerideydi - bu yüzden rahattılar. Ona henüz çıkma teklif etmemişti ama buna yaklaşıyordu ve kız ondan hoşlanıyordu. Çocuklarını bile seviyordu ve bu uzun aradan sonra yeniden birileriyle yatmaktan çekinmezdi.

Bu da onu Carl hakkında endişelenmeye geri getirdi. Bill'in, eğer durum buysa, eşcinsel bir üvey çocuktan pek memnun olmayacağını düşündü. Öte yandan, Carl'ın eşcinsel olduğunu düşünmek için hiçbir nedeni yoktu. Belki de kızlara karşı biraz yavaş davranıyordu. Gazetelerde okuduğu ve televizyonda gördüğü kadarıyla, Carl'ın yaşındaki kızların yarısı zaten cinsel olarak aktifti ve Carl hiç randevuya çıkmamıştı. Kızları cezbedecek kadar yakışıklı olduğu kesindi, ama homoseksüellikle -en azından televizyon homoseksüelliğiyle- bağdaştırdığı o uzun boylu, salkım söğüt gibi, açık tenli görünüşü vardı. Ve onunla cinsel *bir şeyler* yaşıyordu; on iki yaşından beri şortundaki meni lekelerini ağırtıyordu.

Adamın kolundaki kesiği gördüğünde yine o sorgulayıcı ruh halindeydi. Eve geç gelmişti -haftada iki gece geç saatlere kadar dükkânı açık tutuyor, bin dolar kazanmaya çalışıyordu- ve adamın duşta olduğunu duymuştu. Duş almak için garip bir zaman diye düşündü; acaba bir şeyler mi karıştırıyordu?

Bir çuval dolusu yiyecek paketini açtıktan sonra duş kapatılırken boruların sesini duydu. Bir dakika sonra arka koridora yöneldi, tam o sırada Carl banyodan Jockey şortuyla, kıyafetlerini taşıyarak çıktı. Carl onu görünce sıçradı ve kaçmaya çalıştı, işte o zaman kız kesiği gördü.

"Carl," diye başladı, sonra kaşlarını çattı. "Kolundaki ne?"

"Nerede?"

"Kolunda. Ne oldu?"

"Oh . . ." Onu sakladı, yanlamasına yatak odasına kayd. "Seni endişelendirmek istemedik. Büyükbabamın pencereleri yıkamasına yardım ediyordum, bir tanesi çatlamıştı, üzerime düştü ve bir yerimi kestim. Şimdi her şey yolunda."

"Bir bakayım..."

"Anne, Tanrım. . ." Ama kolunu çevirdi.

Kesik temizdi ama dikiş delikleri hâlâ belirgindi. "Tanrım, Carl. . ." Annesine böyle bir kesikten bahsetmemiş miydi? Bu ona kendini başarısız hissettirdi.

"Anne, biz de böyle olacağını düşünüyorduk," dedi Carl. "Endişeleneceğini. Ama endişelenmeyin: her şey **halledildi**. Neredeyse

iyileşti."

"Bana söylemeliydin." Ona biraz kızgınlım.

"Sadece daha fazla endişelenirsin. Zaten çok fazla endişeleniyorsun."

Öyle olduğunu biliyordu. İçini çekti ve yönünü değiştirdi. "Mezuniyet balosuna birini mi götürüyorsun?" *Ve eğer öyleyse, flörtün kadın mı?*

"Bilmiyorum," dedi. Odasına kaçmaya çalışarak kapı aralığına doğru daha da yaklaştı. "Kime soracağımı bilmiyorum."

"Er ya da geç birine sormak zorundasınız. Kurşunu ısırmalısın. Merak etme, kızlar teklif edilmekten asla rahatsız olmazlar. Çok yakışıklısın, bu zaten sorun olmayacak, inan bana. Başlaman gereken yaştasın."

"Jeanne McGovern'a sormayı düşündüm," dedi Carl. "Koroda benimle sık sık konuşuyor ve ağabeyi çok zeki olduğu için kimsenin ona çıkma teklif etmeyeceğini söyledi."

Jan oğlunun çıplak göğsüne vurdu: "İşte bu tam da sorman gereken türden bir kız, kadın, insan. Akıllı kadınlar aptal olanlardan çok daha eğlencelidir."

"Bunu düşünüyorum," dedi Carl. "Ama büyükbabama çok yardımcı oluyorum..."

"Sürekli oradasın. Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Sadece konuşmayı seviyoruz ve büyükannem o kadar berbat durumda ki büyükbabama yardım etmem gerektiğini hissediyorum."

"Sen iyi bir çocuksun Carl," dedi Jan. "Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Şu Jeanne denen kıza sor, tamam mı?" "Tamam, anne."

Kapıyı yavaşça kapattı ve onu koridorda ayakta bıraktı. Bir süre sonra arkasını döndü, onunla ilgili bir şeylerin yarım kalmasından endişeliydi; ama aynı zamanda rahatlamıştı. Adam eşcinsel değildi. Muhtemelen. McGovern'ın kızını kontrol etmesi gerekecekti.

CARL telsizi açtı. Büyükbabasıyla bir rutin geliştirmişti, ikisi de küçük siyah telsizler konusunda biraz heyecanlıydı: Bu, İkinci Dünya Savaşı'ndaki Direnişçiler gibiydi, Yeraltı'ndan arıyorlardı. Onu biplendi, tekrar biplendi, dinledi.

Büyükbaba telefonu açtı - "Evet"- ve Carl dedi ki, "Annem ben çıkmadan eve geldi. Ara ve gelip gelemeyeceğimi sor. Ona arabanın lastiğinin patladığını söyle."

"Evet." Tıkla.

Bir dakika sonra telefon çaldı, bir, iki kez ve sonra durdu. Bundan bir dakika sonra annesi kapısını çaldı. "Arayan büyükbabamdı. Geç oldu ama arabanın lastiğinin patladığını ve yarın erken çıkmak istediğini söyledi..."

"Ben bakabilirim," dedi Carl. Kamuflej gömleğini çoktan giymişti. Kapıyı açtı. "Şurada da bir kitap bırakmıştım, onu alabilirim."

"Jeanne McGovern," dedi Jan.

"Anne . . ." Ama ona gülümsedi.

Büyükbabasının evine giderken Jeanne McGovern'ı düşündü. McGovern harika görünmüyordu ama gerekli tüm donanıma sahipti ve Carl yüzüne dağılmış çillerden etkilenmişti; çiller onu bir şekilde ulaşılabilir kılıyordu. Kendisini futbol, basketbol, beyzbol, hokey, oynamadığı her şeyi oynarken, McGovern'ın da ona bakıp sayı yapmasını izlediğini düşündü; zeki bir kız bundan etkilenir miydi? Zeki bir kız oral seks yapar mıydı?

Büyükbabanın arabasını ara sokaktan geçirip park ettiğinde hâlâ soru üzerinde çalışıyordu. Chevy'yi almayacaklardı.

Büyükbaba koyu renk balıkçı yaka bir gömlek ve kot pantolon giyiyordu, bu da üzerinde tuhaf duruyordu: balıkçı yaka büyükbabanın solmuş boynunun üzerindeydi, kot pantolon yaşlı kışının ve kibrit çöpü bacaklarının etrafında sallanıyordu.

"Bolca zaman var," dedi. "Yarım saatten önce orada olmaz."

"Tabii önceden keşif yapmıyorsa."

"Bence bunu zaten yapardı," dedi Büyükbaba.

Garaja geri döndüler, Taurus'a bindiler ve şehrin kuzeyine, parkın ötesine yöneldiler, şehrin ana ışıklarından uzaklaştıkça gece daha da derinleşiyor ve karanlıklaşıyordu.

"Elçilikteki istihbarat şefiyle gerçekten konuştun mu?" Carl sordu.

"Evet. Oldukça . . . ilgilendiler."

"Onlara ne söyledin?"

"Onlara gerçeği söyledim - Oleshev ile birlikte çalıştığımı, koordinasyon içinde olmamız gerektiğini, Moskova tarafından onaylanmış bir operasyon yürüttüğümüzü ve Spivak'ın peşine düşmekle ne halt ettiklerini - onu Amerikalılara teslim ettiklerini."

"Gerçek mi?"

Büyükbaba sıırıttı: "Belki biraz kurgulamışımdır." "Oh, evet. Birazcık."

YOL dar ve engebeliydi ve hiçbir yere gitmiyordu - maden ocaklarından birine bakan bir turistik alan vardı ama orası çoktan kapanmıştı. Dışarıda başka hiçbir şey yoktu: ne araba ne de ev ışığı gördüler.

"İnsanlar bizi burada görürlerse merak ederler."

"Uzun süre burada kalmayacak," dedi büyükbaba. Büyük torununa baktı. "Büyükbaban hayattayken buraya gelir, kız arkadaşlarıyla sarmaş dolaş olurdu."

"Sanırım babam ve annem de öyle. Bir kız arkadaşım olursa muhtemelen yaparım; annem yine başımın etini yiyor."

"Sen artık bir erkeksin. Kadınlar hakkında bir şeyler öğrenmelisin."

"Evet, evet." Yapmak istediği bir konuşma değildi. "Kuşlar ve arılar hakkında her şeyi biliyorum büyükbaba, bu yüzden bana yaslanma, tamam mı?"

Büyükbaba güldü ve sonra öksürdü. "Silah nerede?"

"Pantolonumun arkasında. Kemerin içinde."

"Asılmasıyla ilgili söylediklerimi unutma."

"Bu yüzden tişörtü giyiyorum. Annem eve gelmeden önce onunla alıştıрма yapıyordum."

"Bu tür şeyler için okullar var," dedi büyükbabam, yolcu camından dışarı, karanlığa doğru yan yan bakıp hatırlayarak. "Elimden geldiğince sana öğretmeye çalışıyorum ama eskisi kadar zeki değilim."

"Büyükannem benim Kusursuz Silah olduğumu söylerdi," dedi Carl. "Hatırladın mı? Beni mükemmel bir silah yapacağını söylemiştin."

"Daha iyi olacaksın. Ama bunun hakkında düşünmelisin. Sonra gidip pratik yapmalısın. Ama düşünmek ... düşünmek önemli olan. Olabilecek her şeyi hayal etmeli ve beklenmedik durumları hazırlamalısınız."

Carl, "Her şeyi düşünmedim ama deniyorum," dedi.

"Çok iyi gidiyorsun. Bunca yıldır öğrendiğim bir şey varsa o da hiçbir şeyin tam olarak planlandığı gibi gitmediğidir. Planlarsın ve sonra uyum sağlarsın. Sen de bunu yaptın." Bir süre sonra: "Lenin'in ne dediğini biliyorsunuz. 'Silahı olan bir adam silahı olmayan yüz kişiyi kontrol edebilir. Öğrendiğiniz şey, yeraltındaki yaşamınız için kritik önem taşıyor."

Bir süre sonra şöyle dedi: "Bir keresinde Lenin'le konuşmuştum. Babam beni ...'e götürdü."

"Kremlin'in yakınındaki işçi salonunda kar yağıyordu ..." Hikaye tanıdık bir hikayeydi.

"Bana, 'Büyüyeceksin ve baban gibi bir asker olacaksın' dedi. Ve babamın omzuna bir tokat attı."

"Babanızın ceketinde madalyalar vardı ..."

"Onlarla birlikte gömüldü. Başlangıçta oradaydı ..." "Ve bu hayatınızın en güzel günlerinden biriydi."

"Evet, öyleydi," dedi dedem ve yanağından bir damla yaş süzüldü. Onu sildi ve "Sen de bir asker olacaksın. Belki bir gün torununa *benimle* buraya gelişini anlattırırın."

Bir dakika sonra: "Telsizleri sevdim. Bu dahiyane bir fikirdi."

Carl karanlıkta gülümsedi.

SONRA ORADAYDILAR. Carl arabayı park yerine doğru sürdü, Greyhound Otobüs Menşei Müzesi'nin kırmızı-beyaz-mavi cephesi farlarının ışığında aydınlandı.

"Sonuna kadar," diye homurdandı büyükbaba.

"Polisler gelirse bize kesin bakarlar."

"Futbol maçı. Şu sıralar çıkmaya başlamış olmalı. Şehirdeki tüm polisler orada olacak."

"Umut," dedi Carl.

Karanlıkta bir iki dakika sessizce oturdular ve sonra Büyükbaba, "Güvende olabileceğin en kısa zamanda yap. Bu adamla aynı fikirdeymişim gibi görünsem bile. Aynı fikirdeymişim gibi görüneceğim. Lenin, 'Tavizlerin barış anlamına geldiğini düşünmek en büyük hata olur. İmtiyazlar yeni bir savaş biçiminden başka bir şey değildir. Lenin'in

Burada da aynı. Kabul ediyorum, kabul ediyorum, kabul ediyorum, konuşuyorum, konuşuyorum, konuşuyorum ve sonra uyumaya başladığında harekete geçiyorsunuz."

"Evet."

"Bana biraz bunamışım gibi davranmanı istiyorum. Arabadan inmemeye yardım et, benimle biraz konuş. Buraya otur büyükbaba, işte böyle." Güneydeki ağaçların arasından bir dizi far titriyordu. "Geliyor. Unutma, güvenli olabildiğince çabuk yap. Ateşi kontrol et, silahı kontrol et. Ve Anton'a ne yaptığını hatırla. Onun da kendi silahı olacak."

"İptal etmek istemeniz ihtimaline karşı bir çeşit sinyalimiz olmalı mı?"

Büyükbaba başını salladı. "Evet. İyi düşünmüşsün. 'Carl, bu gece olmaz' diyeceğim. Eğer bunu söylemezsem, öldür onu."

GELEN ARAÇ YAVAŞLADI, müzenin otoparkına döndü, duraksadı, sonra onlara doğru döndü. Araba durdu, farları bir an üzerlerinde kaldı, sonra yandı, dışarı çıktı, yaklaşık yirmi metre ötedeki bir boşluğa girdi ve durdu. Işıklar söndü ve Carl arabadan indi.

Diğer arabanın sürücü tarafındaki kapı açıldı ve bir adam indi. Siyah bir yağmurluk giymişti ve "Siz ..." dedi.

"Sizinle tanışmak için buradayım," dedi Carl. "Her neyse, büyükbabam."

"Ellerini görebileceğim şekilde arabanın etrafına gel." Rus, televizyondan fırlamış bir mafya babasına benziyordu; ama Oleshev de öyle.

Carl ellerini başının üzerine kaldırdı ve diğer adam müzeden gelen ince güvenlik ışığında karanlık bir şekilde görülebilecek şekilde yaklaştı. Carl bir elinin uzunca aşağıya sarktığını gördü; silahı çıkarmıştı. Elleri havada arabadan uzaklaşırken Carl, "O ben değilim, büyükbabama yardım etmem gerek..." dedi.

O sırada yolcu kapısı açıldı ve büyükbabam kapıyı iterek açtı.

Mırıldandı, "Carl? Bu o adam mı?"

Adam yaklaşmıştı ve şimdi eli havadaydı, yanında, silahı büyükbabanın kapısına doğrultmuştu. Büyükbaba kapıyı itip açtığı anda arabanın iç ışığı yandı ve yaşlı adam dönerek ayaklarını yere bastı, ellerini dizlerinin üzerine koydu.

"Carl? Kalkmama yardım eder misin?"

"Evet . . . Silahı var, sanırım..."

"Tabii ki silahı var," dedi büyükbabam. "Bana yardım edebilir misiniz, lütfen?"

Adam şimdi daha yakındaydı, tetikteydi ve Carl arabanın yan tarafına doğru ilerledi, iki eli de başının üzerindeydi ve "Silahım ya da başka bir şeyim yok..." dedi.

Büyükbaba kendini arabadan dışarı atmaya çalıştı ve tökezleyerek asfalt zemine düştü. "Ahhh . . ."

"Ah, Tanrım, büyükbaba."

Carl onu kaldırmak için eğildi; gerçekten de kaldırmak zorunda kaldı ve büyük büyükbabasının tüy gibi ağırlığı karşısında hayrete düştü. Yaşlı adamın yüz kilo bile olmayabileceğini düşündü. Büyükbaba onu kolundan tutmuş, kendini sabitliyordu ve diğer adam şimdi sadece sekiz a d ı m uzağındaydı.

"Bana kim olduğunu söyle," dedi diğer adam.

"Ben elçiliği arayan adamım," dedi büyükbaba. "Ben Vişne Bahçesi halkasının başıyım."

"Ne? Bana Rodion Oleshev ile birlikte olduğunuz söylendi..."

"Ne dememi bekliyordun? Son konuştuğunuz adamı öldürmeye çalıştınız. Neler olup bittiğini bilmek istiyoruz, yetmiş yıldır sadakatle çalışıyoruz ve siz gelip bizi öldürmeye çalışıyorsunuz."

"1960'lardan beri Vişne Bahçesi yüzüğü yok," dedi diğer adam. "Tarihçelere baktık."

"İşte bu konuda yanılıyorsun," dedi büyükbaba. Carl'a baktı. "Carl, bunu duymak istemezsin." Park yeri ile yol arasındaki çukuru işaret etti. "Şurada dur, yoldan aşağıya bakabilirsin."

"Duymak isterim," dedi Carl.

"Henüz değil," dedi büyükbabam. "Şurada."

CARL yirmi adım uzaklaştı ve Büyükbaba arabaya yaslandı. Diğer adamla konuşmaya başladı, el kol hareketleri yapıyordu. Carl silahın sırtına dayandığını hissediyordu, bir kaldırırma doğru yürüdü, üzerinde durdu, sonra parmak uçlarında durdu, göz ucuyla diğer adamı gördü

Adam ona baktı, sonra tekrar büyükbabasına döndü. Carl gömleğinin arkasını silahın kabzasının üzerine çekti, böylece kabza açıkta kaldı.

Diğer adam, "Bin dokuz yüz seksen bir, Glass Bowl ile bağlantımızı çoktan kaybetmiştik," dedi. Carl onun şimdi büyükbabasına odaklandığını anlayabiliyordu.

"Sana inanıyorum. . ."

Carl, "Eğer uzun uzun konuşacaksak başka bir yere gitmeliyiz. Birileri gelecek. Çocuklar maçtan sonra buraya boyun eğmeye gelecekler."

"Oyun mu?" dedi diğer adam.

"Futbol," dedi büyükbabam. "Muhtemelen kasabaya geldiğinde ışıkları görmüşsündür."

Carl onlara doğru bir adım attı. "Büyükbaba?"

Büyükbaba diğer adama, "Biraz daha konuşmalıyız," dedi. Carl'a doğru bir bakış fırlattı ama bu sözleri söylemedi. "Bilmelisin ki biz Rusya ile ilgilenmiyoruz. Biz Komünistiz ve bundan gurur duyuyoruz ve parti geri dönecek. Bu gerçekleştiğinde bekliyor olacağız."

"Parti," dedi diğer adam küçümseyerek. "Parti ..."

Partinin ne olduğunu asla öğrenemediler, çünkü Carl tek bir yumuşak hareketle silahını belinden çıkardı, hizaladı ve diğer adamın kafasının arkasına doğru tek bir el ateş etti. Diğer adam yere yığıldı ve silahı asfalta çarparak parçalandı.

"Güzel," dedi Büyükbaba. Gülümsedi ve ellerini birbirine sürttü. "Çabuk ol, onu arkaya koy. Ve şu silahı al. Bir yer bulacağız."

Carl adamı Taurus'un arkasına sürükledi, kapağı açtı, kucağına aldı ve içeri attı. Diğer adamın arabasına bakmak için bir dakika ayırdılar: anahtarları aldılar, bir evrak çantası aldılar, bagaja baktılar. Bagaj boştu. Carl diğer adamın silahını aldı.

"Çekil, çekil," dedi büyükbabam.

Carl aceleyle arabanın etrafından dolaştı, içeri girdi ve kapıyı kapattı. "Maden çitinde nerede bir delik olduğunu biliyorum. Onu oradan atabiliriz. Üzerinde siyah bir yağmurluk var, onu uzun süre bulamayabilirler."

Büyükbaba, "Oraya bir arabayla gidebilirsek her şey iyi olur," dedi.

"Yeterince yaklaşabiliriz," dedi Carl. Büyükbaba kendi yüzüne dokunuyor, parmaklarına bakıyordu. "Ne?"

"Bilmiyorum."

Geri geri gidiyorlardı, sonra yola çıktılar. Carl risk alarak iç ışıkları yaktı ve büyükbabasına baktı. "Tanrım, saçların kan içinde. Adamın içinden çıkmış olmalı."

"İhtiyacım var, ihtiyacım var ..." Büyükbaba orta konsolu karıştırarak açtı, bir paket selpak çıkardı ve saçlarını silmeye başladı. "Sadece sür."

Yine karanlık yollarda ilerliyorlardı. Büyükbaba, "Daha çok var mı?" dedi.

"Bir dakika. Sana bir şey söyledi mi?"

"Evet. Kim olduğumuzu bilmiyorlar. İsimlerimizi de. Sadece Spivak'ları tanıyorlar ve onlardan da emin değiller. Ama bu Oleshev *beni* aradı. Yani benim adımla taşıyan bir Oleshev grubu ve Spivakların adını taşıyan resmi bir grup olmalı."

"Anlaşma yapmak mümkün değil miydi?"

"Hayır. Yüzlerimizi görmüştü, bu arabayı görmüştü, gitmeden önce daha fazlasını da görecek. Artık bir anlaşma yapmasına gerek yoktu; istediği bilgiye sahipti. Silinmesi gerekiyordu. Şüpheyi düştüğünde, sil."

Carl başını salladı, ayağını gazdan çekti ve "Bu yakın.

Şu tümseğin hemen üzerinde, viraj tabelasının yanında." "Ben kimseyi görmüyorum. Çabuk olmalıyız."

Carl arabayı kenara çekti, indi, kapağı açtı ve diğer adamı yağmurluğunun arkasından yakaladı. Onu çalılarının arasına doğru sürükledi, diğer adam ölü bir ağırlığa dönüşmüştü, ayakları gevşek kayaların üzerinde zıplıyordu. Arabadan uzaklaştığında gece neredeyse tamamen karanlıktı. Bu işe yaramayacaktı. Carl cesedi bıraktı ve arabaya giden yolu buldu.

Büyükbaba: "Ne?"

"Burada bir el feneri yok mu?"

"Eldiven bölmesi."

Büyükbaba ucuz plastik bir el feneri çıkardı, denedi, ince, soluk bir ışık aldı. "Bu işe yarar mı?"

"Mecburuz," dedi Carl.

"Acele et."

Carl feneri alıp cesedin yanına gitti. Adamı yakasından tuttu, tel örgüdeki yarığa kadar sürükledi, sonra da karşıya geçirdi. Rust-Hull madeni, yüzlerce metre yüksekliğinde dikey kaya duvarları olan bir açık ocak madeniydi. Carl, çoğu çocuk gibi, burayı oldukça iyi biliyordu; ve içine düşmek istemediğini de biliyordu.

El feneri birkaç metre ilerideki zemini ve ardından çukurun dikey duvarına giden yokuşu seçmeye yetecek kadar iyi çalışıyordu. Adamı yamaçtan aşağı çekti, dik kısımlarda frenleyerek bir rafa çıkardı. Kenarından yaklaştı, sonra el feneriyle rafın kenarından baktı. Hiçbir şey göremiyordu. Havadan başka bir şey.

Cesedi kenardan aşağı fırlatmaya hazır bir şekilde kendine doğru çekti ve bunu yaparken adam inledi.

Carl o kadar irkilmişti ki adamın yakasını bıraktı, geriye doğru sendeledi ve neredeyse kendisi de uçurumdan aşağı yuvarlanıyordu. "Oha," diye mırıldandı. Silahını belinden çıkardı ve el fenerini adamın yüzüne tuttu. Göz kapakları ışıktan titriyordu. Carl tabancayı doğrulttu ve adamı iki gözünün ortasından vurdu.

"İsa." Adamın öldüğünden emin olmak için kontrol etmeliydi; ama artık hiçbir soru yoktu. Adam ölmüştü ve on saniye sonra uçurumun kenarındaydı. Carl bir gümbürtü duymak için kulak kabarttı, hiçbir şey duymadı ve arabaya doğru koşmaya başladı.

"Bitti mi?"

"Tamamdır." Carl emniyet kemerini taktı ve arabayı çalıştırdı. "Temizlendin mi?"

"Elimden geldiğince iyi," dedi büyükbaba. Şimdi stresli görünüyordu ve her zaman olduğundan daha da yaşlıydı. "Sanırım gömleğime biraz bulaştı. Ne zaman olduğunu bile fark etmedim, gürültü, flaş ... her yerimde."

"Beş dakika içinde eve dönüyoruz."

"Her yerim," dedi Büyükbaba, son kalan selpakla ellerini ovuşturarak. "Her yerim ..."

CARL gece yarısını geçene kadar eve gelmedi. Jan Walther yatmaya hazırdı, ve geldi dışarı için bkz. onu. "Bu Geç kaldın." o dedi. "Senin

ev ödevi?"

"Bitti. Çalışma salonunda yaptım," dedi Carl, eli yatak odasının kapı kolundayken.

"Hâlâ erken kalkmam gerekiyor. Seni ne tuttu?"

"Ah, büyükbabamı bilirsin. Artık pek iyi uyuyamıyor. Konuşmak istedi."

Gülümsedi ve dedi ki, "Tamam, koca adam. Ama biraz uyu. Sekiz saatten az bir süre içinde okulda olman gerekiyor."

"Sorun değil," dedi Kusursuz Silah.

Ölümler hakkında hiç rüya görmedi: çeşitli çıplaklık hallerindeki kızları, Los Angeles'ta sokak yarışı yapan siyah arabaları, bir yerlerde gölgeli bir koridorda elinde tabancayla poz verdiğini, koridor boyunca kayarken namluyu yukarı kaldırdığını, sırtını duvara dayadığını hayal etti.

Carl hala bir çocuğun rüyalarını görüyordu.

Virginia'da polislerle yaşadığı deneyimden sonra Lucas, Hibbing polisine şans tanımamaya karar verdi. Bunun yerine Bemidji'deki BCA kuzey ofisi başkanını aradı, ondan aracı olmasını istedi, on dakika bekledikten sonra Hibbing polis şefinden telefon aldı.

"Bir sorunumuz var," dedi şefe. "İşin içinde FBI var, karşı istihbaratçılar var ve her şey telefonda konuşulamayacak kadar karmaşık, ama şu var ki, birisinin Greyhound Müzesi'ne gidip etrafa bakması gerekiyor. Eğer bir Greyhound müzeniz varsa."

"Birini bulduk," dedi şef. Sesi uykulu ama işbirlikçi geliyordu. "Beş dakika içinde oraya bir araba gönderebilirim. Adamlarım bir şeyle karşılaşacak mı?"

"Onlara dikkatli olmalarını söyle," dedi Lucas. "Bir katilden bahsediyoruz. Bildiğimiz kadarıyla iki kişiyi öldürdü, Duluth'taki Rus'u ve birkaç gün sonraki yaşlı kadını."

"Vay canına, bu konuda bir şeyler okuyordum. Pekala, oraya birini göndereceğim, hatta pantolonumu giyip onlarla birlikte oraya gideceğim. Seni sonra arayabilir miyim?"

"Ben burada oturuyor olacağım," dedi Lucas. "Ne olursa olsun ara."

WEATHER, "Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmek istiyorum ama yatmam lazım. Erkenden çalışıyorum."

"Elimden geldiğince çabuk kalkacağım," dedi Lucas. "Ne olursa olsun, bu gece Duluth'a geri dönmeyeceğiz. Çok geç oldu ve bu gece

yapmak için."

Nadya, "Çok endişeliyim," dedi.

Lucas kaşlarını kaldırarak, "Şey... sizin gölge etmenize gerek yoktu. Bunu size söylemiştik."

"Gölge herkes için uygundu," dedi Nadya. "Eğer tüm bu sorun geçmişin bir eseriye, onu bırakabilirdik. Değilse, bunu FBI'nınızla gayri resmi olarak çözebilirdik. Gölge, televizyonunuz ve gazetelerinizle belki de sizin y a p a m a y a c a ğ ı n ı z şekilde hareket edebilirdi..."

"Ben sizi baş başa bırakayım," dedi Weather. Esnedi, Lucas'ı alnından öptü ve merdivenlerden yukarı çıkarak gözden kayboldu.

HIBBING ŞEFİ Roy Hopper yirmi dakika sonra tekrar aradı. "Lise futbol takımından bir koşucuyu babasının arabasının arka koltuğunda kız arkadaşıyla birlikte bulduk. Çocuğun pantolonu tamamen üzerinde değildi. Umarım bu bir dikkat dağıtma olayına dönüşmez."

"Neyin dikkatini dağıtmak?" Lucas sordu.

"Bu sezon şu ana kadar maç başına yüz yardadan fazla koşuyor..."

"Şef . . ."

"... ve boş bir araba bulduk, kapılar kilitli değildi, içinde şarj kablolarına bağlı bir cep telefonundan başka bir şey yoktu. Plakayı araştırdık. Duluth International'daki Avis'ten kiralanmış. Bir buçuk hafta önce Martin Johnson'a teslim edilmiş."

"Bekle," dedi Lucas.

Bu bilgiyi Nadya'ya tekrarladı ve o da, "Sence bu kesinlikle o araba mı? İsmi bilmiyorum. Bu polis cep telefonunun yanında mı?"

Lucas'tan Hopper'a: "Cep telefonu nerede?"

"Hâlâ burada, arabada."

"Söyle ona, ben arayacağım," dedi Nadya. Yukarı koştu, bir takvim aldı, aşağı koştu ve Lucas'ın cep telefonuna bir numara tuşladı. Bir dakika sonra şef, "Çalıyor," dedi.

"Aman Tanrım," dedi Nadya. "Aramalıyım. Aramalıyım."

"O bölgeye suç mahalli muamelesi yapsanız iyi olur, Şef," dedi Lucas. "Sabahın köründe ya da saat dokuzda, hangisi daha yakınsa, oraya geri döneceğiz."

sonra."

Lucas telefonu kapattığında Nadya'ya, "Ara ve sonra birkaç saat uyu. İhtiyacın olursa bende bir Ambien var. Seni beş buçukta kaldırıyorum, altıda da buradan çıkarız."

Nadya başıyla onayladı ve aramaya başladı. "Sanırım bu Minnesota'dan pek hoşlanmadım," diye arkasından seslendiğinde Lucas merdivenlerin dibindeydi ve yukarı doğru çıkıyordu.

"Burası Minnesota değil," dedi Lucas. "Minnesota gayet iyi."

LUCAS saat kırk beşte kalktı, Weather'la paylaştığı duştan çıkana kadar sersemlemişti; nasıl olsa Weather kanını hareketlendirmişti. Hava'nın tıraş olması gerekmiyordu, o yüzden önce giyinip aşağı indi, Nadya'nın kapısını çalmak için durmuştu.

Lucas aşağı indiğinde Weather, "Nadya kalktı. Eşyalarını topluyor. Termosa biraz kahve koyacağım. Fıstık ezmeli tost ister misin?"

"Bu harika olur. Bu kadar çabuk döndüğüm için özür dilerim. Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor." Andreno'yu aradı, onunla bir süre konuştu; sonra sesi sanki saatlerdir ayaktaymış gibi gelen Andy Harmon'ı aradı ve ona gölge hakkında bilgi verdi.

"İlginç," dedi Harmon. "Size geri döneceğiz."

Nadya başının arkasını ovuşturarak içeri girdi. Elinde geceyi geçirmek için kullandığı çantası vardı. "Hazır mıyız?"

"Yiyecek bir şey ister misin? Mısır gevreği ya da fıstık ezmeli tost?" Başını salladı. "Sadece gitmek istiyorum."

Saat altı buçukta arabadaydılar. Nadya esnemeye devam ediyor, bir türlü duramıyordu. Garaj yolundan geri geri çıkarken, "Hiç uyumadım," dedi. Esnedi ve gözlerini kırıştırdı. "Hap almalıydım."

Lucas fren yaptı, arabayı park etti, "Bekle," dedi ve eve koştu. Bir dakika sonra geri dönmüş ve Nadya'ya bir uyku maskesi uzatmıştı. "Üç saatlik yolumuz kaldı. Koltuğu arkaya yatır, bakalım uyuyabilecek misin? Birazcık bile olsa yardımı dokunacaktır."

Onlar Şehir'den çıkmadan önce gitmişti.

Gün pırıl pırıl ve ılıktı, güneyden sert bir rüzgâr esiyordu. Lucas telsizle Nadya'yı rahatsız etmek istemiyordu, bu yüzden sessizlik içinde, hafif trafikte hız sınırını biraz aşarak yol aldılar.

Düşünmek için zaman: ama düşünecek pek bir şey yok. Dava parçalara ayrılmıştı. Andreno Spivak'a göz kulak oluyordu ama tam bir gözetim yapamıyordu. Yine de Lucas saat altıda Andreno'yu yatağından kaldırdığında, Spivak'ı sabah saat birde eve götürdüğünü ve onu gün boyunca ve akşam boyunca ara sıra meyhanede gördüğünü söyledi. Bütün gün gittiği tek yer, öğleden hemen önce iki floresan ampul aldığı bir hırdavatçı dükkânı ve saat yedi yirmide Wal-Mart'tı.

"İçeri girdi ve bir dakika kadar onu kaybettim ve sonra onu DVD'lerde buldum. Bir tane aldı ve sonra mağazanın etrafında biraz daha dolaştı ve bir kuyruk aradığı izlenimine kapıldım ama bunda pek iyi değildi. Bu yüzden biraz geride durdum ve koşmasına izin verdim ve tam çıkmadan önce ankesörlü telefonda bir telefon görüşmesi yaptı. Bir dakikadan fazla açık kalmadı."

"Bu bir şeye benziyor. Federallere bununla bir şey yapıp yapamayacaklarına bakmalarını söyleyeceğim."

"Tamam. Yine de burada işimiz biraz karışabilir," dedi Andreno. "Polisler minibüsümle ilgili bir ihbar aldılar bile. Şef kısa sürede durdurdu ama buradaki ana caddede birileri şüphelenmeye başladı."

"Başka bir araç alın," dedi Lucas. "Gündüzleri Spivak'ı bara götür ve bunu başka bir araçla takas et. Bir telefon edip sana doğru aracı bulabilirim."

"Öyle yap. Ama beni saat ona kadar aramayın, ben de o saatte kalkacağım."

Gölgeyle kim buluştuysa, o Spivak değildi. Başka ne olabilir? Dizüstü bilgisayar bir olasılıktı. Gün içinde FBI'dan bir şeyler duymalıydı. Sokaktaki adam, onu arayan kadın: Onunla bağlantı kurmanın bir yolu var mıydı? Neredeyse kesinlikle sabıka kaydı vardı. Kulübedeki herhangi bir şeyden tek bir parmak izi alabilirlerse, bir isim, bir sabıka fotoğrafı ve belki de nerede olduğuna dair bir fikir edinebilirlerdi. Reasons'ı aramak için aklına bir not aldı.

Duluth olay yeri inceleme ekibini kulübeyi parçalamaya zorladı. *Bir* parmak izi olmalıydı. Marcy de Çit Larry'nin avukatıyla konuşacak, bakalım ondan bir kimlik çıkarabilecekler miydi? Kadın her kimse, Larry'ye aceleyle takılmıştı, belki de bir geçmişleri vardı.

İKİ SAAT SONRA Lucas I-35'ten Cloquet'de indi, termostaki kahvenin kalanını bitirdi ve Nadya uyumaya devam ederken kuzeye doğru ilerledi. Lucas onu çok iyi anlıyordu: Bütün gece güzel bir yatakta uyuyamamıştı çünkü bir şeyler yapması gerektiğini hissediyordu. Ertesi gün, gerçekten bir şeyler yaptığında -kuzeye doğru gittiğinde- bir bebek gibi uyuyabiliyordu. O da aynı şekildeydi.

Cloquet'in otuz mil kuzeyinde telefonu çaldı.

"Lucas. . . Andy Harmon."

Lucas Nadya'ya baktı. "Evet," dedi sessizce. "Arabamdayım, kuzeye, Hibbing'e doğru gidiyorum. Nadya da benimle birlikte. Sanırım uyuyor."

"Tamam. İlk olarak, Spivak dün akşam bir telefon aldı. Ne dediğini size okuyabilirim."

"Dinleniyor mu?"

"Şey . . . evet. Arayan kişi, 'Tom White orada mı?' diye sordu. Spivak da, 'Burası Spivak's Tap. Burada Tom White diye biri yok.' Transkriptten okuyorum."

"Tamam, ama ne olmuş yani?"

"Sonra arayan kişi 'Bu iki iki sıfır, altı yedi dokuz, yedi altı sekiz sıfır mı?' diye sorar. Spivak da 'Hayır. Yanlış aradınız' dedi. Sonra da telefonu kapattı."

Lucas hamile duraksaması boyunca bekledi.

Birkaç saniye sonra Harmon, "Bu kesinlikle bir arama koduydu. İki-iki-sıfır alan kodu yoktur. Spivak'ın yaptığı şey bilinmeyen bir numarayı eklemek ya da çıkarmak ve bir geri arama bulmak. Geri aramayı temiz bir telefondan, muhtemelen bir yerdeki başka bir ankesörlü telefondan yapıyor."

"Dün akşam' dedin," dedi Lucas. "Dün akşam saat kaçta?"

"Yedi yirmi."

"Spivak'ın saat 07:20'de bardan çıkıp Wal-Mart'a gittiğine ve özel bir şey almadığına, ancak ankesörlü telefonda bir telefon görüşmesi yaptığına inanmak için nedenlerim var."

"Bunu kontrol edebiliriz," dedi Harmon. "Saat yedi buçuk ile sekiz arasında buradan yapılan tüm aramaları kontrol edebiliriz."

"Daha çok yedi on beş ve yedi kırk gibi. Adamım oldukça spesifikti. Bana da söyle. Dizüstü bilgisayara ne oldu?"

"Dizüstü bilgisayar. Hiç kullanılabılır parmak izi yoktu. Dosyaların çoğu şifrelenmemiş ama masum görünüyorlar. Tur rehberleri, haritalar ve benzeri şeyler. Birkaç düzine şifrelenmiş dosya var ama anahtara benzeyen bir şey yok, yani bu bize yardımcı olmuyor. Hâlâ incelemeye devam ediyoruz. Çok fazla şey var."

"Pekâlâ. Wal-Mart'ı kontrol et. Spivak'ı sıkıştırmak için birkaç FBI haydutu bulma şansımız var mı? Belki de yeterince korkmamıştır, çünkü onunla konuşan tek kişi yerel halk."

"Etrafa birilerini gönderebiliriz. Şu gölge meselesi bizi endişelendiriyor. Nadya'nın size anlattıklarından, karısının ölümü ve çocukla ilgili olanlardan, bunun Piotr Nikitin adında bir adam olduğunu düşünüyoruz. Ticari İşler Bölümü'nde orta düzey bir adam olması gerekiyordu ama herkes onun istihbarattan olduğunu düşündü."

"Neden endişelisin?"

"Şey, o iyi bir adam, biliyor musun? Herkes onu tanır. Kayınpederi ona Virginia'da bir yer satın aldı ve her 1 Mayıs'ta orada halk için büyük bir şenlik düzenlerdi. Buna Kirli Çürük Komünist Festivali derdi."

"Toplum mu?"

"Evet. Bilirsiniz, *toplum*."

"Tanrı aşkına, Spivak'ı asmaya kalktı," dedi Lucas bıkkın bir ifadeyle.

"Bu sadece işin bir parçasıydı," dedi Harmon. "Bunu anlayabilirsiniz."

LUCAS YAPAMADI. Telefonu kapattı, birkaç dakika zor nefes aldı, gazı geri çekti. Sinirlendiğinde hızını artırma eğilimine giriyor ve hız cezası alıyordu. Nadya yirmi dakika kıpırdadı.

Harmon'la konuştuktan sonra. Kıpırdandı, sonra seğırdi, hafifçe inledi ve kendini yukarı itti. "Saat kaç?"

"Saat dokuzda," dedi Lucas. "Neredeyse geldik."

"Gerçekten mi?" Yüzü uykudan gevşemişti. Koltuğunu dikleştirdi ve "Ağzım berbat, fırçalamam lazım" dedi.

"McDonald's on dakika sonra," dedi Lucas. "Orada yapabilirsin. Sonra gidip Piotr'u bulabilecek miyiz bir bakalım."

İsim onu korkutmamıştı: "Umarım," dedi. "Bu Moskova'da iyi karşılanacaktır."

LUCAS otobüs müzesinde bulunan Şef Hopper'la konuştu ve şehir içinde yol tarifi aldı. Müze aslında şehrin biraz dışındaydı ve tam da bir otobüs müzesinin görünmesi gerektiği gibi görünüyordu, işlevin biçime karşı bir zaferi: kırmızı, beyaz ve maviye boyanmış, belki varoluşsal garaj dışında hiçbir tarzı olmayan alçak beton bir bina.

Park yerinde üç polis arabası vardı ve onların ötesinde altı adam elleri ve dizleri üzerinde park yerinde sürünüyordu; iki adam daha durmuş sohbet ediyor, sürünenleri izliyordu. Lucas arabaların yanına yanaştı ve Nadya'yla birlikte arabadan indi. Ayakta duran iki **a d a m d a n** biri, kasketli, kare yüzlü, kırk yaşlarında biriydi ve yanlarına yaklaşıp, "Davenport sen misin?" diye sordu.

"Evet, ve Nadya Kalin, Rusya'dan bir polis memuru. Kendisi burada gözlemci olarak bulunuyor."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi şef. "Ben Roy." Ve sonra Nadya'ya: "Tıpkı kasabada üçüncü sınıf öğretmeni olan Bayan Wedig'e benziyorsunuz. Kardeş olabilirsiniz."

Nadya ciddiyetle, "Ama ben bir casusum," dedi. "Bay Davenport size bunu söyleyecektir."

"Eminim her büyük ülkenin casuslara ihtiyacı vardır," dedi Hopper neşeyle. Lucas'a döndü ve gülümsemesi soldu. "Bazı kötü haberlerimiz olabilir. Çocuklardan biri etrafı karıştırırken arabanın diğer tarafında biraz kan buldu. Üzerini kapattık ve şerifin adamları gelip bazı örnekler aldılar. Adamlarıma araziyi santim santim taramalarını söyledim. Şimdiye kadar ..." Cebini karıştırıp şeffaf bir plastik torba çıkardı ve Lucas'a uzattı. " . . . bulduğumuz şey bu."

Çantanın içinde dokuz milimetrelik bir mermi vardı; parlak ve yeniydi. "Dokuz milimetre," dedi Lucas Nadya'ya.

"Ama Oleshev'i öldüren fişekle aynı gruptan değil," dedi. "Diğerleri kararmıştı ve hatta pirinç üzerinde biraz, *mmm*, İngilizcesini bilmiyorum, *yeşil renk* vardı."

Hopper, "Bu senin *verdigrisin* olurdu," dedi.

Lucas, "Ateşleme iğnesinin izinden aynı silah olup olmadığını anlayabiliriz," dedi. Çantayı şerife geri uzattı: "Bunu hemen BCA suç laboratuvarına gönderebilerseniz çok memnun olurum. Ateşleme iğnesi izi konusunda bize bir gecede geri dönebilirler."

Hopper, "Tamamdır," dedi. "Kanın nerede olduğunu görmek ister misin?"

Bakmak için yürüdüler; asfaltta temiz bir lekeden başka pek bir şey yoktu. "Sence ne kadar kan var?" Lucas sordu. "Kötü bir yara mı?"

"Oldukça kötü diyebilirim. Adamın en az bir litre kaybettiğini söyleyebilirim."

"Kahretsin." Lucas etrafına bakındı. "Bak sana ne diyeceğim. Cesedi almak için keşfi geciktirmekten başka bir sebep yok. Onu oldukça yakınlarda bulabilirsin. Ondan kurtulmak isteyeceklerini tahmin ediyorum."

Hopper, "Buralarda birkaç bin mil karelik orman ve bataklık var, çukurları saymıyorum bile," dedi. "Ben olsam nefesimi tutmazdım."

Nadya asfalttaki temiz lekeye üzüntüyle bakıyordu; şimdi aniden, "Hepsi bu mu?" dedi.

Hopper, "Hepsi bu kadar hanımefendi," dedi.

"Ben ararım," dedi ve yanlarından uzaklaştı.

"Sally Wedig'e çok benziyor," diye hayret etti Hopper, onun arkasından bakarken.

NADYA GERİ GELDI. "Washington'da çok üzgünler."

"Ben de öyle," dedi Lucas. "Vatandaşlarınızdan biri öldürülmüşken sizinle uğraşmak istemem ama hepiniz oyun oynuyorsunuz. Buna bir son vermelisiniz. İnsanların ölümüne sebep oluyor. Bildiğiniz her şeyi bana anlatmalısınız, onların bildiği her şeyi de."

Moskova, belki durdurabilirim. Ve bu casusluk meselesi umurumda bile değil..."

"Bu kararı ben vermiyorum," dedi Nadya. Ona bir adım daha yaklaştı ve başını kaldırarak, "Weather'la alışveriş yaparken, senin harika bir polis olduğunu, çünkü bir şeyleri gerçekleştirdiğini söyledi. Bir şeylerin olmasını sağla."

"Ne gibi?" Lucas sordu; hem sinirlenmiş hem de gururu okşanmıştı. "Bir şey gibi. Bilmiyorum."

LUCAS, Andy Harmon ile tekrar görüştü. "Duluth FBI elemanlarını gönderdim. şimdiye kadar Virginia'da olmaları gerekirdi. Spivak'a baskı yapacaklar," dedi Harmon.

"Tamam. Arkadaşın Piotr Nikitin hakkında bazı haberlerim var. Muhtemelen ölmüştür."

Beş saniye sessizlik. "Emin misin?"

Lucas ona dokuz milimetrelilik mermiden, kandan, arabadan ve cep telefonundan bahsetti. "Mum yakmak için muhtemelen çok erken ama etrafta bir kibrit kutusu arayabilirsin."

"Huh. Haberi iletirim. Beni bilgilendirmeye devam edin."

Lucas karar verdi: "Bak. FBI'daki adamlardan biri Spivak'la işi bitince beni bu telefonda arasın. Ona bunu düşünmesi için bir saat vereceğim, tabii kafayı yemezse, sonra da kışına tekme basacağım."

"Hangi suçlamayla?"

"Cinayete suç ortaklığı," dedi Lucas. "Bunu ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyorum ama onu birkaç gün içeride tutabilir ve temas kurmasını engelleyebilirim. Bu, bu işe başka kimler karışmışsa onları harekete geçirebilir." "Aramızdaki bağlantı kötü olmalı," dedi

Harmon. "Çoğu şeyi kaçırdım. az önce söylediğin şey. Sonra konuşuruz." Ve gitmişti.

"Ne dedi?" Nadya sordu.

"Tek başıma olduğumu söyledi," diye cevapladı Lucas.

"Ah, evet, Rusya'da da bu formül var," dedi. "Eğer başarısız olursanız, kendi başınızasınız demektir. Başarılı olursanız, o zaman tek başınıza değilsinizdir, tüm sekretarya size yardım etmiştir."

"Aynen öyle," dedi Lucas.

LUCAS, St. Paul'deki Kamu Güvenliği Departmanı'ndan Rose Marie'yi aradı ve ondan Virginia'daki bir eyalet yargıcı ile bir tutuklama emri ayarlamasını ve tutuklamadan sonra Spivak'ı taşımak için bir şerif arabasının barda onlarla buluşmasını ayarlamasını istedi.

"Onu Duluth'a götürmek istiyorum, böylece evinden uzakta olacak ve ailesinin onu görmesi zorlaşacak. Onu elimden geldiğince izole etmeye çalışıyorum."

Rose Marie ile işi bittiğinde Andreno'yu aradı ve ona minibüsleri değiştirmeyi ertelemesini söyledi. "Spivak'ı cinayete iştirakten tutuklayacağım. Bakalım bir şey olacak mı?"

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Oğluna dikkat et. Aile adına konuşmayı o yapıyor gibi görünüyor. Spivak'ın yaşlı kadını önemli bir şey için biraz fazla titrek. Telefon görüşmelerini bilmek istiyorum. Tam saatlerini. Federaller nereye gittiklerini anlayabilir."

"Hallediyorum."

"BİR ŞEYLER OLMASINI MI SAĞLIYORSUN?" Nadya sordu.

"Çaresizim," dedi Lucas. "Bir uçurumdan atlayacağım."

Öldürecek zamanları vardı ve yapacak pek bir şeyleri yoktu. Lucas'ın beklediğinden daha heyecan verici olan ama genel olarak heyecan verici olmayan otobüs müzesini gezdiler; Hibbing'e yolculuk yapmak için Ortabatı'nın dört bir yanından toplanmış bir tur grubuyla karşılaştılar ve Amerikan bayraklı tişört giymiş genç bir adam antika mavi beyaz bir otobüsü işaret ederek Nadya'ya fısıldadı, "On dokuz otuz altı Süper Koç. Mükemmel durumda."

Sanki onun neden bahsettiğini biliyormuş gibi başını salladı.

Otoparkta şef devriyelerini işlerinin başına gönderiyordu. "Başka bir şey yok," dedi Lucas'a. "Sadece bir mermi."

Duluth FBI ajanlarından biri aradı ve "Harmon sizi aramamız gerektiğini söyledi. Şehirden ayrılmak üzereyiz. Adam bir rutine girdi: orada oturuyor, kafasını sallıyor ve hiçbir şey önermiyor. Onu hareket ettirmek zor."

"Sence ona koçluk mu yapıldı?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Direnme konusunda oldukça etkili. Sadece *hiçbir* girişimde bulunmuyor. Orada oturup kafasını sallıyor, kafası karışmış gibi davranıyor ve mırıldanıyor. Size ukalalık yapmıyor, tartışmıyor."

"Barda mı?"

"Biz ayrıldığımızda   yleydi."

HIBBING, Virginia'nın yaklaşık yirmi beş mil g  neybatısındaydı ve kuzeye yolculuk yaklaşık yarım saat sürdü. Yolda iki telefon daha aldılar. İlki Harmon'dan geldi ve federallerin bilgisayarda bir şey bulamadıklarını söyledi. "İçinde iyi şeyler olabilir ama   ifrelenmi  . Sıradan bir şifreleme ama anahtar olmadan elimiz kolumuz ba  lı ve muhtemelen anahtar onun kafasındaydı. Ayrıca seyahatle ilgili bazı dosyalar, şifrelemeye zahmet etmediği bazı harcamalar da vardı. Birkaç şey daha var. Görmek isterseniz bir CD'ye koyabilirim."

"Evet,   yle yap. Radisson'a bırak."

VE NADYA bir telefon aldı, bir süre dinledi, "*Baba*," dedi, telefonu kapattı ve koltuğunda dönerek Lucas'a baktı.

"Washington'da bana sorunlarımızdan birini açıklamamı söylediler." "Pekala."

"SVR bizim dı   istihbarat servisimizdir. Bir zamanlar Oleshev'in çalıştığı, sizin de bildiğiniz KGB'nin halefi. Yani. Söylentilere göre SVR'nin içinde, geçmişi KGB'ye dayanan ve yeni SVR'nin tüm hedeflerini paylaşmayan gayri resmi bir grup var. Bu grup çember ya da Halka ya da bazen Sıfır olarak adlandırılıyor ve belirli bir liderlik ve yönlendirme mi yoksa sadece sempati mi olduğu bilinmiyor. Çember'in yasadışı yollardan sivil toplum örgütleriyle, belki de ordu, Dışişleri Bakanlığı ve endüstrideki diğer sempatizanlarla bilgi paylaştığını düşüyoruz. Bunlar hain değil, anlıyorsunuzdur. Cumhuriyet  i bir yönetim Savunma Bakanlığınız ya da Dışişleri Bakanlığınız için insanları i  e alıyor ve bu insanlar da ortadan kayboluyor. Sonra Demokrat bir başkan seçildiğinde, bunlar

insanlar eski Cumhuriyetçi dostlarına hassas bilgiler vermeye devam edebilirler. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet. Her zaman devam ediyor. Bazı insanlar hükümetin çalışmasını sağlayan tek şeyin bu olduğunu düşünüyor."

"Evet, bu tartışmayı duydum. Oleshev'in Çember ile temas halinde olduğuna inanılıyordu. Aktif bir ajan olup olmadığı bilinmiyor. Ancak hem bu kadar endişeli hem de bu kadar cahil olmamızın nedeni bu - Çember'in şu anda sahip olmadığımız kaynakları var. Belki de sadece anılar. Hiçbir yerde dosyalarda olmayan anılar. Çember hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var, bu anıları bilmek isteriz. Ama pek yardımcı olamıyoruz. Çünkü *bilmiyoruz*."

"Tamam."

Ona kaşlarını çatı: "Ne dediğimi biliyor musun?"

"Evet. Yıllar önce New York'ta bir soruşturma için danışmanlık yapmam istendi. Bir grup polis memuru suçluları öldürerek şehri temizlemeyi görev edinmişti. Onları öldürerek, gerçekten. Polis çemberi, polis departmanının tepesine çok yakındı ve çok fazla sempati topluyordu. Ve işe yarıyordu; muhtemelen hayat kurtardılar ve kesinlikle birçok potansiyel sefaleti ortadan kaldırdılar. Ama bu yine de cinayetti ve bunu durdurmamız gerekiyordu."

"Tamam," dedi. "İşte bu. Uğraştığımız şey bu."

Lucas, Nadya ve iki St. Louis County yardımcısı içeri girdiğinde SPIVAK barın ucunda oturmuş, başını eğmiş, lahana turşulu sosisli sandviç yiyordu. Barmen barın arkasında bardakları siliyordu ve "İşte başlıyoruz," dedi. Spivak başını kaldırdı, iki kez çiğnedi, yutkundu ve "Aman Tanrım, şimdi ne olacak? Az önce FBI'la konuştum."

"Muhtemelen bir ölü adamımız daha var," dedi Lucas. "Bu üçüncü cinayet."

"Kim?" Spivak sordu. Boynunda hâlâ bandajlar vardı.

"Aslında seni asmaya çalışan adam. Bunu durdurmak zorundayız. Toplantıda seninle kimin olduğunu söylemen için sana son bir şans vermek istiyoruz. Eğer yapmazsanız, sizi birinci derece cinayete iştirakten tutuklayacağım. Cezası birinci derece ile aynıdır: otuz

şartlı tahliye şansı olmadan yıllarca. Stillwater'dan asla canlı çıkamayacaksınız."

"Ama kim olduklarını bilmiyorum," dedi Spivak, sesi yükselerek. Bir parça lahana turşusu barın öbür ucuna uçtu.

"Sanırım bunu kanıtlayabiliriz," dedi Lucas. "Cinayetlerin işlenmesini istediğinizi kanıtlayabileceğimizden emin değilim ama olaya karışan kişileri bildiğinizi ve isimlerini vermeyi reddettiğinizi kanıtlayabiliriz. Bu en azından adaleti engellemek ve muhtemelen cinayete iştirak etmektir."

Spivak başını öne eğdi ve sosislinin kalanını ağzına tıktı. Çiğnedi, çiğnedi ve sonunda "Avukat istiyorum" dedi.

"Kesinlikle bir tane alabilirsin," dedi Lucas. Onlar bara girmeden önce polis memurlarından birinden tutuklama emrini almıştı; şimdi cebinden çıkarıp, "Son şansın," dedi.

"Avukat."

Lucas başıyla onayladı ve yardımcılardan birine, "Kelepçeleyin onu. Arama emrini de yanına al. Onu tecrit etmek istiyorum." Spivak'a: "Tutuklusun. Sessiz kalma hakkına sahipsin. . ."

Lucas Miranda uyarısının geri kalanını okudu, Spivak'a anlayıp anlamadığını sordu ve Spivak yardımcılardan birine, "Tanrım, Clark, bu bir grup Nazi gibi bir şey. Beni hayatın boyunca tanıdın."

Clark, "Sadece adamın dediğini yapıyorum," dedi. Diğer şerif yardımcısı Lucas'a, "Onu hemen aşağı indireceğiz... bir saat içinde orada olacak," dedi.

"Barı kapatabilir miyim?" Spivak sordu. "Para çekmecesini sayayım."

"Barmen çocuğunuzu arasın," dedi Lucas. "Şu andan itibaren sana iyilik yapılmayacak."

Virginia'dan Duluth'a giderken Lucas, Andreno'dan bir telefon aldı. "Spivak denen çocuk, sen babasının işini bitirdikten hemen sonra bara gelmiş. Orada yirmi dakika kaldı, sonra Wal-Mart'a gitti ve tıpkı babasının yaptığı gibi telefona sarıldı."

"Saat ve telefon numarası sende var mı?"

"Evet, var."

"Şu FBI'daki adamı arayıp bu işe öncelik vermesini söylemeni istiyorum." "Belki bir şeyler kırılmaya başlar," dedi Nadya, o indiğinde Telefonu.

LUCAS NADYA'YI otele bıraktıktan sonra Spivak'ın işlemlerini izleyebilmek için St. Louis İlçe Hapishanesi'ne gitti. Lucas onu hücrelerine kadar götürdü; orada tek başına, başı eğik, sessiz, avukatının aramasını beklerken bıraktı. Çıkarken Lucas, "Avukatınla uzun uzun konuş. Uzun bir konuşma. Onu dinle. Kendini öldürmediğin sürece, bu öğleden sonra serbest dolaşma ihtimalin yüzde seksen. Sadece biraz yardıma ihtiyacımız var."

Spivak hiçbir şey söylemedi ve çıkışta, onunla birlikte Duluth'a gelen Clark adlı şerif yardımcısı, "Doğru olmayan bir şeyler var. Kim bilir kaç kişiyi nezarethaneye götürdüm ve hepsi *bir şeyler* söyledi. Yaşlı Anton, isim, rütbe ve seri numarası gibi şeyler söyledi."

Bu Lucas'ı kendine getirdi: "Sence eğitilmiş olabilir mi? Direnmek için?"

Şerif yardımcısı başını salladı. "Onu bilemem. Ama adam bir *bok* söylemedi."

Lucas otelde masada kendisini bekleyen bir CD buldu. Odasına götürdü, bir bira içti, duş aldı, sonra CD'yi dizüstü bilgisayarına taktı ve bir düzine dosya buldu. Altısı orijinal Rusça'ydı; altısı da çevrilmişti. *Potemkin*'deki temizlik görevlerinin bir listesi, futbol havuzuna benzeyen bir şey, uzun bir alışveriş listesi ve iş görevleriyle birlikte Rus isimlerinin bir listesi ve çevirmenin listedeki adamların *Potemkin* mürettebatının üyeleri olduğuna dair bir notu vardı. *Üzerinde Rastgele Notlar* yazan bir dosyada *rastgele* notlar vardı: "McDonald's Duluth, 4.88 \$; Taksi, 9.60 \$; Wal-Mart'ı hatırlayın; botlar (4,000 gms Thinsulate ile yalıtılmış Red Wing)?"

Son dosyaya, dosyayı inceleyen kişi tarafından bir not iliştilmişti: "Bunun üzerinde konserve açacağı kullanmak zorunda kaldım. Üçgenler, daireler, kareler ve çizgilerden oluşan bir dizi, vektör grafiği olarak yapılmış. Dosya türü bilinmiyor, ...'e iletildi."

Birisi son kelimeyi ya da kelime dizisini silmişti, bu da Lucas'ı gülümsetmişti. Muhtemelen *gizli bir bilgisayar analiz tesis*i gibi bir şey, diye düşündü. Tam bilgisayarı kapatacağı ki ekranın sol tarafındaki Inspiration simgesini fark etti. Inspiration daireler, ovaler, üçgenler, kareler, çizgiler ve diğer sembollerden oluşan bir taslak programıydı. Bir şans ver, diye düşündü ve üzerine tıkladı.

Program açırken diskteki dosyayı çağırdı ve dosya notunda belirtildiği gibi anında bir dizi üçgen, daire, kare ve çizgiye dönüştü.

"Mükemmel," diye mırıldandı. FBI'ın Inspiration'dan haberi yoktu, ki sadece bir zilyon kopyası ortalıkta dolaşıyordu.

Bir sorun hemen göze çarpıyordu: Üçgenlerin, dairelerin, karelerin ya da çizgilerin hiçbirinin üzerinde herhangi bir metin yoktu. Lucas bir an için onlara baktı. Dört grup sembol vardı, her birinin tepesinde bir kare vardı, altta daha ayrıntılı bir kutu grubuna düşüyordu, dikey olarak ve bazen de yatay olarak çizgilerle tutturulmuştu. Bir organizasyon şeması, diye düşündü. Belki de gemiyle ilgili bir şeydir?

Bir süre daha düşündükten sonra Nadya'yı aradı. Keşfettikleri kadarıyla Nadya'nın odası onunkinden bir kat yukarıdaydı, aşağı yukarı bir oda. Telefonu açtı ve Nadya arka plandaki müziği duyabildi, konserve caz. "CD'yi FBI'dan aldım. İçinde pek bir şey yok ama garip bir şema var. Gemi mürettebatının bir listesi var mı? Rütbeleriyle birlikte?"

"Evet, dizüstü bilgisayarımda."

"O zaman aşağı gel; ya da ben yukarı gelebilirim."

"Hemen aşağı iniyorum, dişlerimi fırçalıyorum," dedi.

Ona oda numarasını verdi, dizüstü bilgisayarını açık bıraktı, yatağa uzandı ve kablolu TV'deki kanallar arasında gezindi. Pek bir şey yoktu. Bir otelde sıkışıp kaldığında pek bir şey yokmuş gibi görünüyordu.

Reasons: Spivak'ı tutuklamak için Reasons'ı aramalıydı. Ajandasını aldı, Reasons'ın cep telefonunu buldu ve numarayı tuşladı.

"Nedenler."

Lucas kendini tanıttı ve "Daha önce arayacaktım ama aklımdan çıkmış. Bu sabah Spivak'ı yakaladık. Nadya'nın gölgesinin öldürülmüş olabileceğini düşünüyoruz..." Ona hızlıca bilgi verdi ve Reasons araya girdiğinde daha derinlere inmek üzereydi: "Dinle, bunların çoğunu Nadya'dan öğrendim. Sanırım sen onu bıraktıktan hemen sonra otelde ona rastladım. Dün sizden haber alamayınca hala şehirde olup olmadığınızı öğrenmek için gelmiştim. Her neyse, bana her şeyi anlattı."

"Tamam. Sadece ihmal edilmiş hissetmeni istemedim."

Kapı çalındı ve Lucas kapıya doğru yürüyüp açtı, Nadya'yı elinde dizüstü bilgisayarıyla buldu, ona el salladı ve "Gitmem gerek," dedi.

"Tamam. Konuşuruz."

Lucas, "Bu akşam bira içmeye gelmelisin. Her şeyi tekrar saçmalayabiliriz."

"Saat beşte mi?"

"Sonra görüşürüz..." Telefonu kapatmadan hemen önce, Lucas arkasında çalan teneke caz müziğini duyabiliyordu.

Nadya'nın arkasında oynuyordu. Sonra telefon kapandı ve "Ah, dostum ..." dedi.

"Ne?" Nadya sordu. Yeni duş almış ve uyanmış görünüyordu.

"Hiçbir şey," dedi.

Ona şemayı G STERD  ve o da isimlerin ve rütbelerin olduğu bir dosya getirdi. "Tamam, işte sorun" dedi. "Gemide kutularımızdan daha fazla insan var."

"Peki ya memurlar?"

"Memur sayımızdan daha fazla kutumuz var." Ekrana dokundu. "Ayrıca, bu çizelgede dört lider var. Bir gemide ise sadece bir tane."

"Ya nöbet ya da vardiya ya da tekne de her ne deniyorsa onlar olsaydı?"

Ekrana baktı ve sonra şöyle dedi: "Bu mümkün. Kontrol ederdim ama gemilerin dört değil sadece    vardiyası olduğunu sanıyordum. Ama bundan emin değilim."

"*Hmm.*"

GEM  SİğMİYORDU, en azından hepsi birden sığmıyordu. Nadya orijinal Rusça dosyalara bakarken Lucas geri dönüp yatağa yayıldı. Bitirdiğinde, "Hiçbir şey yok, tabii bu bir tür kod değilse. Ama sanırım göründüğü gibi. Bir organizasyon şeması."

Lucas, "Soyağacına ne dersin?" dedi. "Ne?"

"Bu  izelgenin bir şecere olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ataların bir listesi mi?" "Oleshev'lerin mi?"

"Ya da belki Oleshev'in iletişim kurmaya çalıştığı insanlar?" Yataktan kalkıp masaya doğru ilerledi, omzuna doğru eğildi ve "Spivak'ın ailesini tanıyoruz. Herhangi bir yere uyuyorlar mı? Kenara  ekil."

Ayağa kalktı ve Lucas dizüstü bilgisayarın   ne oturdu. "Spivak evli ve iki çocuğu var, yani ..."

Lucas bir çizelgeye dokundu: "Eğer bunlar anne ve babası olsaydı, bu Spivak, bu da karısı ve bunlar da iki çocuk olsaydı ..."

"Ve bu satır ..." Omzunun üzerinden ekrana dokundu. Kadından yayılan ılık su ve hormon kokusunu alabiliyordu. "Bu çizgi, eğer bu Spivak ailesiyse, karısından başka bir aileye uzanıyor. Peki karısının ailesi kim?"

"FBI bunun için var," dedi Lucas. Şimdi ilgisini çekmişti: Şema doğru geliyordu. Eğer Oleshev bir grup casusun arasında yolunu bulmaya çalışıyorsa ve onlardan sadece bir ya da ikisini tanıyorsa... anımsatıcı olarak böyle bir şeye sahip olabilirdi. "Ve bir telefon numaram var."

HARMON her zamanki gibi anında ortaya çıktı.

"O dosyalar gerçekten ilginçti," dedi Lucas. "Şimdi onları araştırıyoruz. Ama bazı bilgilere ihtiyacımız var. Spivak'ın karısının kızlık soyadını ve aile üyelerinin kimler olduğunu bilmemiz gerekiyor. Hepsini."

Nadya omzunun üstünden, "Ve birbirleriyle nasıl ilişkili olduklarını," dedi. "Evet. Ve nasıl ilişki kurduklarını."

"Yanında kim var?"

"Nadya."

"Ne aldın?" Harmon sordu. "Dosyalardan bir şey mi buldun? Ne buldun?"

Lucas ona söylemiş, Harmon da Spivak'ın karısının ailesi hakkındaki bilgileri bir saat içinde alabileceğini söylemişti.

Böylece oturup beklediler ve Lucas biraz sinirlendiğini fark etti. Nadya ve Reasons'ın onun yatağında yuvarlandıklarından yüzde doksan yedi emindi ve bu onu ilgilendirmese de soruşturmanın dengesini bozacak gibi görünüyordu. Öte yandan, geçmişte sadece tanıklarla yatmakla kalmamış, bazen bir soruşturmanın müdürüyle de yatağa girmişti.

Makul bir şekilde, şikâyet edecek bir durumu olmadığını düşünüyordu; ama yine de bu durum onu kızdırıyordu. Belki de artık evli olduğu ve fırsatlara bir anda ulaşamadığı içindi? Özgür olsaydı Nadya'nın peşinden koşar mıydı?

Tekli koltuğa oturmuş, *Golf & Travel* dergisini okuyan kadını düşündü. Kadın çekiciydi, onun yaşındaydı, güzel kokuyordu, güvenliydi ve şehir dışından gelmişti ...

"Aptal herifler," diye mırıldandı yatağın üzerinden tavana doğru. "Ne?" Nadya sordu.

"Hiçbir şey. Düşünüyorum."

"Bu kadar küçük bir odanız olmasına şaşırdım," dedi dergiyi tekrar sehpanın üzerine fırlatarak. "Geldiğinizde bir sütleri yok muydu?"

"Sormadım. Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Lucas. "İnternetteki otel sitelerini hiç duymadın mı?"

Price.com'dan ve Moskova'dayken yaptığı anlaşmadan bahsetmeye başladı ve Lucas birkaç saniyeliğine aklını kaçırdığını düşündü. Sonra telefon çaldı ve Harmon, "Haberlerim var," dedi. İlk defa sesi olan bitenle ilgileniyormuş gibi çıkmıştı.

"Ver."

"Marsha Spivak, Benjamin ve Maud Svoboda'nın kızıdır. Erkek kardeşi Rick Svoboda, Hibbing'de bir fırın işletiyor. David adında bir erkek kardeşi daha var. Bunu anlıyor musun?"

"Evet, bir karalama defterine yazıyorum," dedi Lucas. "Yani aile bu mu?"

"Pek sayılmaz. Janet ve Rick'in üç kızı var, Cheryl, Karen ve Julie. David'in yerini tespit edemedik. Spivak soyunda ise Marsha'nın Bob ve Carol adında iki çocuğu var; Bob'un Robert Jr. ve Heather adında iki çocuğu var."

"Pekala, pekala. Bakalım bunu sığdırabilecek miyiz-"

"Hepsi bu kadar değil. Virginia'daki adamınız aradı ve Bob Spivak'ın Wal-Mart'tan yaptığı telefon görüşmesini kontrol etmemizi istedi. Telefon görüşmesi yedi saniye sürmüş -yedi- ve yedi saniye içinde bir tür geri arama kodu olmayan tek bir şey bile söyleyemezsiniz. Arama Hibbing'deki Svoboda's Bakery'ye gitmiş."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Hepsi bu kadar değil. Bu noktada, ciddi olarak ilgilenmeye başlamıştık, bu yüzden herkesin nerede olduğunu görmek için hayati kayıtlara girdik.

doğdu. Benjamin ve Maud Svoboda Mahnomen County'de doğmuşlar, Benjamin on dokuz on altıda, Maud ise on dokuz yirmide." Harmon artık o kadar hızlı konuşuyordu ki telefona tükürüyordu. "Doğum belgeleri bin dokuz yüz yirmi sekizde yanan Mercy Hastanesi'nden alınmış, yani bağımsız bir doğrulama yok..."

"Bekle bir dakika..."

"Doğru, ahbap," dedi Harmon, bir federal için biraz fazla heyecanlı. "Spivak'ın anne ve babasının sözde doğduğu hastane. Dutch ve Sarah Spivak, on dokuz on iki ve on dokuz on dört. Dutch ve Sarah iki kez yurtdışına çıkmışlar, biri on dokuz altmış ikide, diğeri on dokuz altmış yedide, her ikisinde de Almanya ve Çekoslovakya'yı ziyaret etmişler, sözde ailelerinin geldiği yerleri. Ancak aileleriyle ilgili herhangi bir kayıt bulamadık."

"Yani hepsi saçmalık," dedi Lucas. "Doğum kayıtları. Ebeveynler-"

"Muhtemelen Rusya'da doğdular. O hastane muhtemelen vardı ve Muhtemelen yandı ve muhtemelen etrafta kayıtları yok edilen insanlar var. Bu dört ailenin başka bir şekilde işin içinde olduğunu görmediğiniz sürece buradaki bağlantıyı asla göremezsiniz," dedi Harmon. "River City'de Sovyet döneminden kalma bir casus şebekesini çökertiyoruz. Washington'da buna inanamıyorlar. Nadya hala buralarda mı?"

"Evet."

"Bütün bunları ona anlatma. Kimsenin kapıyı kırmasını istemeyiz."

"Ben ona yol gösteririm," dedi Lucas. Odanın diğer ucundaki Nadya'nın kaşları havaya kalktı.

"Bunu yap. Ve dinle, şu Inspiration programının bir kopyasını bulmaya çalışıyoruz. Sizininki nereden buldunuz?"

"Apple mağazası. Ama bu uzun zaman önceydi."

"Tamam. Bu şeyi de burada bir araya getirmeye başlayacağız."

"Buluşmamız gerek. Seni ve FBI adamlarını görmem gerek. Nadya'yı da getirmek istiyorum. Ve muhtemelen Jerry Reasons'ı da, çünkü Duluth polisleri de bu işin bir parçası ve onlar da buralarda olacaklar. Reasons saat beşte buraya geliyor."

"Orada olabiliriz. En azından ben ve bir kişi daha."

LUCAS indiğinde Nadya, "Ne dedi?" diye sordu.

"Sovyet döneminden kalma bir casus şebekesini çökerttiğimizi söyledi." Gerisini ona anlattı ve ekledi: "Harmon'la buluşursak, bütün bunları sana anlattığımı ona söyleme."

"Güzel. Şimdi, bu yeni aile tabloya uyuyor mu?"

YENİ AİLE UYUYORDU ama sadece üç kuşak boyunca. Hem Spivak'ların hem de Svoboda'ların dördüncü kuşaktan çocukları vardı ama eğer çizelgeler aileleri temsil ediyorsa -ki Lucas artık öyle olduğuna ikna olmuştu- en genç kuşak çizelgede yoktu.

Nadya, "Komünist dönemden kalanlarsa bu mantıklı," diye belirtti. "Son temas, bu çocuklar henüz doğmamışken, on dokuz seksenli yıllarda olmuş olabilir."

"Huh."

"Bu da bizi hala mahsur bırakıyor. Şimdi ne yapacağız? Gidip Svobodaları mı göreceğiz?"

"Sanırım federallerle konuşana ve Duluth'u hızlandırana kadar beklememiz gerekiyor. Bunun için birkaç farklı yol var..."

Bunu bir süre konuştular, sonra Nadya odasına döndü ve Lucas elindeki bütün kâğıt parçalarını gözden geçirmeye başladı.

On dakika içinde anlamsız olduğu için vazgeçti. Materyalde bir şey kaçırdığını düşünmüyordu, sadece yeterince materyali yoktu. Öldürecek zamanı varken televizyonu denedi, sonuç alamadı, gazete ve dergi koleksiyonuna baktı, onlardan da vazgeçti ve sonunda alışverişe çıktı. Bir çift yürüyüş ayakkabısı ve satıcının mavi gözleri ve taşlanmış Levi'leriyle mükemmel bir kontrast oluşturduğunu söylediği 400 dolarlık Barbour muşamba ceket aldı. Lucas aynı fikirde olmaktan kendini alamadı.

"Haklıysan haklısındır," dedi satıcıya, üçlü aynada kendine bakarken.

HARMON saat dört kırk beşte aradı ve birinci katta bir konferans odası kiraladığını söyledi; otelin karşısında bulunan FBI ofislerinde buluşmak istemiyordu çünkü Nadya'ya açıklama yapmak zorunda kalmak istemiyordu.

Lucas Nadya ve Reasons'ı aradı, onlara yeri söyledi ve saat beşte aşağı inerken asansörde Nadya'yla buluştu. Reasons, Harmon ve Amery adında yerel bir Duluth FBI ajanıyla birlikte çoktan oradaydı. Harmon Nadya ile el sıkıştı ve "Umarım Piotr Nikitin ile her şey yolundadır" dedi.

"Pek iyi görünmüyor," dedi.

Konferans masasının etrafına yerleştiklerinde Lucas, "Spivak'a daha fazla baskı yapmalıyız," dedi. "Terörle mücadele konusunda ona baskı yapmak için kullanabileceğiniz bir şey var mı?"

Harmon Amery'ye baktı, sonra Lucas'a dönüp başını salladı. "Vatanseverlik Yasası'nda onu suçlamadan ve avukatı dışında dışarıya erişimi olmadan bir süre tutmamıza izin verecek bazı hükümler var. Ya da onu casusluk şüphesiyle federal yasalar uyarınca tutuklayabiliriz. Ona bir anlaşma da teklif edebiliriz: bize yüzüğün geri kalanını ve katili verirse serbest kalır. Ailesi de serbest kalır. Yani elimizde bazı silahlar var."

"Bence onu bu kadar izole etmemeliyiz," dedi Nadya. "Tehdit et, tehdit et, tehdit et ama her zaman dışarıyla konuşmasına izin ver. Ailesini ve bu yeni aile olan Svoboda'ları her zaman gözetim altında tutun."

"Herkes dinleniyor mu?" Reasons sordu.

"Çıkarılma aşamasında olan arama emirlerimiz var," dedi Harmon. "Bu akşama kadar tüm grubu dinlemeye almış olacağız - ve Virginia'daki Wal-Mart'ı dinlemenin yollarını arıyoruz, çünkü orası her zamanki dış arama noktaları gibi görünüyor. Sorun şu ki, hedeften daha fazlasını yakalayacağız, ancak avukatlarımız mahkemeye bunu çözmenin bir yolunu buluyorlar."

Amery, "Telefonlardan birini servis dışı bırakabiliriz, böylece her zaman dinlenen telefonu kullanmak zorunda kalırlar," dedi. "Mahkeme tamam derse, teknik olarak bu zor değil."

"İzlediğimizden şüpheleniyorlar mı?" Nadya sordu.

Harmon, "Spivaklar muhtemelen etrafa bakınıyorlardır," dedi.

"İşte alabileceğimiz bir risk," dedi Lucas. "Birkaç adam getiriyorsunuz ve Spivak'ları tam zamanlı izliyorsunuz. Sonra gidip Spivak'ı casusluktan tutuklarsın ve Oleshev'in sahip olduğu şecereden bahsedersin."

Yanan hastane, dört aile ve diğerleri. Sonra Marsha Spivak ya da çocuklarından birinin Anton'u özel olarak görmesini sağlayın. Ve neler olduğunu takip edin. Telefon açarlarsa, birilerini uyarırlarsa . . . Bir şeyler yapmaları gerekir, değil mi?"

Amery omuz silkti, Harmon Nadya'ya baktı ve Harmon, "Tabii tüm organizasyonun düğmelerini iliklemedilerse," dedi.

"Bunu yapmış olabilirler," dedi Nadya.

Reasons, "O zaman kimseyi uyaramayacaklarını düşünüyorlarsa, bunu yapmanın bir zararı olmaz," dedi.

Harmon dedi ki, "Bu bir plan. Başka ne olabilir ki?"

"Adamlarınızı yerleştirmeniz ve benim de adamımı yolunuzdan çekmem için bir tür zaman çizelgesine ihtiyacımız olacak," dedi Lucas. "Birbirlerini ezmelerini istemeyiz..."

Toplantının sonunda Lucas şunları söyledi: "Elimizde Oleshev, Mary Wheaton ve Piotr Nikitin cinayetleri için bir gerekçe yok. Wheaton muhtemelen bir tanığı ortadan kaldırmak için öldürüldü ama diğer ikisi birbiriyle bağlantılı değil."

Harmon telefonu açtı: "Aynı casus şebekesiyle temas kurmaya çalışan iki Rus grubu var ve tepki her iki taraftan da insanları öldürmek. Ben de bu konuda pek emin değilim."

Hepsi gülümseyerek başını sallayan Nadya'ya baktı. "Temsil edilen üç grup var. Birincisi Rus hükümeti; ikincisi bir suç grubu ya da belki de kaçak bir iş grubu olduğuna inandığımız bir grup; üçüncüsü ise Minnesota'daki Komünistler. Belki de Komünistler Ruslarla ilgili hiçbir şeyle uğraşmak istemiyorlardır."

Amery, "Yani işadamlarınıza karşı bizim komünistler," dedi. Gözlerini kısarak Maxwell Smart taklidi yaptı. "Şimdi ne yapacağız, Şef?"

Harmon rahatsız oldu, boğazını temizledi ve "Başka bir şey var mı?" dedi.

DAHA FAZLA SÜRÜŞ ZAMANI; dava hakkında düşünmek için bile harcanmayan zaman. Yapılabilecek olan yapıyordu. Sebepler kapıdan çıkıp

Toplantı sona erdiğinde otelin ön kapısından çıktı ve bir daha arkasına bakmadı; Lucas, Nadya ve Reasons hakkında yanılıp yanılmadığını merak etti.

O gece Weather'la bu konu hakkında konuştu ve o da "Kimin umurunda? Onlar yetişkin."

HER İYİ MİNNESOTAN GİBİ Lucas da yatmadan önce televizyondaki hava durumunu nadiren kaçırmırdı. Ama o gece bir film kanalında *Hulk*'u izlemeye daldığı için kaçırmıştı.

Telefon ertesi gün erkenden geldi ve sabahın yedisinde, hâlâ yarı uykulu bir halde otelden çıkarken hava yüzüne tokat gibi çarptı. Sonbahar bir gecede gelmişti ve arabaya doğru ilerlerken nefesini havada görebiliyordu.

Nadya arkasından, "Bekle, bekle, bekle," diye seslendi. Lucas belki Reasons'la gidebileceğini söylemişti ama Nadya Reasons'la gitmek istemiyordu -belli ki iğnelemeyi anlamamıştı- hemen şimdi ve Lucas'la gitmek istiyordu. Üzerinde Weather'la alışveriş yaparken aldığı kot pantolon ve botlar vardı, ayakkabılarının bağları sallanıyordu ve gömleğini içine sokamıyordu, koşarken giyinmeye çalışırken yeni Patagonia ceketini çenesinin altına sıkıştırmıştı ve "Bekle, lütfen, bekle, b e k l e . . ."

Lucas ışığı çatıya tuttu ve oradan çıkıp tepeyi aşarak Hibbing'e doğru var güçleriyle koşmaya başladılar. "Bu Piotr," dedi kadın.

"Sanırım öyle."

"Umarım Piotr değildir. Piotr, değil mi? Sanırım o olmalı."

Lucas sabahları pek iyi değildi ve ne bir kola ne de bir fincan kahve içmişti. Duluth'un dış mahallelerinde muhtemel görünen bir benzin istasyonu gördü ve ışıkları hâlâ yanan benzinliğe hızla girip iki benzin aldı.

kahveler, kasadaki sırayı atladı, geri koştu, arabaya atladı ve tekrar yola çıktı.

Nadya yine Piotr'la konuşmaya başladı, sonra sustu ve huysuz Lucas sessizliği kutsayarak, "Demek Jerry'yle yattığımı biliyorsun. Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Reasons'la mı yatıyorsun?" Şaşkınlık numarası yaptı.

"Lütfen." Tam bir New Yorklu gibi söylemişti.

"Beni ilgilendirmez," dedi Lucas. "Siz yetişkinsiniz."

"Ben de tam olarak böyle düşünmüştüm," dedi. Yine sessizlik oldu ama Lucas onun bu işin peşini bırakmayacağını biliyordu. İki dakika boyunca kahvesini yudumladı, yolcu penceresinden dışarı baktı - ağaçlar, sonra daha fazla ağaç- ve sonra, "Nedenini bilmek ister misin?" dedi.

"Beni ilgilendirmez," diye tekrarladı Lucas ama bilmek istiyordu, bu yüzden sesini sertlikten uzak tutmaya çalıştı.

"Çünkü Jerry'nin de dediği gibi, azmış durumdayım." "Tamam," dedi Lucas. "Tamam."

"Altı yıldır ayrıyım ve işte buradayım - meslektaşlarımın beni göremeyeceği şehir dışındayım, iyi bir yatağı olan güzel bir oteldeyim, Jerry biraz çekici ve kesinlikle güvenli ve çok hevesli."

"Bu uh . . . Tanrım, Piotr olmalı, sence de öyle değil mi?"

Ona yan yan baktı ve "Bu ilişki sizi rahatsız ettiyse özür dilerim. Ama hayatımda hiç bu kadar çok seks yapmamıştım ve bu fırsatı değerlendirdim."

"Hayır. Hayır. Dediğim gibi. Zavallı yaşlı Piotr. . ."

Hibbing'e giden yolun üçte ikisinde Lucas, "Andy Harmon'ı aramalıyız." dedi. Ama aramadılar.

CHIEF ROY HOPPER yolun kenarında durmuş, ten rengi Carhartt ceketli birkaç adamla saçmalıyordu, üçünün de elleri ceketlerinin cebindeydi. Lucas arabayı asfaltın dışındaki otların arasına çekti ve dışarı çıktı.

Hopper neşeyle, "İşte buradasınız," diye seslendi. Diğer ikisine döndü ve "BCA'dan en iyi adam ve bu da onun Rus arkadaşı. Nadya mı? Doğru mu anladın?"

"Piotr mı?" Nadya sordu.

"Bilmiyoruz," dedi. "Fotoğrafı var mı?" "Evet, var, dizüstü bilgisayarımda, dizüstü bilgisayarım var ..."

"Onu henüz ayağa kaldıramadım, uçurumun kenarında ..."

Lucas etrafına bakındı. Etrafında ağaçlar ve çalılar olan bir yol kesimindeydiler. "Neyin içinde?"

"Çukurun aşağısında," dedi şef. Lucas tepki vermeyince, "Rust-Hull maden ocağı. Ülkedeki en büyük maden ocağı."

"Kuzeyin Büyük Kanyonu, buralarda böyle derler," dedi Carhartt'lardan biri.

"Nerede bu?" Lucas tekrar etrafına bakınarak sordu.

"Otuz metre kadar ileride," dedi diğer Carhartt, başını yolun kuzey tarafına doğru eğerek.

Hopper, "Bu her kimse kenardan aşağı atılmış, ama belki yüz metre aşağıda bir çıkıntıda asılı kalmış," dedi. "Gel, sana göstereyim."

"Onu nasıl buldun?" Nadya yolu yararak yukarı tırmanırken sordu. Botlarını düzgün bir şekilde bağlamıştı ve Lucas çok şirin göründüklerini düşündü: devasa çentikli tabanları olan eski tarz kahverengi savaş botları ama sadece on santim uzunluğundaydılar.

Hopper onlar tepeyi aşana kadar cevap vermedi, sonra da "Soracağınızı biliyordum. Herkese gözcülük yapmalarını söyledim ve bu sabah etrafta uçan kargalar vardı ..."

"Kargalar."

Hopper, "Buralarda çok amaçlı temizlik ekibi sayılırlar," dedi. "Her şeyi yerler."

Nadya durdu, yüzünden kan çekiliyordu ve "Aman Tanrım" dedi.

Hopper, "Kesinlikle doğru," dedi.

Hafif çalıların arasından yirmi metre daha ilerlediler ve sonra birden önlerinde maden çukuru açıldı. Büyük Kanyon değildi ama büyüktü. En alt kısmı suyla doluydu, iyi büyüklükte bir göl. Altlarındaki kuru çukurun zemininde duran bir kamyonet Tonka oyuncaklarına benziyordu. "Tanrım," dedi Lucas.

"Daha önce hiç görmedin mi?" Hopper sordu.

"Asla." Toprak ve kaya koyu mor, belki de eflatundu.

-Onları karıştırmış. Renkli şey demir cevheri olmalı,

Lucas öyle sanıyordu. Yokuştan aşağı dikkatle kayarak, itfaiyeci üniforması giymiş iki adamın vinçle çalıştığı, belki on metre genişliğindeki bir kaya çıkıntısına vardılar. Lucas ve Nadya dikkatle kenara yaklaşıp aşağıya baktılar.

Çukur, Lucas'ın tam olarak ne kadar derin olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı kadar derindi. Yine de yüzlerce metreydi ve kilometrelerce uzunlukta, belki de birkaç mil genişliğinde görünüyordu. Hopper'ın söylediği gibi, ceset yüz metre kadar aşağıda, kolları yana atılmış, bacakları açılmış, siyah bir paltoya sarılmış, yüzü yukarı dönüktü. İki itfaiyeci daha bir kaldırma sepetine manevra yaptırıyordu.

"Nasıl iple inileceğini biliyor musun?" Hopper

Lucas'a sordu. "Tabii ki hayır," diye sordu Lucas.

Hopper, "Benim gönlümden geçen bir adam," dedi.

LUCAS daha önce de kurtarma operasyonlarına katılmıştı ve bu operasyonlar her zaman olması gerekenden iki saat daha uzun sürerdi; ama bu seferkine bir saatten fazla bir süre önce varmışlardı, bu yüzden sepetin vinçle yarığın ağzından geçirilip çıkıntıya çekilmesi için sadece yarım saat beklemeleri gerekmişti.

Nadya dizüstü bilgisayarını almak için kamyonete geri döndü ve ceset ortaya çıkınca dizüstü bilgisayarı açıp Nikitin'in bir resmini getirdi. Ceset bir battaniyeye sarılmıştı.

"Bakmak ister misin?" Hopper Nadya'ya sordu. "Senin için bakabilirim." "Bakmalıyım," dedi Nadya.

Hopper başıyla onayladı ve yüzü örten battaniyeyi dikkatle açtı. Son kapağı geri çektiğinde Nadya, "Ohhhh ..." dedi ve arkasını dönüp dizüstü bilgisayarı yere bıraktı, tepenin şişman kısmına doğru yürüdü ve kusmaya çalıştı. Kargalar kovalanmadan önce gözleri ve diğer yumuşak kısımları -dudakları ve burnu- almışlardı.

Hopper sessizce, "Ona biraz göz kulak olun..." dedi.

"Bu o," dedi Lucas. "Adamlarına onun parmak izini aldırabilir misin? Emin olmak için parmak izlerini Rus elçiliğine geri gönderebiliriz."

"Yarım saat içinde elinizde olacaklar."

"Teşekkürler, Şef." Lucas geri döndü ve Nadya'yı kolundan tuttu. "Hadi gidelim."

"Midemde kahveden başka bir şey yoktu," dedi elinin tersiyle ağzını silerken. "Şimdi ağzımın tadı asit gibi. Bu Piotr, değil mi?"

"Evet. Onu senin için basacaklar. Hadi gidelim buradan."

Arabayla biraz dolaştılar; Lucas ona bir marketten bir şişe Scope aldı ve ana caddeye çıktılar. Lucas yoldan geçen birine Svoboda'nın Fırını'nı sordu, işaret aldı ve birlikte aşağıya doğru yürüdüler.

"Bu akıllıca mı?" Nadya sordu. "Zorluyoruz," dedi Lucas.

Lucas, Minnesota ve Wisconsin'de Svoboda'nın gibi düzinelerce pastaneye gitmişti; küçük kasaba işlerinin yapıldığı bu pastanelerdeki pasta çeşitleri, on dokuzuncu yüzyılın başlarındaki yerleşim yerlerinden kalma etnik tercihlerin kaybolmaya yüz tutmuş bir hikâyesiydi. Lucas vitrinlerin arasında dolaşırken Nadya da arkasından geliyordu. Lucas iki haşhaş tohumlu kolaç seçti, Nadya da iki fincan kahveyle birlikte sırlı bir çörek aldı ve onları dükkânın önündeki iki yuvarlak metal masadan birine taşıyıp yemek yerken sokağa baktılar.

Kasanın arkasındaki kadın başka bir müşteriyle meşgul olduktan sonra neşeyle "Siz turist misiniz?" diye sordu.

"Polisler," dedi Lucas. Kahvesini yudumladı ve "Birkaç gün önce burada bir Rus'u öldürmüşler. Cesedi bu sabah Rust-Hull madeninde bulundu. Kargalar onu yakalamış."

"Aman Tanrım. Tanrım," dedi kasanın arkasındaki kadın. Eli boğazına gitti.

Lucas yarı saman tohumu moduna geçti. "Evet. Büyük bir olay olacak, tamam. FBI bir avuç yarasa gibi etrafta uçuşuyor. Casus şebekelerinden, birden fazla cinayetten bahsediyorlar. Güney Dakota'da bir keçi sikmeye gittiğimden beri bu kadar çok çılgılık ve bağırış görmemiştim." Kahvesinden bir yudum aldı ve gözlerini NYPD gibi kıсарak sokağa baktı.

"Peki ... kimseyi yakaladılar mı?" diye sordu kadın.

"Henüz değil. Ama olacak," dedi Lucas. İşaret parmağını boynunda gezdirdi. "Cinayet bir. Federal suç."

Nadya söze girdi, aksanı aniden kalınlaşmıştı. "Mahkemeye çıkabilirlerse şanslı insanlar olacaklar. Eğer benim adamlarım onları yakalarsa ..." Tezgâhın arkasındaki kadına gülümsedi. " . . . Ben Rus'um- o zaman senin öldürülmeni isterler."

"O bir casus," dedi Lucas kadına, başparmağını Nadya'ya doğru uzatarak. "Ama bu sefer bizim tarafımızda." Saatine baktı. "Oops. Yola çıksak iyi olacak. Şef Hopper'ı bekletmek istemeyiz. Hey: harika kolaçiler, ha?"

Sokağa geri döndüklerinde Lucas Nadya'ya baktı ve sıırıttı. "Umarım o Svoboda'lardan biridir. *Bu* hareketin boşa gitmesini istemem."

"Bazı yetenekleriniz var," diye kabul etti Nadya. Sonra üzüntüyle, "Şimdi de bu parmak izlerini alıyoruz, ha? Bu adamı tanıımıyordum ama çocuğu için üzülüyorum. Anne ve babasını bu şekilde kaybetmek hiç de doğal değil. Bu kimsenin başına gelmemeli."

Nikitin'in cesedi adli tıp ofisine götürülmüştü. Nadya Hopper'a parmak izi formlarından bazılarını vermişti ve oraya vardıklarında parmak izleri hazırды. On dakika boyunca Nikitin'in kişisel eşyalarını - tarak, iki pahalı kalem, bir cüzdan, birkaç kredi kartı, biri küçük bir kıza diğeri Harley Davidson motosiklete ait iki fotoğraf- incelediler.

"Fazla değil," dedi Lucas.

"Çok profesyoneldi," dedi Nadya. "Fazla bir şey olmamalı."

"Bu da yardımcı olmuyor." "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Zorlamaktan başka yapacak bir şey yok. Spivak'ı zorlayın, Svoboda'ları zorlayın, onlarla konuşmaya karar verdiğimizde ... ve sanırım şimdi Harmon'ı arasam iyi olacak."

Nadya kızın resmini eline aldı: "Elçiliği aramalıyım, parmak izlerini göndermeliyim. O zaman çocukla konuşmak zorunda kalacaklar."

"Nerede kaldığını öğren," diye önerdi Lucas. "Belki odasında bir şey bırakmıştır."

Başını salladı: "Bunu da yapacağım."

Carl okuldan sonra gelip "Nerelerdeydin?" diye sorduğunda büyükbabam endişeyle yanıyordu.

"Okul... koro çalışmamız vardı," dedi Carl. Büyükbabanın evi yılların spagettisi, kırmızı spagetti sosu ve mantar kokuyordu; ve onlarca yıldır duvarlarda pişen eski sigara dumanı, Carl'ın söylediğine göre o doğduktan hemen sonra sona ermişti. "Cesedini bulduklarını duydum."

Tekerlekli sandalyesine yığılmış olan büyükanne *iyi bir gün* geçirdiğine dair bir şeyler mırıldandı -*iyi bir gün* geçirdin mi?

Büyükbaba, "Evet ama bunu yapacaklarını biliyorduk, sadece umduğumuzdan daha erken oldu. Ama daha çok sorunumuz var." Oturma odasında hızlıca bir tur attı, durdu ve eğilip kanepenin üzerinden, sararmış pamuklu perdelerin arasından sokağa baktı. "Karen Svoboda dışarı çıktı ve bir arama yaptı. Duluth gazetesinde çıkan polisler, şu Davenport ve Rus Kalin, bugün fırına gelip biraz pasta almışlar, sonra da ön tarafa oturup Karen'a cesedin bulunuşunu, casus şebekelerini, cinayet suçlamalarını ve FBI'ın gelişini anlatmışlar. Fırına gelmeleri tesadüf değildi."

Carl çıldırılmıştı: "Dostum. Umarım Karen aradığında onu izlemiyorlardır."

"Akıllı bir kızdı," dedi büyükbabam. "Webster's Beauty'ye gitti; orada çalışan bir arkadaşı var. Arkadaşıyla konuşmuş ve sonra arama yapmak için onun cep telefonunu ödünç almış. Nasıl oldu da

izini sürebilirler. Arkadaşını göremediler, telefonu göremediler, aradığını göremediler ..."

"Ama bir adım daha attılar," dedi Carl. "Spivak konuşuyor mu? Belki de bu ev dinleniyordur ..." Carl, sanki orada bir böcek sallanıyormuş gibi aydınlatma armatürüne baktı.

"Anton olduğunu sanmıyorum. Bir uyarı alabilirdik. Ama Marsha Spivak bir Svoboda, belki de sadece daha fazla baskı vardı. Avukatlar yüzünden Anton'la konuşamıyorlar ama Svoboda'larla konuşuyorlar, Spivak'lara geri döneceğini düşünüyorlar ..."

"Umarız," dedi Carl. "Peki ne yapacağız? Saklanacak mıyız?"

"Hayır, hayır. Kafa karıştırıyoruz, oyalıyoruz, kaçıyoruz." Boğumlu yumruklarını birbirine geçirerek oturma odasında hızlıca bir tur daha attı. Korkmuş değil, diye düşündü Carl: heyecanlıydı. "Seni tekrar dışarı göndermemiz gerektiğini düşünüyorum."

Carl büyükanneye baktı ama o uyuyor gibiydi. "Kim?"

"Kalin. Rus," dedi büyükbabam. "Eğer onu yakalarsak, bir soru olacak: Bu nereden çıktı? Oleshev'in intikamı mı bu? Sanki iki Rus grup birbiriyle savaşıyormuş gibi görünecek."

Carl dedi ki, "Yarın gece yapamam. Şarkı söylüyoruz."

"Kadın Duluth'taki Radisson Otel'de. Hangi odada, bilmiyorum. Bu gece saat on birde orada olsaydınız, o zaman orada olurdu ve hangi odada olduğunu bulabilirsiniz ..."

"Domino's'tan bir pizza alabilir ve eski pizza şapkamı takıp ona bir pizza teslim edebilirim."

Büyükbaba ona bir parmak salladı. "Oda numarasını öğrenebilirsek bu harika olur."

"Bunu nasıl yapacağız?"

"Düşünüyoruz. *Düşünüyoruz*. Bir yolunu bulacağız . . . ama." Büyükbaba durakladı ve sonra şöyle dedi: "Bana tüm bu fikir hakkında ne düşündüğünü söylemeni istiyorum. Kalin'i ortadan kaldırma fikri. Bunu yapabilir misin? Mantıklı mı?"

Carl'ın başka bir fikri yoktu ve başını salladı. "Bana mantıklı geliyor. Özellikle de kafalarının karıştığından emin olabilirsek. Mesela onları ararız, sen Rusça konuşabilirsin, belki elçiliği arayıp uzak durmalarını söylersin. Eğer Ruslar FBI ile çalışıyorsa..."

"Bir telefon görüşmesi daha," dedi büyükbabam. "Bu işe yarayabilir. Kafa karışıklığına ihtiyacımız var, onları uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacımız var. Başka bir yere bakmaları için. Bir şey. Bir şeyler."

Büyükbaba büyükanneye iki uyku hapı verdi ve o gitti. "Sabahın ikisinde uyanıyor ve bütün gece uyanık kalıyor, zamanın yarısında ağlıyor," dedi büyükbabam. "Sanırım bazen canı yanıyor."

"Belki de haplar onu mahvediyordur," dedi Carl. Kadının yüzüne baktı; eğer bir şey varsa, uyurken uyanık olduğundan daha gergin görünüyordu.

"Çok fazla hap var; haklı olduğuna eminim ama hangilerini bırakacağını kim bilebilir ki? Her neyse, bu işi çözelim..."

Akıllarına bir fikir gelmişti; Carl'a bu fikri anlatırken büyükbabanın gözleri parlıyordu ve Carl kuşkulansa da büyükbaba bunun işe yarayabileceğini düşünüyordu. "Rusya, Duluth'taki bu insanlardan sonsuza dek uzakta. Rusya hakkında ne biliyorlar ki? Bir milyon mil uzakta, o kadar."

Aramayı bir alışveriş merkezinin telefonundan yapmışlar. İçeride kalabalık bir yer istiyorlardı ama yüksek sesle anons yapılan bir yer değil. Carl pille çalışan eski bir radyo getirmişti, istasyonlardan birine ayarlanmıştı, böylece gürültülü bir tıslama alıyorlardı. Büyükbaba ön ödemeli bir kartla numarayı çevirdi, cevap aldığı anda başını salladı ve Carl radyoyu ağızlığına yakın tuttu. Büyükbaba, yapmacık bir Rus aksanıyla, "Alo? Alo? Alo? Bir dakika. Radisson."

Carl telefonu aldı. "Evet, ben Dışişleri Bakanlığı'ndan Nadya Kalin için Moskova'dan arıyorum. Bizi odasına yönlendirebilir misiniz?"

Diğer uçtaki kadın, "Evet. Bir dakika." dedi. "Bekle, bekle.

Bu sizin saatinizle beş, doğru mu?"

"Evet."

"Gecenin bir yarısı buradayız," dedi Carl. "Hâlâ beş altmış ikide mi?"

"Hayır, hayır, yedinci katta, ama, uh, şu anda odasını veremeyiz. telefonda oda numarası." "Ne?

Moskova'dayım, ne ..."

"Üzgünüm ama bu numarayı Bayan Kalin'den alabilirsiniz. Sizi bağlayacağım."

Operatör hattan kayboldu ve bir an sonra telefon çalmaya başladı ve Carl telefonu kapattı. "Kahretsin."

"Ne?" Büyükbaba sordu.

"Katını öğrendim ama oda numarasını vermedi. Yedinci katta."

Büyükbaba bir an düşündü ve sonra "Duluth'a gitmeliyiz" dedi.

"Geliyor musun? Peki ya büyükannem?"

"O uyuyor. O uyanmadan geri döneceğiz."

Duluth yolculuğu çok uzun sürdü. Büyükbabanın odayı bulmak için başka bir planı daha vardı ama bu sadece Kalin dışarıda olursa işe yarayacaktı. Büyükbaba, "Oraya onun yemek yediği saatte varmaya çalışmalıyız," dedi. Ama Carl hız sınırını aştığında, büyükbabam şöyle derdi: "Yavaş, yavaş, bir cezayı karşılayamayız. Saate bak, milleri hatırla

-istikrarlı bir ilerlemeyle iyi olacağız. Hesaplayın. Her zaman hesaplayın."

Sonunda tepeyi aştılar, şehir merkezine yöneldiler, ileride Radisson'u gördüler ve otelin otoparkına girdiler.

Carl, "Halka açık bir telefon bulabiliriz, böylece senin cep telefonunu kullanmak zorunda kalmayız," dedi.

"Sanırım cep telefonuyla santrale yapılan bir arama ..."

"Ama bizi öldüren küçük şeylerdir," dedi Carl. "İzin ver içeri g i r i p etrafa bakayım."

Büyükbaba küçük bir gülümsemeyle, "Çabuk," dedi. Carl *düşünüyordu*.

CARL içeri girdi, şanslıydı: check-in masası kapının hemen içindeydi ve sanki bir odası varmış gibi geçip gitti ve asansörleri buldu. Asansörler merkez kuledeydi, bu nedenle asansörlerin ve merdivenlerin etrafındaki alanın çoğu masadan görünmüyordu. Masada sadece bir kişi vardı ve görünüşe göre bir başka kişi de yan odadaydı.

Ve lobinin dışında, masanın görüş alanının dışında bir ankesörlü telefon buldu. Döndü ve dışarı çıktı. "Hadi," dedi.

"Ne?"

"Telefonum var."

Büyükbabayı içeri aldı, lobiye girdiklerinde yaşlı adam topallayarak yürüyordu. Masanın arkasındaki kızı görmezden geldiler, o da onları görmezden geldi ve büyükbabayı telefonla bıraktı. "Tam bir dakika," dedi Carl. "Bozukluğunuz var mı?"

Büyükbaba cebini karıştırdı, birkaç çeyreklik ve on sent çıkardı. "Git," dedi.

Carl asansörle yedinci kata çıktı. Bir başka şans daha: korktuğu kadar çok oda yoktu. Kat daireseldi, kendisinden uzağa doğru kıvrılıyordu, görünürde kimse yoktu. Saatine bakarak bekledi. Bir dakika. Telefon çalıyor olmalıydı. . .

Sonra sesi duydu. Sesi takip etti, dört oda aşağıda. Oda 745. Emin olmak için odanın dışında durakladı. Emin olduktan sonra kulenin etrafındaki yolun geri kalanını yürüdü ve sessizlikten başka bir şey bulamadı. Tekrar 745'e geldiğinde telefon hâlâ çalıyordu. Güzel.

Asansörün düğmesine bastı, kapı açıldı ve lobiye geri dönüp ankesörlü telefona doğru yürüdü. Telefonu kapatan dedesine başıyla selam verdi. "Evet?"

"Evet," dedi Carl. Cebinden bir tükenmez çıkardı ve avucunun içine 745 yazdı.

Ayrılmadan önce Kalin'in odasının tam olarak nerede olduğunu hayal etmeye çalıştı. Asansörden çıkınca sağ taraftaydı, son oda değildi ... yuvarlak bir otelde bunu anlamak zordu.

"Bir dakika daha bekle," dedi büyükbabasına. "Merdivenlere bakmak istiyorum."

"Acele et," diye mırıldandı büyükbabam.

Carl merdivenlerin nereye gittiğini, nereden çıktığını bilmek zorundaydı - ve onları keşfettikten sonra üçüncü katta durdu, 345 ve oda ile asansör arasındaki mesafeyi yürüdü. Lobiye döndüğünde büyükbabasına bir parmağını kaldırdı ve Kalin'in odasının başının üstünde nerede olacağını bilmesi için parmağını kaldırdı. Zihninde konumu işaretledi, dışarı çıktı ve binayı saydı. Orta çizgiden üçüncü oda, diye düşündü. Belki dördüncü. İkinci değil.

Ama belki de vaktini boşa harcıyordu. Otel neredeyse boş görünüyordu ve belki de yedinci kattaki herhangi bir ışık Kalin'in

evdeydi . . .

ÖLDÜRME ZAMANI. Tepeye çıktılar, Domino's'un hâlâ orada ve açık olduğundan emin olmak için onu gördüler, Miller Hill Alışveriş Merkezi'ne devam ettiler ve yarım saat boyunca kitapçada dolaştılar. Büyükbaba işedi, ikisi de birer danish aldı ve Carl açık hava sporları bölümünü bulup silahlarla ilgili kitaplara göz attı. Büyükbaba politikanın içinde kayboldu.

SAATLER UZADIKÇA UZADI. Saat dokuzda daha fazla dayanamadılar. Büyükbaba saat ondan sonraya kadar beklemeleri gerektiğini savunmuştu ama Carl yukarı bakıp saydığına yedinci katta, orta çizgiyi üç geçe ışıklar vardı. "O orada," dedi Carl.

"Emin misin?"

"Hemen
hemen." "O
zaman . . ."

"Rock and fuckin' roll," dedi Carl.

Domino'ya gittiler, turta beklediler. "Kokmuş bir tane al," dedi büyükbabam. "Psikolojik olarak koklamasını istiyorsun, bu senin gerçek olduğunu gösterir."

Pizzacının penceresinden dışarı bakan Carl, başka bir arabası olmasını diledi. Aslında, daha havalı bir araba. Bir SVT Mustang Cobra uygun olurdu; siyah, böylece geceleri görünmeden çalışabilirdi. Renkli camlı, böylece görünmeyecekti. Döşemelerin altında, dizlerinin hemen altında gizli bir kutu vardı, polis onu kritik bir noktada durdurursa silahı oradan çıkarabilirdi. Bap. Polis düşer ve o da yoluna gider. Ve büyükbabanın orada olmasını istemezsin; köşede kamburlaşmış, pencere pervazından dışarı bakan yaşlı adamla iyi geçinemezsin.

Pizza, zeytin, soğan ve sucuk aldı ve otele dönerken birer dilim yediler, iki blok ötede, sokakların arasında, köşeden çok uzak olmayan bir park yeri buldular. "Her şey yolunda giderse yürüyerek geri dönerim. Eğer bir sorun çıkarsa, onları yürüyerek kaybetmek daha kolay olur," diye açıkladı Carl. "Senin telsizin var, benim de var, ben saklanabilirim, sen de gelip beni alırsın."

"Harita bende..."

Carl arabanın arkasına doğru yürüdü. Siyah bir Mustang'i var, 4.6 litrelik V8 390 beygir gücünde ve çok havalı, ama bu polis onu kenara çekmek zorunda, bakın, bir şeyler oluyor ve geç kalamaz, bu yüzden polisi patlatıyor. Ama polisler sizi durdurduklarında ehliyet etiketinizi istemiyorlar mı? *Cops*'ta öyle yapıyorlarmış gibi görünüyor.

Fanteziye kapılmıştı ama ambar kapağıyla boğuşmak zorunda kaldığında fanteziden çıktı. Elinde bebek arabası kadar havalı, boktan bir Taurus vardı. Silahı bir saklama kutusundan çıkardı, şarjörü kontrol etti, tekrar yerine yerleştirdi ve yolcu tarafına geri döndü. Dedesi ona bir çift hafif eldiven uzattı ve "Kutuyu sildim, temiz olmalı" dedi.

"Bir dakika içinde döneceğim," dedi Carl.

"Bekle, bekle." Büyükbaba koltuğun altını karıştırdı ve geyik mevsiminde avcılarının giydiği türden, tek bir turuncu eldiven çıkardı. "Unutmamalısın - başka ne olursa olsun, bunu odaya bırakmalısın, bırakmalısın. Bu karışıklığın bir parçası, planın bir parçası. Eldiveni bırak."

Masanın arkasındaki yeni kız. Bir şeyler okuyordu ve Carl onun başını kaldırmak üzere olduğunu hissedince gözlerini ondan kaçırdı. Asansörün düğmesine bastı ama sonra merdivenlerin boş olduğundan emin olmak için pizzayı taşıyarak yedi kat yukarı yürüdü.

Yedide, başını koridora uzattı. Boştu. Cebinden eski pizza dağıtıcısı şapkasını çıkardı, koridorda yürüdü, pizza yatay olarak tuttuğu silahın üstünde dengede duruyordu. Kapıyı çaldı. "Pizza."

Hiçbir şey yok. Kahretsin, ışıklar açıktı. Tekrar kapıyı çaldı. "*Pizza.*"

Sonra bir gümbürtü ve kalbi bir adım hızlandı. Biri geliyordu. Göz deliğinde mavi bir göz. Kadının kendisine, düz kutuya ve şapkaya bakmasına izin vermek için biraz geri çekildi.

Kapı açıldı. Kadın yoktu. Bir adam, iri yarı bir adam, kısa saçlı, yalınayak, pantolonlu ve tişörtlü kocaman bir adam ve bir an sonra arkasında, "Pizza sipariş etmedim..." diyen kadın.

Adam silahı ya da en azından namlusunu gördü. Gözleri büyüdü ve Carl -ne haltsa- onu kalbinden vurdu. Adam şaşkınlıkla baktı ve sonra bir ton tuğla gibi yere düştü ve kadın çığlık atarak başka bir odaya koştu.

Kusurlu Silah aklından geçen küçük bir kırıntıyla, *başka bir oda olduğunu biliyor olabilir*, diye düşündü ve peşinden gitti - uzun boylu, film katili gibi peşinden yürüdü - ateş etmek dışında her şey bitmişti, kaltak. Bir mandal sesi duydu -silah sesine benziyordu- ve kapı aralığına hızlıca bir göz attı ve onun yatağın arkasında diz çökmüş, bir şeylerle uğraştığını gördü ve silahını kaldırdı.

Kadın dönmeye başladı ve Carl kadının elindeki silahı gördü ve "Oha" diye düşündü, silah kadının elinde patlar gibi *oldu* ve başının yanındaki kapı parçalandı ve Carl bir el ateş etti ve kadın on adım öteden tekrar ateş etti, kapıya isabet etti ve sonra başının yanındaki alçıpanı delip geçen bir el daha a t e ş etti ve Carl silahı kapının etrafından dolaştırıp hızlıca iki el ateş etti ve bir porselen parçasının patlamasına benzer bir ses duydu. Silahı aldığı komodinin üzerindeki pembe lambayı hatırladı, onu vurmuş olabileceğini düşündü; bir el daha kapıya isabet etti ve Carl, "Siktir e t," dedi ve kaçtı.

Koşarken dedesinin ona verdiği turuncu eldiveni düşürdü. O ana kadar onu unutmuştu, pizza kutusunun altında tutuyordu, ama şimdi kutuyu tutuşunu değiştirmişti ve eldivenin düştüğünü gördü ve "Evet," diye düşündü ve cesedi kapının önüne fırlatarak koridordan aşağıya, merdiven boşluğuna ve merdivenlerden aşağıya koştu.

Birinin, bir adamın, "Hey, hey ..." diye bağırdığını duyduğunda iki kat aşağıdaydı ama yoluna devam etti, aceleyle geçerken yüzünü resepsiyondan kaçırdı ve pizzanın hâlâ elinde olduğunu fark edene kadar dışarıdaydı. Arabaya doğru yöneldi -hızlı hızlı yürüyordu, kimsenin dikkatini çekmemeye çalışıyordu, iki dakika, daha fazla değil- ve yüz metre ilerledikten sonra takip edildiğini fark etti: arkasına bakınca spor ceketli bir adamın hızla geldiğini gördü ve adam bir elini sanki içinde bir şey varmış gibi yanına uzatmış koşuyordu. Silah gibi bir şey.

Carl koştu.

Yine de pizza yedim.

LUCAS büyük boy yatağın bir tarafında yatıyor, diğer tarafında *Smart Money*, *Barron's* ve *Rolling Stone*'un kopyaları duruyor, Weather'la dava hakkında konuşuyordu; şehir dışında daha ne kadar kalabileceği ve Nadya'nın Reasons'la ilişkisi hakkında.

Weather, "Bana küçük bir kaçamak yaptıklarını söyledi. Nasıl onaylamayabilirim? Bu ikimizin de yapmadığı bir şey değil." "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Yine de biraz ikiyüzlü görünmüyor mu? Bu konuda çok huysuzsun. Demek istediğim, Marcy ile aranızdaki ilişkiye bir bakın; bunun departman içinde bir etkisi olmadığını söyleyemezsiniz. Tanrı aşkına, o senin için çalışıyordu. Eğer bu olay üniversitede yaşansaydı, çoktan kapı dışarı edilmiştin."

Ve o *kulağını* açtığı anda Lucas, doğrulmasına neden olan bir ses duydu. Bir çığlık mı? Çok zayıftı. Nadya'nın odası neredeydi? Weather'a, "Bekle. . ." Ve sonra *bum, bum*, silah sesi, uzak olmayan bir odanın içinden gelen boş bir ses.

"Bir silah sesi duyuyorum," diye ağzından kaçırdı telefonda. "Gitmem gerek."
"Ne?"

Telefonu yatağın üzerine bıraktı ve komodinin üzerinden kılıfındaki silahını aldı ve bağcıklarını bağlamadan ayakkabılarının içine girdi ve kapıya doğru koşarak kapıdan çıktı ve etrafına bakındı, merdiven boşluğunu gördü ve o tarafa doğru koşarak merdiven boşluğuna çarptı. Beyaz kâğıttan şapkası ve beyaz gömleğiyle bir adamın başının aşağıya düştüğünü ve aşağıdaki sahanlıkta döndüğünü gördü ve "Hey, hey," diye bağırdı.

ve neredeyse peşinden gidiyordu; içgüdüğü onu uçuş yoluna çekti, ama *Nadya* . . .

Döndü ve koştu, kapıdan koridora fırladı, Nadya'nın kapısının açık olduğunu gördü ve sonra Nadya'yı elinde silahla kapı aralığında gördü, yüzü solgundu, elleri kan içindeydi, ona doğru dönüyordu, silahı ona doğru geliyordu ve "Hayır" diye bağırdı, o da "Jerry vuruldu, Jerry vuruldu" diye bağırdı.

Lucas kapısına koştu, yerdeki cesedi ve Jerry'nin göğsündeki kanı gördü. Koridorun sonundaki odasından başka bir adam çıktı ve Lucas dönüp, "İçeri gir ve kapıyı kapat," diye bağırdı ve tekrar aşağı baktı: Jerry'nin gözleri kapalıydı ama titriyordu ve Lucas onun üzerinden geçerek odaya girdi, 911'i aradı ve bağırdı, "Radisson'daki yedi kırk beş numaralı odada bir polis vuruldu, Jerry Reasons vuruldu. Bir ambulansa ve polislere ihtiyacımız var."

Nadya'nın yanından geçerken, "Ona iyi bakın, ambulans yolda, şu telefonla konuşun," diye bağırdı ve merdivenlerden aşağıya daldı, döne döne aşağıya indi ve en alttaki kapıdan çıkıp lobiye girdi, masadaki kızlara, "Beyaz gömlekli bir adam buraya geldi mi?" diye bağırdı.

Masadaki kızlardan biri kaçacakmış gibi bakarken diğeri hafifçe çömeldi ve Lucas onun silahını salladığını fark ederek, "Ben polisle birlikteyim. Yedi kırk beşte vurulmuş bir adam var, yukarı çıkmak için bir asansör hazırlayın. Beyaz gömlekli bir adam gördünüz mü?"

"Bu taraftan," dedi kızlardan biri, işaret ederek. "Tepeden aşağı indi. Siyah bir ceket giyiyordu."

Lucas dışarıdaydı, soğuk hava onu çarpıyordu ama bunu fark etmemişti bile. Nereye? Birkaç blok ötede bir siren sesi duyuldu ve kadının işaret ettiği yöne doğru koştu. İki kişi görebiliyordu ama biri kadındı ve daha yaşlıydı; diğeri koyu renk ceketli, sarı saçlı gibi görünen zayıf bir adamdı, omzunun üzerinden bakarak hızla yürüyordu ve Lucas fazla ses çıkarmamaya çalışarak onun peşinden koştu. Adam onun geldiğini görüp koşmaya başladığında aradaki mesafeyi yüz metreye kadar indirmişti.

Lanet olası telefon, diye düşündü Lucas. Cep telefonunu yatağın üzerine düşürmüştü. Aptalca. Karanlıkta koşarken diğer adam bir köşeyi döndü, boş bir arsada yokuş yukarı ilerledi, yabancı otların ve çalılarının arasından geçip bir evin önünden geçti ve Lucas tökezledi, neredeyse bir ayakkabısını kaybediyordu -ayakkabılarını da bağlamamıştı- ve uyluk yüksekliğinde beton bloklardan oluşan bir istinat duvarının üzerinden tırmanıp boş arsanın yabancı otlarının arasına daldı, hızla ilerliyordu, kum çapakları ayakkabı bağcıklarını ve çoraplarını parçalıyordu, yokuş yukarı ağaçlara ve evlerin pencerelerindeki ışıklara bakıyordu.

Daha fazla siren sesi, şimdi üç ya da dört tane. Lucas tırmanmaya devam etti ve adamı kaybettiğini fark etti, adam ona doğru ilerlemişti. Lucas devam etti, adamı bir sokağın karanlığında kaybetti ama hangi yöne gittiğini biliyordu ve o yöne doğru koştu, onu tekrar gördü -Adam *onu* gördü, döndü ve kolunu kaldırdı ve Lucas üç hızlı kıvılcım gördü ve yüzüstü yere düştü, "Çok geç" diye düşündü ama hiçbir şey yaklaşmadı ve ayağa fırladı ve köpeği olan bir adam gördü ve adam bir çimenliğe doğru koşarak ondan uzaklaştı ve Lucas devam etti, kuzeye, diye düşündü, silahını iki eliyle önünde tutarak garip bir şekilde koşuyordu ...

Adamı tekrar gördü, yine bir kıvılcım -tabancada bir çeşit parlama geciktirici vardı, diye düşündü Lucas- ve adam yamacı arkasına almıştı ve Lucas başının üzerine kalkıp 45'liğiyle hızlıca iki el ateş etti. Çok uzaktaydı ama belki adamı bir şekilde yavaşlatabilirdi. Adam bahçelerin ve ağaçların arasından koşarak uzaklaştı, bazen sokak lambalarında belli belirsiz bir hareket oluyor, bazen de hiç görünmüyordu.

Saklanmasını sağlamalıydı. Lucas onu durdurabilir, saklanmasını sağlayabilir, kedi-fare oyunu oynamasını sağlayabilirse Duluth polislerinin mahallenin etrafını kordon altına almasını sağlayabilir, mahalleyi mühürleyebilir ve sonra da bahçeleri ve garajları tek tek dolaşmaya başlayabilirdi. Adam hareket etmeye devam ederse, er ya da geç karanlıkta kendini kaybedecekti.

Lucas cadde boyunca koştu, yorgundu, ağzı açık kalmış, nefes nefese kalmıştı. Haftada üç kez üç mil koşardı ama bu düzlükte olurdu; şimdiye kadar hep yokuş yukarı koşmuştu.

Şimdi nerede? Orada: hızlı hareket, adam tepeden aşağı dönüyor, şimdi yokuş aşağı koşuyor. Hâlâ bahçelere, çitlere çarpıyor.

Lucas onu takip etti ama karanlıkta bir şeylere, çalılara, dallara, yabani otlara, bir teneke kutuya çarptıkça müthiş bir gürültü çıkıyordu, sonra önündeki adam bir barbekü ızgarasına çarptı ve ızgara bir verandaya çarptı ve birkaç saniye sonra arka bahçedeki ışık yandı ve Lucas onun bir çitin arasından kaybolduğunu gördü.

Bir dal onu yanağından yakaladı ve derisinin yırtıldığını hissetti; kahretsin. Işıklandırılmış avluya doğru ilerlemeye devam etti, barbekünün kapağını tekmelemeyi başardı ve üç mevsimlik verandada oturan tişörtlü bir adam, "Hey, ne yapıyorsun..." diye bağırdı ve Lucas çitlerden geçerek bir sonraki avluya, iki evin arasına, bir sonraki sokağa, iş yerlerine doğru ilerledi.

Gitmek için iki yol vardı, sol ya da sağ. Birkaç metre sola koştu, hiçbir şey görmedi, sağa döndü, hiçbir şey görmedi, o tarafa gitti, sonra sola doğru karanlık bir hareket gördü ve peşinden koştu. Ama daha fazla yer kaybetmişti. Bu seferki hareket yüz elli metre uzaktaydı: Adam kesin bir avantaja sahipti çünkü görünüşe göre nereye gittiğini biliyordu ve Lucas, *Araba*, diye düşündü. *Bir arabası olmalı, muhtemelen otele yakın bir yerde.*

Sorun şu ki, ikisi de tekrar otele doğru koşuyorlardı ve diğer adamı kestirmeden geçmenin bir yolu yoktu. Yan tarafına bir sancı girdi, koştu, hareketi gördüğü köşeyi döndü. Tepenin aşağısında bir şey yoktu ama yine de o tarafa doğru koştu, bir sokağı geçti, diğerine geliyordu ki bir polis arabası geçti, ışıkları yanıp sönüyordu, sonra aniden durdu ve Lucas sokağa indi, polis arabasından inip ona bir şeyler bağırdı ve Lucas yavaşlayıp ona doğru baktı ve sonra polis tabancasıyla bir el ateş etti, Lucas "BCA, BCA, BCA," diye bağırdı ve ellerini kaldırdı, polis bir şeyler bağırdı ama Lucas duyamadı, sonra polis tekrar ateş etti ve Lucas bir şeyin gömleğini çekiştirdiğini hissetti ve tekrar tepeden aşağı koşmaya başladı.

Bir an sonra polis arabasının geldiğini duydu ve bir sonraki köşeden eğildi ve iki blok ötede, o blokta yokuş aşağı dönen siyah ceketli adamın son görüntüsünü gördü. Onu yakalama şansı yoktu, polis arabası geliyordu, ondan kaçmanın yolu yoktu.

Lucas sokağa çıktı, silahını beline soktu ve ellerini başının üzerine kaldırdı. Polis arabası köşeyi döndü, sonra neredeyse kaldırımı aşır binaya girecekti, iki polis arabadan atladı ve Lucas bağırdı, "Ben polisim. Ben BCA'da çalışan bir polisim. Reasons'ı vuran adam-"

Ama polisler silahlarını doğrultmuş ona bağıyorlardı ve Lucas, "BCA, sizi aptal orospu çocukları," diye bağırdı ve sonunda polislerden biri ortağına elini sallayarak, "Silahını sokağa bırak," dedi.

"Siktirin gidin," diye bağırdı Lucas. "Ellerim başımın üstünde, silaha bir daha dokunmayacağım, siz aptal orospu çocukları beni vuracağınızdan emin olabilirsiniz. Ben Lucas Davenport, eyalettenim ve Radisson'da kalıyorum ve Jerry Reasons'ı vuran adam az önce şu köşeden kaçtı ve gitti, ya da siz pislikler bunu anlayana kadar gitmiş olacak."

Şimdi iki polisin kafası karışmıştı ve başka bir polis arabası yanaştı ve yolcu tarafındaki polis kapısının arkasından çıkıp ortağına bir şeyler söyledi ve tabancalarını titrek bir şekilde Lucas'a doğrultarak arabanın etrafından dolandılar ve sonra polislerden biri, "Ellerinizi aşağıya ve arkanıza koyun bayım. Neler olduğunu öğrenene kadar sizi kelepçeleyeceğiz."

Lucas sakın olmaya çalıştı: "Reasons'ı vuran adam şu köşeden kaçtı-"

"Sokağın aşağısında daha fazla insan var; sakın olmaya çalışın ve ellerinizi indirin ..."

Lucas ellerini indirdi ve "Beş saniye içinde aşağıya bir araba göndermezseniz, o gitti," dedi ve polisler "Hepsi halledildi, efendim," dediler, ama tam olarak bunu kastetmiş gibi *efendim* demedi ve sürücü polis onu kelepçeledi, diğer polis de kemerinden 45'liğini çıkardı.

Lucas hızlı konuşuyordu. "Radisson'a geri dönersek, odamda kimliğim var ve yaşlı kadının eşyalarını rayların orada bulduğumuzda dedektiflik bürosundan Larry Kelly adında bir adamla konuştum ... ve Rus dedektif beni teşhis edebilir Dinle, bulmalısın ..." Durdu, nefes aldı: çok geçti. "Ah, lanet olsun, boş ver."

"Boş ver, ne?" diye sordu onu kelepçeleleyen polis. Lucas onun inanmaya başladığını anlayabiliyordu.

"Katile daha fazla adam koymaya çalışmayı boş verin. Katil gitti. Gitmiş. Lanet arabasına bile bakamadım..." Caddeden aşağı baktı, görebildiği kavşaklardan birinden bir arabanın hızla geçebileceğini umarak etrafına bakındı. Hiçbiri geçmedi.

Şimdi ona biraz daha inandılar; kelepçelerini çözmediler ama o, "Bakın, otele gidelim. Sebepler oldukça kötü görünüyordu. Ve 45'liğe dikkat edin. Emniyeti açık ama hala kurulu ve haznede bir mermi var."

Onu ekip arabasının arka koltuğuna oturtmalarına izin verdi ve sonra, "Bir çağrı yapın ve gördükleri hız yapanları yakalamalarını söyleyin. Ne tür bir araba olduğunu bilmiyorum ama siyah ceketli ya da beyaz gömlekli ince sarışın bir adam arıyoruz. Onu gördüğümde üzerinde beyaz bir gömlek vardı ama üzerine siyah bir ceket giymişti."

Şoför hemen çağrıyı yaptı; sonra diğer adam "Peki ya Sebepler?" dedi.

Lucas, Nadya'nın odasında yerde titreyen Reasons'ı düşündü. Beyin ölümü. Bunu daha önce de görmüştü, bir adamın beyni oksijensiz kaldığında. "Sanırım Jerry. . . Jerry oldukça sert vurulmuş," dedi Lucas. "Adamın peşinden koşmadan önce dokuz bir bir'i aradım ama çok sert vurulmuştu."

"Sence"

"Evet,
sanırım."

"Aman Tanrım," dedi polis, gözleri büyümüştü. "Aman Tanrım. Ben de bu öğleden sonra onunla konuşuyordum."

Üniformalı polisler Lucas'ı otelin etrafındaki polis sıralarının arasından geçirdiler, herkes ona dikkatle bakıyordu -şüpheli olabileceğini düşünüyorlardı- ve asansörle yukarı çıktılar ve koridorda bluzu siyah kanla ıslanmış olan Nadya onların geldiğini görüp, "Lucas, neden..." dedi. . " dedi ve o sırada Wheaton cinayetini yöneten ve onunla konuşmakta olan polis Larry Kelly döndü, kollarının arkasında bağlı olduğunu gördü ve arkasındaki üniformalı polislere endişeyle bakarak, "Sana neler oluyor?" diye sordu.

"Peki ya Jerry?" Lucas sordu.

Kelly başını salladı. "Onu nakletme zahmetine bile girmedi. Hâlâ burada."

Lucas bir adım öne çıkıp odaya baktı: Reasons, Lucas'ın onu bıraktığı gibiydi, yüzüstü halının üzerine yığılmıştı.

"Peki ya sen?" Kelly bastırarak söyledi.

Polislerden biri, "Onu sokakta silah sallarken bulduk ve yakaladık," dedikten sonra Lucas'a, "Özür dilerim," dedi ve Lucas'ın arkasına geçip kelepçeleri çıkardı.

"Adamı gördün mü?" Nadya sordu.

"Onu bir mil kadar kovaladım," dedi Lucas bileklerini ovuşturarak. "Sonra bir şekilde birbirimize dolandık..."

"Ne?" Kelly üniformalılara sordu, sesinde kuşku vardı. "İki adamınız kaçıyordu ve siz bunu mu yakaladınız?"

"Ah, bunu bilmelerine imkân yoktu," dedi Lucas. "Diğer adamı göremiyorlardı ve ben karanlıkta koşturuyordum, kimliğim yoktu. Silahtan başka bir şeyim yoktu. İyi iş çıkardılar."

"Belki de değildir," dedi üniformalılardan biri. Lucas'a 45'liğini uzattı. "Birkaç el ateş ettim."

"Evet." Lucas hatırladı. Sol gömleğinin koluna baktı ve küçük parmağını dokuz milimetrelik delikten geçirdi.

"Ah, siktir git," dedi polis, arkasını dönerek.

"Bu konuda konuşabiliriz," dedi Lucas. "Sadece herkes bir süre çenesini kapalı tutsun ve ... bunun hakkında konuşabiliriz."

"Gidin," dedi Kelly üniformalılara. "Ama çok uzağa gitmeyin." "Peki ya Jerry?" diye sordu içlerinden biri.

"Jerry öldü," dedi Kelly.

"Tanrım, daha bu öğleden sonra onunla konuştum." "Çoğumuz konuştuk," dedi Kelly.

"Git."

"İYİ MISIN?" Lucas Nadya'ya sordu.

"Evet, ben iyiyim. Eğer Jerry burada olmasaydı, ben ..." Başını kapıya doğru eğdi. İyi görünmüyordu; ölesiye korkmuş görünüyordu; konuşurlarken titremeye başladı ve Kelly kolunu ona dolayarak onu sıktı. "Ölümlerle aramda şans, seks ve tesadüften başka bir şey yok."

"Tesadüflere inanıyorsun."

"Evet," dedi üzgün bir şekilde. "Peki ne oldu?"

"Kapiya bir adam geldi. Pizzası olduğunu söyledi ama ben pizza sipariş etmemiştim. Ama Jerry yatak odasının kapısında duruyordu ve ... gidiyordu, zaten yataktaydık ... ve kapiya gitti ve açtı ve ben pizza sipariş etmediğimi söylemek için arkasından geldim ve oradaki adam, *bang*. Ama çok yüksek bir patlama değildi. Jerry'nin düşmeye başladığını gördüm ve yatağa geri koşup tabancasını aldım ve adam kapiya geldi ve ben ona üç el ateş ettim, o da bana iki ya da üç el ateş etti ve lambayı vurdu ..."

"Ona vurmadın mı?"

"Hayır. Tabancayı ateşleyecek kadar iyi tanıyorum, ama ona aşına değilim ve her şey o kadar hızlı gelişti ki, o kapiya geldi ve ben hiç düşünmeden ateş ettim, ateş ettim, ateş ettim. Sonra o kaçtı, ben de kapiya koştum ve sonra siz geldiniz."

"Ah, kardeşim ..."

Kelly: "Ne oluyor lan?"

"Bilmiyoruz," dedi Lucas. Nadya'ya. "Ne kadar iyi görebildin? Onu teşhis edebilir misin?"

Başını iki yana salladı. "Neredeyse hiçbir şey görmüyorum. Hiçbir şey! Şapkayı gördüm, ateş ettiğini gördüm, silahı almak için koştum ve ateş ettim, ateş ettim ve sonra o gitti."

"Lanet olsun."

"Ama," dedi bir parmağını kaldırarak. Döndü ve yerdeki turuncu eldiveni işaret etti. "Bu onun eldiveni. Bu bize ait değil ve o kapıdayken gördüm ... turuncuyu gördüm. Kaybetmiş olmalı."

"Torbaya koyup DNA'sını kontrol edeceğiz," dedi Kelly, Lucas ona bakmak için yaklaşırken. Geyik avcılarının kullandıklarına benzeyen ucuz, tüylü, sentetik kumaştan bir eldivendi.

Kelly Lucas'a, "Adamı gördün," dedi.

Telefon çaldı ve Nadya, "Ben bakarım," dedi ve Reasons'ın vücudunun etrafından dolandı.

"Evet. Beyaz bir adam, beyaz şapkalı, şu kâğıt pizza şapkalarından, sarışın sanırım, onu ilk gördüğümde beyaz bir gömlek giyiyordu," dedi Lucas. "Bu da ne?"

Lobideki kızlar, yanlarından geçerken siyah bir ceket giydiğini söylediler. Elinde bir pizza kutusu varmış. Bütün o lanet zaman boyunca, bir pizza kutusu taşıyordu."

"Pekâlâ. Pizzacıları kontrol edelim, bakalım birileri pizza almış mı?"

"Muhtemelen silahı gizlemek için bir kukla." "Evet, sanırım."

Nadya telefonda Rusça bağırmaya başladı, sonra Kelly ve Lucas'a dönüp telefonu işaret etti ve Lucas, "Kahretsin, biri arıyor. Cep telefonun var mı?"

Kelly ona bir cep telefonu uzattı ve Harmon'ı aradı. Harmon her zamanki gibi soğukkanlı bir şekilde geldiğinde Lucas, "Şu anda Radisson'daki yedi kırk beş numaralı odaya gelen bir telefon var ve izini sürmemiz gerekiyor. Kahretsin."

Nadya başını salladı ve telefonu kapattı.

Lucas, Harmon'a dedi ki, "O aramayı takip etmelisin. Burada büyük bir sorunumuz var. . ." Hızlıca açıkladı ve Harmon, "Bu tamamen yeni bir şey. Adamları kontrol edeceğim ama izlediğimiz kimsenin Duluth'ta olmadığından eminim."

"Bekle," dedi Lucas.

Nadya'ya, "Bu da neydi şimdi?"

"Elçiliği aramalıyım," dedi. "Bu bir Rus'tu, bir adam. Gitmem gerektiğini, yoksa Nikitin gibi öldürüleceğimi söyledi. Bu eylemin *halkımı* ilgilendirmedığını söyledi. Bize *siloviki* dedi. Bunun bir Amerikalı olduğunu sanmıyorum. Bu *siloviki*, KGB üyeleri anlamında bu şekilde kullanılıyor, bu yeni bir kullanım."

"Yani diyorsun ki ..."

"Belki de bunlar yerel Amerikalılar değildir. Belki de . . . Bilmiyorum. Bu *siloviki*, Oleshev'in kullanacağı bir kelime."

"Ben Harmon," dedi ve telefonu ona uzattı. "Ona bundan bahset." Kadın telefonu aldı ve uzaklaştı.

Lucas Kelly'ye, "Federallere büyük bir şekilde ihtiyacımız olacak. Bu şey kontrolden çıktı."

"Reasons'ın bir Rus tarafından öldürüldüğünü söylüyorsunuz. Bir *Rus* Rusça. Yanlışlıkla."

Lucas, "Artık bilmiyorum. Bir profesyonel için, bilirsin işte, uluslararası bir casus tetikçi için, adam biraz sıcıp batırdı."

"Bunu göremiyorum. Jerry'nin burada olacağını düşünmek için hiçbir neden yoktu," dedi Nadya, telefonu yanında tutarak. "Bunun dışında, yeterince iyiydi."

"Evet . . ." Turuncu eldiven gözüne çarptı. "Ama uluslararası bir suikastçı kullanılmış turuncu bir avcı eldiveni giyer mi? Yılın bu zamanında nereden bulacak ki?"

Bunu bir dakika düşündüler, sonra Lucas: "Bir dakikalığına uluslararası entrikalardan uzaklaşalım. Biri Bayan Reasons'a haber vermeye mi gitti?"

Nadya, elini ağızına götür: "Aman Tanrım." Lucas Harmon'ın sesini duyabiliyordu: "Alo? Alo?"

TREY yeni dairesini iki uzun günde bir araya getirdi. Daire St. Paul'de, Cretin Caddesi'nin dışında, St. Thomas Üniversitesi'ne çok uzak olmayan, bakımlı gri sıva bir binadaydı; biri ofis olarak kullanabileceği iki yatak odası vardı. Kira aylık 1200 dolardı, ki bu çok fazlaydı, ama burası doğru yerdı.

Bu ev için kullanılmış mobilyalar aldı -çoğu düşük kaliteli antikacılardan alınmış iyi kullanılmış mobilyalar- ve Sears'tan yeni bir yatak. Dört farklı Target mağazasında iki bin dolar daha harcayarak banyo ve mutfak malzemeleri, küçük ama güzel görünümlü bir müzik seti, yirmi CD ve bir televizyon satın aldı. İkinci el kitap satan *bir* dükkana gitti ve lise ve üniversiteden hatırladığı en iyi kitaplar olan otuz adet basılı kitap aldı; *Bülbülü Öldürmek* gibi.

İşini bitirdiğinde, burası neredeyse bir ev gibi görünüyordu. Tek ihtiyacı olan biraz yaşamak, biraz döküntü biriktirmektı. Kuruş ve bozuk paralarla dolu bir istiridye kabını nereden alırsınız? Alacağını düşündü.

Ertesi gün, akşam altıda, cesaretini topladığında, Summit Caddesi'nden aşağıya, gençlik yıllarını geçirdiği kahverengi tuğlalı dört köşeli eve gitti. Işıklar yanıyordu ve yanından geçip gitti, sonra bloğun etrafında iki tur daha attı. *Bunun gerekli olduğunu* düşündü. Ama ya ona bir şans vermeden evden atarlarsa?

Biraz şık giyinmişti; güzel bir etek ve bluz, lacivert bir ceket. Yüzü hâlâ biraz yabanıl görünüyordu - iki haftada atılamayacak türden bir yıpranma. Yine de iki hafta önceki Trey'den yüzde bir milyon farklıydı.

Sonunda arabasını park etti, düşen yaprakların arasından geçerek kaldırıma çıktı, dış kapıdan geçerek verandaya çıktı, verandada meşe bir salıncak vardı ama yıllardır kullanılmamış gibi görünüyordu. Yutkundu ve kapı zilini çaldı; hızlıca çaldı, böylece kaçma şansı olmayacaktı.

Ayak seslerini duyduğunda babasının geldiğini anladı. Bu daha iyiydi: annesi daha şüpheciydi, romantik umutlara daha az kapılırdı. Babası geldiğinde sırtını kapıya dönmüştü ve tam o kapıyı açarken döndü.

"Merhaba baba," dedi. "Seninle konuşmam gerek."

"Annabelle. . ." Uzun boylu bir adamdı, hatırladığından çok daha kel, daha yaşlı ve biraz daha kiloluydu. Şok olmuş gibiydi.

"Paraya ihtiyacım yok," dedi. "Daha çok bilgi arıyorum sanırım."

"Annabelle," dedi tekrar. Döndü, hâlâ kapı koluna tutunuyordu. "Lucy-Annabelle burada."

Bir süre sonra annesinin geldiğini duydu ve babası ona tekrar bakarak, "İçeri gelsen iyi olur," dedi.

Annesi yemek odasından çıkıp salona geldi. Annesi saçlarını her zaman boyatmıştı ve hâlâ da boyatıyordu - pahalı bir boyaydı, neredeyse doğal görünen bir gri dokunuşu verdikleri türden. Saçları harika görünüyordu ama yüzü artık öyle değildi: çok çabuk yaşlanmıştı. Dedi ki, "Annabelle. Geçen seferkinden çok daha iyi görünüyorsun."

"Diğer tüm şeyleri bıraktım," dedi. "Sonunda tükendim. Çalışıyordum ve babama da söylediğim gibi paraya ihtiyacım yok. Sadece biraz bilgiye ihtiyacım var. Doğru yönde küçük bir itme."

"İçeri gelin," dedi babası. "Tam olarak ne hakkında konuşuyoruz?"

Salona geçtiler ve Annabelle rahat bir koltuğa tünerken, anne babası bir kanepeden ona baktı. "Başlamak için bir yere ihtiyacım var. Savcılıkla başımın belaya girdiğini biliyorsun,

ama hiçbir suçlamayla karşı karşıya kalmadım, hiçbir şeyden dolayı tutuklanmadım. Barodan hiç ceza almadım. Çalışıyordum, para biriktiriyordum. Burada bir dairem var ve bir iş bulmak istiyorum. Katiplik, ücretsiz avukatlık. Bunun gibi bir şey. Fazla paraya ihtiyacım yok."

Babası dedi ki, "Sen gerçekten uyuşturucuyu bırakmışsın."

Başını salladı: "Tamamen temizim. Uyuşturucu yok, alkol yok. Tek istediğim biraz sessizlik. Çalışmak istiyorum."

İkisi de uzun bir süre ona baktı ve sonra annesi, "Bize yaşattıklarından sonra sana güvenmek çok zor," dedi.

"Bunu biliyorum," dedi Annabelle. "Senden para istemiyorum, bana güvenmeni de istemiyorum. Senden sadece nereye gidip bir ofis tutabileceğimi ve çalışmaya başlayabileceğimi söylemeni istiyorum. Oraya gideceğim, ofis kiralayacağım ya da iş başvurusunda bulunacağım ama kısa yoldan halletmek istiyorum. Altı hafta boyunca oradan oraya koşturmak istemiyorum. Bir an önce başlamak istiyorum."

Ona tekrar baktılar, uzun, ölçülü bakışlar, sonra babası annesine, "Bir yerde konuşmamız gerek," dedi. Annabelle'e: "Sen burada bekle, biz mutfağa gidiyoruz."

On dakikadır yoklardı ve tartışıyor olabilirlerdi, diye düşündü Annabelle. Sandalyeye tüneyerek oturdu ve Ramford'ların kırk yıllık evlilikleri boyunca biriktirdikleri tüm eşyalara -çöplere- baktı. Biblolar, tablolar, çömlekler, fotoğraflar. Bozuk para ve bozuk paralarla dolu deniz kabukları ve bir çift tırnak makası.

On dakika sonra mutfaktan çıktılar. Babası oturdu, annesi kanepenin arkasına geçti.

"Foster Binası'ndaki süitimizi biliyorsun," dedi babası. Boğazını temizledi. "Dördüncü kattaki ek binanın sonunda, yani benim bulunduğum yerin bir üst katında boş bir ofis var. Büyük bir oda. Oraya bir masa, bazı ofis ekipmanları ve birkaç sandalye koyabiliriz. Kütüphanemize ve Lexis'e erişiminiz olur. Firmanın bir çalışanı olmanız, ama ... size tüm pro bono'larımızı veririz. Kimse bunu yapmak istemiyor, her yerde var ve ben de size cebimden ödeme yapacağım. Ama bir kez hata yaparsan ofisi kilitlerim ve güvenlik görevlilerine seni binadan uzak tutmalarını söylerim."

Bunu düşündü: tam olarak istediği şey değildi. Bazı açılardan daha iyiydi, ama babasının her dakika omzunun üzerinden bakması fikri ...

Ama artık babasıyla başa çıkabileceğini düşünüyordu. Çünkü kalbinin derinliklerinde, onun ne düşündüğü artık umurunda bile değildi. Ara vermeye ihtiyacı vardı ve bunu başarır başarmaz, kendi ayakları üzerinde durmaya başlar başlamaz evden ayrılabilirdi.

"Ben alırım," dedi. "Pişman olmayacaksın. Tek istediğim çalışmak."

HER ŞEY tatlılık ve ışık değildi. Hala ona karşı temkinliydi, hala canavarın gözlerinden fırlamasını bekliyorlardı. Ayrılırken babası "Yarın görüşür müyüz?" dedi ve bu gerçekten bir soruydu.

"Seni bekliyor olacağım," dedi.

Grand'da bir süpermarkette durdu, bir hafta yetecek kadar yiyecek aldı, bunların arasında mikrodalgada kolaylıkla pişirilebilen tek çeşit yemek de vardı. Kullanılmış kanepesinde uzanmış tavuk-pilav yerken, aklına kokain içtiği ilk yerden altı blok ötede olduğu geldi.

Kendini izlerken, en ufak bir arzu fısıltısı bile bulamayınca şaşırdı. İki hafta önce evinde bir şişe ucuz şarap vardı. Şimdi, diye düşündü, içki içmiyor olabilirdi. Belki de. Belki de bir iş bulmaya çalışmanın stresi tüm kötü şeyleri geri getirecekti.

Bundan kuşkuluydu: şimdi, bu zamanda ve bu yerde, her şey içinden kavrulmuş gibi görünüyordu.

O AKŞAM yatmadan önce, dairenin çoraklığını bir kez daha hissetti. Duygusal bir şey değil, basit, fiziksel bir boşluk. Çömleklere, kuş tüylerine, süt otu kabuklarına, çam kozalaklarına, kurumuş tükenmez ve silgisiz kalemlerle dolu bir fincana, şu ya da bu konuyla ilgili kağıtlarla dolu bir dosya dolabına ihtiyacı vardı. Sigortaya ihtiyacı vardı, bir emeklilik programına ihtiyacı vardı, Fidelity'de bir hesap açması gerekiyordu. Üç aylık raporlara ihtiyacı vardı.

Yeni Target geceliğiyle ayakta dururken, yeni paketini yere attı ve içinden çıkan birkaç parçaya baktı. Hepsi bu kadardı.

Eski hayatından geriye kalanlar. Bıçağını eline aldı. Atmalıyım, diye düşündü. Bu iyi bir his değildi.

Ama yine de bir kızın bıçağı olmalı.

Bıçağı açtı ve kahverengi kabuklu şeyi fark etti. "Ne?"

Kan mı? Yeni bir Hedef lambasının yanında tuttu. Kurumuş kan.

Duluth'taki adamı kesmiş, katil adamı.

Ve düşündü: *DNA*. Elinde birine karşı ciddi bir kanıt vardı.

Ne yapmalı? O polis Davenport'tan korkuyordu. Sesi çok kaba geliyordu.

Bıçağın ağzını kapattı. Yarın, bir ofis.

Bıçağı düşünecekti.

Bir polis öldürüldükten sonraki saatler her zaman bir kâbustur: aileye haber vermek, neyin yanlış gittiğini bulmak, yaşayan bir kişinin suçlu olup olmadığına karar vermek - ve Nadya son maddede bir darbe alıyordu.

İlişkiyi Reasons'ın başlattığı konusunda ısrar etti ve ona evliliğinin aslında bittiğini söyledi. İddiası yeterince iyi ve detaylıydı, bu da Duluth polislerini her zamankinden daha fazla kızdırdı. Kendilerinden birinin öldürülmesi ve böylece otomatik olarak azizlik mertebesine erişmesi - kimse ölü bir polis görmekten hoşlanmazdı ama öte yandan, arada bir düztaban kaybetmek bütçe sürecine asla zarar vermezdi- ve tüm bunların bir *Rus* ve hatta belki de bir *Komünist* tarafından lekelenmesi .

...

Lucas, polis şefiyle yaptığı hızlı, yasadışı ve özel bir toplantıyla üzerindeki baskının bir kısmını atmış ve herkes Lucas'ın katili takip ederken gerçekten durdurulmadığı, vurulmadığı ya da kelepçelenmediği konusunda hemfikir olmuştu ... *bu* bütçe için iyi olmazdı.

Cinsel ilişkiden basına bahsetmenin gerekli olmayacağı konusunda da genel bir mutabakat vardı. Reasons öldürüldüğünde aslında Nadya'yı *koruyordu*; onun hayatını kurtarmak için kendi hayatını vermişti.

Lucas geç saatte Weather'a dönmüş, onu uyandırıp olanları anlatmıştı. Nadya yeni bir odaya taşınmıştı ve Weather onu arayacağını söylemişti.

"Sana onun uyumadığını söyleyebilirim," dedi Lucas.

Tüm bunlar olurken, kovalamaca da devam ediyordu: Duluth polisleri şehirdeki tüm pizzacıları dolaşarak pizzayı kimin almış olabileceğini bulmaya çalıştılar. Taze bir pizza olduğunu biliyorlardı-Nadya vurulduktan sonra bile kokusunu alabildiğini söyledi.

Kelly, "Onu tepeden tırnağa kovalarken pizzayı elinden bırakmayan aç bir orospu çocuğu olmalı," dedi.

"Tuhaf şeyler oluyor," dedi Lucas.

Birkaç pizzacıda katilin belli belirsiz tarifine uyan müşteriler vardı: zayıf, sarışın, siyah ceketli ya da beyaz gömlekli. Bunların hiçbirinde daha fazla ayrıntı yoktu.

Otelin resepsiyonundaki kadınlar pizzacının kafasının arkasından başka bir şey görmemişlerdi.

Her halükarda, kimse bir şey bulamadı: katil gitmişti.

SABAH, Virginia'dan arayan Andreno, "Orada neler oldu?" diye sordu.

Lucas ona anlatınca Andreno, "Belki de bir korumaya ihtiyacı vardır. Silahlı biri." "İşi istiyor musun?"

"Ya bu ya da eve gitmek. Spivaklar bir sığınakta."

"Gel üzerinde aşağıya Hadi. konuş." Lucas dedi. "İhtiyaç teorik bir saçmalık."

"Yola çıkıyorum."

LUCAS tekrar uyumaya çalıştı, başaramadı, sonunda kalktı, temizlendi, saate baktı ve Andreno'nun her an orada olabileceğini fark etti. Aradı ve Andreno dedi ki, "Ben de tam kasabaya geliyordum. Eğer kaybolmazsam, on dakika içinde orada olurum."

Lucas Nadya'nın odasını aradı. Uyanmıştı, giyinmişti ve sesi üşütmüş gibi geliyordu.

"Kahvaltı," dedi. "Yemek yemelisin."

"Tavsiyeye ihtiyacım var," dedi. "Ve kahveye ihtiyacım var." "İki dakika sonra yukarıda görüşürüz," dedi Lucas.

LUCAS asansöre bindi. İki kat yukarıda durdu -odalarını değiştirmişti- ve Nadya bindi, gözleri ve burnu şişti ve "Tanrım," dedi.

"Evet." Lucas ona sarılmak istedi ama sarılacak biri değildi ve kadın köşeye çöküp kontrol düğmelerine baktı. En tepedeki restorana girip bir loca buldular. Restoran zaten dönüyordu ve şehre bakıyorlardı ama limana doğru dönüyorlardı. Açıkta duran, limana doğru ilerleyen iki uzun, alçak yük gemisini ve ufukta küçülmekte olan bir diğerini görebiliyorlardı.

Garson geldi ve kahve sipariş ettiler, Lucas da waffle ve pastırma istedi. Garson gitti ve Nadya, "Sence ilişkimize dair ... haberler ... başarılı bir şekilde bastırılabilir mi?" diye sordu.

Lucas omuz silkti. "Bilmiyorum. Bunun ortaya çıkmasının kimseye bir faydası olmaz ama polis departmanları dünyanın en büyük dedikodu fabrikalarıdır. Departmandaki herkes şimdiye kadar biliyordu. Buradaki polis muhabiri, o kulübede tanıştığımız adam ... aptal değil. Muhtemelen duyacaktır."

"Ama basacak mı?"

"Bunu yaparsa, departmandaki kaynaklarına zarar verebilir - herkes ona kızar. Kimsenin bunu resmi olarak doğrulayacağını sanmıyorum, bu yüzden söylentilerin basılması konusunda endişelenmesi gerekecek ..."

Nadya peçetelikten bir peçete çıkardı ve tam kare olacak şekilde katladı, sonra tekrar katladı. "Olanları üstlerime anlatıp anlatmamaya karar vermem gerekiyor. Eğer söylersem, bu benim için iyi olmaz. Söylemezsem ve öğrenirlerse daha da kötü olur. Ama söylemezsem ve onlar da öğrenmezse ve katili yakalarsak ..."

O konuşurken Lucas masalarına yaklaşan başka bir kadın fark etti; garson değil, kot pantolon ve naylon rüzgârlık giymiş bir kadındı. Koyu renk saçlı ve tıknazdı, hızlı adımlarla onlara doğru geliyordu ve Lucas, "Ah..." dedi ama kadın onu görmezden gelerek Nadya'ya, "Siz Nadezhda Kalin misiniz?" diye sordu. Kadın bu ismi otoriter bir şekilde telaffuz edince Lucas'ın beyinde bir ışık yandı ve kulübeden çıkmaya başladı, tam o sırada garson kız elinde iki fincan sıcak kahveyle belirip onu engelledi ve Nadya kadına bakıp "Evet?" dedi.

"Ben Jerry Reasons'ın karısıyım," dedi kadın ve kendini Nadya'nın üzerine fırlattı, tırnakları parlıyordu ve Lucas, "Kahretsin," dedi ve elinde kahve olan garson kış üstü kahve fincanıyla yere düştü ve Nadya çığlık atıp karşılık verdi.

Lucas kabinden çıkıp Reasons'ı belinden yakaladı ve onu Nadya'dan çekip çıkarmaya çalıştı ama Reasons güçlü, öfkeli ve kontrolden çıkmıştı ve Lucas onu bir adım geri çekince kollarının arasında döndü ve bir santim uzunluğunda, son derece cilalı tırnaklarıyla yüzüne vurdu, burnunu kesti ve homurdanarak onu kaybetti ve Nadya'nın peşinden geri döndü.

Nadya ayaklarını önündeki kabine uzatmış ve Reasons'ın göğsüne tekme atmıştı, ikisi de çığlık atıyordu ve garsonlar onlara doğru koşuyordu, Lucas Reasons'ı tekrar belinden yakaladı ve tırnaklarından sakınarak geri çekmeye çalıştı. Çki kadının da yüzü kan içindeydi ve Lucas bir yandan Reasons'a zarar vermemeye çalışırken bir yandan da onu tutmaya çalışıyordu ama onu tekrar kaybetti ve kabine geri döndü ve Nadya gümüş metal peçeteliği alıp Reasons'ın alına vurdu.

Reasons durdu, bir saniyeliğine Nadya'nın üzerinde asılı kaldı ve Lucas onun etrafını sarıp kollarını sıkıştırdı, sonra artık çığlık çığlığa öfkelenen Nadya onu ikinci kez alnından vurdu ve Reasons gevşedi.

Lucas peçetelikle kabinden çıkan Nadya'ya "Çüş, çüş, çüş" diye bağırarak üçüncü bir atış yapmak isterken Lucas tek koluyla Reasons'ı bıraktı, elini Nadya'nın yüzüne koydu ve onu kabine geri fırlattı.

"Oha!" diye bağırdı ve bağırışıyla kabinin arkasına aldığı darbenin birleşimi onu durdurdu. Lucas dönerek uzaklaştı, Reasons hâlâ sarılıydı. Bilinci yerindeydi ama sersemlemişti, sert bir darbe almış ama tam olarak yere düşmemiş bir dövüşçü gibiydi.

Restoran müdürü onlara doğru koşarken Lucas, "Ben eyalet polisiyim. Polisi ara, buraya bir araba getirmelerini söyle."

Kadın tek kelime etmeden arkasını döndü ve diğer tarafa doğru koşmaya başladı. Garson kız tekrar ayağa kalktı, kahve lekeli gömleğini kendinden uzak tutarak, "Gerçekten berbat durumdayım. Gerçekten berbat durumdayım."

"Yandın mı?" Lucas sordu.

"Bluzuma baksana. Bu üç günlük falan," dedi ve Lucas, eğer yanmışsa bile çok kötü yanmadığına karar verdi. Lucas tekrar Nadya'ya baktı, "Kabinde kal," dedi ve Reasons'ı daha uzağa itip onu başka bir kabine soktu ve vücuduyla kabini kapattı.

"İsa. . ."

İKİ KADININ DA KANAMASI VARDI ve Reasons hâlâ sersemlemişti ama ikisi de kötü yaralanmamıştı. Biri ağlamaya başladı, sonra diğeri. Bir garson Lucas'a, "Deli gibi kanaman var," dedi ve alnına bir peçete bastırdı.

"Seni tırnaklarıyla yaralamış olmalı."

Bir kominin Lucas'a aval aval bakıp, "Keşke bunu görebilseydim," demesi Lucas'ı kendine rağmen güldürdü.

Sonra polisler geldi, bir çavuş ve bir devriye polisi, arkalarında da şaşkın bakışlarla Andreno. Lucas polislerle olanları anlattı ve çavuş, "Ah, kahretsin," dedikten sonra, "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Bayan Reasons'ı eve götürebilir misiniz? Onunla konuşur musunuz?" "Peki, burada suçlama olacak mı?"

Lucas, "Sadece lanet olası bir bar kavgası, bir tür, ama bir restoranda," dedi.

Devriye polisi, "Sabahın köründe büyük bir restoranda olması ve kimsenin sarhoş olmaması ve herkesin kanaması dışında," dedi.

"Ortaya çıkarsa kimseye bir faydası olmaz," dedi Lucas. "Neden bir şeyler yapmıyoruz?"

"Kaybolsun mu?" diye önerdi çavuş. "Bu iyi olur."

"Arayıp ne yapmak istediklerini öğrenmeliyiz," dedi devriye memuru ihtiyatla. Yeni bir adam, diye düşündü Lucas.

"Neden doğrudan şefi aramıyorsun?" dedi Lucas çavuşa. "Kayıt dışı konuşun, dün gecedan beri bir sürü olay oldu ve biz bunları halletmeye çalışıyoruz. Kimse suçlama *istemiyor*. Kocasını öldürülmüş bir kadına saldırı suçlaması yapmanın ne yararı var?"

Polis başını salladı, önce Nadya'ya, sonra Reasons'a, sonra da ortağına baktı. "Aramayı burada yapacağım. Hiçbir şey olmadı."

"Aferin oğlum," dedi Andreno.

"Sen de kimsin lan?" diye sordu ortağı.

"BCA gizli görevde," dedi Lucas. "Onu hiç görmemiş gibi davran."

"Gömleğim ne olacak?" diye sordu garson kız. "Yeni, muhtemelen mahvolmuştur."

Lucas, "Kahve ve waffle için aldığın en büyük bahşış neydi?" diye sordu.

"Belki beş dolar."

"Kendinizi hazırlayın; geminiz az önce geldi."

Başını salladı, bluzuna ve Lucas'a baktı: "Pekâlâ. Umarım o süper tankerlerden biri gibidir."

DULUTH POLİSLERİ Reasons'ı dışarı çıkardı ve Andreno, "Burnunda bir kesik var. Bir peçeteye daha ihtiyacın var."

"O kadın tırnaklarından oluşan bir kasırga gibiydi," dedi Lucas. Burnuna dokundu ve burnu sızladı. "Umarım bana bir şey vermemiştir."

"Yani, alkış gibi mi?" Andreno söyledi. Şu anda oldukça iyi vakit geçiriyordu.

"Bu alkış da ne?" Nadya sordu. Makyajından gözyaşları süzülüyordu ve Lucas başını Andreno'ya doğru sallayarak, "Onu odasına götürelim," dedi.

ANDRENO yaraları nazikçe temizleme ve sarma konusunda uzman olduğunu kanıtladı ve Lucas'ın Dopp kitindeki yara bantlarını kullanarak hem Nadya'ya hem de Lucas'a yardım etti. "Kan kuruyana kadar üzerinizde kalsın -yarın iyi olur- sonra yıkayın. İkinizde de hâlâ yara izleri olacak."

"Onu lanet olası burnumun üzerinde bırakmayacağım," dedi Lucas. "Kanamayı tercih ederim."

"Bu oluk da ne?" Nadya sordu. Kavgadan sonra sessizleşmiş, kasvetli bir hal almıştı.

"Tırnak kesikleri," dedi Andreno. "İğrenç. Kadınlar arasındaki kavgaları ayırmaktan hep nefret etmişimdir. Kadınlar kavga ettiğinde, medeniyet doğru gider

pencereden dışarı. Erkekler gibi nasıl dövüşeceklerini bilmiyorlar. Doğrudan gözlemlere saldırıyorlar."

"O peçetelerle ona çok sert vurdum," dedi Nadya, biraz da memnuniyetle.

"Evet, öyle," dedi Lucas. "O da pek hafif sayılmazdı. Sanırım onu senden uzaklaştırırken sırtımı mahvettim."

"İki Alev," dedi Andreno. "Nadya için de bir çift al."

NADYA İNATÇIYDI, ama Andreno kahvaltı etmediğinden şikayet edince restorana geri döndüler. Müdür onlara endişeyle baktı ama garson kız hemen oradaydı: Lucas ona yüz dolarlık bir banknot vermişti. Siparişlerini verdikten sonra Andreno, "Bana her şeyi anlat. Bir bok bilmiyorum."

Lucas ona söyledi. Andreno zeki biriydi ve uzun süredir sokak polisiydi. Bitirdiğinde Andreno, "İhtiyacın olan şey şu soyağaçlarını bitirmek. Eğer dört aile varsa, ailelerden biri katilin kim olduğunu biliyordur."

"Spivak biliyor olabilir," dedi Lucas. "Bunun bize hiçbir yararı yok."

"Biliyorum ama aileleri ne kadar çok çivilerseniz, hepsinin casusluk suçlamasıyla hapse girme olasılığını o kadar çok gündeme getirirsiniz. Birileri, bir yerlerde, çözülecek."

"Svoboda'larla henüz konuşmadık bile," dedi Lucas. "Dükkânlarında bir kadının üzerine biraz saçmalık koy ..."

"Aklımdan çıkmayan şey, atalarımızdan kalma doğum belgeleri. Sahte olanlar. Belki de hayati kayıtları inceleyip bu iddiada bulunan herkesi ortaya çıkarmanın bir yolu vardır."

Lucas, "O kadar eskiden bilgisayarda kayıtlı olduklarını sanmıyorum," dedi. "Belki de vardır. Kontrol edebilirim."

Bunu bir süre düşündüler, sonra Nadya, "Spivak'ta barmaidlik yapan şu atlı kadınla konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun?" dedi.

"Öyle mi?"

"Hatırladığım kadarıyla masadaki adamlardan birinin çok yaşlı olduğunu söylemişti. Bizim ailemizde çok yaşlı kimse yok. Sürücü belgelerine bakmanın bir yolu var mı?"

Lucas parmaklarını şıklattı: "Güzel. İyi düşünmüşsün. Bunların hepsi uzun zamandır bilgisayarda. Diyelim ki on yıl öncesine gidiyoruz, yani ehliyeti olması muhtemel. Gördüğümüz her şey Menzil'deydi, bu yüzden sadece Menzil şehirlerine bakarız - Virginia, Eveleth, Hibbing, Chisholm, her neyse, çok fazla insan olamaz. Bu isimleri çekiyoruz ve sonra doğum belgelerini çekmeye başlıyoruz."

"Başka bir olasılık daha var," dedi Andreno. "Elinizdeki iki ailenin telefon kayıtları üzerinde bir tür analiz yapmaya ne dersiniz? Kimi aramışlar? Eğer casuslarsa ve hepsi birbirine bağlıysa, bahse girerim birbirlerini aramanın uzun bir geçmişi vardır."

"Mmm. Bu şeylerin ne kadar geriye gittiğini bilmiyorum," dedi Lucas. "FBI bunu çözebilir."

"Tüm bu şeyleri nasıl çalıştıracağız?"

"Birkaç telefon görüşmesi yap," dedi Lucas. "Micky, bence sen de Nadya'yla takılmalısın, en azından ben yokken. Belki de arabayla dolaşırken altı araba kadar geriden takip etmelisin. Bakalım bize bakan birini görebilecek misin?"

"Bizi burada nasıl buldular?" Nadya sordu.

"St. Paul'den arayan kadın, kulübedeki kadın, kalacağımız otelin burası olduğunu düşündüğünü söyledi. Belki de herkes bunu anlamıştır. Sadece arayıp sizi soruyorlar. Eğer resepsiyon telefonu bağlarsa, telefonu kapatırlar. O zaman nerede olduğunu bilirler. . . Duluth'ta o kadar büyük otel yok."

Andreno, "Belki de taşınmalıyız," dedi.

"Sanırım öyle," dedi Lucas. "Siz çocuklar, her neyse. Bir yerde bitişik odalar tutun, farklı bir isimle girin. Resepsiyondan gerçek adınızı soran olursa size haber vermesini isteyin."

Andreno, Nadya'ya bakarak, "Bunu yapabiliriz," dedi. "Sen ne düşünüyorsun tatlım?"

"Nedir bu 'bal'?" Nadya sordu.

ANDRENO ve Nadya yeni bir yer bulmak için ayrılmadan önce Lucas Nadya'yı bir kenara çekip, "Kavgadan önce patronlarına bu ilişkidten bahsetmeyi düşünüyordun," dedi.

"Evet."

Başını iki yana salladı: "Ben olsam söylemezdim. Eğer onlara söylersen, başın belaya girer. Söylemezseniz başınız biraz daha belaya girer ama ne yapacaklar, sizi vuracaklar mı? Yani bir şekilde öğrenirlerse cezadaki fark o kadar da fazla değil. Ama davayı çözersek ve asla öğrenemezlerse, sen altınsın."

Uzun bir süre ona baktıktan sonra, "Ajansınla başın çok derde girdi mi?" diye sordu.

"Bununla değil. Bir keresinde başka birinden kovulmuştum ama beni tekrar işe aldılar."

"Seni neden kovdular?"

"Bir adamı dövdüm. Bir pezevengi. Belki de çok hevesliydim." "Neden seni tekrar işe aldılar?"

"Bensiz yaşayamazdı," dedi Lucas.

Uzun bir süre daha ona baktı, sonra hafifçe gülümsedi ve "Sanırım sen . . bu Jerry'nin bazı insanlar için kullandığı bir deyim ... baş belası."

LUCAS Reasons'ı çok iyi tanııyordu -birkaç gün boyunca birlikte birkaç saat geçirmişlerdi, bu da Lucas'ın asla iyi arkadaş olamayacaklarını bilmesine yetmişti. Ama cinayet kafasının üzerinde asılı duruyordu; işlevlerini yerine getirmekte zorlanmıyor, yapılmamış ya da söylenmemiş şeyler için büyük bir üzüntü ya da korkunç bir pişmanlık hissetmiyordu... ama ölüm orada asılı duruyordu. Bir kere, hissettiğinden daha kötü hissetmesi gerektiğini düşünüyordu. Arkadaşı Del bir önceki kış bacağından vurulduğunda Lucas günde birkaç saatini hastanede geçirmiş, sonra Del'in evinde daha fazla zaman geçirmiş, rehabilitasyonda onunla birlikte çalışmıştı. Reasons'la birlikte sesinin neye benzediğini zar zor hatırlıyordu. Ve durup düşündüğünde, *bu* onu kötü hissettiriyordu. Reasons gözündeki bir zerreydi.

Nadya ve Andreno gittikten sonra Lucas sabahın geri kalanını ve öğleden sonrayı St. Paul'deki insanları taciz ederek, Cumartesi günü insanları işe çekmeye çalışarak geçirdi. Valinin başyardımcısı Neil Mitford'u arayıp işe dahil olmasını istedi ve Rose Marie Roux'dan şehir merkezini arayıp kıçlarına tekmeyi basmasını istedi. Ruhsat listesini oluşturmak sorun değildi, ancak hayati kayıtların çıkarılması esasen elle yapılmak zorundaydı. Yirmi kişiyi bu işte çalıştırmaya çalıştı.

Bunu hesaplamıştı: Range şehirlerinde aşağı yukarı kırk bin kişi vardı. Dizüstü bilgisayarında taşıdığı bir almanağa göre, Amerikan nüfusunun sadece yüzde 1'i erkek ve seksen yaş ve üzerindeydi. Menzil'in nüfusu ülke genelinden daha yaşlı olabilirdi, çünkü genç insanlar on yıllardır bölgeden kaçıyor - yine de, seksen yaş üstü erkeklerin sayısı iki kat fazla olsa bile, bu sadece sekiz yüz ederdi. Yirmi kişi çalışsa, her birinin sadece kırk kaydı kontrol etmesi gerekirdi.

Öğleden sonra dörtte Joshua adında genç bir adam aradı ve Lou Witold adında doksan bir yaşında bir adamın adını bulduğunu, Mahnomen County'de bir vaftiz belgesi gösterdiğini ve Katolik hastanesi tarafından verilen orijinal doğum belgesinin imha edildiğine dair bir not olduğunu söyledi.

"İşte o adam," dedi Lucas.

"O öldü," dedi Joshua. "Altı yıl önce öldü."

"Bu o adam değil," dedi Lucas. "Hakkında başka bir şey var mı?"

"Kayıtları aynı yangında yok olan Anne Witold ile evliydi. O da öldü."

"Tamam. Joshua olduğunu mu söyledin? Dinle Joshua, Witold'ları izlemeye başla. St. Louis County'deki tüm Witold sürücü belgelerini al ve bir soyağacı oluşturmaya çalış, tamam mı?"

"Tamam. Bugün mü istiyorsun?"

"Evet. Amirine tüm fazla mesailerin vali tarafından onaylandığını söyle."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi Lucas. "Valiyi kızdırmak istemezsin, hele de bu kuvvet azaltma çalışmaları devam ederken."

Joshua ciddiyetle, "Fazla mesaiye ihtiyacım var," dedi. "Bilgisayarlar açık olduğu sürece çalışacağım."

"Aferin oğlum," dedi Lucas; sesi Andreno gibi çıkıyordu.

ERKEN HABERLERDE her yerde nedenler vardı. Yıllardır öldürülen ilk polis, bir Rus'u kurtarmaya çalışırken ölmüştü. Lucas'ın baktığı her haber kanalı koruma haberini satın almıştı.

Saat 17:20'de Romany adında bir kadın aradı: "Elimde Burt ve Melodie Walther adına düzenlenmiş Mahnomen-ateş doğum belgelerinden bir tane daha var. İkisi de hâlâ hayatta, Burt'ün hâlâ ehliyeti var. Doksan iki yaşında. Josh gibi soyağacı yapmamı ister misin?"

"Evet. Aradığımız adam bu olabilir. Joshua nasıl?" "Bir kontrol edeyim," dedi.

Joshua geri geldi. "Lou ve Anne Witold'un iki çocuğu vardı, ikisi de erkekti, Leon ve Duane. Duane, Karen Hafner adında biriyle evlendi ve elimizde onların 1978'e kadar olan ehliyetleri var, sonrası yok. Sanki taşınmışlar gibi. Diğer çocuk, Leon, Wanda Lindsey ile evlendi ve hala Hibbing'de yaşıyorlar. John ve Sarah adında iki çocukları var, Sarah'yı bulamıyorum ama John Rochester'da yaşıyor, yirmi sekiz yaşında ve evli olup olmadığını ya da çocuğu olup olmadığını bilmiyorum. Hâlâ arıyorum."

"Devam et," dedi Lucas. Telefonu kapattı, Witold'la ilgili notlarını Oleshev şeceresine götürdü ve kalan iki çizelgeden birine, üç nesle yerleştirdi.

"Kahretsin," dedi ona bakarak. Gerçek olamayacak kadar iyi mi? Bert ve Melodie Walther ile bir test yapacaklardı.

Harbor Lodge'a taşınmış olan Nadya'yı aradı: "Patronlara ne söyledin?"

"Onlara Jerry'nin beni korurken vurulduğunu söyledim."

"Aferin kızıma," dedi.

"Micky de öyle diyor. "Aferin kızıma. "

"Soyağacımız için yeni insanlar bulduk," dedi.

Ona bilgi verdi ve o da, "Bu adamın bir resmine ihtiyacımız var," dedi. "Bu Walther. Bunu, Spivak'ın evinde yaşlı adamı gören, atları olan alüminyum evdeki kadına gösterebiliriz..."

"Maisy Reynolds," dedi Lucas. "Bunu yapabiliriz. Fotoğraf çekirmek için şefle konuşacağım. Sen ne yapıyorsun?"

"Bir film izliyorum. *Legally Blonde*. Bu çok tuhaf bir film." Lucas, "Aslında gerçek bir hikayeye dayanıyor," dedi. "Bu bir tür belgesel."

"Gerçekten mi?"

"Doğru. Burası bazen çok sıra dışı bir ülke olabiliyor."

Telefonu kapattığında LUCAS gülümsüyordu. Weather ona *Legally Blonde*'u izletmiş, o da nefret etmişti. Sonra ona *Legally Blonde II*'yi izletmiş, o da gözlerini oymak istemişti. *Legally Blonde*'un bir belgesel olarak KGB'ye ya da her ne haltsa ona geri dönmesi fikri . . .

Bu onu güldürdü ve sonra gözündeki zerreyi, Jerry Reasons'ı düşündü ve gülmeyi bıraktı.

Belki yarın gülerim, diye düşündü.

ANDRENO VE NADYA ertesi sabah saat dokuzda vardıklarında Nadya'nın gözleri hâlâ kızarmış ve şişti. Andreno'nun söylediğine göre ağlama nöbetleri geçiriyormuş ama artık eskisi kadar sık değilmiş. Andreno onun yanındayken ciddi ve dikkatliydi ama Nadya arkasını döndüğünde Lucas'a göz kırptı. Andreno'nun üzerinde yeşil-beyaz bir beyzbol ceketı vardı ve kolunun altındaki kılıfta çekişsiz bir 38'lik asılıydı. "Neler oluyor?"

Lucas, "Hibbing polisleri bu sabah yaşlı adamın bir resmini almışlar," dedi. "St. Paul'e telefon ettiler, St. Paul de bana e-posta ile gönderdi. Bilgisayarımda duruyor."

Andreno, "Tanrım, sen bilgisayar manyağının tekisin," dedi. "Ama bunu biliyordum."

"Bakın, geldiğimiz nokta şu," dedi Lucas. "Ateş eden kişinin doksan yaşında olmadığını ve muhtemelen bu ailelere bağlı olduğunu biliyoruz -eğer ateş eden kişi tamamen dışarıdan biri değilse." Nadya'ya baktı. "Elçilikten çıkan bir tetikçi gibi."

Başını iki yana salladı: "Kesinlikle hayır."

"Bunu anlıyorum," dedi Lucas Andreno'ya. "Rus mafyasının, Rus elçiliğinin ve Nadya'nın peşine düşmemizin tek nedeni bu insanların kendilerini herkesten korumaya çalışıyor olmaları. Bu yüzden bu ailelere bağlı ama benden kaçabilecek kadar genç ve sağlıklı birini arıyoruz. Spivak'ın çocukları aday olabilir, ancak cinayetler işlendiğinde nerede olduklarını biliyoruz."

"Belki kızı değil ..."

"Geçen gece benden kaçan kızım değildi," dedi Lucas. "O bir adamdı. Her neyse: Koşabilecek kadar genç biri olmalı, yani benim yaşımdan büyük değil. Yaşıma göre iyi durumdayım ve ona yetişemiyordum."

"Yani akraba olan herkese bakarsak, sizden kaçacak kadar genç olan herkese . . ."

Nadya, "Tabii aileler içeri birilerini sokmadıysa," dedi. "Onlar casuslardı. Kaynakları var. Gizli paraları, hatta altınları bile vardır. Görevlerini yerine getirmek için bazı suç bağlantıları olabilir."

"Evet . . ." Hepsi birkaç saniye bu konu hakkında düşündü. "Eğer insanları Kanada üzerinden ülke dışına taşıyorlarsa . . . Demek istediğim, Kanada sınır boyunca Amerikalıları avlayan suç çeteleriyle ünlüdür," dedi Lucas. "Burada çalışıyorlar, oraya geri dönüyorlar ve polislerin koordinasyon eksikliğinden faydalanıyorlar. Eğer Kanadalı bir katilse, muhtemelen onu bulamayacağız."

"Ama aramaya devam ediyoruz," dedi Andreno, "Çünkü muhtemelen öyle değildir."

NADYA konuyu değiştirdi: "Jerry'nin karısını bulup onunla konuşmaya çalışmalı mıyım?"

Lucas başını salladı: "Hayır. Söylenecek bir şey yok." "Her zaman söylenecek bir şey vardır," diye karşı çıktı Nadya.

"İşe yarayacak bir şey değil," dedi Lucas. "En iyisi bu davayı bitirip eve dönmek."

Kadın başını salladı ama kuşkulu bir ifadeyle. Andreno, "Onunla konuşacaksan ben de gelirim. Oraya gizlice gitme. Polislerin silahları var."

Nadya tekrar başını salladı ve konuyu tekrar değiştirdi: "Şimdi ne olacak? Dizüstü bilgisayarınızdaki bu resimle mi?"

"Virginia'ya geri dönüyoruz," dedi Lucas. "Maisy Reynolds'la konuşacağız -arayıp geleceğimizi söyledim- ve ona yaşlı adamın resmini göstereceğiz. Bilgisayardaki adam onun tarifine benziyor ama evet demesi gerek."

"Peki ya soyağacı?" Nadya sordu.

"Uyuyor," dedi Lucas. "Walther ailesi de işin içine giriyor. Bir farkla: En b ü y ü k l e r i , Burt ve Melodie, en büyükleri

garip doğum belgeleri, hala hayattalar. Ancak çocukları - Thomas adında bir oğulları vardı ve Catherine adında bir kadınla evliydi - öldü. Yetmişli yıllarda bir araba kazasında ölmüşler. Yine de üçüncü bir nesil daha vardı. Thomas ve Catherine'in Roger adında bir oğulları vardı ve Janet adında bir kadınla evlendi. Hâlâ Hibbing'de yaşıyorlar."

"Hâlâ seni takip etmemi istiyor musun?" Andreno sordu.

"Evet. Eğer Reynolds yaşlı adamı Spivak'ın barındaki kişi olarak teşhis ederse, gidip onu soyacağız. Belki teşhis edemezse bile. Bizden önce onun evine gitmeni, sokakta bir yer bulmanı ve sadece izlemeni istiyorum. Bakalım biz gittikten sonra bir şey olacak mı?"

"Peki ya en genç olan?" Nadya sordu. "Yaşlı adamın ... ne? Torunu mu?"

"Torunum, evet. Roger," dedi Lucas. "Yaşlı adamla işimiz bittikten sonra onu araştıracağız. Onu ve karısını. Şu anda en iyi adayımız o."

"Şimdi davayı çözüyor muyuz?" Nadya sordu.

Lucas, yüzü ve omuzlarıyla "Olabilir," anlamına gelen İtalyanca bir şey yapan Andreno'ya baktı. "Olabilir." dedi.

Asansörle aşağı inerken Nadya, "Micky, *Legally Blonde*'daki bu kadının başkan tarafından federal temyiz mahkemesine atanacağını söylüyor" dedi.

Lucas Andreno'ya baktı ve, "Çok ileri gittin," dedi. Andreno omuz silkti.

"Yine şaka yapıyorsun," dedi. "Amerikalı erkekler neden bu kadar çok şaka yapıyor? Hiç tartışıyor musunuz?"

Virginia'ya giderken Nadya yine Raisa Reasons'ı görmeye gitme konusunu sordu. "Sanırım ona söyleyebileceğim bazı faydalı şeyler var."

"Dinle... sen gerçekten polis değilsin, değil mi?" Lucas sordu. "Sen bir çeşit istihbarat ajanısın. Bana söyleyebilirsin, çünkü polis olmadığını biliyorum."

"Bu neden?"

"Çünkü polislerin bildiği bazı şeyleri biliyorsunuz ama başka şeyleri bilmiyorsunuz. Günlük şeyler. Her gün gördüğümüz şeyler. Neden Reasons'ın karısını görmemen gerektiğini bilmiyorsun."

"Peki, neden yapmayayım?"

"Sen polis misin? Söylediklerinizi kimseye söylemem."

Bir dakika düşündü, sonra "Hayır, ben SVR'de binbaşyım. Karşı İstihbarat Bölümü'ndeyim."

"İşte şimdi bir yerlere varıyoruz," dedi Lucas. "Reasons ve ben senin polis olmadığını Oleshev'in cesedine bakmak için morga ilk gittiğimizde anlamıştık."

"Evet?" Rahatsız olmuş olabilirdi ama bunu yansıtmadı. Onun yerine, eğlenmiş ve ilgilenmiş görünüyordu.

"Evet. Cesede baktığında irkildin. Senin yaşındaki polisler ürkmez. İki yüz ceset gördüler ve ne bulacaklarıyla ilgileniyorlar, başka bir ölü adama bakmaktan pek bir şey hissetmiyorlar."

"Bu bana neden Raisa Reasons ile konuşmam gerektiğini söylesin ki?"

"Çünkü bunun bir işe yaramayacağını bilirsiniz. Bir süre polislik yaptığınızda, aile içi anlaşmazlıklarda en iyi şeyin mesafe olduğunu anlarsınız," dedi Lucas. "Sadece basit *bir mesafe*. Bir karı koca ayrılır ve biri diğerinin peşine düşerse, şiddeti ve öfkeyi sona erdirecek tek şey mesafedir. Eğer diğer kişiyi bulamazsanız, nerede olduğunu bilemezseniz, çok geçmeden şiddet duyguları dağılır ve herkes kendi hayatına geri döner."

"Ama ona söyleyebilirim-"

"Açıklayacak ne var? Ne olduğunu biliyor. Ona ne söyleyeceksin, iyi hissetmediğini mi?"

"Hayır, ben-"

"İyi hissettirdiğini mi?"

Küçük bir gülümseme.

"Hayır, ama-"

Lucas sözünü kesmeye devam etti: "*Onu* gerçekten sevdiğini ama evliliklerinin sorunlu olduğunu ve yalnız olduğunu mu? Bu onun ölümünü *onun* hatası yapar. Gerçekten ciddi olmadığını mı? Bu onun evliliğinin değerini düşürür, biriyle bu kadar rahat yatabilmesi."

"Belki ona üzgün olduğumu söylerim."

"Eğer onun için üzülyörsanız, bu büyüklük taslamak olur ve onu gerçekten kızdırır. Eğer durumdan dolayı üzgünseniz, bu çok açıktır ve ne kadar üzgün olduğunuzu umursamayacaktır. Bunların hiçbirisi işe yaramaz," dedi Lucas. "Yapılacak en iyi şey eve gidip biraz uzaklaşmak. 'Bırak uyuyan köpekler yalan söylesin' sözünü bilir misin?"

"Biliyorum ama bu köpek uyumuyor," dedi Nadya.

"Şoku atlattığında iyi olacak. Duluth'taki çocuklar onu idare edecek, onunla ilgilenecekler ve bir süre sonra sen o kadar önemli olmayacaksın. Yapacak başka işleri ve düşünecek başka şeyleri olacak. Kendisiyle ne yapacağını."

"Jerry olmadan," diye ekledi Nadya, kasvet yeniden çökerken.

"Jerry olmadan ama biraz parayla," dedi Lucas. "Jerry'nin çok fazla sigorta teminatı vardı. Ona bir şey olmaz."

Nadya içini çekti, gerindi, esnedi ve sonunda, "Belki de haklısın," dedi.

"Elbette öyleyim," dedi Lucas. "Bunu çok gördüm. Yapılacak en iyi şey: eğer yapabiliyorsan ondan uzaklaşmak."

MAISY REYNOLDS duştan çıkmalı iki dakika olmuştu, inci düğmeli kovboy gömleği ve dar kot pantolonuyla iyi görünüyordu; Irish Spring sabunu gibi kokuyordu. "İşe gitmek için hazırlanıyorum. Eğer gelmeye devam ederseniz, muhtemelen kovulacağım. Yaptığınız şey yüzünden çok kızgınlar. Anton hakkında."

"Ne zamandır onun için çalışıyorsun?" Lucas, Nadya'yla birlikte onu karavanına kadar takip ederken sordu. Ev kereviz, havuç ve bira gibi kokuyordu. Onlara küçük bir yemek masasını gösterdi ve Nadya ile Lucas sandalyelere yerleştiler. Lucas evrak çantasından dizüstü bilgisayarını çıkarıp Formika kaplı masanın üzerine koydu.

"Altı yıl. Kötü bir adam değil. Babacan biri diyebiliriz. Biraz ucuz ama onunla konuşabilirsin. Bahşışlarınızla uğraşmaz."

"Peki ya çocukları?"

"Oğlu tıpkı babası gibi. Kızı ise pisliğin teki."

Nadya, "Ama bu iş, atlara ve güzel bir eve sahip olabiliyorsan yeterince iyi olmalı," diye cüret etti.

"Güzel ev için teşekkür ederim tatlım," dedi Reynolds mutfağa bakarak. "Bazen kışın buz fırtınası olduğunda kendimi bira kutusunda yaşıyormuş gibi hissediyorum. Havuç suyu ister misiniz? Bende taze var."

"Hayır, teşekkürler," dedi Lucas ona sırtarak. "Sebzelerden yapılmış."

"İsterdim," dedi Nadya. "Restoranlarındaki sebzeler pek iyi değil."

"Rusya'da daha mı iyi?" Reynolds ilgilenecek sordu.

"Öyle diyebilirim," dedi Nadya. "Fransa'da, Almanya'da, İskandinavya'da, İtalya'da, İsrail'de de daha iyi."

"Buna inanabilirim. Sebzelerimizin çoğu ucuza mal edilsin diye tasarlanıyor," dedi Reynolds buzdolabından bir blender sürahisi alırken. "Ama bunlar taze ve eski moda, bahçeden yeni çıkmış, gerçek at bokuyla gübrelenmiş."

Lucas, Burt Walther'ın fotoğrafını getirdi. Walther Hibbing'deki evinin dışındaydı, kameraya doğru bakıyordu ama kameraya değil. Bir minibüs şoförüne bakıyor gibiydi, fotoğraf ise minibüsün arkasından çekilmişti. Lucas bilgisayarını meyve suyu doldurmakta olan Reynolds'a doğru çevirdi. Nadya'ya bir bardak uzattı ve ikisi de bardaklarının üzerinden fotoğrafa baktılar. Reynolds bir yudum aldı ve "*Tanrım*, ona benziyor..." dedi.

Lucas resmi Photoshop Elements'e yükledi ve yakınlaştırma aracını yaşlı adamın yüzüne getirip birkaç kez tıklayarak büyüttü. Reynolds yarı çömelmiş, doğrudan ekrana bakıyordu ve sonunda, "Bu o adam. Bu kesinlikle o. Kim bu adam?"

"Şu anda söylememeyi tercih ederim," dedi Lucas. Bilgisayarı ters çevirdi ve kapattı.

Reynolds, "Tamam. Casusluk işleri," dedi. "Beni kovduracak şey bu mu?"

"Sen söylemezsen biz de söylemeyiz," dedi Lucas.

"Bu meyve suyu mükemmel," dedi Nadya. "At bokundan mı? Eve gittiğimde bunu denemeliyim. Moskova'da çok at boku var."

WALTHER'LAR Hibbing'in işçi sınıfı mahallesinde küçük bir evde yaşıyorlardı. Komşuların çoğu vinil dış cephe kaplamasına geçmişti, ancak

Walthers orijinal gri kiremitli dış cephe kaplamasına sadık kalmış, beyaz süslemeler yaşlandıkça grileşmiş ve pul pul dökülmüştü. Küçük çimenlik özenle korunmuştu; bordo petunyalardan oluşan seyrek bir ayak genişliğindeki çiçeklik, resim penceresinin altındaki ön duvar boyunca uzanıyordu. Müstakil bir garaj rüzgârdan uzakta, kayıtsızca eğilmişti; eski bir dökme yağ tankı evin arkasına metal bir sülük gibi yapışmıştı.

Lucas kasabaya girdiklerinde Andreno'yu aramış ve yirmi dakikadır sokakta olduğunu söylemişti. "Yaşlı adam orada, posta kutusuna gitti."

Lucas köşeyi döndüğünde, MDX'in navigasyon sistemini takip ederek kasabanın içinden geçerken mavi boyalı posta kutusunu gördü ve yanındaki kaldırıma çekti. Andreno'nun minibüsünün sokağın yukarısına park ettiğini gördü, Andreno hem Walther'ın evini hem de arkasındaki garajı görebiliyordu.

"Kapıyı çaldığımda arkamda dur," dedi Lucas.

"Evet?" Bunu bir soru işaretiyle söylemişti.

"İçinde dava o a nutso Rusça casus ve geliyor yukarı Ateş etmek.

Kapıları çalmak yaptığımız en tehlikeli şeydir."

Lucas 45'liğini kılıfından çıkarıp fişek yatağına bir mermi sürdükten sonra horozu kurulu bırakarak emniyeti açıp silahı kılıfına geri soktuğunda gülümsemeyi bıraktı.

"Gidelim," dedi.

BURT WALTHER resim penceresinde duruyordu. Lucas yürüyüşe çıktıklarında onu gördü ve ağzının kenarıyla, "İşte orada," dedi.

Walther genel bir gri sweatshirt ve pilili haki pantolon giyiyordu. Onların yürüyüşe çıkışını izlerken elleri cebindeydi ve ön k a p ı y a yaklaştıklarında kapıya doğru ilerledi, onlar sahanlığa çıkarken kapıyı açtı. Kapı açılırken Lucas'ın sol elinde kimliği vardı. Walther başını uzattı, mavi gözlü bir belirsizlikle onlara baktı ve Nadya'nın yaptığı gibi soru işaretiyle, "Evet?" dedi.

"Bay Walther. Adım Lucas Davenport ve eyalet Suçluları Yakalama Bürosu'nda müfettişim. Bir cinayeti araştırıyoruz.

Duluth'ta bir Rus denizcinin ölümü ve bu konuda sizinle konuşmamız gerekiyor."

"Duluth mu?" Yaşlı adam -ki Lucas onun *çok* yaşlı olduğunu görebiliyordu- kararsızdı, dikkati dağınıktı; kazağı yıpranmış ve boynundan tüylenmişti, hakileri buruşuk ve yıpranmıştı.

"Rodion Oleshev'in öldürülmesi, her ne kadar size adının Moshalov olduğunu söylemiş olsa da."

"Adı mı?" Yaşlı adam bu kavramla boğuşuyordu.

Lucas, *Ah, kahretsin*, diye düşündü ve Nadya'ya baktı.

Sonra yaşlı adam toparlandı ve şöyle dedi: "İçeri gel, sanırım. Hiç yiyeceğim yok. Karım bazen kurabiye yapar ama şu anda hiç yok..."

Adam sendeleyerek içeri girerken onu takip ettiler. Odanın bir köşesinde eskimiş renkli bir televizyon duruyordu ve yaşlı bir kadın tekerlekli sandalyede oturmuş televizyona bakıyordu. Onlara bakmıyordu.

"Bayan Walther?" Lucas sordu.

Cevap yok. Walther dedi ki, "Bugün pek iyi değil. Duluth'a gitmemi ister misin? Gidemem, Melodie'nin yanında kalacak kimse yok..."

"Hayır, hayır, hiçbir yere gitmeni istemiyoruz. . ."

Ardından gelen görüşme pürüzlü ve bilgilendirici değildi. Walther iki yıldır Virginia'ya gitmediğini iddia etti. Sonra gitmiş olabileceğini kabul etti ama tam olarak ne zaman gittiğini, oraya nasıl gittiğini ya da ne yaptığını hatırlayamadı. Oleshev'i, Svoboda'ları ya da Witold'ları hatırlamıyordu. Ama Anton Spivak'ı ve Spivak'ın Tap'ını hatırladı ve Spivak'a en son ne zaman gittiğini anımsamaya başladı.

Walther'ın oğlunun sağ bek oynadığı bir Hibbing-Virginia futbol maçından sonra Frank adında bir adamla gittiğini söylemişti. Lucas anlatmaya başladıktan birkaç saniye sonra maçın ellili ya da altmışlı yıllarda oynandığını ve Walther'ın araba kazasında ölen oğlundan bahsettiğini fark etti. Sözünü kesmeye çalıştı ama Walther hikâyeden o kadar büyük bir zevk alıyordu ki -oğlu havadan bir top düşürmüş ve onu sayı yapmak için geri koşmuştu, top düşürenin bir Spivak olduğu ortaya çıkmıştı ve bunu barda gülüşene kadar öğrenmemişlerdi- Nadya Lucas'ı susturup dinlemesini sağladı.

Hikaye bittiğinde, doğduğu hastaneyi sorarak devam etmeye çalıştılar.

"Annemle babam buraya bir tekneyle gelmişler, bütün tekneyi aynı yere götürmüşler. New York'tan Minnesota'ya trenle gelmişler. Onlara Vilnius Gemisi deniyordu, çünkü biletleri için Vilnius'ta toplanmışlardı. Vilnius ..." Aklı başka yerlere gitti. Sonra, "Hepsi aynı gemiyle geldiler ve sonra kış yüzünden çiftlikler iflas etti ve her şey öldü. İnsanlar açlıktan ölmüş, madenler açılıyormuş ve gemi Hibbing'e gelmiş. Bütün tekne. Madenlerde çalışmaya gittiler, erkekler."

Roger'ı sordular: Roger onu mutlu ediyordu - iyi bir çocuktu, çok çalışıyordu, bu hayatta başarılı olacaktı. Minnesota-Duluth Üniversitesi'nde muhasebeci olmak için okuyordu ve hokey oynamak için burs kazanmıştı.

"Otuz ya da kırk yaşlarında olduğunu sanıyordum," dedi Lucas.

Yaşlı adam şaşkın şaşkın baktı, bir süre düşündü, sonra doğruldu, gözleri aniden keskinleşti, kokladı ve yeni bir uyanıklıkla, "Melodie'nin üstünü değiştirmeliyim," dedi. Ve kokusundan bunu yaptığı anlaşılıyordu - eğer yapmazsa, dedi, Melodie'de yaralar çıkacaktı.

Nadya'nın yardımını reddetti, bunu her gün yaptığını söyledi ve yaşlı kadını ustalıkla banyoya götürüp kapıyı kapattı.

Kapı kapandığında Lucas, "Bu tam bir zaman kaybı," dedi. "Roger'ın hâlâ üniversitede olduğunu sanıyor. Adam tek farla çalışıyor."

BEŞ DAKİKA SONRA Walther, Lucas'ın Sam üzerinde kullandığı Johnson bebek pudrası kokan karısını banyodan dışarı itti. Onu televizyonun önüne park etti ve "Büyükanne bakacak birini bulamazsak Duluth'a gidemem," dedi.

"Spivak'ın iki hafta önceki tapesini hatırlamıyor musun?" Lucas sordu.

"Spivak'ı hatırlıyorum. Sana söyledim mi, birine söyledim, oğlum burada Hibbing için futbol oynadı, biliyorsun-"

Lucas atladı. "Gitmemiz gerek. Karınız için yapabileceğimiz bir şey var mı? İlçede bir tür hizmet olabilir..."

"Ama onları çoktan aradım. Sen ilçeden misin? Onları aradım ve 'Tamam, evraklar ellerinde' dediler. Hatırlayamıyorum, dün müydü?"

"Tamam. Kontrol edeceğiz. Bay Walther, yardımınız için teşekkürler, tamam mı?"

NADYA gülümseyip başını salladı ve Lucas başını sallayıp ellerini çırpı ve bir dakika sonra kaldırımından aşağıya doğru yürüyorlardı. "İşe yaramadı," dedi Lucas. Arabada telefonu eline aldı ve "Andreno'yu arayacağım. . ."

Nadya elini kaldırdı ve "Andreno'yu bir süreliğine yalnız bırak" dedi. "Neden? O adam ... ?"

"Ben bir casus olduğum için, yaşlı adamın artık bizim bildiğimiz her şeyi bildiğini ve bizim onun bildiği hiçbir şeyi bilmediğimizi fark ettim. Muhtemelen bunamıştır. Ama bunamış bir adam için mükemmel bir bilgilendirme yaptı."

Lucas eve baktı, yaşlı adam resimli penceredeki yerini almış, çimenlere bakıyordu. "Hayır."

"Bence de hayır. Ama ..." Omuz silkti. "Kitaplığında bir satranç dergisi görüyorum."

"Bir satranç dergisi."

"Bu, dünya satranç şampiyonu ile IBM bilgisayarları arasındaki yarışma hakkında. Bu yarışma yaz aylarında yapıldı, dolayısıyla dergi yeni."

"Ha. Sence beni tokatladı mı?" "Ne?"

"Boş ver. Andreno'yu bırakacağım," dedi Lucas. "Birkaç saatten bir şey olmaz."

"Yani şimdi ..."

"Soyağaçlarına geri dönelim. Öğleden sonra kalan vaktimiz var. Yeni bir hedef seçin . . ."

"Bir şey daha var, ailesinin geldiği şu tekne. Böyle şeyler duymuştum," dedi Nadya. "İnsanları bir araya toplayan topluluklar, Birleşik Devletler'de önceden satın alınan belirli bir *koloniye* gelmek için bir tekne kiralityorlardı. Bunların çoğu dolandırıcıydı ve arazi fakir ya da çok soğuk olurdu ve tekne yok edilirdi ve insanlar başka bir yere giderdi."

Lucas başıyla onayladı. "Demek istediğim, bu yasadışı giriş için uydurulmuş bir hikâye olmayabilir. Gerçek olabilir."

"Gerçek gibi gelmiyor; çok düşük bir ihtimal. Ama bu hastane sorununun masum olma ihtimali yüzde on."

"Tasadüflere inanıyorsun."

"Çok fazla olmadığı sürece."

Lucas, "Sayıları çok fazla olmaya başladı," dedi.

"Sanırım öyle, ama emin değilim," dedi Nadya. "Yeni bir hedef bulalım. Peki ya şu Roger denen adam, yaşlı adamın torunu?"

"Tam olarak benim düşüncem."

Büyükbaba onların gidişini izledi ve karısına dönmeden şöyle dedi: "Hepimizi tanıyorlar. Kurtarma işini benim yapmam gerekecek."

Kadın hiçbir şey söylemedi; gözlerini televizyon ekranına dikti. Adam döndü, ona doğru yaklaştı ve elini başına koydu: "Gerçekten iyi bir koşu yaptık ve hâlâ diğerlerini kurtarabiliriz. Ben başlatacağım."

Elinin altında başını sallar gibi oldu ve eğilip alnından öptü, saatine baktı, mutfağa gitti, bir çekmece açtı ve telsizi çıkardı. Caddenin yukarısına bir minibüs park etmişti, daha önce görmediği ama bir gün önce caddenin karşısına park edene hiç benzemeyen bir minibüs; ikisinin de pencereleri karanlıktı ve gözetlendiğini hissedebiliyordu.

Ev de dinleniyor muydu? Olmadığını düşünüyordu, çünkü son üç gündür dışarı çıkmadan önce kapılara işaretler koyuyor, biraz tükürükle bir saç teli yapııştırıyor ve hiç rahatsız edilmiyorlardı.

Yine de işi şansa bırakmanın bir anlamı yoktu. Telsizi koridordaki dolaba taşıdı, içeri girdi, oturdu, dolabın kapısını kapattı ve Carl'ı aradı. Carl'ın öğle yemeğini bitirmek üzere olduğunu düşündü.

İki dakika sonra, bir parça parazit duydu ve ardından, "Evet. İkişer dörder getiriyorum." dedi.

"Müfettişler geldi," dedi büyükbabam. "Geçtik ama geri gelecekler. Kapıyı tamir etmem gerekiyor. Beni alman gerekecek."

"Saat kaçta?"

"Saat
sekizde."

"Sekiz mi? O kadar uzun süre bekleyebilir mi?"

"Olmak zorunda. Bir adamın işten çıkmasını bekliyorum." "Tamam. Görüşürüz o zaman."

"Saatim var; yine de beni önceden arayın."

"Tamam."

"Ben yokum."

"Dışarı."

Basit bir ses kodu, inşaat sahası gibi ses çıkarmak için kaba bir çaba. Anahtar saatti: Carl belirtilen saate üç saat ekleyecek ve saat on birde gelecekti.

UZUN BİR BEKLEYİŞ. Melodie tekerlekli sandalyesinde iyiydi. Büyükbaba mutfığa gitti, bir gümüş çekmecesini çıkardı, neredeyse düşürüyordu, mutfak masasının üzerine koydu ve tabancayı bulana kadar lavabonun altını yokladı.

Silah bir bakıma eskiydi -1930'larda yapılmıştı- ama silahlar pek değişmemişti. Şarjörü çıkardı, içine yığılmış parlak yeni mermilere baktı, şarjörü bir kenara koydu ve mutfak tezgâhındaki bir çorba kutusuna nişan alarak tabancayı yüz kez kuru sıkı ateşledi.

Büyük bir isabet oranına gerek yoktu: üç metreden ateş edecekti. Carl silahı son kullanımdan sonra temizlemişti ve temizlik yağı keskin kokuluydu ama hiç de rahatsız edici değildi. Silah gayet iyi hissettiriyordu; susturucu yüzünden burnu ağırdı ama o bu ağırlığa alışkındı.

Yüzlerce deneme atışından sonra şarjörü tekrar taktı ve silahı yerine koydu. Eli ikinci tabancaya dokundu, otobüs müzesinin dışındaki otoparkta Rus'tan aldıkları tabancaya. Bu büyük bir şanstı, ikinci bir tabanca bulmak zorunda kalmayacaklardı.

Sonunda oturma odasına geri döndü, büyükannesine baktı, uyuduğunu düşündü, nefes alıp verdiği belli değildi ama yine de boynuna dokundu, deriye çok yakın olan atardamarı bulmak için ... onu buldu, atışı yavaşladı ve her zamanki rahatlama damlasını hissetti. Hâlâ hayattaydı.

Bir satranç problemi üzerinde çalışabilirdi ama bu düşünce onu sıkıyordu. Büyük olaylar devam ediyordu. Hayatlar sona eriyordu. Kontrol etti

Büyükanne tekrar yatak odasına döndü, yatağa uzandı ve gözlerini kapattı.

Polis, eyalet polisi, zeki ve sert görünüyordu ve Rus kadın da en az onun kadar zeki. Onların tipini ilk günlerden beri tanıyordu. Yine de gençlerin bunamaktan korktuğunu öğrenmişti - hepsine Alzheimer diyorlardı - ve bu kartı nasıl oynayacağını biliyordu. O kadar yaşlıydı ki bu numaraya inanmakla kalmıyor, bunu bekliyorlardı da. Gülümsedi ve sürüklendi.

Silahın hissi ve kokusu onu geçmişe, çok geçmişe götürdü. Devrim gerçekleştiğinde Moskova'da genç bir çocuktı. Sokaklardaki kalabalığı, yetişkinler arasındaki heyecanlı tartışmaları, ellerinde gazetelerle eve koşuşturan insanları hatırlayabiliyordu. Babası başından beri Bolşevikti; babası 1921 kışında çok genç yaşta öldüğünde, Sergey Vasilevich Botenkov eski yoldaşları tarafından yanına alınmış, nasıl tüfek kullanılacağı gösterilmiş ve Beyazlarla savaşımaya gitmişti.

Bir çocuktan biraz daha fazlasıydı ama iyi iş çıkarmıştı. Ona güveniliyordu. Ve büyüdüğünde, on sekiz yaşındayken, Kulak sınıfının ortadan kaldırılmasına yardım etmesi için Ukrayna'ya gönderilmişti.

Kulakları kamyonlarla getirip şehir parkına indirdikleri, askerler tarafından elleri arkadan bağlanan bir yeri, bir şehri hatırladı. O ve diğer cellatlar her birini kafasının arkasından vurmuş ve mezara yuvarlanmalarına izin vermişlerdi; dokuz el ateş ve yeniden doldurma, dokuz el ateş ve yeniden doldurma. Bir sigara, bir şişe çay, devlet düşmanlarıyla dolu bir kamyon daha.

Sergey Vasilevich Botenkov yatağına uzandı ve hatırladı. Ve gülümsedi.

JAN WALTHER'I Mesaba Frame and Artist's Supply'ın arkasında, akrilik boyalarının sayımını yaparken buldular; mekân boya, yeni kesilmiş tahta ve kahve kokuyordu. Evine gitmişler, bir komşusu Roger Walther ile yıllar önce boşandıklarını, Roger'ın hâlâ buralarda olduğunu ama nerede olduğunu bilmediğini söylemişti.

Komşu, "Bana sorarsan iyi kurtulmuşsun," dedi. Bir tavuğun gözlerine sahipti, küçük ve şüpheliydi. "Onu döverdi, çocuğu da öyle. Bir kereden fazla kızın gözü morarırdı. İçki içtiği için böyle oluyor."

Komşu, eğer onu isteselerdi, Jan'ın muhtemelen nerede olduğunu bileceğini söyledi: "Nafaka ödüyor olmalı; hem ona hem de çocuğa bakacak kadar kazandığını sanmıyorum." Onları Hibbing'in ana caddesinin hemen dışındaki çerçeve dükkanına yönlendirdi.

WALTHER, alnında, gözlerinin ve ağzının kenarlarında endişe çizgileri oluşmaya başlamış, meşgul ve güzel bir kadındı. Yuvarlak yakalı pembe bir bluz, ucuz bej bir pantolon ve ona uygun bir yelek giymişti. Yuvarlak yüzü ve on kilo fazlasıyla tam bir Minnesota İskandinavı'ydı; ve onlar içeri girdiğinde, tepesinde bir zil şingırdıyordu, onları gördüğüne sevinmişti.

Bu uzun sürmedi.

Lucas kendini tanıttı, ona iki Rus ve bir polisin cinayetlerini araştırdıklarını söyledi ve iki elini

"*Benden* ne istiyorsun?" dedi.

"Kocanızla konuşmak istiyoruz," dedi Lucas. "Kimin ne yaptığını gerçekten bilmiyoruz ama burada birbiriyle bağlantılı bir grup aile var gibi görünüyor ve o da bunlardan birine mensup. Sovyetler Birliği için casusluk yapmış olabileceklerini düşünüyoruz."

"Walthers" mı? Bu çok saçma. Onlar ezelden beri buradalar. Alman soyundan geliyorlar, Rus değiller..." Ama birbirine geçmiş parmakları tebeşir gibi bembeyazdı.

"Her kimlerse, bu insanlar hakkında bir şey bilmiyor musun?" Nadya sordu.

"Elbette, Büyükbaba Walther'ı tanıyorum," dedi. "Roger'ın ailesini hiç tanımadım. Bir araba kazasında öldüler. Bu casusluk olayı... şaka yapmıyorsun değil mi? Bu kesinlikle çok *saçma*. Eğer bu söylenti duyulursa, işimi mahvedersiniz ..." Şimdi gözleri yaşarmıştı.

Nadya sempatik değildi. "Roger sana onun bir casus olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. Hayır. Roger bir casus değil. Eğer Roger'ı tanısaydın . . . Roger *bir alkolik*. Bir *ayyaş*. Etrafta sersem sersem dolaşır. *Hiçbir şeyi gözetleyemez*. Silahı olsaydı, daha fazla bira alabilmek için şimdiye kadar satardı. Sokağa çıkmasına ramak kalmıştı. Yani, her şey ..." Birinden diğerine baktı, sesi yükseliyordu. "Her şey çok saçma."

"Üniversitede bir atlet olduğunu anladım," dedi Lucas. "UMD'de."

Başını salladı. "Onun sorunu bu. Bu yüzden içiyor. Burada, Hibbing'de büyük bir kahramandı, Duluth'ta ikinci plandaydı ve ondan sonra ... kimse onu istemedi."

Roger Walther'ın temelde iyi bir adam olduğunu, ancak hokey dışında hiçbir şey okumadığını ve oynama hakkı bittiğinde de gittiğini söyledi. "Koçlar onu üniversitede dört yıl boyunca C ortalamasıyla besledi ve beşinci yıl artık oynayamadığında, büyük kırmızı F'lerden başka bir şey yoktu," dedi kızgınlıkla.

"Nerede yaşıyor?" Lucas sordu.

"Tam olarak bilmiyorum," dedi. "Virginia. Bir yerlerde bir iş olduğunu, çalıştığını duydum ama bunu benden saklıyordu

Çünkü nafaka memurlarının peşine düşmesinden korkuyor. Bana yaklaşık on beş bin dolar nafaka borcu var."

Lucas, "Duyduğumuza göre sana fiziksel müdahalede bulunmuş. Geçmişte."

"Bana birkaç kez vurdu - bu yüzden sonunda onu dışarı attım. Buna tahammül edemezdim. Her zaman sarhoştur ama bu bir mazeret değildi. Bunu kendisi de söylüyor, mazeret değil."

"Hiç polisi aradın mı?"

"Hayır. Tehdit ettim ama yapmamam için yalvardı. Eskiden avlanırdı ve şu anki yasalara göre, eğer ceza alırsa bir daha asla silah sahibi olamazdı. Bir daha asla avlanamazdı. Bu yüzden aramadım; sadece onu dışarı attım."

"Tamam." Lucas etrafına bakındı. "Senin çocuk nerede?"

"O okulda," dedi. "Onu rahatsız etmeni istemiyorum, o sadece bir çocuk. Tanrım, onun da hayatını mahvedeceksin ..."

Jan Walther'in hiçbir şey bilmediğini söyledi. Ne casuslar hakkında ne de diğer aileler hakkında... Gerçi Svoboda'ları tanıyordu ve Spivak'lara girmişti ama yıllardır girmemişti. Lucas son bir soru olarak, "O bir kaçak mı? Anlaşıldı mı? Dışarı çıkıp koşu falan yapar mı?"

Yüzünden kuşkulu bir ifade geçti: "Roger mı? Roger her içkinin yanında bir sigara içer. Bloğun etrafında bile koşamaz."

Oradan ayrılıp kamyonu döndüklerinde Nadya, "Herkes yalan söylüyor. Casusluğu sorduğumuzda çok endişelendi ama yeterince ... şaşırmadı Şaşırması gerekirdi."

"Belki," dedi Lucas. "Hibbing'e yarım saat uzaklıktayız... geç bir öğle yemeği yemek ister misin? Açlıktan ölüyorum. Sonra Roger'ı buluruz."

Öğle yemeği servisi yavaştı ve biraz zaman aldı; ayrıca Virginia yolunda yol çalışması vardı ve bir asfaltlama makinesi otoyolda manevra yapmaya çalışırken yolda kaldılar. Virginia polis karakoluna vardıklarında saat neredeyse dört olmuştu. Şef John Terry, Roger Walther'ı tanımadığını ama birkaç dakika içinde nöbetçi polisler sorabileceğini söyledi. Bunu yapmak için gitti, on dakika sürdü ve geri geldi: "Görevli polislerden kimse

Onu. Bir dakikamı ayırıp NCIC'ye baktım ve onun hakkında hiçbir kayıt yok. Burnunu temiz tutmuş."

"O bir ayyaş," dedi Lucas.

"Gerçekten sarhoş musun, yoksa sadece alkolik mi?" Terry sordu. "Pek çok alkolik sonsuza kadar bir arada kalabilir. Çalışmaya devam edin, asla sarhoş araba kullanmayın."

"Karısını dövüyor."

"Onu hiç suçladı mı?"

Lucas çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Tamam, dinle. Eğer sarhoşsa, burada içiyordur. Adamlarına barları kontrol ettirip bana geri dönmelerini söyler misin? Birileri onu tanıyor olmalı."

Lucas'ın cep telefonu çaldı ve "Affedersiniz," diyerek telefonu çıkarıp arkasını döndü. "Evet, Davenport."

Larry Kelly, Duluth'dan. "Nadya Kalin seninle mi?"

"Evet. Burada."

"Mümkünse bu akşam ikinizi de buraya getirmek istiyoruz. İfade almamız gerekiyor. İlişkiyi örtbas etmeye çalışmıyoruz, ancak Reasons'ın onu koruduğunu, bu iş için görevlendirildiğini ve duygusal ilişkinin bu yakınlıktan kaynaklandığını açıklığa kavuşturmak istiyoruz."

"Sanırım bunu yapabiliriz," dedi Lucas. "Nadya ve ben koordineli bir şekilde oraya gideceğiz."

"Doğruca Dedektiflik Bürosuna gelin. İfadeler atış kurulumuz için ve hem şef hem de şehir avukatı yazılı ifadelerin sorun olmayacağını söylüyor."

"Bir saat sonra görüşürüz," dedi Lucas.

TERRY sabaha kadar Hibbing'deki bütün barları kontrol edeceğine söz verdi. Lucas ona bir cep telefonu numarası verdi ve Nadya'yla birlikte Duluth'a doğru yola çıktılar.

"Yaptıkları şey, yasadışı bir şey olmadığından ve tüm uygun prosedürlerin izlendiğinden emin olmak için vurulma olayıyla ilgili ifade almak," dedi Lucas yolda ona kurulu açıklarken. "Eğer Reasons sizi korumakla görevlendirilmişse, o zaman sizin, *mmm*, duygusal bağınız önemsiz hale gelir. O görev başında öldürüldü."

"O *tam* olarak ... değildi."

"Şşşt..." Lucas dedi ki.

Büyükbaba günün geri kalanında etrafta dolandı - posta kutusuna bir fatura koymak için dışarı çıktı, postacı için kırmızı bayrak kaldırdı, minibüsün hala orada olduğunu gördü. Garaja gitti, arabanın arkasına bir kürek attı, garaj kapısı açıcısındaki otomatik ışığı söktü, eve geri döndü ve hala sokağın yarısında duran minibüse bakmadı. Hiç gidecek miydi? Ve eğer giderse, yerini bir başkası mı alacaktı? Sokağın arka tarafında hiçbir şey görmedi.

İzlemeden edemiyordu ama izlerse fark edileceğinden korkuyordu. Sonunda birkaç dakika boyunca elektrikli süpürgeyle uğraştı, pencerenin önünde bir ileri bir geri gidip geldi. İş bittiğinde, Melodie'nin eski pudra kutularından birini pencerenin köşesine, bir grup bitkinin arasına yerleştirdi, aynayı minibüsü görebilecek şekilde ayarladı, sonra televizyonun karşısındaki kanepeye oturdu ve aynayı izledi.

Polisler gittikten bir saat kadar sonra Jan Walther aradı ve polis tarafından sorgulanacağı için paniğe kapıldı. "Roger'ın casus olduğunu düşünüyorlar. Spivaklar, Svobodalar ve Witold adında bazı kişilerle birlikte casusluk yaptığını düşünüyorlar. *Delirmişler*," dedi.

"Delirmişler," diye onayladı büyükbabam. "İşbirliği yapmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok. Belki de bir avukat tutmalıyız."

"Henüz değil; avukat tutacak param yok."

Polislerin ona sorduğu her şeyi anlattı, ama bir akrabasına protesto bağlamında. Mükemmeldi. Janet'a, Roger'a hâlâ aşık olduğu zamanlarda biraz anlatılmıştı.

Casusluğun ailelerin çözmeye çalıştığı bir miras meselesi olduğunu düşünüyordu ama hepsi buydu. Eğer telefonlar dinleniyorsa, itirazları normal ve masum görünecekti. Kasetler mahkemeye ulaşırsa, jüriyi etkilemeye yardımcı olabilirdi.

Öğleden sonrasının geri kalanında minibüsü izledi; çoğunlukla bulutlu olan günün kasvetli ve karanlığa dönüşmesini ve küçük yağmur tanelerinin camdan aşağı süzölmeye başlamasını izledi. Saat beşi biraz geçe minibüs uzaklaştı. Hareket o kadar hızlı ve beklenmedikti ki büyükbabam neredeyse kaçıracaktı ve bütün öğleden sonra izlediği için minibüse kimsenin binmediğinden emindi. Arabayı kullanan her kimse sabahtan öğlene kadar içerideydi.

Bu paranoya *değildi*; izleniyordu.

Saat yedide, sürekli çiseleyen yağmur sokakları karartırken, yavaşça süpermarkete gitti ve sonra eve geri döndü, bir yöne gitti, bloğun diğer tarafından geri geldi. Takip eden kimseyi görmedi ve hala sokakta olan tüm arabaları biliyordu. Bu yüzden gözetim düzensizdi - eyalet polisi ve Rus, onunla konuştuktan sonra panikleyip paniklemeyeceğini görmek istemiş olmalıydılar. Büyükbaba garaja geri çekilirken gülümsedi, sadece bunu düşünüyordu. Onları satmıştı, tamam.

Eve girerken, komşunun evinden izliyor olmaları gibi küçük bir olasılık olduğunu düşündü ... ama o zaman neden minibüsten izlesinler ki? Yine de . . .

İçeride böcekleri ve telefon dinlemelerini düşünürken büyükannesine "Hadi yemek yiyelim" dedi. Mutfaka gidip biraz spaghetti ısıttı, önce onu sonra da kendini doyurdu. İşi bittiğinde, o gün dördüncü kez onu temizledi ve tekrar televizyonun karşısına oturttu. History Channel'da İkinci Dünya Savaşı, Normandiya çıkarması hakkında bir program vardı. Birlikte izlediler, adam karısıyla konuştu, sonra buz dansı hakkında bir program izlediler, sonra yerel haberleri izlediler ve sonunda, "Hadi seni yatağa götürelim, tatlım. Hadi seni yatağa götürelim, tamam mı?"

On buçukta sifonu çekti ve su çanağın etrafında akarken telsize, "Tam sekizde," dedi.

Üç kelime. İki parazit sesi geri geldi. Güzel. Susturuculu tabancayı alıp siyah ceketinin cebine koydu ve ceketini çekti.

Saat on elli beşte arka kapıdan çıktı, saçakların altındaki gölgelerde durdu. Yağmur eskisi kadar şiddetli değildi ama gece pusluydu, sokaktan sis geliyordu. Doğruca garaja yürüdü, arka kapıdan geçti ve garaj kapısı açıcısının düğmesine bastı. Eğer evin arkasından izliyorlarsa, o zaman işi bitmişti. Eğer sokağın diğer tarafındalarsa, sorun yoktu. Orada olduklarını hiç sanmıyordu ama ...

Yağmur ceketini giymiş, uzun boylu ve zayıf bir figür sokağa doğru geliyordu. Carl. Adam arabayı işaret etti ve Carl karanlıkta dikkatli bir şekilde araba ile garaj duvarının arasından geçerek sürücü koltuğuna oturdu. "Nereye? Neler oluyor?"

"Babanla konuşmamız gerek," dedi büyükbabam. "O Virginia'da."

"Baba? O pislikle konuşmak zorunda mıyım? Onunla neden konuşuyoruz ki?"

"Çünkü o biliyor. Ve o bir sarhoş. Polisin insanlar üzerinde baskı kurma yöntemleri var ve o da uyarılmalı. Onu arayamam - onu zaten izliyor olabilirler . . . Bu sabah onu sordular."

"Ya şimdi onu izliyorlarsa?"

"Olabilirler. Ama bence tüm bu soruşturma küçük. İki gün boyunca beni izleyen bir minibüsleri vardı, farklı minibüsler ve şimdi kimse yok. Bugün gelen polisin kafası ne olup bittiği konusunda karışık görünüyordu..." Carl'a Nadya ve Lucas'la yaptığı görüşmeyi anlattı.

Büyükbaba sözünü bitirdiğinde Carl, "Yani herkesi tanıyorlar," dedi. "Herkesi tanıyorlar ama her şeyi değil," dedi büyükbaba.

"Ne yapacağız?"

"Bunun üzerinde çalışıyorum," dedi büyükbabam. "Bir hikaye üzerinde çalışıyorum. İnanabilecekleri bir hikaye."

"Babam da mı işin içinde? O bir sarhoş, her şeyi söyleyebilir."

"Bence bunun üstesinden gelebilecek. Onun için bir rol buldum," dedi büyükbaba.

CARL onların arka yolunu izledi. Ne zaman arkalarından bir araba köşeyi dönse, bunu rapor ediyordu. Arka yolları kullanıyorlardı, karanlıkta kilometrelerce yol alıyorlardı, dikiz aynalarında nadiren bir şey görüyorlardı.

"Annene ne söyledin?" Büyükbaba sordu.

"Ona seninle kalacağımı, büyükannemin geceleri kalkmaya çalıştığını söyledim."

"Güzel. Aramadığı sürece sorun yok."

"Ben gittiğimde çoktan yatmıştı."

Büyükbaba koltuğunda döndü, arkalarındaki uzun karanlık yola baktı ve "Yeter. Hadi gidelim."

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Baba."

"Biliyorum," dedi büyükbabam. "Onu Bob Spivak'a buldurdum."

ROGER WALTHER, Hibbing ile Parkville arasındaki Old 169'da bir barakada yaşıyordu; kelimenin tam anlamıyla bir baraka; farlarında yosun ve çürüme izleri görünen eski, yıpranmış tahta kaplamalar, yıkık dökük bir tahta merdiven, ön ve yan bahçelerde hurdalar, eski çamaşır makineleri, hurdaya dönmüş bir araba, tekerlekleri olmayan bir römorkun üzerinde duran, arkasında otuz yıllık bir dıştan takma motor bulunan, hırpalanmış on dört metrelik bir Lund balıkçı teknesi.

Küçük bir sundurmada paravanların olması gereken yerlerde delikler vardı; sundurmanın arkasındaki pencerelerde ışıklar vardı ve Carl arabadan indiğinde odun ateşinden çıkan dumanın kokusunu alabiliyordu, duman ince çiseleyen yağmurla avluya doğru itiliyordu. Büyükbaba arabadan indi ve "Hadi" dedi.

"Burada yaşadığına emin misin?" "Bob öyle söyledi."

"O orospu çocuğuyla konuşmak istemiyorum," dedi Carl. "En son karşılaştığımızda kışına tekme basacaktım ama annem beni durdurdu."

Büyükbaba karanlıkta, "İçeri gelmeni istemiyorum, sana söylüyorum," diye hırladı. "Bu bir seçenek değil; bu bir operasyon. Bu soruşturmaya bir son vermenin bir yolunu bulmaya çalışacağız."

"Bunu nasıl yapacağız?" Carl sordu. Ön taraftaki pencerelerin perdeleri vardı ve şimdi silüet halindeki bir figür perdeleri aralayıp dışarı bakıyordu. Silüet Carl'a bir kadın silüeti gibi göründü.

"İzle," dedi büyükbabam.

Verandaya doğru yürüdüler ve tam ön kapıyı çalmak üzereyken kapı açıldı. Üzerinde yaşlılıktan sararmış, havlu kumaştan bir sabahlık olan bir kadın vardı; kırk yaşlarında, kilolu, koyu, yağlı bir cildi vardı; viski ve sigara kokuyordu.

"Sen de kimsin?"

"Ben Roger'ın büyükbabasıyım ve bu da oğlu. Onunla biraz konuşmamız gerekiyor," dedi büyükbaba.

Kadın onlara baktı, sonra dönüp seslendi: "Senin çocuğun ve deden olduğunu söylüyorlar."

"Geliyorum..."

Kapıdan geri çekildi ve içeri girdiler. Burası ucuz yanık odun, gazete ve kuru fasulye gibi kokuyordu. Roger arka taraftan çıktı. Uzun boylu bir adamdı, siyah kot pantolon ve düz beyaz bir tişört giymişti; bir zamanlar sarı olan saçları ağarmıştı. Yalınayaktı. "Siz ikiniz ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Sizinle biraz konuşmamız gerekiyor. Önemli ama..." Büyükbaba önce kadına, sonra da Roger'a baktı. "Bu özel." Roger dört saniye boyunca onlara baktıktan sonra sordu,

"Jan'a bir şey mi oldu?"

"Hayır, bu dört aile hakkında," dedi büyükbaba. "Büyük bir sorunumuz var."

"Siktir et," dedi Roger. Ama kadına döndü ve "Sen yatak odasına git. Ben beş dakika içinde döneceğim. Kapıyı sıkıca kapat."

Ellerini kalçalarına koydu ve sanki az önce dünyanın yükünü üzerine boşaltmış gibi içini çekti, sonra somurtkan bir şekilde yatak odasına geri döndü ve kapıyı çarptı.

Kapı kapandığında Roger önce büyükbabasına sonra da Carl'a baktı ve "Carl biliyor mu?" dedi.

"Evet," dedi büyükbaba. Elini cebine soktu ve çıkardığında susturuculu tabancası cebindeydi.

Carl tabancanın geldiğini görünce "Ne?" dedi ve Büyükbaba Roger'ı kalbinden vurdu.

Şaşırmış görünen Roger bir gümbürtüyle yere düştü. Ahşap zemin davul gibi yankılandı.

Carl, "Babamı vurdun." dedi. Yüzüne inen bir tokat gibi; bu onu sendeletti.

Büyükbabam dedi ki, "Düşünme. Git kadını öldür." Silahı Carl'a uzattı. "Düşünme, ona dokunma, hiçbir şeye dokunma. Sadece git ve yap."

"Sen benim lanet babamı vurdun," dedi Carl ve silahın namlusu büyükbabanın beline doğru kaydı.

"Silahı bana doğrultma; sadece kadınla ilgilen." "Sen . . .

Yüce İsa." Carl yaşlı adama bakakaldı.

Büyükbabanın sesi çakıl taşına dönüştü: "*Kadına iyi bak.*"

Bir an için her şey bir bıçağın üzerinde dengelendi. Silah şimdi büyükbabanın kalbine doğrultulmuştu ve Carl tetikteki boşluğu aldı.

"Düşünme ..."

Üç saniye daha poz verdiler, sonra Carl aniden döndü, yatak odasının kapısına doğru yürüdü ve kapıyı iterek açtı. Büyükbaba kadının "Ne?" dediğini duydu ve ardından üç el ateş edildi, hızlı bir *bap-bap* ve ardından son bir *bap*.

Carl yüzünde şaşkın bir ifadeyle oturma odasına geri döndü. Büyükbaba "İyi misin?" dedi.

"Belki."

"Silahı bana ver."

Carl onu uzattı. "Bir gün beni öldürecek misin?"

Büyükbaba bu soru karşısında ne irkildi ne de rahatsız oldu. "Hayır." Silahı cebine koydu ve iki siyah büyük boy çöp torbası çıkardı. "Roger'ı bunların içine koymama yardım et. Arabanın bagajında kan istemiyorum."

"Neler oluyor?" Carl sesinde yalvaran bir tonla sordu.

"Polisler bizi parçalıyordu, parçalayacaklar da. Onlara tetikçiyi vermediğimiz sürece. Onlara Roger'ı veriyoruz."

"Neden ... bu delilik."

"Hayır. Sana her şeyi anlatamam. Sana şunu söyleyebilirim: Şu andan itibaren çocuk gibi davranmalısın. Bana bu kıza bir şeyler sorabileceğinden bahsetmiştin.

Eve dönüş. Yarın bunu yapmak zorundasın. Spor ceket ve pantolon için benden biraz borç para almalısın ve gidip onları satın almalısın."

"Ne . . . ?" Çılgınca ve çılgınca.

Büyükbaba Carl'ın omzuna dokundu ve doğrudan gözlerinin içine baktı. "Yapılacak daha çok şey var. Ama şimdi beni dinle. Sen aramızdaki son kişisin. Yeraltına inmek zorundasın ve bu senin için çocukluğuna geri dönmen gerektiği anlamına geliyor. Bir çocuk. Artık bir yetişkinsin ve bu zor olacak ama bu çok önemli Carl. Ne olduğunu hatırlamalısın ama liseli bir çocuk gibi davranmalısın. Bunu yapabilir misin?"

Carl omuz silkti ve "Sanırım," dedi ve yanağından bir damla yaş süzüldü. O fark etmedi.

Büyükbaba Roger'ın cesedini işaret etti ve Carl şaşkınlık içinde cesedin iki torbaya konmasına yardım etti. İşleri bittiğinde yerde küçük bir kan birikintisi vardı ve Büyükbaba kağıt havlu ve suyla temizlediğinde kirli zeminde temiz bir leke bıraktığını fark etti.

Bir karşılama paspasını birkaç kez üzerinde sürükleyerek bunu düzelttiler, ta ki karışana kadar. Bu iş bittikten sonra büyükbabam içeri girip kadına baktı: Kadın ölmüştü. Carl silahı vücudunda gezdirmiş, önce karnından, sonra göğsünden vurmuş, son kurşunu da alnına sıkırmıştı.

Tamam.

"Onu arabaya götürelim."

En kötüsü de, diye düşündü Carl, Roger'ın hâlâ sıcak olmasıydı. Yağmurun altında sendeleyerek dışarı çıkıp onu arabanın arkasına koyarken babasının vücudunu, tüm ısını, beyninden henüz mesajı almamış olan ve hâlâ yaşayan tüm hücrelerini hâlâ hissedebiliyordu. Sıcaklık ona küçük köpeği öldürdüğü günü hatırlattı.

Büyükbaba içeride, Roger'ı öldürmek için kullandığı dokuz milimetrelilik mermilerden ilkini aldı; diğerlerini bıraktı. Evden çıkmadan önce ceketinin cebinden tek bir turuncu avcı eldiveni çıkardı ve dolaba attı.

"Bu sanki ..." Carl başladı. Büyükbabasına baktı. "Tanrım, Rus'un peşinden gittiğimi çok önceden biliyordun."

"İhtiyacımız olursa diye hazırdım," dedi büyükbabam. "Haydi. Evi gözden geçirmeli ve Roger'ın koşarken yanına almış olabileceği şeyleri bulmalıyız. Bir bavul. Bir spor çantası."

Aslında bir dolapta bir hokey çantası buldular ve Roger'ın almış olabileceği her şeyi içine attılar - tıraş takımları ve cımbız, yara bandı, tırnak makası, fırça ve tarak gibi çeşitli temizlik malzemeleri. Bulabildikleri en iyi giysileri ve ayakkabıları aldılar; Carl'ın beş yaşındayken annesi tarafından parktaki bir salıncakta itildiği ve ikisinin de güldüğü bir fotoğraf da dahil olmak üzere fotoğraflar çektiler; sigara, bir kavanoz çeyreklik ve ucuz mücevherler aldılar ve kadının çantasını atıp içinden yedi dolar para çıkardılar.

Hepsini aceleyle yaptılar, eşyaları spor çantasına attılar; Carl'ın cebine koyduğu Carl ve annesinin fotoğrafı hariç.

İŞLERİ BİTTİĞİNDE ışıkları söndürdüler ve yağmurun içinden geçip arabaya bindiler. "Şu tarafa sür," dedi büyükbaba.

Carl talimatları takip ederek bir o yana bir bu yana döndü. Bir noktada ağlamaya başladı, direksiyonu iki eliyle kavradı, hem gözyaşlarının hem de yağmurun içinden bakarken dar bir çakıl yol izinin ortasında kalmaya çalıştı.

"Şu ağaçtan sonra sola dön," dedi büyükbabam. "Neredeyiz?"

"Geçen yaz burada ağaç kesiyorlardı. Yüz metre kadar geride başlıyor."

Ağaçların arasından, hafif bir yamaçtan aşağıya, bir kütüğün etrafından dolanan kaba bir toprak yolu takip ettiler; söz verildiği gibi yüz metre sonra orman aniden sona erdi ve farlar özelliksiz karanlığı deldi. Bütün ağaçlar yok olmuştu. Carl yakın planda buldozerler tarafından çığnenmiş toprağı görebiliyordu.

Büyükbaba arabadan indi ve bagaja doğru yürüdü. "Kazman gerekecek," dedi Carl'a.

Carl el fenerinin ışığında kazdı; Büyükbaba farları kullanmaktan korkuyordu. Onlar alçak bir nokta buldular yakınlarda herhangi bir ağaç yoktu.

Büyükbaba onu daha hızlı çalışmaya teşvik ediyor, Carl elinden geldiğince hızlı çalışıyor, toprak atıyor, arada bir köklerle mücadele ediyordu. İşini bitirdiğinde üstü başı çamur içindeydi.

Birlikte cesedi arabanın arkasından kaldırıp çukura bıraktılar ve spor çantasını da üzerine attılar. Bir dakika orada durdular, sonra büyükbaba cebinden tabancayı çıkardı ve deliğe bıraktı. Büyükbaba ışığı başka yöne çevirdi ve "Doldur" dedi.

Çukuru doldurmak sadece beş dakika sürdü. İş bittiğinde üzerinde tepindiler ve sonunda parçalanmış bir kavağı ham toprağın üzerine sürüklediler. Büyükbaba yağmur konusunda şanslı olduklarını söyledi; yağmur geri kalanını halledecekti. Sabaha kadar mezar yeri görünmez olacaktı.

Eve dönüş yolu uzundu ama sessiz değildi. Büyükbabam dedi ki, "Bu en kötüsü. Bu hayatının en kötü gecesi, bu yüzden artık bunun için endişelenmene gerek yok. Oğlumun ölümünden sonra bu benim hayatımın en kötü gecelerinden biri. Ama size söylüyorum: bu, aileleri korumak için ihtiyacımız olan kritik bir adım. Ve baban ... baban mahvolmuş bir adamdı, kimseye faydası yoktu. Annen için de, senin için de iyi değildi. O bir harabeydi. Hayatı çoktan sona ermişti."

Carl tekrar ağlamaya başladı ve "Ama o benim *babamdı*" dedi. "Biliyorum, biliyorum..."

VE BU ŞEKİLDE DEVAM ETTİ.

Büyükbabanın evinde ikisi de soyunup giysilerini çamaşır makinesine attılar ve büyükbaba ayakkabılarını mutfak lavabosunda yıkayıp mutfak havluları ve gazetelerle kuruladı. "Sabaha kadar iyi olurlar," dedi. Giysilerini çamaşır makinesinden çıkarıp kurutucuya koydular, sonra Carl kanepeye yattı ve büyükbabası ona büyükkannesinin uyku haplarından iki tane verdi.

"Okuldan önce uyumaya ihtiyacın var," dedi büyükbabam. "Bunlar güçlüdür ve seni beş saat boyunca uyutur. Uyumaya çalış."

Carl hapları aldı ve yutar yutmaz, yutmaması gerektiği kuşkusuna kapıldı; acaba dedesinin planının bir parçası mıydı? Ama yaşlı adam ona dönüp, "Uyumaya çalış; zihnini boşaltmaya çalış. Ağlamamaya çalış, çünkü ağlarsan gözlerin kızarır. Ve unutma yarın, eğer sana söylemeyi unutursam, kıza eve dönüş randevusu teklif etmelisin. Bu önemli: çocukluğuna geri dönmelisin."

"Tamam, büyükbaba. Bunu yapmak zorundaydık, değil mi?" "Mecburduk," dedi büyükbabam.

Büyükbaba ışıkları yakıp iyi geceler diledi ve ardından büyükannenin hapları devreye girerek Carl'ı karanlık bir çukura doğru çekti.

Büyükbaba, Burt Walther ve Sergey Vasilevich Botenkov ise oldukça iyi uyudular.

LUCAS VE NADYA ifadelerini vermiş ve imzalamışlardır. Mars'tan gelen bir gözlemci olası tüm soruların sorulmadığını gözlemlemiş olsa da yalancı şahitlik yapılmamıştır.

Şehir avukatı, Nadya ve Reasons arasındaki ilişki sorusundan tamamen kaçınmanın mümkün olmadığını, ancak kişisel bir ilişkinin cinayete herhangi bir şekilde katkıda bulunma olasılığını ortadan kaldıran iki soru ve iki kısa cevapla ilişkinin bertaraf edildiğini söyledi.

Avukat, Reasons'ın susturuculu bir tabancayla silahlanmış profesyonel bir suikastçının Nadya'yı öldürmek için odasına gittiği ve Nadya'yı korurken ölen Reasons'la karşılaştığı sırada iş başında öldürüldüğü sonucuna vardı. Birkaç boğaz temizlendi, evrak çantaları dolduruldu ve ışıklar söndürüldü.

ANDRENO Hibbing'den aradı, Walther'ın evinde hiçbir hareket olmadığını söyledi ve Lucas ona Duluth'a dönüp gece Nadya'yla kalmasını emretti.

Mary Wheaton cinayetine atanan polis Kelly, ifadeler alındıktan sonra kapıdan çıkarken Lucas'la sohbet etmek için durdu. Lucas, Roger Walther adında bir sarhoşu aradığını, ancak Walther'ın hiç tutuklanmadığını ve artık ehliyetinde belirtilen evde yaşamadığını söyledi.

"Etrafa soracağım," dedi Kelly. "Onun hakkında başka bir şey biliyor musun?"

"Pek bir şey yok. Karısını birkaç kez dövmüş, suçlama yok. Hibbing'de yerel bir hokey kahramanıydı, UMD'de oynuyordu. . ."

"Kahretsin, Reggie Carpenter adında bir adam tanıyorum, orada buzda zaman geçiren her bir pislği tanıyor. . . Sana yardımcı olabilir."

"Nerede yaşıyor?"

"Aslında T-Bone Logan's Lakeside Lumber Emporium and Saloon'da piyano çalışıyor. Şu anda orada olmalı."

Lucas, "Böyle bir isme sahip bir yerde çok fazla turist göremezsiniz," diye önerdi.

Kelly homurdandı: "T-Bone Logan diye bir yer hiç olmadı, göl kenarında değil, altı yıl önce Chicago'dan bir doktor grubu tarafından sahte kütüklerden inşa edildi, keresteyle hiç ilgisi olmadı ve size getirdiklerinde mor, bordo ya da başka bir şey olduğu ortaya çıkan bir martini için dokuz dolar alıyorlar. Ne düşünüyorsun?"

Arabayı sürerlerken hafif bir yağmur çiseliyordu. "Kışın geldiğini hissediyorum," dedi Kelly.

"Ama bu o değil," dedi Lucas. "Henüz değil." Eylül ayının ortalarında genellikle kemik kıran bir soğuk hava dalgası gelir, kar yağdırmasa bile kar yağacağına işaret ederdi. Bu çiseleyen yağmurda hâlâ bir parça sıcaklık vardı.

"Kayak mı yapıyorsun?"

"Ah, arada bir. Sawyer County, Hayward'da bir yerim var, birkaç kızığım var ..."

Bara girene kadar kar, kulübeler ve kar motosikletleri hakkında konuştular.

T-Bone Logan's, Kelly'nin de söylediği gibi, kütük duvarları olan, içeride baltalar, testereler, gazyağı fenerleri ve eski zaman odunculuk kamplarındaki oduncuların büyük fotoğraflarının asılı olduğu bir turist tuzağıydı. Masa üstleri şeffaf cilalı çam kütüklerinden yapılmıştı; mekan ıslak soslu pirzola ve fasulye kokuyordu.

Piyanist Carpenter, Dagwood görünümlü bir adamdı; solgun, ince, kel, konuşurken takırdayan ucuz takma dişleri ve siyah spor ceketinin üzerine serpiştirilmiş kepekleri vardı. Lucas ve Kelly bardan bira alıp piyanonun yanına taşıldılar ve

Carpenter, "Stardust "ın aşırı meyveli bir versiyonunu seslendirmeyi bitirirken bekledi, Carpenter kaşlarıyla Kelly'y e arkadaşlığının sinyalini verdi.

Şarkıyı bitirdiğinde piyano sırasının yanına kaydı ve "Nasıl gidiyor Memur Kelly?" dedi.

"Şimdi kaç tane telefonun var, Reggie?"

"Sadece bir cep telefonu," dedi Carpenter. "Evimde bir tane bile yok."

"Emin misin?"

"Kesinlikle," dedi Carpenter, Kelly'ye gülümseyerek.

Kelly Lucas'a, "Reggie arada sırada bahse girerdi," dedi. "Ah."

Kelly sözlerine şöyle devam etti: "Bin dokuz yüz doksan dokuz yılının Kasım ayında bin yedi yüz elli altı kez bahis oynadı."

"Bundan hiç şüphelenmezdim," dedi Lucas.

"Biraz düşüncesiz davrandım," dedi Carpenter. "Peki neler oluyor?"

"UMD hokeyi," dedi Kelly. "Roger Walther adında birini hatırlıyor musun? İkinci oyuncu olabilirdi, belki ... ne? Yirmi küsur yıl önce?"

Carpenter kaşlarını çattı, tiz Do anahtarını birkaç kez tıngırdattıktan sonra başını salladı, "Evet. Anlıyorum. Forvet oynardı ama sopayı biraz yavaş kullanırdı ve buza inerken bir metre kadar kısaydı. Ama oynayabiliyordu. Ne yapardı?"

"Onu gördün mü?" Lucas sordu.

"Hayır, yıllardır değil. Sanırım -sanırım, ama emin değilim- bir zamanlar Landry's'de araba satıyordu, ama bu yıllar önceydi."

"O zamandan beri değil."

"Hayır. Ne yaptı?"

"Ne var o gibi, fiziksel olarak?" Lucas sordu. "Hızlı mı? Büyük mü? Geniş mi?

Güçlü mü?"

"Tıpkı senin gibi," dedi Carpenter Lucas'a. "Belki bir santim daha kısa, birkaç kilo daha ağır."

"Kaçak olabileceğini mi düşünüyorsun?" Lucas sordu. "Koşmayı f a l a n sever mi?"

"Bilmiyorum. Üniversite seviyesinde bir sporcuydu. Yani muhtemelen. Ne iş yapıyordu ki?"

"Yardımanız için teşekkürler," dedi Kelly. "Tek telefonla devam et, tamam mı?"

Birkaç kadeh içki içtiler ve Lucas sonunda otele dönüp taş gibi uyudu.

Ertesi sabah, Virginia polis şefi John Terry'den ilk telefon geldiğinde duştaydı ve alkolün etkisiyle biraz sarsılmış hissediyordu.

"Roger Walther hakkında bir ipucu bulduk. Kasabanın batısında Kelly Harbinson adında bir kadınla birlikte yaşıyor. Elimde bir adres var."

Lucas adresi aldı ve "Teşekkürler. Kontrol edeceğim." dedi.

ANDRENO VE NADYA kahvaltı için geldiler. Yağmur hâlâ yağıyordu ve onlara çağrıdan bahsederken hepsi göle baktı; hiç tekne görünmüyordu ve gölle gökyüzü arasında hiçbir ayırım yoktu. "Arabayla gidip gelmekten bıktım usandım," dedi Lucas. "Her şey Range'in yukarısında, yarın sabah buradan ayrılıp orada bir yer bulacağım."

"Ben de," dedi Nadya. "Bu süreç sona eriyormuş gibi geliyor."

Andreno başını salladı. "Roger bize bir şeyler verecektir. Vermek zorunda. Bu sabahki gazeteyi gördün mü?"

"*Star Tribune*," dedi Lucas.

"Yerel gazetede Spivak'ın avukatının bir haberi var. Ön duruşmada biraz baskı altında kalacaksın."

"Ön duruşma için yeterince delilimiz var," dedi

Lucas. "Yine de oldukça berbat bir duruşma olacak,"

dedi Andreno. "Duruşmaya gelmeden önce birileri çatlayacak. Umarım."

Roger Walther'a odaklandıklarında hep birlikte Virginia'ya doğru yola çıktılar. Lucas ve Andreno, St. Louis'de üzerinde çalıştıkları başka bir dava hakkında sohbet ettiler ve Nadya ile terfi ve maaş uygulamalarını karşılaştırdılar. Nadya'nın maaşı Amerikan standartlarına göre azdı ama barınma, tıbbi bakım, sigorta ya da diğer masraflar için neredeyse hiçbir şey ödemiyordu.

Amerikalıların uğraştığı diğer düzinelerce olasılık. Tek sorunun yemek olduğunu söyledi. "Biz sizin kadar çok restoranda yemek yemiyoruz ve benim paramın yettiği restoranlardaki yemekler de zaten çok iyi değil."

Lucas, "Ve senin o kadar çok işaretin yok," dedi.

Güldü, Reasons öldürüldüğünden beri Lucas onun güldüğünü ilk kez duyuyordu. "Burada saçmalıyorsun. Benzin almak için durduğumuzda bir pompanın üzerinde yirmi iki işaret vardı. Tek bir pompada!"

"Seni sayarken gördüm," dedi Lucas.

"Çıkartmalar," dedi Andreno. "Onlara çıkartma deniyor." "Ama onlar işaretlerdi. Sadece küçük olanlar."

Yağmur durmuştu ama Kelly Harbinson'ın Virginia dışındaki evine vardıklarında her şey hâlâ nemli ve damlıyordu.

Andreno arka koltuktan, "Ne çöplük ama," dedi. Tabancasını kılıfından çıkarmış ve ceketinin cebine koymuştu. "Pamuk plantasyonundan çıkmış gibi görünüyor."

"Evet, şey... eski karısı onun sokaktan bir adım uzakta olduğunu söylemişti," dedi Lucas.

Andreno, "Keşke yeleklerimiz olsaydı," dedi.

Dışarı çıktılar ve Andreno gibi Lucas da 45'liğini ceketinin cebine koyup elinde tuttu. Nadya'ya verandanın arkasında beklemesini söylediler ve sonra Lucas ile Andreno ahşap sahanlığı geçip paravan kapıyı çaldılar. Lucas kapının çalınmasının içeriden duyulmayabileceğini düşündü: Tahta o kadar ıslak ve eskiydi ki kapıya vurulduğunda daha çok vıcık vıcık *bir yavru-yavru-yavru* sesi duyuluyordu. İçeriden herhangi bir ses ya da hareket gelmeyince Lucas paravan kapıyı çekip açtı ve iç kapıya biraz daha sert vurdu.

Ses yok, hareket yok. Yoldan bir araba geçti ve arkasından baktılar ama sürücü bir kadındı ve onlara hiç dönüp bakmadı.

Lucas kapıyı tekrar çaldı. Hiçbir şey yoktu. "Lanet olsun," dedi. "Arkadan dolaşmama izin ver," dedi Andreno.

Lucas içeride kimsenin olmadığından emin bir şekilde başını salladı. Kapı sağlamdı, gömme penceresi yoktu, bu yüzden Andreno ıslak zeminde ezilirken

Lucas ön pencereye doğru adım attı ve içeri bakmaya çalıştı. Pencere çok fazla yansıma yapacak kadar kirliydi ve pek bir şey göremiyordu; görebildiği kadarıyla dağınık bir eve benziyordu ki dış görünüşe bakılırsa bu şaşırtıcı değildi.

Andreno geri geldi. "Arka kapıya baktım, bir bok göremedim."

Lucas arabaya geri dönüp telefonunu çıkardı ve John Terry'yi aradı. "Kelly Harbinson'ın evindeyiz. Burada kimse yok. Nerede çalıştığını biliyor musun?"

"Hayır, ama bulabilirim. Size geri döneyim. Bana on beş dakika verin."

On beş dakikayı Nadya'ya Amerikan arama kurallarını anlatarak geçirdiler. Nadya, "İçeri girebilir ve gerekirse bu konuda yalan söyleyebilirdik," dedi.

Lucas, "Bu yapıldı ama... genellikle etrafta sadece bir müfettiş varken," dedi.

Andreno da aynı fikirde: "Savunma avukatlarınız olduğu sürece, yasalara göre oynamak daha iyidir. Bir çıkar görmediğinizde."

"Bu üst taraf da ne?"

Ona işin iyi tarafını anlatmışlar ve o da "Kapitalizm" demiş.

JOHN TERRY geri aradı ve şöyle dedi: "Kız arkadaşına Harbinson's'ı arattırdım ve ailesini buldu. Reeves's Wine and Spirits'te çalışıyor. Bire on kala Walther'la orada tanışmış."

"Tamam. Numaran var mı?"

LUCAS içki dükkanını aradı, dükkan sahibi Jack Reeves'e kendini tanıttı ve Harbinson'ı sordu.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Reeves. "Biraz endişeliyiz. Saat sekizde burada olması gerekiyordu. Biraz içer ama oldukça güvenilirdir."

"Bu daha önce olmadı mı?"

"Hayır, pek sayılmaz. Dört yıldır burada. Yani, geç kaldı ama bilirsiniz, kar yağdı ve altı dakika geç kaldı. Eğer

hemen gelmezse, evine gidip kapısını çalacaktım."

"Burada kimse yok. Şu anda dışarıdayız," dedi Lucas.

Telefonu kapatan Lucas eve baktı ve, "Bütün pencereleri kontrol edelim. Ne görebileceğimize bakalım."

"Belki de kaçmışlardır," dedi Andreno.

"Ben de bundan korkuyorum."

Evin sol tarafına doğru yürüdüler; pencerelerin çoğunda jaluziler vardı ve yanlardaki ip deliklerinden ve jaluzilerin tam olarak düz olmadığı köşelerden görebiliyorlardı. Evin etrafını dolaşana kadar işe yarar bir şey göremediler. Oradan bir jaluzi yatak odasına bakıyordu ve dolap olması gereken yerin yanında yerde bir yığın giysi ve ötesindeki koridorda daha fazlasının dağılmış olduğunu görebiliyorlardı.

"Lanet olsun," dedi Lucas.

Andreno ön kapıyı denedi. "Kilitli değil," dedi.

"Bırak ben yapayım," dedi Lucas. Kapıyı iterek açtı ve seslendi, "Alo? Evde kimse var mı?"

Cevap yok. Kapıyı bir adım daha iterek açtı. İçerisi dağınıktı, domates çorbası ve nikotin gibi kokuyordu ama bunların hiçbirine karşı bir yasa yoktu.

Verandada Nadya için yer yoktu ama Andreno, Lucas'ın arkasından yaklaşmış, "Yerde bir kasap bıçağı var," dedi.

"Nerede?"

"Tam şurada, televizyonun önünde." Televizyonun önünde oval örgülü bir halıdan başka bir şey yoktu.

"Evi kontrol etsem iyi olacak," dedi Lucas. İçeri girdi ve tekrar, "Alo?" diye seslendi. Hiçbir şey yoktu. Oturma odasından geçti, mutfığa baktı, boş olan bir yatak odasına, boş ama dağınık olan banyoya, sonra da dolabın önünde bir yığın giysinin durduğu ikinci yatak odasına baktı.

Neredeyse onu görmüyordu; kafasından başka hiçbir şey görünmüyordu. Vücudunun geri kalanı bir yığın giysinin altına gömülmüştü.

yatağa fırlatılmıştı. Lucas bir adım daha attı: kadının alnında bir delik vardı.

Lucas geri çekildi, mutfağa gitti, tezgâhın üzerindeki kutudan bir peçete aldı, bir kasap bıçağı alıp televizyonun önünde yere bıraktı ve verandaya geri döndü.

Andreno onun yüzüne baktı ve "Ne?" dedi. "O içeride," dedi Lucas.

"O öldü," dedi Nadya.

"Evet. Alnından vurulmuş."

Andreno, "Bu delilik," dedi.

LUCAS TERRY'Yİ GERİ ARADI: "Burada bir sorunumuz var, Şef. Bu bölgeyi kim koruyor?"

"St. Louis County şerifi. Elinizde ne var?"

Lucas ona anlatınca Terry, "Tanrı aşkına Davenport, sen bir çeşit ölüm meleğisin," dedi.

"Evet, evet..."

"Şerife haber vereyim, biz de birkaç araba gönderelim, karşılıklı yardım anlaşmamız var. On dakika."

LUCAS ayağa kalktı ve Andreno "Roger Walther" dedi.

"Onu yanında götürmemiş," dedi Lucas. "Umarım birilerinde fotoğrafı vardır."

"Karısı ..."

Lucas Nadya'ya şöyle dedi: "Tamam. Şimdi yapmamız gereken çok şey var. Bu adam hakkında bir bülten yayınlamalıyız ve Rusya'dan biriyle çalışıyor olabileceği için bunu uluslararası hale getirmeliyiz. Elçiliğinizi arayabilir misiniz?"

Yapılması gereken işlerin listesini çıkarıyorlardı ki ilk siren sesini duydular: Lucas sirene doğru döndü, sonra tekrar diğer ikisine döndü.

"Önce Janet Walther'ı vuracağız, onu görüp görmediğini soracağız. Sonra yaşlı adama tekrar saldıracağız -Nadya Alzheimer numarasıyla bizimle dalga geçmiş olabileceğini düşünüyor. Polisleri ya onun ya da Harbinson'un arabasını aramaya başlatın. İkisinin de kayıtlarını kontrol edin.

etiket numaralarını otoyol devriyesine ve diğer herkese dağıtın. Havaalanlarındaki güvenlik görevlilerine isim verin ..."

Nadya, "Eğer bu hücreler insanları taşımak için kurulduysa, o zaman yerini tespit etmek zor olabilir," dedi. "Korunaklı çıkış yolları olurdu."

"Bilmiyorum, tek bildiğim ne yapabileceğimiz," dedi Lucas. Dönüp gelen polis arabasına ve sonra tekrar Nadya'ya baktı. "Bütün bu olayda doğru olmayan bir şeyler var. Bildiğin kadarıyla grubun aktif olmadığını söylüyorsun... eğer aktif olsalardı biri sana söyler miydi? Sizi uyarır mıydı?"

"Evet. Ve kimse istemedi. Coşku istedikleri halde başarı istemediklerine dair bazı işaretler olurdu. Ben bunu hiç anlamadım. Tam tersi oldu - neler olduğunu öğrenmeliydim ve kendimizi esirgememeliydik. Piotr bu yüzden öldü."

Lucas, "Sana ne kadar güvenebileceğimden emin değilim," dedi.

"Buna siz karar vereceksiniz," dedi. "Ama biz bu davayı çözüyoruz. Roger Walther'ın peşinde size katılacağız ve eğer bize doğru koşuyorsa bunu size söyleyeceğiz."

"Onu geri mi vereceksin?"

Omuz silkti. "Buna karar vermek bana düşmez. Popüler bir diplomatı öldürdü."

Uzun bir süre ona baktı, sonra polis arabası avluya döndüğünde ve John Terry'nin yüzünü camda gördüğünde başını salladı ve "Tamam. En azından şimdilik."

LUCAS durmaksızın listelerini gözden geçirdi. Cinayet mahallinde iki saat kalmışlar, olayı önce Virginia polislerine, sonra da Max Anderson adında bir şerif yardımcısına teslim etmişlerdi. Adli tabip yardımcısının Harbinson'ın on iki saat ya da daha kısa bir süre önce öldüğünü tahmin etmesine yetecek kadar uzun süre orada kalmışlardı.

"Bu sadece vücut ısısına dayalı bir tahmin," dedi. Genç bir adamdı, zayıftı, sarı dağınık saçları vardı; erken salaşlaşmıştı ve oldukça ciddiye. "Buradaki sıcaklık aslında oldukça düşük ve oda sıcaklığına inmemişti. Yani . . . dün gece."

BİR ŞERİF TEKNİSYENİ, "Hibbing'deki çatışmada kullanılan mermiyi gördüm. Greyhound Müzesi'ndeki. Orada topladığımız mermiler. . ."
Başıyla yatak odasını işaret etti. "Bana aynı görünüyorlar. Sadece göz ucuyla bakıyorum, ama ateşleme iğnesinin derinliği hemen hemen aynı görünüyor, yuvarlak ve müzedekinde olduğu gibi, sadece bir kıl kadar, primerin ortası dışında."

"Ne zaman emin olacağız?"

"Ofisteki bilgisayarım da dijital mikrofotoğraflar var. Bunları oraya götürebilseydim, size bir saat içinde yüzde doksan dokuzunu söyleyebilirdim, ama burada olay yeri üzerinde çalışıyorum . . ."

"Olay yerini boş ver. Sana bir araba bulayım," dedi Lucas.

VIRGINIA ŞEFİ TERRY yatak odasından çıktı ve Lucas'ın ön odadaki dolaba baktığını fark ederek, "Her şey kontrol altında mı?" diye sordu.

"Hayır." Ve Lucas sordu, "Bütün gece yağmur yağdı mı?" "Hemen hemen. Neden?"

"Walther yağmurluğunu almamış," dedi Lucas, dolaptan bir trençkot kolunu çıkararak. "Fena bir palto da değil."

"Belki yağmur kıyafeti vardı."

LUCAS ceketin kolunu dolaptan çıkardığında, Nadya odanın diğer ucundan o tarafa baktı. Kaşlarını çattı, dolaba doğru yürüdü, çömeldi ve trençkotu bir tarafa itti.

"Ne?" Lucas sordu.

"Bak." Eliyle işaret etti ve Lucas onun yanına çömeldi. Dolabın arkasında tek bir turuncu avcı eldiveni duruyordu.

"Orospu çocuğu."

LUCAS ANDY HARMON'U ARADI. "Olayı çözdük. Katil Roger Walther adında bir adammış. Size verdiğim çizelgedeki Walther ailesi. Onunla ilgili ayrıntıları size göndereceğiz ve tüm yerel polisler onu arıyor, ama sizin de bu işe dahil olmanızın zamanı geldi. Kaçıyor ve bizden on iki saat önde ve muhtemelen eski casus rotasından Rusya'ya gidiyor. Kanada'da da olabilir, o yüzden birilerinin Mounties'le konuşması lazım."

"Fotoğrafın var mı?" diye sordu FBI görevlisi.

"Bir tane bulacağım ve tarayıp size göndereceğiz. Elimizde üç yıllık bir ehliyet fotoğrafı var, çok iyi değil, ama birkaç dakika içinde karısına ulaşacağım, hala orada ve hayatta olduğunu varsayarak, elimden geleni yapıp göndereceğim."

"Mükemmel. Mükemmel iş, Davenport. Bunu raporuma ekleyeceğim." Lucas telefonu kapattı. "Sik kafalı," dedi.

"Gidelim," dedi Lucas Nadya'ya. "Gidip Janet Walther'la konuşalım."

Andreno ceketini almaya gitti ve o sırada dışarıda başka bir araba durdu. Orta yaşlı bir kadın elinde plastik bir çuvalla arabadan inerek eve doğru yürüdü ve yolun sonunda park etmiş olan bir polis memuruyla konuştu.

Şerif yardımcısı eve geldi ve Lucas'a, "Bu Harbinson'ın üvey kız kardeşi. Corine Maples. Harbinson'la çekilmiş bir fotoğrafı var."

Roger Walther."

"Onu içeri
getirin."

Kuru gözlü ama gergin olan kadın Lucas'a, "Hâlâ burada mı?" diye sordu. "Evet. Korkarım sizi içeri alamayız."

"Hayır, hayır, onu görmek istemiyorum. Ama bir cenaze evim var, cenaze evinin adı."

"Şuradaki adamı görüyor musun?" Lucas bir şerif yardımcısını göstererek sordu. "O Max Anderson; olay yerinden sorumlu şerif yardımcısı. Ona ver. Otopsi için önce tıp fakültesine götürülecek, sonra da Max'le konuşun."

"Tamam," dedi. "Roger'la ilk karşılaştığımda onun kötü biri olduğunu anlamıştım."

"Fotoğrafınız var mı?"

Plastik çantasını karıştırdı ve ahşap çitli bir arka bahçede çekilmiş bir fotoğrafı çıkardı, çiçek tarhlı bir yaz manzarası ve bir tarafta kısmen görülebilen, çöp tenekesi kapağı büyüklüğünde bir göletin üzerinde ellerini açmış alçıdan bir Meryem Ana. Ön planda iki kişi duruyordu, gözlerini kısarak güneşe ve kameraya bakıyorlardı.

Maples, "Barbekü yaptık ve onlar da geldi," dedi.

"Hâlâ böyle mi görünüyor?"

"Oh, evet. Onları iki hafta önce sokakta gördüm. Bu resim sadece iki aylık."

"Beklediğimden daha yaşlı görünüyor. Kırk yaşlarında olduğunu sanıyordum."

Başını salladı. "Öyle, ama oldukça zor bir hayatı oldu. Sigara ve içki içiyor ve saatlerce dışarıda kalıyor. Günde iki ya da üç tane altılı paket içip bunun seni etkilememesini bekleyemezsin."

"Şişman görünmüyor."

"Hayır, hayır, o hiç şişman olmadı. Ama sağlıklı değil. Ona anlatmaya çalıştık ..."

"Bu resmi FBI'a göndermemiz gerekiyor," dedi Lucas. "Sakıncası yoksa..."

Maples endişeyle, "Benden geldiğini anlayacaktır," dedi. "Hâlâ serbest ve elinde bir silah var."

"Sadece baş kısmını kullanacağız," dedi Lucas. "Ve kaçtığını düşünüyorum. Hâlâ buralarda olması pek olası değil."

"Tamam." Ama gergin.

"Janet Walther'ı tanıyor musun? Roger'ın eski karısını?"

"Hayır. Roger buralı değildi, Hibbing'liydi. Ailesiyle hiç tanışmadım."

"Tamam. Seni Max ile tanıştırayım. O size bilgi verir."

Nadya ve Andreno sohbet ederken Lucas arabayı sessizce sürdü. Andreno bir süre sonra fark etti ve "Ne?" dedi.

"Şu lanet eldiven," dedi Lucas.

"Ne?"

"Lanet eldiven Walther'ın üzerine atıyor. Yatak odasındaki mermiler herhangi biri tarafından bırakılmış olabilir, ama o lanet eldiven ..."

"Bu kötü mü?"

Lucas, "Çoğu gün üç mil koşuyorum. Bu süreyi yirmi bir dakikada tutmaya çalışıyorum. Bazı günler beş ya da altı mil koşuyorum."

Andreno, "Sen benim kahramanımsın," dedi.

"Walther'in fotoğrafını gördün mü? Adam yürüyen bir kalp krizine benziyordu. Duluth'un tepelerinde pizza kutusu taşıyarak beni geçti."

Sonra hep birlikte bir süre at sürdüler ve sonunda Andreno şöyle dedi: "Eski bir sözü bilirsiniz: Çok fazla gerçek, mükemmel bir davayı mahvedebilir."

"Evet, evet."

"Nedir bu?" Nadya sordu.

Janet Walther'ın Hibbing şehir merkezine giden yol üzerindeki evine gittiler, evde kimsenin olmadığını gördüler ve çerçevenin dükkânına gittiler. Kumaş paltolu yaşlı bir kadın Walther'a torunlarının bir fotoğrafı için yirmi beş doların altında bir çerçeve almaktan bahsediyordu ve Walther, Lucas, Andreno ve Nadya'dan neredeyse ürkerek onu hazır bir standı götürdü ve bir çerçeve seçmesine yardım etti. Kadın iki kez, "Diğer insanlara da yardım edebilirsin," dedi ve Lucas'a gülümseyip başını salladı ama Walther, "Hayır, hayır, bu işi doğru yapalım," dedi.

Kadın nihayet gittiğinde, tezgahının arkasına geçti ve "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Lucas, "Eski kocan Virginia yakınlarında Kelly Harbinson adında bir kadınla yaşıyordu," diye söze başladı.

"Ne olmuş yani? Ne yaptığını bilmiyorum ve umurumda da değil."

"Bu sabah onu yatağında vurularak öldürülmüş halde bulduk. Roger Walther kayıp. Onu arıyoruz."

Nefes almakta zorlanıyormuş gibi ağzı açılıp kapandı ve tekrar açılıp kapandı ve sonra "Aman Tanrım" dedi.

"Onu gördün mü?"

"Haftalardır değil. Buraya geldi ve borç istedi, ben de ona fazladan param olmadığını söyledim."

"Nereye kaçıyor olabileceğini bilmiyor musunuz? Ya da oraya nasıl gidebileceğini?"

Başını iki yana salladı: "Hiçbir fikrim yok. Bütün bu casusluk olayı çılgınca ama. Muhtemelen Duluth'ta bir tavernadadır. Ya da burada." Sanki onun gelmesini bekliyormuş gibi ön pencereden dışarı baktı. Sonra, "Bunu yapanın o olduğundan emin misin?"

"Onunla birlikte yaşıyordu, kayıp, görünüşe göre bazı giysileri ve tıraş malzemeleri gitmiş ..."

"Bilmiyorum. Sadece bilmiyorum."

Bir tehdit denedi: "Eğer onu saklıyor ya da ona yardım ediyorsanız, suç ortağı olduğunuzu biliyorsunuz."

Şimdi sesini yükseltti: "Bunu yapmayacağım! O adamı artık sevmiyorum! O artık evlendiğim adam değil! Onunla hiçbir şey yapmayacağım!"

Lucas yeni bir konuya saptı: "Burt Walther ne kadar ... bunak . Burt Walther? Karısına bakabilecek nitelikte mi?"

"Burt? Burt bunak değil. Burt çok zeki." Sesi ilk başta keskindi, sanki bir numaradan korkuyormuş gibiydi. Sonra sesi yumuşadı: "Melodie gitti ama. İyi bir kadındı ve artık yok. Büyükbabam ona bakamazsa ne olur bilmiyorum. Onu bir huzurevine yatırmak zorunda kalırlarsa evi kaybederler."

"Burt bunak değil."

"Hayır, bunak değil. Onunla konuştunuz mu?"

KAPIDAN ÇIKTIM, KIZGINIM.

Lucas Nadya'ya, "Haklıydın. Adam bana palavra sıktı. Bu çok sık olan bir şey değil."

"Çünkü zihinsel olarak ölmekte olan yaşlı insanlara bakmaktan korkuyorsunuz. Bu kelimeyi bilmiyorum ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz," dedi Nadya. "Büyükbabam bizimle yaşarken başına bu geldi ve ben her şeyi gördüm. Eski arkadaşları ona bakmaz ya da onunla konuşmazdı. Bu çok tatsız bir durum. Burt bana öyle görünmedi."

Burt Walther'ın evinde kimse yoktu. Lucas kapıya vurdu, pencerelere baktı ve sonunda bir komşu çıkıp, "Evde değiller. Size yardımcı olabilir miyim?"

"Biz polis memuruyuz ve Burt Walther'la konuşmamız gerekiyor," dedi Lucas. "Onu gördünüz mü?"

"Bugün onların doktor günü," dedi adam. "Onları on dakika ile kaçırdınız. Genelde iki saatliğine giderler."

"Hangi doktor olduğunu biliyor musunuz?"

"Tam olarak hangisi olduğunu bilmiyorum ama kliniği biliyorum ..."

Klinikte Andreno, Walther'ın Taurus'unu gördü. "Buradalar. Peşlerinden gitmek ister misin?"

Hâlâ biraz kızgın olan Lucas bunu düşündü ama sonunda başını salladı. "Bekleyebiliriz. Öğle yemeği yiyelim. Herkesin i ç i n d e onlarla uğraşmanın bir anlamı yok."

NADYA'YI bir Subway'e götürdüler; sandviçleri beğendi ve Lucas Moskova'da bir franchise'ın işe yarayabileceğini söyledi. "Muhtemelen bir tane vardır," dedi. "Artık her şeyden bir tane var."

Walther'ların evine dönerken kliniğin önünden geçtiler ve Taurus hâlâ oradaydı. Ana caddede gazete stokladılar -*New York Times*, *Wall Street Journal*, *USA Today*, *Star Tribune*- kliniğin otoparkına geri döndüler, arabanın camını indirdiler.

ve yarım saat boyunca gazete okudular. Sonra Andreno, "İşte geliyorlar." dedi.

Bir hemşire tekerlekli sandalyedeki Melodie Walther'ı iterek arabaya binmesine yardımcı oldu. O ve Burt Walther bir süre konuştuktan sonra

Burt arabaya binip uzaklaştı. Lucas arkada kaldı ve k a p a n d ı .

Yeterince yaklaştığında dikiz aynasından Burt'ün gözlerini görebiliyordu. O mesafede asılı kaldı ve Burt onları eve götürdü.

Eve vardıklarında Lucas arabayı sokağın kenarına, garajın yanına çekti. Burt onu karşılamak için dışarı çıktı. "Karını içeri götür, sonra da konuş."

"Ben ..." Gözleri odaklanamadı.

"Bunak herif," dedi Lucas. "Janet Walther'la konuştuk. Senin çok zeki olduğunu söyledi."

Walther'in başı birkaç kez aşağı yukarı sallandı ve arabaya geri dönüp karısının dışarı çıkmasına ve garajda bıraktığı tekerlekli sandalyeye binmesine yardım etti. Onu arka kapıya kadar itip içeri girmesine yardım etti, Lucas bir adım gerisindeydi, Andreno ve Nadya da onu takip ediyordu.

"Torunun nerede?" Walther evin içine doğru ilerlerken Lucas sordu.

"Beni tutuklayacak mısınız?" Walther açık kapıdan sordu.

"Belki."

"Bir avukat istiyorum. Hemen şimdi," dedi Walther. "Tek bir soruya bile cevap vermeden önce."

"Torununuz birlikte yaşadığı kadını öldürmüş olabilir."

"Tutuklu muyum?"

"Henüz değil."

"O zaman bahçemden defol," dedi Walther. Kapıyı Lucas'ın yüzüne kapattı.

Andreno kapıya bakarak, "BU ÇOK KABAYDI," dedi.

Lucas şimdi gülümsüyordu: "Sanırım Roger'ın nerede olduğunu biliyor. Sanırım onlara ulaşıyoruz."

Lucas arabaya doğru ilerledi, Hibbing şefi Roy Hopper'ı aradı ve "Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedi.

"Ne?"

"Burt Walther'ın evinin önüne bir araba park etmeni istiyorum. Adamın bir şey yapmasına gerek yok, sadece oraya park et ve evi gözetle."

"Ah, Tanrım, o kadar çok erkeğim yok ..."

"Sadece ... lütfen."

ŞERİF ŞUBELERİ hâlâ Virginia'nın dışındaki cinayet mahallindeydiler. Gelişmeleri kontrol etmek için geri dönerken Lucas Nadya'ya, "Biri avukatlık şeyini yaptığında -avukat istiyor ve bunu sana söylüyor-sorgulamayı kesmek zorundasın. Burada işler böyle yürür. Bazen saçmalayarak onları atlatabilirsin ama ısrar ederlerse iş biter. Ama mesele şu ki, çoğu zaman bu bir tür itiraf anlamına geliyor. Doğru adamı yakaladığınızı bilirsiniz."

Andreno, "Bu büyük bir olay," dedi. "Doğru adamı bulduğunuzu anladıktan sonra ona her yönden yaklaşabilirsiniz. Arkadaşlarıyla, akrabalarıyla, tanıdığı herkesle konuşabilirsiniz. Bir resim oluşturabilirsiniz."

Nadya başını salladı. "Bunu kendi işimden biliyorum. Kimlik tespiti orada belki de burada olduğundan daha önemli. Kimlik tespiti her şeydir."

"Ah, hâlâ yapılacak çok iş var."

"Oh, pek sayılmaz," dedi. "Sana söyleyeyim, adamı bodruma indiriyorsun, orada eski bir kömür ocağın var ve ayakkabılarını çıkarıyorsun. Sonra şu metal pişirme aletlerinden birini alıyorsun, krep yapıyorlar..."

"Spatula," dedi Andreno ve Lucas'a baktı.

"Spatula," diye kabul etti. "Bunu kömürlerin içine koyarsın ve bembeyaz olacak kadar ısındığında ayak parmaklarından başlarsın ..."

"Tanrım," diye ağzından kaçırdı Andreno.

Nadya arkasını dönmüştü ama Lucas bir gülümsemenin köşesini yakaladı. "Sanırım Rus bize şaka yapıyor," dedi Andreno'ya.

HARBINSON'IN EVİNDE, baş yardımcısı cesedin taşındığını, ancak olay yeri ekibinin hala DNA parçalarını topladığını ve evdeki tüm kağıtları incelediğini söyledi. "Telefon şirketini kontrol ettik, ve hiçbir arama yoktu.

Dün gece burada. Hiç gelmedi. Eğer kaçıyor ve karmaşık bir şeyler çeviriyorsa, *birilerini* aramış olması gerektiğini düşünüyoruz."

"Cep telefonu var mı diye kontrol ettiniz mi?"

"Biz kontrol edildi, ama yapamadım bulmak Bir. Orada vardır sadece üç şirket burada."

"Peki ya faturalar, kişisel eşyalar?"

"Şu anda baktığımız şey bu. Mutfakta. Yardıminızdan mutluluk duyuyoruz."

"Bir süre daha bakabiliriz," dedi Lucas. "Rusça bir şey yok mu?" "Hayır."

Bir saat sonra şerif yardımcısı bir telefon aldığı anda hâlâ oradaydılar, Lucas'a bakıp, "Evet, hâlâ burada," dedi. Telefonu Lucas'a uzattı ve "Roy Hopper, Hibbing'de." dedi.

Lucas telefonu aldı ve "Merhaba." dedi.

Hopper zor nefes alıyordu ve Lucas siren seslerini duyabiliyordu: "Bill, Walther'ın önünde oturan adam. Az önce iki el silah sesi duydu. İçeri giriyor."

Büyükbaba kapıyı polisin üzerine iterek kapattı ve bekledi. Polis peşinden içeri girecek miydi? Hayır. Bunun yerine polis ona gülüyor gibiydi, döndü ve diğer ikisine doğru yürüdü, işaret etti ve hepsi arabalarına doğru geri gittiler.

Bırak gülsün. Ama artık çıkış yoktu, artık oyunun sonu kritikti. Bir bakıma, bunun geldiğini gördüğü için belli bir tatmin hissetti.

Büyükanneyi ön odaya, televizyonun karşısına itti. Televizyonu görünce başını kaldırdı ve yüzü gevşer gibi oldu, sanki evin tanıdıklığıyla rahatlıyordu.

Büyükbaba onun başının üstünü okşadı, o hala onlarla birlikteyken yaptığı bir şeydi; dışarı çıkmadan önce bunu yapardı, bir tür veda, iyi şanslar ve *seni seviyorum*. Sonra öne doğru eğilip onu alnından öptü ve "Bir dakika içinde döneceğim" dedi.

Mutfağa gitti, çekmecedен telsizi aldı ve zile bastı. Bir dakika geçti ve tekrar zile bastı. Eğer Carl evde değilse, bu bir aksilik olabilirdi. Bir dakika daha, sonra "Evet?"

Midesinde büyüyen bir düğüm aniden çözüldü. "Talimatlar. Bunu yaz."

"Bir kalem alayım." Birkaç saniye. "Tamam."

"Bir numara. Bu telsizi polisten önce kurtar." "Ne?" Şifre yok. Carl'ın kafası karışmıştı.

"Bu telsizi alacağım ve Bayan Kriegler'in çöp tenekesinin altına, üzerinde durdukları tuğlaların arasına koyacağım."

Ara sokakta. Oraya götür."

"Neden-?"

"Soru yok. Sadece yaz. İki numara. Sen bir çocuksun. Çocuk gibi davran."

Unutmamalısın! Bir çocuk gibi davran."

"Ben-"

"Soru sormak yok! Hatırla. Hatırlayacak mısın?"

"Evet."

"Talimatlar yakında netleşecek. Bu öğleden sonra buradaydılar ve benim son oyunum devam ediyor."

"Geleyim mi?"

"Hayır! Mecbur kalana kadar olmaz. Çocuk ol. Çocuk gibi davran. Ve gelmen gerektiğinde, zamanın geldiğini anlayacaksın."

"Tamam..."

"Şimdi sessizliğe ihtiyacımız var."

Güle güle." "Güle güle."

Büyükbaba iç geçirdi, ceketini ve bir parça gazeteyi aldı, ufalayıp top haline getirdi ve telsizle birlikte cebine koydu. İzliyor olabilirlerdi; belki de telsizden kurtulamıyordu. Görecekti.

Arka kapıdan çıktı, sokağın aşağısına doğru yürüdü, köşeyi döndü ve sokağa geri döndü. Kimseyi görmemişti. Kriegler'ların çöp tenekesine geldi, cebinden telsizi ve kâğıt topunu çıkardı, eğildi, telsizi tenekeyi yerden yüksekte tutan tuğlaların arasından geçirdi, sonra ayağa kalktı, tenekenin üstünü kaldırdı ve kâğıt topunu içine attı. İzleyenlerin kağıdı alıp tenekenin içine attığını düşünmesini umuyordu. Ya da buna inanmazlarsa çöpe bakacaklarını umuyordu.

Sokağa doğru devam etti. Ayaklarını sürüyerek ilerlerken Carl'ı düşündü. Çocukla yeterince zaman geçirmemişti. İki yıla daha ihtiyacı vardı. Büyükbabasının ona yüklediği şeylere hazır değildi ama büyükbabası da dünyaya itildiğinde hazır değildi.

Belki de gerçek dünyaya itilmek için tek gereken budur.

EVE DÖNÜŞ . Oyunun sonunu hazırlamak sadece birkaç dakika alacaktı. Bunu yapmadan önce, Büyükbaba en sevdiği sandalyesine gitti, ön bahçeye bakmak için çevirdi, gözlerini kapattı ve hatırladı.

İlk anısı, en eski anısı, Moskova yakınlarındaki bir kırdan gelmişti. Sonbaharda olduğunu düşündü, çünkü anısı gri ve bronz bir manzaraydı. Babasıyla birlikte durmuş, belki de bir pencereden dışarı bakıyordu ve bir adam onlardan çok uzak olmayan bir tarlada yürüyordu. Adamın dudağından bir sigara sarkıyordu ve omzunda bir silah vardı. Babası adamı tanıyor olmalıydı, çünkü adam gülümsedi ve ölü bir tavşanı havaya kaldırdı, tüylü bedeni kuyruğundan sarkıttı . . . Dağınık başka çocukluk anıları da vardı: çamurlu bir hendekten bir arabayı itmeye çalışan dört adamı inleyerek ve küfrederek izlemek; soğuk bir müstemilatta yaşlı bir adamla -amcası mıydı? Deliklerden aşağıya, aşağıdaki gizemli çukura baktığını hatırlıyordu. Ve bir köy mutfağının kokusunu ve tezgahın üzerinde duran, çorbaya hazır büyük, yuvarlak, soğuk mor pancarları hatırladı.

Çeka eğitim okulunda daktilograf olarak çalışan Melodie'yi ilk kez gördüğü anı ve gülerken başını nasıl eğdiğini hatırladı.

Kulaklarla ilgili anılarından uzaklaştı; onlar bugün için değildi, yine de kendisiyle şakalaşmaya çalışan, idamdan kurtulmanın bir yolu olarak onu güldürmeye çalışan bir köylünün anısını bastıramadı. Adamın oval, yıpranmış yüzü ama şakasını anlatırken neşeli hareketli dudakları ve ona eşlik etmek için yaptığı küçük garip dansı... İşe yaramadı.

İngilizce derslerini, onlara gramer öğreten sert yaşlı adamı, uzun kelime listelerini hatırlıyordu. Kanada'yı ilk kez gördüğü zamanı, trenle kasvetli bozkırda yaptığı yolculuğu, Manitoba'dan Kuzey Dakota'ya donmuş tarlalar arasında yaptığı yürüyüşü, Melodie'nin çoğunlukla pamuk olduğu anlaşılan yetersiz bir yün palto ve karda eriyormuş gibi görünen deri ayakkabılarla donduğunu hatırladı.

Ondan sonraki anıların hepsi birbirine karıştı: İkinci Dünya Savaşı, çocukların gelişi, Kore, operatörlerin sınırı geçip yukarı taşınması

Göl, Vietnam'daki zafer ve ardından Vietnam sonrası yılların artan endişesi, çocuklarını elinden alan ve onu Roger'a bırakan araba kazası.

Pişmanlıklar hakkında Anlaşıldı: o olmuştur çok sert ile Onu, Bir casus hayatı için gerekli donanıma sahip olmayan bir çocuk için fazla talepkârdı.

O hatırlandı ovma ve gazete bayileri için kelime Afganistan'ın . . .

Sonra çöküş ve anavatandan gelen yıllarca süren sessizlik.

Büyükbaba, evin önündeki yoldan bir arabanın gıcırdayarak geçtiğini duyunca gözlerini açtı. Bir polis arabasıydı ve kalbi sıkıştı. Ayağa kalktı, polisin arabadan inmesini bekledi. Polisin ona baktığını görebiliyordu ama inmedi.

Neler oluyordu? Daha fazlasının gelmesini mi bekliyordu?

Belki hâlâ zaman vardı, sadece beş dakikaya ihtiyacı vardı. . .

Aceleyle kütüphane olarak kullandıkları küçük yatak odasına girdi, video kamerayı, yeni kaseti ve paketle birlikte gelen ucuz tripod buldu. Bataryayı son iki gün içinde şarj etmiş ve test etmişti: Sorun yoktu.

Fotoğraf makinesi on ya da on iki yıl önce bir Noel hediyesiydi ve onu sadece birkaç kez kullanmıştı. Yine de bu bir sorun değildi, çünkü basit ve ucuz bir makineydi. Makineyi oturma odasına götürdü ve büyükannesine doğru bakacak şekilde resim penceresinin önüne yerleştirdi. Aynı anda polise de baktı: Polis gazete okuyordu.

Baskıdan başka bir şey değil mi? Onu utandırmak için bir girişim mi? Belki zamanı vardı.

Büyükanne kıpırdandı ve o da, "Bir dakika Melodie. Sadece bir dakika sürecek."

Kamerayı çalıştırdı, çalıştığından emin oldu ve büyükanneye odaklandı, sonra etrafından dolaştı, yanında durdu ve "Ben Sergey Vasilevich Botenkov, Burt Walther olarak da bilinir, kamerayı kontrol ediyorum" dedi.

Kameraya geri döndü, kaseti geri aldı ve kendisini konuşurken izledi. Güzeldi. Pencereden bolca ışık geliyordu, odak iyiydi, ses tizdi ama netti.

Hazır. Yatak odasına gitti, elbise pantolonu, beyaz gömlek ve takım elbise ceketini giydi, sonra mutfığa geri döndü ve otobüs müzesinin otoparkında Rus ajanından aldığı silahı aldı.

Pencereden dışarı baktı: polis hâlâ gazete okuyordu.

Boğazını temizledi ve geri dönüp kameranın önünde, büyükannenin yanında, silahı yanında, bir eli onun omzunda durdu ve başladı.

"BENİM ADIM Albay Sergey Vasilevich Botenkov, burada Amerika Birleşik Devletleri'nde ve Hibbing'de Burt Walther olarak bilinir. Bu benim son vasiyetimdir. Buraya 1934 yılında Sovyetler Birliği ile çalışan bir casus grubunun parçası olarak geldim. Önce Çeka'da teğmen, NKVD'de binbaşı ve Sovyetler Birliği dağıldığında KGB'de albaydım. O zamandan beri anavatanla bağlantımız kesilmiş durumda. Melodie ve ben buraya diğer üç çiftle birlikte geldik. ABD hükümetinin onların isimlerini bildiğine inanmak için nedenlerim var, ancak çocuklarını utandırmamak için burada onlardan bahsetmeyeceğim.

"Ben grubun komutanıydım. Grupta, Melodie ve ben hariç şimdi hepsi ölmüş olan benim kuşağımdan sadece iki kişi istihbarat ajanıydı. Oğlum bir ajan olarak çalıştı ve torunum; oğlumu iyi bir Komünist olarak yetiştirdiğim için ikisini de bizzat eğitebildim ve o ve eşi bir otomobil kazasında öldükten sonra torunum Roger'ı eğittim. Güvenilir bir ajan yaratabilmemin tek yolunun onları kendim eğitmek olduğunu düşündüm. Diğer aileler ve sonraki nesiller bağlılık ve güvenilirlikten yoksundu.

"Amerika Birleşik Devletleri'ndeki görevimiz casusluk yapmak değil, ülkeye adam ve malzeme sokup çıkarmaktı. ABD'deki Sovyet istihbaratı için önemli bir destek grubuyduk.

"Yaklaşık üç hafta önce Rusya'dan buraya bir adam geldi ve bana uzun bir süre departmanımla temas kurmadıktan sonra yeniden aktif hale getirildiğimi söyledi. Toplantı sırasında öğrendim ki bu kişi, KGB içinde, KGB ile işbirliği yapan haydut bir grubun parçasıymış.

Rus ve Amerikalı suçlular: Rus Mafyası olarak adlandırılan grup.

"Bizler burada komünistiz. Suçlu değiliz, mafya değiliz ve her yerde sadece işçi sınıfının iyiliği için çalışıyoruz. Bu adam, Oleshev, adımı ve geçmişimi ifşa etmekle tehdit etti. Biz de harekete geçtik: torunum Roger, onu Duluth'taki limanda, kendisini buraya getiren gemiye binmek üzereyken öldürdü.

"Soruşturma sırasında Rusya buraya iki müfettiş gönderdi: biri, gazetede yer aldığı üzere Nadezhda Kalin olarak bilinen yer üstü müfettişi, diğeri ise gizli müfettiş. Gizli operatör, orijinal ailelerden birinin torununa işkence yaptı ve onu öldürmekle tehdit etti. Bu adam masumdu ve kimseye bir şey söyleyemezdi çünkü hiçbir şey bilmiyordu.

"Bunu öğrendiğimde elçiliği aradım, Rus istihbaratıyla temasa geçtim ve gizli soruşturmacı olan bu adamla görüşmek istedim. Buluştuk ve öğrendim ki Rus istihbaratı bu suçlunun öldürülmesinden dolayı bizi -yetmiş yıl boyunca onlar için sadakatle çalışmış olan bizleri- mahkemeye çıkarmaya niyetliymiş. Rus Büyükelçiliği bizim kim olduğumuzu bilmiyordu ama bu Rus müfettiş artık yüzlerimizi görmüştü, Roger ve ben onu da ortadan kaldırmak zorunda kaldık.

"Bunun üzerine elçiliğe bir mesaj gönderdik: artık müfettiş yok. Büyükelçilik bizi görmezden geldi ve Nadya Kalin ısrar etti. Konuyu açıklığa kavuşturmak için onu ortadan kaldırmaya karar verdik. Ne yazık ki bir Amerikan polisi olaya müdahale etti ve öldürüldü. Böyle bir niyetimiz yoktu.

"Ayrıca bu sırada Amerikan polisinin aile isimlerini çözmekte olduğu da ortaya çıktı. Hepsini tespit ettiklerinde, nihayetinde cinayetlerde tek bir olası şüpheli olduğu ortaya çıkacaktı ve o da torunum Roger'dı. Ve bu bizim için sondu. Bu sonuç için hazırlık yapmaya başladık.

"Roger artık yok. Nakil ve yeniden kimliklendirme tekniklerimizi mükemmelleştirmek için yetmiş yılımız oldu ve Roger artık güvende, ülke dışında ve iyi, yerleşik bir kimliği ve geçimini sağlayacak kadar parası var. Onu bulamayacaksınız.

"Melodie ve bana gelince, biz kaçmak için çok yaşıyoruz ve Melodie Alzheimer'ın son aşamalarından muzdarip. Bu nedenle bunu sona erdirmenin en iyi yolunun kendi sonumuzu getirmek olduğuna karar verdim."

Sonra tabancayı kaldırdı ve "Bu tabancayı Greyhound Otobüs Müzesi'nin otoparkında tanıştığımız Rus ajandan aldım" dedi. Bir an tabancaya bakar gibi oldu ve sonra "Bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra bu filmi bitireceğim" dedi.

HALA KAMERADAYDI, cebinden bir cep telefonu çıkardı ve bir numara çevirdi. Bir kadın cevap verdi, "Hukuk Bürosu" ve "Kurt Maisler ya da Kathy Stamm ile görüşebilir miyim?" dedi.

"Korkarım toplantıdalar ..."

"Benim adım Burt Walther ve derhal onlardan biriyle konuşmam gerekiyor. Bu kelimenin tam anlamıyla bir ölüm kalım meselesi. Önümüzdeki birkaç dakika içinde biri ölecek ve bir avukatla konuşmam gerekiyor."

Diğer uçta bir duraklama oldu, aceleyle bir "Bir dakika lütfen" ve sonra, "Bay Walther? Ben Kurt Maisler."

Walther, "Kurt, karımı öldürmek ve intihar etmek üzereyim..." dedi.

"Bay Walther . . . !"

"Hayır, dinle. Her şey çok mantıklı. Ama son bir talimatım var. Vasiyetimi biraz değiştirdim ve bu polisin sahip olacağı bir video kasette yer alıyor. Kaset şu anda çalışıyor. Kaseti polisten almanızı istiyorum ve televizyon kanallarına göstermenizi emrediyorum. Burada torunum Roger ile birlikte karıştığım bir dizi cinayetle ilgili."

"Ne?"

"Sadece dinle. Eğer polisten alabilirsen, kaseti televizyon kanallarına vermeni istiyorum. Bunun işe yarayıp yaramayacağından emin değilim ama bunu son vasiyetim yapıyorum ve seni bunu uygulamakla görevlendiriyorum."

"Burt . . . !"

"Güle güle."

Büyükbaba cep telefonunun açma düğmesine bastı, kameraya baktı ve "Buradaki her şeyi, tüm mal varlığımı torunum Roger'ın eşi Janet Walther'a bırakıyorum. Tanrı'nın huzurunda yemin ederim ki ne Janet'in ne de diğer ailelerin torunlarının bundan haberi var. Ve bu son davranışım ile samimiyetimi kanıtlıyorum."

Son anda aklına "Tanrı'nın huzurunda yemin etmek" geldi ve bu onu eğlendirdi: Tanrı'ya dış perisine inandığı kadar inanmıyordu ama izleyicilerin sempati duymasını istiyordu.

Melodie'nin başını son bir kez okşadı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. Yeterince gerçek olan gözyaşlarını görmelerini sağlamak için kameraya baktı, sonra karısını alnından öptü ve "Seni cennette göreceğim aşkım" dedi, tabancayı şakağına dayadı ve tetiğı çekti. Patlama sesi küçük odada kulakları sağır etti ve adam enkazı görmemek için silah sesiyle birlikte karısından uzaklaştı.

Kadına dönüp bakmadan doğrudan kameraya konuştu ve "Dünya işçileri, birleşin: Zincirlerinizden başka kaybedecek bir şeyiniz yok" dedi. Sonra silahın namlusunu şakağına, kulağının hemen üstüne ve biraz ilerisine dayadı.

Gösteri dünyasında olmalıydım.

Tetiğı çekti.

LUCAS ışığı tavana tuttu ve havalandılar. Nadya bir elini gösterge paneline dayamış, heyecanlı, yüzü kızarmış bir halde, "Bu sonumuz olabilir," dedi.

"Her neyse, biraz karmaşık olacak," dedi Lucas.

"Büyük soru: Bu bir çatışma mıydı, yoksa silahlı çatışma mı?" Andreno sordu.

"Sadece iki el ateş etti; pek de kavga etmiş gibi görünmüyor," dedi Lucas. "Yakında öğreniriz artık."

LUCAS'ın hızla koşması, yoldaki her şeyi geçmesi ve kırmızı ışıkta geçmesiyle Hibbing'e yolculuk on altı dakika sürdü. Walther'in evine vardıklarında, dışarıda altı polis arabası vardı ve hepsinin ışıkları yanıyordu. Her biri kollarını kavuşturmuş bir grup aval aval bakan kadın caddenin aşağısında duruyordu. Jan Walther caddenin tam karşısında bir polisle birlikte duruyordu.

Lucas arabayı durdurdu, hepsi arabadan indi ve Janet Walther, "Onlara ne yaptınız?" diye bağırdı.

Lucas onu görmezden geldi ve polislere başlarını sallayarak küçük avludan geçtiler. Roy Hopper kapıda durdu ve "Cinayet-intihar gibi görünüyor. Görünüşe göre Burt önce Melodie'yi sonra da kendini vurmuş."

Lucas şok olmuştu: "Ah, kahretsin. Emin misin?"

"Emin değilim elbette ama adamımız hemen dışarıdaydı ve kimsenin gelip gitmediğini söylüyor. On saniye içinde içeri girmiş ve her şeyi şimdiki gibi bulmuş. Sanırım bunun filmini de çekmişler. İşte, dikkatli ol."

Üçü onun arkasından içeri doluştu. Cesetler yerdeydi, üzerleri örtülmemişti; Melodie hâlâ sandalyesindeydi ve arkasındaki duvarda kan izleri vardı; Burt halının üzerine yüzükoyun uzanmış, yıkık kafasının etrafında bir kan birikintisi oluşmuştu. Evin havası kan ve çiğ etin bakırimsı kokusuyla doluydu. Hopper iki cesede doğrultulmuş bir kamerayı işaret etti.

"Jimmy geldiğinde hâlâ çalıştığını söyledi. Çalışmasına izin verdi ve biz de birkaç dakika önce kapatmaya karar verdik. Bir şey olur da kendini siler diye korktuk."

"Kimse kasete bakmadı mı?" Andreno sordu.

"Henüz değil. Olay yeri inceleme ekibinden biri gelecek ve kamerada parmak izi olup olmadığını kontrol etmesini istiyoruz ... ve sanırım kaseti de. Lanet olsun. Ne karmaşa ama. Ah, unuttum. Unutmuşum. Burt yapmadan hemen önce avukatını arayıp ne yapacağını söylemiş. Avukat dokuz bir bir'i aramış ama o sırada Jimmy çoktan içeri girmiş."

"Kaseti görmemiz gerek," dedi Lucas. "Adamın herhangi bir izi kaldırmaya çalışmadan önce kaseti poşetlesin ve bir kopyasını çıkarsın. Kasetin üzerine bir şey koymasını, Süper Yapıştırıcı numarası yapmasını ya da kaseti mahvedecek herhangi bir şey yapmasını istemiyorum."

"Ona söyleyeceğim."

Nadya Lucas'ın omzuna dokunarak, "Bu kaset bize her şeyi anlatacak," dedi.

"Umarım."

Yoldan çekilmekten başka yapacak bir şey yoktu. Lucas Hopper'a cep telefonunun numarasını verdi, kamerayı taşıyabilecekleri zaman aramasını istedi ve sokağın karşısından onlara seslenen Janet Walther'ı duymazdan gelerek kamyonu geri döndüler.

Beş dakika içinde şehir merkezinde bir kafedeydiler, kahve içiyorlardı, hamburger ve patates kızartması yiyorlardı, konuşacak pek bir şey yoktu.

"Eve dönmek için iyi bir zaman mı?" Lucas Nadya'ya sordu.

"Hava durumunu mu kastediyorsun? Bence en iyi zaman bu, sonbaharın başları. Hâlâ gün ışığı var, ağaçlar renklenmeye başladı. Sence gider miyim?"

Lucas, "Kasetten bir şeyler çıkacaktır," dedi. "Walther ilk seferinde bana tamamen palavra sıktı, ikincisinde ise

sert adamdı. Şimdi bu, kamerayla birlikte. Bir şeyler olacak."

Andreno Nadya'ya, "Belki de iltica etmelisin," dedi.

Güldü, "Hayır, sanmıyorum. Geri döndüğüm için mutluyum."

"Burada çok fazla işaret mi var?"

Şimdi kaşlarını çatmış, sandviğine bakıyordu: "Biliyor musun, burası çok zor görünüyor. Sert. Sürekli iş, iş, iş, para, para, para." Andreno'ya döndü. "Emekli oldunuz, değil mi? Emekli maaşınız var. Yine de geleceği olmayan bir işte çalışmak için yüzlerce kilometre yol kat ediyorsun. Bu neden böyle?"

"Kıçımın üstünde oturmaktan iyidir," dedi Andreno.

Başını salladı. "Mesele şu. Dünyanın geri kalanında -Japonya'da olmayabilir, orada bulunmadım- insanlar kıçlarının üzerine oturup konuşmaktan, dans etmekten, oyun oynamaktan hoşlanırlar. Burada hiç vakit yok. Hepiniz işaretler yapmakla meşgulsünüz."

Sonra Hopper aradı ve dedi ki, "Teknik elemanımız kaseti açtı ve poşetledi. Merkeze götürüp bakacağız."

"Orada görüşürüz."

POLİS KARAKOLU beş dakika uzaklıktaydı. Kaseti şefin ofisinde izlediler, on kişi içeride kalabalıktı, ayakta duruyorlardı, kaset aynı derecede eski bir VCR'den çıkan eski bir Panasonic TV'de çalışıyordu. "Bu bir kopya," dedi teknisyen. "Orijinalinde herhangi bir hata olmasın diye hızlı bir kopyasını çıkardım ve ileri geri oynatabiliyoruz. Ben izledim. Çok kötü. Mideniz sağlam değilse burada olmak istemezsiniz."

Kimse kıpırdamadı ve o da kaseti başlattı.

Hopper ona intiharı anlattığında LUCAS şok olmuştu: kaset onu daha da dibe çekmişti ve Melodie'nin öldürülmesinden ürkmüştü ve Nadya parmaklarını koluna sokup alnını koluna bastırmıştı, bakmıyordu ve onu öldüren kurşunun sesiyle sığradı. Odadaki insanların yarısı "Aman Tanrım" ya da "Ah, kahretsin" dedi ve bir kadın aceleyle odadan çıktı.

Walther kendini öldürdüğünde Lucas izledi -Walther'ın yüzünde eğlenen küçük bir gülümseme var mıydı?

kendini yere attı. İçindeki havanın kasadan dışarı sızdığını hissetti.

Teknisyen, "Geri götürülmesini istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu.

Lucas hariç koro halinde "hayır" diyenler vardı: "Avukat kısmını bir daha göreyim. Telefonda konuşurken."

Avukat bölümünü tekrar izlediler ve ardından makineyi kapattılar.

Lucas Hopper'a, "Evi mühürlü tut. Kimse girmesin, kimse çıkmasın, en azından ben federallerle konuşana kadar."

"Tamam. Başka ne var?"

"Bilmiyorum. Daha fazlası olmayabilir."

"Kaset ne olacak? Onu Burt'ün avukatına öylece veremeyiz - yani, o iyi bir adam ve her şey, ama anlamıyorum ..."

"Sıkı tutun. Sadece dayan. Onu almak için seni mahkemeye vermesini sağla - bu biraz zaman alacak ve onu aldığı anda, o kadar da ilgi çekici olmayacak."

"Oh, saçmalık," dedi Andreno. "O kaset bundan iki yıl sonra çok popüler olacak. Fox onu ele geçirmek için sol taşağını bile verir."

"Tamam," dedi Lucas. "*Bizim* için o kadar sıcak olmayacak."

"Ah. Şimdi bu şekilde açıkladığına göre ..." Hopper söyledi.

NADYA hâlâ Amerikan hukuku konusunda emin değildi ve Lucas ile Andreno birkaç dakikalarını ayırarak hukukun bazı pragmatik yönlerini açıkladılar.

Lucas ona, "Buradaki her ciddi suçlama, eğer sanık isterse jürinin önüne çıkar," dedi. "Burt Walther'ın kasette söylediklerine inanmasak bile, başka bir yerden kiralık katil tutmuş olsa bile, elimizde bunu kanıtlayacak hiçbir şey yok. Ve savunmanın elinde Walther'ın sadece sorumluluğu üstlenmekle kalmayıp, aynı zamanda ateşi kimin ettiğine dair inandırıcı bir açıklama yaptığı kaset var. İntihar ederek sadece sorgulama ve çapraz sorgulama ihtimalini ortadan kaldırmakla kalmıyor, aynı zamanda ... *mmm* ... ifadesinin *samimiyetini* de ortaya koymuş oluyor."

Andreno, "Önemli olan da bu," dedi. "Burada, bir adamın suçlu olduğu kanıtlanana kadar kesinlikle masum olduğu varsayılır."

Makul şüphe. Walther'in yaptığı şey, mahkemeye götürebileceğimiz neredeyse her şey üzerinde büyük bir makul şüphe bırakmaktı."

Lucas şu sonuca vardı: "Yani gerçekten radikal bir şey ortaya çıkmadığı sürece ... soruşturmayı sürdürmenin bir anlamı yok. Başka hiç kimseyi mahkemeye çıkaramayız."

Nadya çok iyi anlıyordu: "Benim için bu kaseti üzecek herhangi bir şey hoş karşılanmaz. Artık her şey için bir açıklamamız var. Bunu Maksim Oleshev'e götürebilir ve oğlunuzun nasıl öldüğünü bir-iki-üç diye anlatabiliriz. İstenen tek şey bu."

"O zaman sorun yok," dedi Andreno. Lucas'a: "İstersen takılabiliyorum ama ne yapacağımı bilmiyorum."

"Kalk," dedi Lucas. "Muhtemelen yarın sabah bir uçak bulabilirsin."

LUCAS, Hopper'dan boş bir ofis ödünç aldı ve işe patronu Rose Marie Roux'yu arayarak başladı. On beş dakika boyunca telefonda konuştular.

Konuşmanın sonunda, "Tamam. Vali ile konuşmama izin verin, ama ben işinizin bittiğini söyleyebilirim. Bu işi federallere ve yerel halka devredin ve geri dönün."

Roux'yla telefonu kapattıktan sonra Harmon'ı aradı ve on beş dakika daha ona bilgi verdi. Lucas sözlerini bitirdiğinde Harmon, "Pekâlâ. Ev mühürlendi, buraya bir ekip göndermek için doğrudan Washington'a gidiyorum. Bunu gerçekten görmezden gelemeyiz. Orada ne bulacaklarını kim bilebilir? Oradan kimin geçtiğini kim bilebilir?"

"Bu konuda pek iyi olmadığımı bilmelisin," dedi Lucas. "Eğer Roger'ı herhangi bir yerde bulursan -eğer Rusya'da bulursan- onu görmek isterim. Onunla konuşmak isterim. Onunla mahallenin etrafında koşmak isterim."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Harmon. "Polis ağzı mı bu? Bu jargonu bilmiyorum."

"Ne?" Lucas'ın kafası karışmıştı.

" 'Bloğun etrafında koş . . . ' "

"Hayır, hayır. Yani, onunla bir blok etrafında koşmayı gerçekten çok isterdim. Ya da bir kez pistte. Demek istediğim buydu."

ROUX GERİ ARADI: "Neredesin? Duluth'ta mısın yoksa Range'de mi?"

"Hâlâ Hibbing'deyim."

"Güzel. Vali sizi görmek istiyor ve bu akşam saat yedide Eveleth'te olacakmış. Oraya gelebilir misin?"

"Sorun değil. Yolun yukarısında."

"Şuradaki bir salonda dans ediyor. Baş harfleri olanlardan biri ve ne anlama geldiklerini asla bilemezsin. Burada bir yerde bulacağım. . ."

NADYA rezervasyon yaptırmıştı: "Yarın saat üçte Minneapolis'e oradan da Washington'a gidiyorum. Micky saat ikide gidiyor ve beni havaalanına götüreceğini söylüyor. Sen ne yapıyorsun?"

"Muhtemelen bu gece eve gideceğim. Yine de bir süre burada kalmam gerekiyor. Vali benimle bir konuda konuşmak istiyor. Bir valiyle tanışmak ister misin?"

"*Mmm*. Şey, evet." Alnında ince bir çizgi belirdi. "Sence benimle fotoğraf çektirir mi? Benim fotoğraf makinemle?"

"Elbette. Bu tür şeyleri sever."

Kaseti tekrar izlediler ve Lucas ile Nadya, Burt Walther'la olan temasları hakkında savcı yardımcısına ifade verdiler. Saat beşte yerel akşam haberlerini izlediler. Haberler muhteşemdi. Birinin Hibbing polisleri arasında iyi bir kaynağı vardı ve olay yerindeki muhabir sarı bantlı Walther evinin önünde duruyordu. Tüm hikayeyi anlattı: limandaki ilk cinayet, otobüs garajındaki Rus ajanı, Reasons, Harbinson ve son olarak Walther cinayeti-intiharı.

Jan Walther ile bir röportaj: "Neler olduğunu bilmiyorum. Ne olup bittiğini bilmiyorum. Eski kocam gitti ve ben bu söylentileri duyuyorum. Tüm bunlar çılgınca ve polis bana hiçbir şey söylemiyor ..."

Sokaktaki komşulardan daha fazlası vardı. Walthers hakkında pek bir şey bilmediği anlaşılan bir adam şöyle bir cümle kurmaya çalıştı

Walthers'ın yalnız ve kendi halinde biri olduğunu söyledi. Walthers'ın tüm komşuları ve Burt Walthers'ın sendika üyesi arkadaşları, onun ve Melodie'nin iyi insanlar olduğunu ve Burt'ün sağlam bir adam olduğunu ifade ederek onu derhal ve tamamen yalanladılar. "Tüm bunlar, Sovyetler Birliği'nin çöküşünün son yankıları ve neredeyse yetmiş yıldır burada, Minnesota'da aramızda bulunan bir casus şebekesi," diye bitirdi muhabir uğursuzca.

Nadya, "Bu, nasıl diyorsunuz..." dedi.

"Saçmalık," dedi Lucas.

"Çoğunlukla."

Öldürmek için zamanları vardı. Haberler bittiğinde Hopper'la birlikte yola çıktılar ve valinin katıldığı danstan sadece birkaç mil uzakta olan Virginia'ya gittiler. Rahat bir sessizlik içinde kuzeye doğru yol aldılar ve davanın şu ya da bu yönü hakkında sohbet ettiler. Nadya, Walther'ın Sovyet sınırları içinde bir yerde görülmesi halinde Lucas'a haber verilmesini bizzat sağlayacağını söyledi.

"Ama bence olmayacak. Rusça konuştuğuna dair bir işaret yok, değil mi? Kanada'ya kaçacağını düşünüyorum. Belki batıya, dağlara, televizyonun çok olmadığı yerlere. Belki Alaska'ya. Hazır bir kimlikle bulunması zor olur."

"Ama ne yapacak, sarhoş mu olacak?" Lucas sordu. "Bildiğimiz kadarıyla hiçbir yeteneği yok. Altı ay kadar araba satıcılığı yaptı."

"Alaska'da hiç araba mağazası yok mu?" Nadya sordu.

Andreno arka koltuktan eğildi. "Wal-Mart, dostum. Home Depot. Her gün yüzlerce insanı işe alıp işten çıkaran bir sürü yer var. Kim olduklarını bile bilmiyorlar. Meksika'nın yarısı eskiden Wal-Mart'ta çalışırdı."

"Pekala, bir iş bulabilir."

KİMSE AÇ DEĞİLDİ ama Virginia'da kahve içmek için durdular ve Nadya'nın Washington uçuşu için iki kilo dergi almasına yardımcı oldular. Saat yedide Eveleth'e gittiler, kayboldular, bir süre amaçsızca dolaştılar ve sonunda eleme yöntemiyle bir yer buldular.

Dans, polka grubu, bir dönümlük pasta ve jöle kalıpları, nakit para barı ve tavanlarda balonların olduğu bir AFL-CIO etkinliğiydi. Polka grubu çok ateşliydi ve vali sadece dans etmeyi sevmekle kalmıyor, aynı zamanda iyi de dans ediyordu.

Elmer Henderson söğüt gibi bir adamdı, dar omuzlu, şakaklarına ak düşmüş kısa sarı saçlı, el yapımı takım elbise ve ayakkabılar giyen ve her gün farklı bir Hermès kravat takan bir adamdı. Sülalesi Minnesota'nın en zenginlerinden biriydi ve Elmer tipik bir para ürünüydü: muhafazakâr, yumuşak başlı, kibar.

Ama Lucas'ın gördüğü herkes kadar iyi polka dansı yapabiliyordu ve o dans etmeye başladığında diğer dansçılar bir çember oluşturup orkestrayla birlikte alkışladılar ve Lucas ile Nadya kahkahalarla güldüler.

Lucas'ı görüp el salladığında çok şişman bir kadınla dans ediyordu - aynı zamanda iyi bir dansçıydı-. Lucas da ona el sallayınca arkasından gelen bir adam, "Rahatsız etmeyin. Bir sonraki kampanya için kışkırlarını yırtarcasına çekim yapan altı fotoğrafçım var."

Lucas döndü ve valinin baş siyasi operatörü Neil Mitford'u buldu. "Çok iyi dans ediyor," dedi Lucas.

"İnanması zor, değil mi? Şu orospu çocuğunun gidişine bak ..."

BİR SÜRE SONRA vali gevşedi ve "Hadi bir yer bulalım" dedi.

Bir yer buldular ve Lucas, Nadya ile Andreno'yu tanıştırdı. Vali başını sallayarak, "Rose Marie bana bilgi verdi ve görüyorum ki televizyona sızmış. İçinde bir şey var mı? Bizim için?"

Lucas başını salladı. "Bu işten uzak durmalısın. Eğer o kaset ortaya çıkarsa -ki çıkabilir, ortada bir veraset meselesi var, çünkü bunu son vasiyeti olarak yazmış- yaşlı adam için üzülmekten kendini alamazsın. Ben olsam, federallerin işini yaptığı için övgüyü kabul ederdim, ama sonra yolun geri kalanında topu taşımanın onlara bağlı olduğunu söyledim."

Vali Nadya'ya "Peki ya Ruslar?" diye sordu. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Evet. Çok teşekkür ederim. Yarın eve döndüğümde Minnesota'nın yardımları için size resmi bir teşekkür göndermelerini isteyeceğim."

"Mükemmel. Yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım."

Nadya fotoğraf makinesini kaldırdı. "Fotoğrafınızı çekmeme izin var mı? Benimle?"

"Kesinlikle."

Lucas, Henderson ve Nadya'nın el sıkışırken ve Henderson'ın kolunu Nadya'nın omzuna atıp ona sarılırken çekilmiş fotoğraflarını çekti.

"Eski yoldaşlar gibi," dedi Lucas.

Mitford sinirli bir şekilde, "*Yoldaş* değil, Tanrı aşkına," dedi.

"Dansa geri dönmem gerek," dedi Henderson. Onlara doğru eğildi, başı Lucas ve Nadya'nın arasındaydı ve, "Büyük şişmanlarla dans etmeyi gerçekten seviyorum. Jack Spratt gibi görünsem bile. Sadece bu da değil, Neil televizyonda gördüğünüzde hoşlandığımı anlayabileceğinizi söylüyor. Minnesota'da oy verme yaşındaki kadınların yüzde yirmi iki nokta dördünün resmi olarak obez olduğunu biliyor muydunuz?"

"Büyük beden," dedi Mitford.

"Ben de bunu kastetmiştim." Henderson gülümsedi. "Büyük beden."

Onlardan ayrıldı ve Nadya Lucas'a bakarak, "Bu Jack Spratt da neyin nesi?" dedi.

"Sadece bir adam," dedi Lucas.

"Kim yağ yiyemez ki?" dedi Mitford.

"Karısı da yağsız yemek yiyemiyordu," diye devam etti Lucas.

İşleri bittiğinde, "Yine şaka yapıyorsun," dedi.

Kadınlar tuvaletine gittiğinde Mitford arkasından baktı ve "Ondan hiç aldın mı?" diye sordu.

"Hayır, değilim. Ben mutlu bir evliliği olan bir adamım," dedi Jerry Reasons'ı düşünerek. Eğer Reasons gibi mutsuz bir evliliği olsaydı, ölmüş olabilirdi.

"Oldukça iyi görünüyor."

"O oldukça iyi. Onu ekibinize katarsanız, tam uyum sağlar.

Bir hafta içinde en iyi adamlarınızdan biri olur."

Mitford gözlerini kısarak Lucas'a baktı: "Yani ona bir sıçandan daha fazla güvenmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Bunu ben mi söyledim?"

Saat sekizde, Lucas'ın cep telefonu çaldığında Duluth'a dönmek üzereydiler. Hava durumu, diye düşündü.

Telefonu açtı, alo dedi ve karşısında BCA'nın St. Paul'deki merkezinden bir santral operatörü buldu. "Bir kadın sizi aradı. Acil olduğunu, ölüm kalım meselesi olduğunu söyledi. Duluth'taki otel odanızı üç kez aradığını ama orada olmadığınızı söyledi. Umumi telefonlardan arıyor. "Dizüstü bilgisayarlı kadın olduğunu söylüyor."

"Ah, Tanrım, geri arayacak mı?"

"Ona muhtemelen sizinle temasa geçebileceğimizi söyledim ve o da yarım saat içinde arayacağını söyledi."

"Ona bu numarayı ver, ama Duluth'a yeni döneceğimi ve cep telefonlarında bazı ölü noktalar olduğunu söyle. Ona en geç saat dokuzda otelimde olacağımı söyle ya da beni sekiz kırk beşten sonra istediği zaman bu telefondan arayabilir."

"Tamam."

"Aramanın izini sürün, ne olur ne olmaz."

Lucas telefonu kapattı ve Andreno arka koltuktan, "Ne?" dedi.

"Dizüstü bilgisayarlı kadın," dedi Lucas. "Ölüm kalım meselesi."

"Tanrım. Belki Roger'ın nereye gittiğini biliyordur."

"Nasıl?"

"O zaman ölüm kalım meselesi nedir?"

Roger Walther'ın ortadan kaybolması ve Burt ile Melodie Walther'ın cinayet-intihar olayı Jan Walther'ın evine bir gök gürültüsü gibi düştü. Olayı polisten değil, bir müşteriden duydu, dükkânı kapattı ve Burt ile Melodie'nin evine gitti, ancak polis tarafından geri çevrildi.

Eyalet polisi Davenport'u gördü ve ona işaret etmeye çalıştı. Polisin onu gördüğünden ve duyduğundan emindi ama onu görmezden geldi. Polis işini yaparken, evin dışındaki kalabalık büyümeye devam etti, şimdi polis departmanından çıkan söylentilerle besleniyordu - Walthers'ın Rus casusu olduğu ve toplumda başka casuslar olduğu.

Bunu duyunca ve olay yerinde polisle konuşma şansı olmayınca eve geri döndü ve Burt Walther'ın avukatı Kurt Maisler'den bir mesaj buldu. Onu geri aramış ve o da Burt'ün telefon görüşmesini anlatmış.

"Ne yapmalıyım?"

"Sadece oturun. Anladığım kadarıyla FBI devralıyor. Sizinle konuşmak isteyeceklerdir ve temsilci isteyebilirsiniz."

"Avukat mı? Ben hiçbir şey yapmadım. Param yetmez."

"Eğer avukat tutacak paranız yoksa, sizin için bir avukat tayin etmek zorundalar. Ama Burt hakkındaki bu söylentiler doğruysa bir avukat tutardım."

Maisler, bir casus şebekesinin ortaya çıkmasının medyayı sinek gibi üzerine çekeceğini ve kamuoyunda yaşanan uzun bir dizi çuvallamadan sonra FBI'ın daha fazla kötü reklamdan ölesiye korktuğunu söyledi. Nadiren de olsa

Maisler, gerçekten kötü bir adam bulduklarında, onu parçalara ayırma eğiliminde olduklarını söyledi. "Hazırlıklı olmalısınız."

Onu işe aldı. Ofisine elli dolarlık bir çek götürdü ve FBI kendisine yaklaşırsa onu arayacağına söz verdi. Başka ne yapabileceğini bilmeden Burt ve Melodie'nin evine geri döndü ve Carl'ı onu beklerken buldu.

CARL, eski Chevy'sine benzin alırken bir benzin istasyonundaki cinayet-intihar olayını duymuştu. Aceleyle şehir merkezine inmiş, dükkânı kapalı bulmuş, eve gitmiş, evi boş bulmuş ve dedesinin evine doğru yola koyulmuştu. Polisler bir blok öteye geçmesine izin vermeyince arabadan inip ara sokaklardan ve arka bahçelerden yürüyerek sokağın karşısındaki altmış yetmiş kişilik gruba katılmış. İçlerinden birkaçı sırtını sıvazladı, birkaçı kenara çekildi ve birkaçı da olay yerindeki üç TV kamerasına onu işaret etti.

Bir süre sonra annesi geldi ve koşarak ona sarıldı ve "Dedemle ninemin ..." dedi. "Bu doğru," dedi. Ona sarıldı ama bir yandan da ev: "Bizi içeri almıyorlar. Neler olduğunu öğrenmek için doğrudan Roy Hopper'ı arayacağım ama bence eve dönmeliyiz."

"Fotoğraflarımızı çekiyorlar," dedi. Adam başını salladı ve kadın televizyon kameralarına doğru döndü.

"Bence geri dönmeliyiz..."

Eve döndüklerinde telefon çalıyordu. Televizyon diye düşündü ama arayan Lucy Parks adında, sokağın aşağısındaki bir halı-kiremit mağazasında çalışan ve okulda Janet'tan bir sınıf ileride olan bir arkadaşıydı. "Olanları duydum. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, ben de ne yapacağımı bilmiyorum - bu çılgınlık."

"Herkes casusluk işinden bahsediyor. Sence Burt gerçekten bir casus muydu? Ya Roger?"

"Burt. Burt'ü bilmem. Ama Roger, Roger'la tanışmıştın. O bir kılık değiştirme değildi. Onun bir beyin olduğunu mu düşünüyorsun?"

Parks güldü. "Eğer bu bir kılık değiştirmeyse, o bir dahiydi. Bak ne diyeceğim tatlım, ilginç olacak. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Üç eski arkadaşı daha aradı ve hepsi de destek verdi. Biraz şaşırmişti, çünkü bu bir televizyon hikayesi olsaydı, tüm kasaba ona düşman olurdu; avlu ipleri ve dirgenleri olan insanlarla dolu olurdu.

Sonra televizyoncular geldi, kamyonlar sokağa park etti ve insanlar kapısına vurmaya ve cevap verdiğinde fotoğraflarını çekmeye başladı, bu yüzden cevap vermeyi bıraktı ve Maisler'i aradı.

"Hemen geliyorum," dedi. On dakika sonra geldi, tüm medya mensuplarıyla konuştu, sonra kapıyı çaldı ve Jan onu içeri aldı. "Onlara çimlerden uzak durmalarını söyledim ve Roy Hopper'ı doğrudan arayıp buraya bir araba göndermesini istedim. Göndereceğini söyledi."

"Teşekkürler." Kadın minnettardı ama adamın saatinin çalışıp çalışmadığını merak ediyordu; adam ücretini alamayacak kadar eğleniyor gibiydi.

"İsterseniz bu insanlara bir açıklama yapabilirim, tabii siz istemezseniz. Bir şey elde edene kadar gitmeyecekler."

"Eğer yapabilirsen ..."

Seve seve yapardı.

Sorunun üstesinden gelmeye o kadar çok çalışıyordu ki Carl'ın ne kadar sessiz olduğunu fark etmedi. Fark ettiğinde, yatak odasına geri döndü ve kapıyı çaldı. Cevap yoktu. "Carl?" Kapı kolunu çevirdi ve içeri baktı. Carl yatağına uzanmış, yüzüstü yatıyor, ön koluyla gözlerini kapatıyordu. "İyi misin? Tatlım?"

"Git başımdan."

"Sen iyi misin? Dışarı çıkıp konuşmalısın." "Daha sonra. Bir süre burada uzanmak istiyorum."

"Bir saattir orada yatıyorsun. Dışarı çıkıp bir şeyler yemelisin. Çorba ve sandviç yapacağım..."

"Birazdan çıkacağım," diye tersledi.

"Çorba hazır olduğunda seni ararım."

O andaki dehşeti ve şaşkınlığı büyük ölçüde gerçektir. Ama zihninin bir köşesinde, Burt'ün bir casus olduğunu, onunla bağlantılı başka casuslar olduğunu ve Roger'ın gençken bazı casusluk işleri yaptığını bilen bir parça, küçük bir çekirdek vardı. İşin içindeydi.

Onunla evlendiğinde bilmiyordu - Carl doğduktan sonra birkaç yıl boyunca da bilmemişti, ama Roger içmeye başladığında bunun küçük parçaları ve parçaları ortaya çıkmaya başladı. Stresi azaltmak için konuşurdu.

-Sonra da neden stresli olduğu hakkında konuşamayacağını söyledi. Daha büyük güçleri, anlatılamayan ama önemli meseleleri ima etmeye başladı.

Bunu, UMD'de büyük bir hokey yıldızı olamayacağını anlaşıldığı üniversite birinci sınıftan sonra yokuş aşağı inmeye başlayan bir hayat karşısında sadece kendini yüceltme olarak düşündü.

Ama daha fazla parça ortaya çıkmaya devam etti ve sonra bir gece, tamamen çantadayken, ona basitçe söyledi: biz bir casus ailesiyiz. Melodie ona inanmamış ve Burt'e gitmiş, Burt de sandalyesinde oturup ona gülümsemiş, Melodie de göz kırpmış ve şöyle demişler: "Bunların hepsi uzun zaman önceydi. Artık bunu düşünmemek en iyisi."

Bunu satın almıştı - muhtemelen çok uzun zaman önce olmadığı ortaya çıksa bile

ROGER içmeye devam etmiş, ardından boşanma gelmiş ve Burt ile Melodie onu kurtarmaya gelmişti. Çerçeve dükkânının önceki sahibi dükkânı bırakmak üzereydi ve tezgâhta çalışan ve bundan keyif alan Jan'a burayı satın almak isteyebileceğini söyledi. "İki kişilik bir aileyi geçindirmeye yetecek kadar kazanıyor," dedi. "Eğer kışını yırtarak çalışırsan."

Burt peşinat konusunda yardımcı oldu ve sonraki on yıl boyunca, ilkokul ve ortaokul boyunca Carl'ın gündüz bakımını Burt ve Melodie üstlendi. Melodie sabahları onu evden alıyor, öğleden sonra da onlar gelip alıyor, Melodie'nin geç saatlere kadar çalışması gereken gecelerde atıştırmalıklar ve akşam yemekleri hazırlıyorlardı. Onu okul sonrası aktivitelere götürüp meşgul tutuyorlardı.

Onlar da en az kendisi kadar Carl'ın anne babasıydı diye düşündü ve Carl'ın yatağında kütük gibi yatmasının nedeninin de bu olduğunu fark etti. Çocuk ciddi bir şok geçiriyordu, bir ebeveyn öldüğünde yaşanan türden bir şok.

Çorbayı ve sandviçi aceleyle getirdi.

Sonraki birkaç saat karmakarışık.

Televizyon hiç gitmedi. Maisler her yerdeydi, sadece yerel televizyonda değil, Fox'ta, CNN'de, büyük kanallarda. Evden çıkmaya korkuyordu ve bunun yerine televizyonun karşısına geçip sinirle bulabildiği her şeyi yiyordu. Diğer ailelerle de röportajlar yapılıyordu: Spivaklar, Svobodalar, Witoldlar.

FBI aradı ve yarın ilk iş olarak bir görüşme ayarladı.

Büyükannenin ve büyükbabanın cesetleri evden götürüldü - her şeyi televizyonda gördü, cesetler sedyelerde, siyah torbalarda çıktı

-Polis cenazelerin ne zaman defnedilmek üzere serbest bırakılacağını bilmiyordu.

Roy Hopper ona evin mühürlendiğini söyledi. Kimse giremez, kimse çıkamaz.

O kadar çok telefon görüşmesi yaptı, o kadar çok insanla konuştu ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Saatin on bir olduğunu fark ettiğinde, Carl'la bir saat ya da daha uzun süredir konuşmadığını fark etti. Carl'ın yatak odasına geri döndü. "Yatağı neredeyse yıpratmışsın," dedi.

"Evet."

"Yarın okula gitmen gerektiğini sanmıyorum," dedi. "Sanırım bunu unutabiliriz."

"Ben gidiyorum. Eğer gitmezsem, sanki bir şeyden suçluymuşuz gibi olur." "Televizyoncular, Carl, sanırım-"

"Ben gidiyorum," dedi inatla. "Bunu kaldırabilirim."

"Bunu sabah konuşuruz," dedi kadın.

Kendini dirseklerinin üzerinde yukarı itti. "Dükkanı yeniden açacak mısın?"

"Bilmiyorum. Yemek yememiz lazım, yani ... göreceğiz."

"Eğer sen dükkanı açabilirsen, ben de okula geri dönebilirim."

Onu alnından öptü. "Sen iyi bir çocuk oldun, Carl."

Çağrı geldiğinde Duluth'un dış mahallelerindeydiler. Lucas arabayı caddenin kenarına çekti ve telefona cevap verirken durdu: "Lucas Davenport."

"Duluth'taki otelinizden sizi arayan kişi bu. Elimde daha fazla bilgi var."

"Biraz geç kaldınız. Bu öğleden sonra bazı şeyleri çözdük. Henüz onu yakalayamadık ama kim olduğunu biliyoruz-"

"Hayır, hayır. Şu Roger denen adamı mı kastediyorsun? Yanlış adamın peşindesiniz. Rus'u öldüren adam - o bir çocuk, gerçekten - onu bu gece televizyonda gördüm. İntihar ettikleri casusların evinin dışındaydı."

"Ev mi?"

"Evet. Evin dışında. Eğer bu akşam Kanal 3'te yayınlanan videoyu izlerseniz, sarışın kadına sarılan sarışın çocuk o. Kamera sahnesine giriyor ve kadın ona sarılıyor. Koyu renk bir ceket giyiyor ama ceket açık, altında bir tişört var. Çok yakışıklı."

Nadya fısıldadı, "Ne?"

Lucas ona başını salladı ve sonra, "Bak, üzgünüm ama içeri gelmek zorundasın. Bana öylece söyleyemezsin."

"İçeri girmeyeceğim. Ama size iki şey söyleyeceğim. Birincisi -"

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum," dedi Lucas sözünü keserek.

"O zaman katilin yanına kâr kalacak, çünkü içeri girmeyeceğim. İki şey var ve sonra kaçmam gerek, çünkü korkarım ki

Bunun izini sürüyorum. İlk olarak, beni vurmaya çalıştığında, bıçağımla kolunu kestim. Sol kolundan. Hala kesiği gösteriyor olmalı, çünkü çok kanadı ve sanırım onu oldukça iyi kestim. İkincisi, bıçağı size postayla gönderdim. Bıçağın üzerinde ve oluklarında hala biraz kan var ve bu onun kanı. Bu seni bir yere götürür. Bu akşam ana postaneden postaladım, saat beş haberlerinden hemen sonra, yani yarın elinizde olur. Suçlu yakalama bürosundaki adınıza gönderdim."

"Ben-"

"Güle güle." *Tıkla.*

"Lanet olsun," dedi Lucas.

"Ne?" Nadya ve Andreno aynı anda sordular.

LUCAS ONLARI OTELLERİNE BIRAKTI. Nadya uçuşunu iptal edeceğini, katili bulana kadar orada kalacağını söyledi. Lucas buna gerek olmadığını söyledi ama Nadya ısrar etti.

Andreno uçuşunu iptal etmeyi teklif etti ama bir sorun vardı; bileti iade edilemezdi ve iptal edip yenisini almak 600 dolara mal olacaktı.

"Kalkın," dedi Lucas. "Eğer bu bir şeyse, çocuğu alırız. Değilse, almayız. Bağırarak dışında her şey bitti."

Andreno kararsız bir şekilde, "Kahretsin, senden kaçıyormuşum gibi hissediyorum," dedi.

"Yapacak fazla bir şey yok," dedi Lucas. "*Eğer* peşinden gidersek, ki bu hâlâ büyük bir ihtimal, bu birkaç gün sürebilir. Yerel polisleri de yanımıza almamız gerekecek ve eğer ben ve Nadya da orada olursak . . bu zaten aşırıya kaçmak olur."

"Pekâlâ. Ben çıkıyorum. Eğer iptal etmemi isterseniz, beni cep telefonumdan arayın."

"Bence iyiyiz," dedi Lucas.

LUCAS EVE GİTTİ. Karanlıkta aceleyle ilerledi, yol boyunca doksana bastı, flaşörleri arabanın tepesindeydi. Kamu Güvenliği Departmanı, hala I-35'te çalışan iki otoyol devriye polisi aracılığıyla ona izin verdi.

Yolda telefon görüşmeleri yaptı:

Rose Marie Roux'yu arayıp bilgi verdi. "Bir avukatla konuşmam gerekecek. Mümkünse bu gece. Beni aramasını sağlayabilir misin bir bak. Eğer doğru çıkarsa, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmem gerekiyor."

Del'i aradı: "Yarın erken mi çalışıyorsun?"

"11'e 3 var. Sanırım McDonald's olayını çözdüm."

"Üçten on bire kadar mı? Saat yedide ofisimde buluşalım. Benim için bir şeyi halletmeni isteyeceğim. Bir ya da iki saatini alır."

"Görüşürüz o zaman."

BCA müfettişi John McCord'dan bir telefon aldı. "Neden bir avukata ihtiyacınız var?" McCord sordu. "Ne yaptın?"

"Henüz bir şey yapmadım. Ama bir manevra bulmalıyım ve bir adama ihtiyacım var."

"Size bu gece bir tane bulamam, denedim ama telefonuna cevap vermiyor. Rose Marie dönüş yolunda olduğunuzu söyledi, o yüzden ilk iş onu ofisinize getireceğim. Saat kaçta?"

"Sekiz mi? Yedi buçuk mu, sekiz mi?"

Bir dakika sessizlik. Sonra, "Hayatında hiç sekizde buraya geldin mi?"

"Sadece lanet olası avukatı getir, John."

Kanal 3'te çalışan eski kız arkadaşı JENNIFER CAREY'i aradı. Aynı zamanda ilk kızının annesiydi. Onu evinden aramış.

"Ne oldu?" diye sordu. "Hâlâ Duluth'ta mısın? Seninle ilgili bir kaset gördüm."

"Ben de bunun için aramıştım. Şu anda Hinckley'den geçiyorum, size doğru geliyorum. Saat 5'te gösterdiğin filmlerden bazılarını görmem gerekiyor. Biraz acil."

"İçeri gel," dedi. "Ben aşağı inip getireyim."

Yoğun trafiğe girdiğinde yavaşladı, I-35'i kuzey banliyöleri boyunca takip etti ve I-95'ten batıya Minneapolis'e döndü.

Kanal Üç'te Carey onu arka kapıdan içeri aldı, böylece kimlik ve isim etiketi rutininden geçmek zorunda kalmayacaktı, onu öptü

ve onu ofisine götürdü. Klibi kayda aldı ve yayınladı.

"Bunun için biraz zaman harcadık, neredeyse iki dakika" dedi. Klibin büyük bir kısmı, Burt ve Melodie Walther'in arkadaşlarından ve komşularından toplandığı anlaşılan eski fotoğraflarının yanı sıra Walther'lerin evinin dışında toplanan insanların görüntülerinden oluşuyor.

"... Hibbing polisi ve eyaletin Suçluları Yakalama Bürosu ajanları, Burt Walther'in bir Sovyet casus şebekesinin İkinci Dünya Savaşı'ndan beri faaliyet gösterdiğini iddia ettiği bu mütevazı Iron Range mahallesindeki olay yerini incelerken, komşular ve birkaç aile üyesi caddenin karşısında toplandı."

Kaset Lucas'ın Janet Walther olarak tanıdığı sarışın bir kadının üzerinde duruyordu. Kamera onu görüntüledikten birkaç saniye sonra sarışın bir çocuk sahneye girdi ve kadın onu yakalayıp kucakladı.

Oğlu mu? Oğlundan bahsederken Lucas'ın aklına bir çocuk, ilkokul çağında bir çocuk getirmişti. Bu çocuk lise çağındaydı, uzun boylu, ince yapılı, iyi durumdaydı. Dizüstü bilgisayarlı kadının dediği gibi yakışıklıydı. Lucas, bu çocuğun onu o tepelerde bir aşağı bir yukarı koşturabileceğini düşündü.

"Bu bir hikâye mi?" Lucas monitörüne doğru eğilirken Carey yanındaki sandalyeden sordu. Mükemmel içgüdülerini vardı.

"Tabii ki. Hem de çok iyi bir tane," dedi. "Yerinizde olsam bu kaseti saklardım."

"Ne oldu?"

"Hamileyken kesinlikle muhteşem oluyorsun," dedi Lucas. "Kaç tane bu? Dört mü? Sana gerçekten yakışıyor."

"Lucas. . ."

"Kaseti bir kez daha oynatabilir misin?"

Eve on bir buçukta geldi, Weather ve hizmetçi Ellen'ı mutfakta peynirli kraker yiyip bira içerken buldu.

"Ben y o k k e n şişeye vurduğunuzu biliyordum," dedi çantasını garajdan içeri sürükleyerek. "Sam nasıl?"

"Sam iyi," dedi Weather. "Kirli çamaşırlarını yıkamaya at, yerde bırakma."

Kirli çamaşırları yıkadı, aile haberlerini takip etti ve onlara sabah Range'e dönmek zorunda kalabileceğini söyledi.

"Her şeyin bittiğini sanıyordum," dedi Weather. "Kanal Yedi 'federal memurların gelgit dalgasına hazırlandıklarını' **s ö y l e d i**. Bu doğrudan bir alıntı."

"Daha işim bitmedi," dedi Lucas. "Bir işim çıktı..."

Kafasını buzdolabına sokarken açıkladı. Marul ve üzüm. Peynir. Birkaç şişe bira. Bir kutu yüzde bir süt aldı, açtı, açık buzdolabının kapağının arkasından gizlice bir iki yudum almaya çalıştı.

Weather, "Sana yumurtalı sandviç ya da omlet yapabilirim," diye önerdi. "Ya da hazır yulaf ezmemiz var. Hey! Kartondan mı içiyorsun?"

KISA, HUZURSUZ BİR GECE GEÇİRDİ. Weather'la birlikte, şafağın ilk kızıl ışıklarıyla kalktı, giyindi, tarçınlı ve baharatlı hazır yulaf ezmesi yedi, gürültücü Sam'i öptü ve şehir merkezine doğru yola çıktı.

Del ofiste bekliyordu. "Neler oluyor?"

"Postaneye gidip içinde bıçak olan bir paket bulabilecek miyiz diye bakacağız."

Acura'yla şehir merkezine doğru giderlerken açıkladı. "Senden istediğim şey, bıçağı herkese göstermen. Fotoğrafını çekmeliyiz, laboratuara götürmeliyiz, kan tahlili yaptırmalıyız - üzerinde biraz kan *olduğundan* bile emin olmalıyız. Avukatla konuşur konuşmaz kuzeye dönmeliyim. Oraya gitmeden önce bıçağın üzerinde kan olup olmadığını gerçekten bilmem gerekiyor."

Del, "Ben de etrafta dolaşacağım," dedi. St Paul şehir merkezine doğru ilerliyorlardı, sabahın erken saatlerindeki koşuşturmacanın içinde boğulmuşlardı. "McDonald's olayını çözdüm ama birkaç güvenlik kamerasına ihtiyacımız olacak. Ve birkaç denetçiye. O zaman bile tuhaf olacak."

"Anlat bana." Ve Lucas düşündü, *çocuk konusunda gerçekten acele etmeli miydim? Belki de beklemeliydim ama ya çocuk ortadan kaybolursa? Ya da biri onu idam ederse? Ya da kendini öldürürse?*

Del şöyle diyordu: "Slattery adında bir adam var, Bruins'in deposuna dökme mal, yani yiyecek getiriyor. Depo, Bruins'in

Zincirlerindeki mağazalar için merkezi tedarik merkezi. Ama bu adam bölgedeki diğer mağazalar için de teslimat yapıyor.

"Sonra depoda çalışan Jones adında bir adam var. Kamyon boşaltılırken kartonları bir ürün kodu okuyucusuyla zaplıyor ve kartonları elle sayıyor ve elle yapılan sayımı bilgisayara giriyor. Böylece gelen mallarla ilgili iki kaydımız oluyor: ürün kodu listesi ve elle sayım. Ama mesele şu ki, ikisi de aynı adamdan geçiyor ..."

"Jones," dedi Lucas. *Yaşlı adam kendi torununu cellat olarak kullanacak kadar deli olabilir miydi? Liseli bir çocuğu mu?*

"Evet. Jones. Dinliyor musun?" Del ona şüpheyile baktı.

"Dinliyorum."

"Hamburger hırsızlığının başlıca ilgi alanlarınızdan biri olmadığını biliyorum, ama taşaklarımı zorluyorum ..."

"Dinliyorum," dedi Lucas. "Gerçekten." *Ve eğer gerçekten Roger'sa neden lanet olası yağmurluğunu almamıştı?* Lucas merak etti. *Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu.*

Del devam etti. "Bence olan şu: Jones el okuyucusuyla bir kutuyu okuyor ama kutu kamyonunda kalıyor. Ayrıca kutuyu el sayımına da ekliyor. Böylece kutu ortadan kayboluyor gibi görünüyor."

Lucas dikkatini vermek için kendini zorladı: "Kaybol."

"Duman gibi. Bruins depodan hırsızlık ya da depodaki biriyle kendi mağazalarından biri arasında gizli anlaşma arıyordu. Ya da belki de birileri hamburgerleri zile basmadan satıyordu ama hırsızlıklar bunun için çok büyüktü. Her neyse, burgerler depoya ulaştıktan sonra olan bir şeyi arıyorlardı. Mesele şu ki, mal içeri hiç girmemiş."

"Lanet olası bir kutu hamburger köftesi," dedi Lucas. "Kimin umurunda? Bu adam için içinde ne olabilir ki? Jones, Slattey, her kimse..."

Del, "Haftada belki bin sandviçe yetecek kadar çalışıyorlar," dedi.

"Bin . . ."

"Evet. Ve Bruins'in zincirinin dışındaki McDonald's mağazalarından birini işleten üçüncü bir adam daha olmalı. Muhtemelen başka bir

Özel bir dükkân ve malları kayıt dışı satıyor. Bunu henüz çözemedim ve bu yüzden gözetime ihtiyacımız var."

"Hala . . ."

"Dikkatini veriyor musun?" Del sinirlenmişti. "Gözbebeklerin bir çift misket gibi yuvarlanıyor."

"Dikkatimi veriyorum."

"Yılda yüz elli ya da iki yüz binden bahsediyoruz.

-Ayrıca çörekleri, patates kızartmalarını, her şeyi çalıyorlar."

Şimdi biraz daha dikkat kesilmişti. "Lanet olası hamburgerlerden iki yüz bin dolar mı?"

"Evet. Sence Bruins neden bu kadar kızgın? Bu büyük bir soygun dostum ve sen orada oturmuş sosislerini çekiyorsun. Yardıma ihtiyacım var."

"Pekâlâ. Baştan alalım..." Carl Walther ve Roger Walther'ı düşünmeyi bırakmaya çalıştı, biri ya da diğeri onu Duluth'un tepelerinde bir aşağı bir yukarı koşturuyordu.

POSTA OFİSİNDE, posta şefi sorunun ne olduğunu umursamadığını, kendisinden hiç posta almadıklarını söyledi. "Postaları tasnif eden adamı çağıracağım -işini bitirmek üzere olmalı- ve postaları önce oraya teslim etmesini isteyeceğim. Özel bir yerde durmasını sağlayacağım. Ancak bu kadarını yapabilirim."

"Tanrım, biz buradayız. O da tam orada," dedi Lucas.

"Hey, federal kanunlardan bahsediyoruz. Buraya gelip postaları dışarı çıkaramazsın. Burada olmaman gerekiyor."

"Biz polisiz," dedi Del.

"Biliyorum, sorun da bu zaten," dedi başkomiser. "Siz posta çalışanı değilsiniz. Tabelayı görüyor musunuz?" İşaret etti. Duvardaki tabelada SADECE POSTA ÇALIŞANLARI yazıyordu.

Del dedi ki, "Bir dahaki sefere katliam olduğunda kimi arayacaksın? Postacıyı mı?"

Lucas atladı: "Bekle, bekle, bekle. Kamyonu takip edeceğiz."

Bir posta kamyonunu takip ederek BCA binasına kadar trafikte ilerlediler.

Lucas, "Bu lanet katliam konusunda gerçekten çok yardımcı oldu," dedi.

"Siktir et adamı," dedi Dell.

"O hamburgercide çok uzun süre kaldın."

"Hadi canım."

Modası geçmiş kahverengi at kuyruklu, neşeli bir adam olan TAŞIYICI, yirmi kilo mektup ve kartonu BCA posta odasına bıraktı ve "Buyurun" dedi.

Sadece yarım düzine aday vardı ve bunlardan biri, bakkal poşetine benzeyen bir kâğıda sarılmış, üzerinde altı metrelik seloteyp bantla Lucas'ın adı yazılıydı.

Del, "Muhtemelen bir bombadır," dedi.

"Keşke bunu söylemeseydin," dedi Lucas.

Del vinil bir eldiven giydi ve onu eline aldı. "Laboratuvara paketi açtıracağım ve sizi ofisinizden arayacağım. On dakika içinde öğrenmiş oluruz," dedi.

Süet spor ceketli, tombul bir adam Lucas'ın ofisinin dışında bir NFL program posterine bakıyordu; Chuck Miles, eyaletin en yetkin avukatlarından biriydi.

"Chuck: Seni görmek güzel. İçeri gel."

Lucas onu ofisine götürüp oturttu ve durumu açıkladı.

" ... yani bize maddi kanıt sağlayan bir tanığımız var ama kim olduğunu bilmiyoruz. Tüm bunları uydurmadığımızı nasıl kanıtlayacağız?" Lucas sordu.

"Tamam. Şimdi sizden kadın hakkında bildiklerinizle ilgili bir yeminli ifade alabiliriz. Kuzeydeki tanıkların söyledikleri, yaşadığı kulübe hakkında, sizi iki kez aradığı zaman hakkında. Söyledikleri. Bilgisayar ve bunun nasıl işe yaradığı hakkında. Nereden aradığı, çocuğu kesmekle ilgili söyledikleri, bıçak hakkında. Yeminli ifadede, çocuğun kesilip kesilmediğini görmek için bakmadığınızı ve ondan DNA almadığınızı belirttik. O zaman gidip ona bakarız. Eğer sol kolunun sağ tarafı kesilmişse ve bıçaktaki DNA ona aitse, özellikle de kulübede bu kadının varlığına dair bağımsız doğrulayıcı kanıtlarımız olduğu için, her şeyi mahkemeye taşıyabiliriz. Ayrıca, Katolik Hayır Kurumları'ndan onu gerçekten gören bir tanık var."

"Ama içeri sokacağımızdan emin değilsin. Mahkemeye."

Miles başını salladı: "Hayır. Seçenekler, farklı yaklaşımlar, olasılıklar var. Bazıları hangi yargıcı seçeceğimize bağlı."

. . . Ama hiçbir şeyi garanti edemem. Ne olursa olsun temyize gidileceğini garanti edebilirim."

"Bıçağı onu bir itirafta bulunmaya zorlamak için kullansak nasıl olur? Diyelim ki casus şebekesi konusunda işbirliği, artı cinayette kendini savunma unsuru olabileceğini kabul ettiğimiz bir suçu kabul etmesi. Ve diyelim ki annesiyle uğraşmayalım, yeter ki doğrudan ilgisi olduğu gösterilmesin."

"İşte bu başarabileceğimiz bir şey," dedi Miles parlayarak. "Ona yirmi bir ya da yirmi beş yaşına kadar genç suçlular hapisanesinde birkaç yıldan fazla kalmamasını, artı işbirliği yapmasını önerebilirsek Bir savunma avukatının bunu kabul edeceğini görebiliyorum."

"Elbette, birden fazla cinayet işlemiş bir katile dört yıl hapis cezası verip, sonra da tekrar cinayet işlemesi için serbest bırakıyor olabiliriz."

"Büyük şehirde hayat," dedi Miles.

Lucas, Miles'ın omzunun üzerinden baktığı ve sorular sorduğu bir sekretere bir saat boyunca bir şeyler yazdırdı. Lucas hukuki meseleleri hallettikten sonra FBI'dan Harmon'ı aradı ve onu Washington'da buldu. "İnsanları bir araya getiriyorum. Duluth'taki adamlar her şeyi kontrol altında tutuyorlar. Temizlik için bir karşı casusluk ekibi gönderiyoruz."

"Sesin biraz daha neşeli geliyor."

"Evet, her şeye rağmen bir şey oldu." "Çocuk hakkında ..."

"Eğer çocuksa, muhtemelen onu çözebiliriz. Sorgucularımız yapabilir. Tabii bir şeyler biliyorsa. Kolay manipüle edilebilecek bir yaşta," dedi Harmon.

"Ama cezai soruşturmada yer almak istemiyorsun? Yani bugün mü?"

"Çok iyi gidiyorsun. Devam et. Buradakilere geri döneceğini söyleyeceğim."

Del laboratuvarından aradı:

"Plastik bir torba içinde sarı saplı sustalı bıçak. Paketin üzerinde bilgisayarda basılmış bir adres etiketi vardı. Etiket, pakete bantlanmış bir parça daktilo kağıdıyla yapmış ve buradaki kanıt görevlisi, onun üzerinde hiçbir şey bulamayacağımızı söylüyor."

ve bıçaktan da bir şey çıkmayacağına bahse girmeye hazır. Oldukça dikkatliydi."

"Peki ya kan?"

"Bu kan, tamam. Olukların içinde yapış yapış. Siz oraya çıkmadan önce kan grubunu belirleyeceğiz ve çocuğun kan grubunun kayıtlı olup olmadığına bakacağız. Şimdi mi gidiyorsun?"

"Evet."

"Seni yolda ararım." "Hey,
Del?"

"Öyle mi?"

"Şu McDonald's olayı beni çok etkiledi." "Siktir git,
dostum."

DAHA FAZLA ARAMA. Bir arama emri çıkarttırdı ve Brainerd'de bir fahişenin öldürülmesiyle ilgili eski bir dava üzerinde çalışan BCA müfettişi Dannie Carson'ı arayarak kendisiyle Hibbing'de buluşmasını istedi. "DNA kanıtı bulacağız ve bir çocuğu cinayetten inceleyeceğiz," dedi.

Hibbing polis şefini aradı, dizüstü bilgisayarlı kadından gelen telefonda, bıçaktan, arama emrinden ve birinin DNA örneği alması gerektiğinden bahsetti.

"Carl olduğuna emin misin? Bana hep iyi bir çocuk gibi görünmüştür," dedi Hopper endişeli bir ses tonuyla.

"Oradaydı, ona sarılıyordu. Ona benziyordu. Eğer bu onun çocuğu değilse, çok iyi tanıdığı birisidir."

"Elbette, kadından gelen bu telefonun hepsi saçmalık olabilir."

"Evet, olabilir. Ama sanmıyorum. Bıçak bize söyleyecektir, DNA. Elinizin altında bir DNA uzmanı varsa ..."

"Hastanedeki patologu kullanıyoruz. Yine de biletinizi alın. Ucuz biri değil."

"Ona bugün saat ikide söyle. Ve bizimle birlikte bir araba göndermenizi istiyoruz."

Ve Lucas Nadya'yı aradı: "Gitmeye hazır ol."

ŞİMDİ İŞLER KOŞUYORDU: Lucas binadan çıkmış, tekrar kuzeye doğru gidiyordu. Tom Petty ve Mary Jane'in Son Dansı'nı dinliyordu,

Lynyrd Skynyrd, That Smell. Polis şarkıları. Kapanış müziği. I-35'i hızla geçiyor, yüz elli mil boyunca titrek kavak, huş ağacı, kedi kuyrukları, çam ağaçları ve teknelerin bulunduğu küçük göller arasından hızla ... Duluth'a giriyor, büyük göl altından açılıyor, Nadya'yı otelindeki asfalttan alıp kuzeye, Range'e doğru ilerliyordu ...

"Bence bu harika," dedi Nadya, Lucas onu kucağına aldığı anda.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Lucas. "Ama bu doğru hissettiriyor."

DANNIE CARSON iri bir kadındı, şişman değildi ama bir kapı kadar büyüktü: geniş omuzlu, geniş kalçalı, dişi bir çekiç gibi. Aynı zamanda son derece cana yakındı ve Lucas'ın şimdiye kadar tanıştığı en iyi sorguculardan biriydi. Ondan sempati fışkırırdı ve pek çok şüpheli buna karşı koyamazdı.

Onunla Hibbing polis karakolunda buluştu: "Ne yapıyoruz?"

"Çocuğu al, buraya getir, ona bir avukat bul. Koluna bakın. Eğer herhangi bir yara izi görürsek, onu cinayet şüphesiyle tutuklar ve DNA testi yaparız. Kısa ve öz."

Şef Hopper, "Bu işin sonu mu?" dedi.

"Söyleyemem. Roger'a ne olduğunu hâlâ bilmiyorum."

"Şey, buralarda işler gerçekten berbat durumda - Janet Walther oldukça popüler ve Virginia'daki şu adam ..."

"Spivak."

"Evet, TV ona karşı açılan davanın çok zayıf olduğunu ve Ruslara yardım etmek bir yana, Ruslar tarafından saldırıya uğradığını bile söylüyor."

"Bütün bunları FBI'ın düşünmesine izin vereceğim," dedi Lucas. "Ben sadece çocuk için endişeleneceğim."

Hopper, "Çocuk okulda," dedi. "Kontrol ettim. Nedenini söylemedim ve müdüre aramamı gizli tutmasını söyledim."

"Bu şapka da ne?" Nadya sordu.

SAAT İKİDE üç arabalık bir geçit töreniyle Janet Walther'ın çerçevececi dükkânına doğru yola çıktılar: Şef, ardından Lucas, Nadya ve Lucas'ın Acura'sıyla Dannie Carson ve iki polisin bulunduğu bir ekip arabası. Walther dükkânında yalnızdı ve Lucas'ı görünce sinirlendi; içeri girdiklerinde Hopper şapkasını çıkardı ve Nadya sessizce arkalarından geldi.

"Şimdi ne istiyorsun?" Walther talep etti.

"Oğlunuz için arama emrimiz var," dedi Lucas. "Vücudunda yaralanma olup olmadığını araştırmak ve DNA çalışmaları için kan örneği almak için bir arama emri. Sizi bizimle gelmeye davet etmek için geldik. Bizimle gelmek istemezseniz, Carl'ı geldiğimize dair uyarmaya çalışmadığınızdan emin olmak için yanınıza bir polis memuru bırakacağız."

"Carl mı? Carl bir çocuk!"

"Pek çocuk sayılmaz. Çocuk deyip duruyorsunuz ama araba kullanacak yaşta. Araba kullanıyor. Ehliyetini ve araba ruhsatını gördüm."

"Ne-" Başladı ama sonra gözleri aniden yana kaydı ve Lucas onun bir şey hatırladığını düşündü.

"Ne?"

"Bedensel yaralanma demiştiniz..."

"Kolunda bıçak kesiği var mı, Bayan Walther?" "Sizce ne yaptı? Sizce ne yaptı? ?"

Demek öyle, diye düşündü Lucas. Şefe dönüp başını salladı ve şef de ona başıyla karşılık verdi. "Duluth'taki Rus adamı ve belki de polis memurunu onun öldürdüğünü düşünüyoruz. Muhtemelen Burt Walther'ın yönlendirmesiyle."

"Bu çılgınlık..." Ama gözlerinde korku parlıyordu.

"Gelmek ister misin?" Lucas resmi bir şekilde sordu. Çocuk tost olmuştu, o yüzden bundan sonra mümkün olduğunca resmi davranacaktı. "Oraya vardığımızda bir kamu avukatının, bir savunma avukatının karakolda beklediğini de görebiliriz."

"Karakolda ..." Gözleri yaşlarla doldu ve iki eliyle yüzünü kapattı. "Karakolda ..."

Hopper'la birlikte art deco oditoryumuyla ünlü devasa eski bir bina olan liseye gitti. Hep birlikte içeri girdiler, uzun bir koridordan geçerek ofise ulaştılar. Müdür onları karşıladı, masasına döndü, bir kağıda baktı ve "Beden eğitimi dersinde" dedi.

Müdür onları spor salonuna götürdü ve bir öğretmen onları dışarıya yönlendirdi. Spor şortu ve sweatshirt giymiş, şortlarının yanlarından bayraklar sarkan ve polisleri bakan bir grup çocuk buldular. Beden eğitimi öğretmeni, "Hasta olduğunu söyledi. İçeri geri döndü."

"Bu ne zaman oldu?" Lucas sordu. "On dakika önce."

Lucas sokağa baktı ve Dannie'ye döndü: "Kahretsin. Geldiğimizi gördü. Kaçıyor. Umarım kaçıyordur."

Hopper okula baktı, pencerelerinden çocukların görüldüğü tuğla yığınıydı. "Yapabileceğini düşünmüyorsun değil mi ... oh, kahretsin," ve okula doğru koşmaya başladı, iki polis de arkasından geliyordu.

"Ne, ne?" Janet Walther arkalarından bağırdı.

Lucas Hopper'ın peşinden koştu, Dannie Carson da koşarak ona eşlik etti, Nadya da ona yetişmek için acele ediyordu.

Nadya: "Okulda olduğunu mu düşünüyorsun? Silahla mı?"

"Umarım öyle değildir. Umarım öylece çekip gitmiştir. Ama bilemiyorum. Şansa bırakamayız. Düşünmeye çalışıyorum, sadece düşünmeye çalışıyorum ..." Başını kaldırdı. "Burası o kadar büyük ki."

CARL WALTHER, büyükbabası kendini öldürdüğünde neredeyse düşünmeyi bırakmıştı.

Geceyi uyanık geçirdi, yatağa yayıldı, saate baktı; ertesi sabah kafasında yavaşça dönen, kum dolu dişliler varmış gibi hissetti; dünya tam olarak senkronize değildi.

Annesi ona kızdı, evde kalması gerektiğini savundu, ama o okula doğru sürdü. Arabayı sürerken rastgele görüntüler belirliyordu: Büyükbabası ve büyükannesi ölmüştü, hayali görüntüler. Babası ölmüştü, görüntü tam oradaydı, kendini tekrarlıyordu - vücudunun sıcaklığı, açık arazideki yalnız mezarı. Babasının yatağında öldürdüğü kadın; sokaktaki serseri kadın, boynunu kesen telin verdiği his; Rus ajanlarının düşüşü.

Önündeki bir arabanın arka tamponunda solmuş bir WWJD çıkartması vardı: İsa Ne Yapardı? Ve düşündü, Büyükbabam ne yapardı? Büyükbabam çalışırdı. Bir satranç oyunu gibi oynardı.

Ama tam olarak ne *yapacaktı*? Birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca dedesi ona *ne* düşünmesi gerektiğini söyleyip durmuş ama *nasıl* düşüneceğini hiç söylememişti.

Hâlâ sessiz, robot modunda bayrak futbolu oynuyordu - okuldaki hiç kimse dedesinin casus olduğuna dair bir şey söylememişti, ancak koridorlarda onu takip eden gözleri hissedebiliyordu - araba geçidinin köşeyi dönüp ana girişin önünde durduğunu gördüğünde.

Arabalar neredeyse bir blok ötedeydi ve siren ya da ışık yoktu, bu yüzden başka kimse dikkat etmedi. Ama Carl onları fark etti, odaklandı ve annesinin şefle birlikte öndeki arabadan indiğini gördü ve onun için geldiklerini anladı.

Beden eğitimi öğretmenine doğru yürüdü ve "Dolabımdaki ilacımı almam gerekiyor. Kusacağım, gerçekten hastayım" dedi ve dönüp hızla oyun alanını geçip içeri, soyunma odasına yürüdü, içeri girer girmez kıyafetlerini çıkardı. Bir dakika içinde giyinip kapıdan çıktı, çitlerin üzerinden geçip otoparka indi ve eski Chevy'sine bindi.

Nereye gideceğiz? Rusya'ya mı? Rusya'ya gidemezdi. Sadece kurtulması, kaçması gerekiyordu. Bir silah al, diye düşündü. Ormana gitmek. Elinde bir tüfek, Cabela's'tan alınmış gibi oldukça şık kıyafetler ve belki kovboy tipi bir şapkayla ağaçların arasından bakarken hızlı bir şekilde kendini hayal etti; bir Honda dört tekerlekli. Bir gerilla . . .

Ergenlik hormonlarının etkisindeydi. İçinde biraz neşe, biraz korku, çokça da gerginlik vardı. Benzini vardı, henüz acıkmamıştı, cebinde yedi doları vardı ve hem yiyecek hem de silahı nereden bulabileceğini biliyordu ve evde kimse yoktu.

O tarafa gitti.

LUCAS HİÇ BİR ZAMAN okula doğru koştukları andaki kadar paniğe yakın bir şey hissetmemişti. Hopper, "Sen git soyunma odasını kontrol et, belki oradadır. Ben gidip acil durum planının tetiğini çekeceğim."

O yıl Minnesota'da iki okulda silahlı saldırı olmuş, üç çocuk ölmüştü. Daha önce bir Rus ajanını, bir polisi ve Tanrı bilir başka kimleri öldürmüş olan soğukkanlı bir katilin okulda -belki de susturuculu bir tabancayla- serbestçe dolaştığı düşüncesi o kadar korkunç bir olasılıktı ki, bunu düşünmeye bile dayanamıyordu.

Hopper'la tartışmadı. Kapının içinde Hopper, "Soyunma odası," dedi ve işaret etti. Etrafta aval aval onlara bakan birkaç çocuk vardı ve Hopper bağırmaya başladı, "Herkes sınıfına dönsün. Herkes sınıfına dönsün."

Lucas koşarak erkeklerin soyunma odasına gitti ve içeri girdi. Dannie Carson, Glock'u yanında, kızların soyunma odasına doğru ilerledi. Erkekler tuvaletinde bir çocuk havlu dolu bir çamaşır sepetini boşaltıyordu ve Lucas'ın yüzündeki aciliyeti görüp, "Ne?" diye sordu.

Lucas yaklaştı, bir eli tabancasının üzerindeydi, tabanca hâlâ ceketinin altındaydı ve sessizce, "Carl Walther'ı gördün mü?" diye sordu.

"Evet, iki dakika önce buradaydı. Ama sanırım gitti ..." "Ne tarafa gitti?"

"Bilmiyorum, gittiğini görmedim, sadece sesini duydum..."

Lucas duşlar da dahil olmak üzere soyunma odasında hızlıca bir tur attı, başka kimseyi görmedi ve koridora geri döndü. Gri saçlı bir kadın koridorda yürüyor, bir basketbol topunu zıplatıyordu.

Lucas dedi ki, "Ben bir polisim. Carl Walther'ı gördünüz mü? Bir dakika önce koridorda olmalıydı..."

"Uh ..." dedi.

Tepede bir hoparlörden parazit sesi geldi ve ardından bir erkek sesi,
"Tüm öğretmenler, ışıkları kapatıyoruz. Tüm öğretmenler, ışıkları
kapatın."

Kır saçlı kadın da "Kahretsin. Carl mı? Silahı var mı?"

"Bilmiyoruz. Onu bulamıyoruz ama az önce buradaydı. Buralarda mı dolaşıyordunuz?"

"Hayır, spor salonundaydım ..."

Dannie Carson kızların soyunma odasından çıktı ve "Orada değil" dedi.

Kır saçlı kadın, "'Işıklar kapalı' kodu, kilitlenmemiz ve rapor vermemiz gerektiği anlamına geliyor," dedi.

"O zaman öyle yap," dedi Lucas. "Acele et."

Okulu didik didik ettiler. Lucas ağırlık salonuna girdi, yüzme havuzunu kontrol etti ve iki ya da üç polis büyük, ayrıntılı oditoryumun her sırasını dolaştı; her oda ve bölme kontrol edildi. Carl Walther'dan iz yoktu. Arama başladıktan yirmi dakika sonra, bir öğretmen bir öğrenciyle birlikte ofise yürüdü ve "Birinin bunu duyması gerek" dedi.

Çocuk da "Park yerinde arabasını kontrol etmelisin" dedi. "Onu bu sabah gelirken gördüm. Hemen yanıma park etti."

Lucas çocuğu ödünç aldı ve otoparka gittiler. Yolda çocuk arabanın park edildiği yeri tarif etti - ve oraya vardıklarında tam olarak boş bir yer buldular.

"Bu benim," dedi çocuk, bir sonraki sıradaki eskimiş Volkswagen Rabbit'i göstererek. "O gitti. Ama bu sabah buradaydı. Bir Chevy'si var."

Gerginlik bir kademe azaldı. Artık okulda on şehir polisi, altı ya da sekiz şerif yardımcısı ve bir otoyol devriyesi vardı. Aileler dışarı çıkmaya başlamıştı; çocukların cep telefonları vardı.

Lucas Hopper'ı bulup ona arabadan bahsedince Hopper, "Belki eve gitmiştir. Birkaç adamı harekete geçireceğiz. Tanrı'ya şükür onu burada kimse görmemiş."

Janet Walther'ı müdürün odasına koymuşlar ve orada kalmasını söylemişlerdi. Şimdi onu yakalamışlardı ve Lucas sordu, "Sence Carl nereye giderdi? Eve mi?"

Ölümüne korkuyordu. "Ona zarar vermeyin. O iyi bir çocuk, ona zarar verme ..."

Onun evde, dükkânda ya da muhtemelen büyükbabasinda olabileceğini düşünebildiği tek yerdı.

Lucas, Nadya ve Carson, Hopper'la birlikte önce Jan Walther'ın evine gidip orayı temizledikten sonra dükkâna gittiler. Dükkân kilitliydi ve orayı da temizlediler; aynı anda polislerden Büyükbaba'nın evini temizlemeleri için bir telefon aldılar - tüm kapılar hâlâ dışarıdan kilitliydi.

Hopper, "Otoyol devriyesiyle konuşacağım, yollar açılıyor," dedi. "Uzakta olamaz."

Janet Walther Lucas'ın kolunu tuttu: "Ona zarar verme. Ona zarar verme, tamam mı? O sadece korkuyor, sen de onu korkutuyorsun."

"Onu incitmek istemiyoruz," dedi Lucas içtenlikle. "Gerçekten istemiyoruz."

Öğleden sonra onu bulmuşlar.

Onu buldular çünkü hikâye artık televizyon ve radyolarda yayınlanıyordu ve bir çocuk babasıyla birlikte geldi. Yarım düzine polis karakolun etrafında otururken bir polis kapıdan kafasını uzattı ve "Burada çocuğuyla birlikte bir adam var. Carl Walther'ın nerede olduğunu bilebileceklerini söylüyorlar... eğer onu henüz bulamadıysak."

Hopper, "Onları içeri getirin," dedi.

Adamın adı James Wolfe'du ve çocuğu da başka bir lise öğrencisi olan James Jr. Wolfe dedi ki, "Bu fikir Jimmy'den çıktı. Son birkaç yıldır Carl'ı kulübemizde geyik avına götürüyorduk. Geçen yaz da çocuklar orada paint-ball oynuyordu."

Jimmy, "Carl savaş için gerçekten güzel bir yer olacağını söyledi," dedi. "Nerede orası?" Lucas sordu.

"Cook'un batısındaki Sturgeon Nehri'nde. Otuz mil."

Hopper Lucas'a, "Bu neden kimsenin onu hiçbir yerde görmediğini açıklar. Neden arabasını bile bulamadığımızı. Siz dışarı çıkıp otoparka bakmadan önce yolu yarılarmış olmalıydı."

"Kontrol etmesi için birini gönderebilir miyiz?" Lucas şerif yardımcılarından birine sordu.

"Bulması zor," dedi yaşlı Wolfe. "Buraya gelirken yolda konuşuyorduk. En iyi yol Magnuson'ların evine gitmek olurdu, bizden bir alt kattalar. Ormanın içinden yürüyerek şu küçük tepenin üzerinden geçip eve bakabilirsin. Bak bakalım arabası orada mı?"

Lucas Hopper'a, "Ben giderim, yanıma birkaç adam alırım. Yarım saat içinde orada olabiliriz ve eğer bir şey çıkmazsa ..."

"Bir şey daha var," dedi Wolfe. "Kunduz ve kirpileri temizlemek için yukarıda bir silah bulunduruyorum ve sanırım Carl nerede olduğunu biliyor."

"Öyle," dedi genç Wolfe. "Bir nevi onu serbest bıraktık."

"Onunla dalga geçiyordun; yaptığın şey buydu," dedi babası.

"Ne oldu?" Lucas sordu. "Ne tür bir silah?"

"Üzerinde iki ila sekiz güç dürbünü olan bir Savage .223 bolt-action. Harika bir dürbün değil ama silah gerçekten iyi ateş ediyor. En azından bir dakika içinde," dedi çocuk.

"Ve cephane var mı?"

Wolfe başıyla onayladı. "Birkaç kutu. Yaratıkları havaya uçurmak için hızlı genişleme malzemeleri. Eğer tehlikeli olduğunu düşünüyorsan oraya geri dön. Kendine dikkat etsen iyi olur."

ŞERİF MÜDÜRLÜĞÜ'nün bölge için belirlenmiş bir hızlı müdahale ekibi vardı ve içlerinde bir keskin nişancının da bulunduğu üç kişi yolculuk için görevlendirildi. Tüfeklerini ve her zamanki saldırı ve rehine teçhizatlarını getirmişlerdi. Lucas önden gitti, yaşlı Wolfe da Acura'da onun yanındaydı. Nadya gitmek için ısrar etti ve arka koltukta oturdu. Dannie Carson'ın yanında şehir kıyafetlerinden başka bir şey yoktu ve Lucas onu Hibbing'de koordinasyonu sağlaması için bıraktı.

Wolfe'un kulübesine giderken Wolfe Lucas'a çocuğun ne yaptığını düşündüğünü sordu. Lucas emin olmadığını söyledi. Onlar

onu bir cinayet hakkında sorgulamak istedi, belki de iki cinayet.

"Onun hakkında bir şeyler hissediyordum -böyle bir şey değil- ama bir şekilde istismara uğradığını hissediyordum. Annesini tanıyorum, dünyanın en iyi kadınıdır ama yaşlı Burt'ü hep merak etmişimdir. Burt kibardı, ama onun bir pislik olduğunu düşünmeden edemezsiniz. Torunu Roger'ı bilirsiniz."

"Biz de onu arıyoruz."

"Bu konuda bir şeyler okuyordum. Roger'ı çok iyi tanırdım ve o da biraz dağılmış durumdaydı. Tabii ki anne ve babası o araba kazasında ölmüştü ama mesele bu değildi, her zaman başka bir şey vardı ve hep Burt'ün bununla bir ilgisi olup olmadığını merak etmişimdir. Fiziksel değil. Psikolojik."

"Şey. Burt bir casustu," dedi Lucas. "Eğer aile üyelerini işe alıyorsa ve hepsi de burada, herkesin bayrağının olduğu ve iyi bir Amerikalı olması gereken bir yerde büyümüşlerse... çok fazla stres olur." Omzunun üzerinden Nadya'ya baktı. "Öyle değil mi?"

Başını salladı. "Bu durum toplumda yaygın olarak kabul görüyor. Aile stresi çok büyük bir sorun."

Wolfe pencereden dışarı bakarak başını salladı. "Roger berbat biriydi. Adamı hiç mutlu görmedim, belki düğünü hariç. Acaba şimdi nerede?"

MAGNUSON EVİ, Wolfe'un evinden yarım mil ötede, çamurlu küçük bir nehir boyunca uzanan derin bir ormanlık alanda yer alıyordu. Kapıda bir zincir vardı ve ağaçların arasından evin olması gereken yere doğru uzun bir iz görebiliyorlardı ama evi göremiyorlardı. Wolfe yolun aşağısını işaret ederek, "Şurada içeri girebileceğiniz bir yer var, elektrik hattı için çalılar kestikleri yer," dedi. "Arabanızı çizebilirsiniz..."

Wolfe, Magnuson'ın umurunda olmayacağını, onun iyi bir çocuk olduğunu söyledi.

Şerifin GMC'si yolu açtı ve Magnuson'ın evinin yarısında, araba yolunun Wolfe'un evine en yakın olduğu noktada durdular. Lucas üç yardımcısını etrafına topladı ve yaklaşmaya başladılar. Birkaç flaş bombası ve biraz göz yaşartıcı gaz aldılar ve tam eve girmek üzereyken

Wolfe'un evinin bulunduğu yönden gelen, metalin metale çarptığı uzak bir çarpma sesi duyular.

"Orada biri var," dedi Wolfe. "Bu o olmalı." "Gidelim," dedi Lucas.

CARL mutfak penceresinden bir taşla eve girmişti. Camı temizledi, kendini içeri attı, su pompasını ve elektriğı açtı, termostadı elliden yetmiş ikiye çıkardı, uydudan yerel bir istasyon buldu, silahı ve bir kutu mermiyi saklandığı yerden çıkardı.

Pekala. Yiyecek bir şeyler al. Mutfağı karıştırdı, birkaç kutu Campbell'ın Kremalı Mantar Çorbası'nı buldu, ısıttı ve mutfak masasına oturup silahı masanın üzerindeyken mideye indirdi.

Hareket onu meşgul ediyordu. Ancak kaseyi lavaboya koyduğunda kendini yalnız hissetmeye başladı -kaseyi yıkayıp kaldırmasını söyleyecek kimse yoktu, nereye gittiğini söyleyecek kimse yoktu, konuşacak büyükbabası yoktu. Polisler onu ararken gidecek bir yer de yoktu.

Aslında Chevy dışarıda, göz önündeydi. Yoldan biri gelirse, göreceğı ilk şey bu olacaktı. Eğer polisler onu arıyorsa, birisi aşağıya inip arabayı görebilir ve onu ihbar etmek için gizlice kaçabilirdi.

Silahı aldı, dışarı çıktı ve garajı kontrol etti. Kilitliydi ama çocukları uzak tutmaya yetecek kadar ucuz bir asma kilit vardı. Etrafına bakındı, el büyüklüğünde bir tarla taşı buldu ve kilit yerinden çıkana kadar kilide vurdu. İçeri girdi, anahtarlar iç i n dörde dörde kontrol etti - anahtar yoktu, muhtemelen kitaplığın arkasına asılmışlardı - ve üst kapıyı kaldırdı.

Kapı açıkken Chevy'yi içeri taşıdı, sonra da eve geri döndü. Yerel bir haber programı açtı. Buzdolabından bir kola aldı, kanepeye tünedi. Garajdaki Honda'yı düşündü. Belki daha sonra dışarı çıkıp etrafı kolaçan ederdi. Şimdilik sadece onun hakkında ne söylediklerine bakacaktı. Belki de, diye düşündü, kimse gittiğini fark etmemiştir.

SEKİZ YÜZ YARIM, ikinci derece ağaçların arasından, zemin yumuşak ve bataklıktı. Yürüyüşün ilk üç ya da dört dakikası boyunca sesler kesik kesik devam etti ve sonra durdu. Birkaç saniye sonra bir tepeyi aştılar ve Wolfe fısıldadı, "Şu küçük tepeyi aştığında, orayı görebilirsin."

Islak bir çukurdan geçtiler ve şerifin yardımcılarının biri, "Isırgan otları," diye fısıldadı ve Lucas ellerini başının üzerine kaldırarak - ısırgan otlarından nefret ederdi- Nadya'yı uyardı. Nadya başını salladı ve bir dakika sonra ıslak zeminden çıkıp çalılık akçaağaçların arasından geçtiler ve Carl Walther'ın Chevy'sine baktılar.

Carl metal bir ahırdan çıkıyordu. Chevy'nin kaputunun üzerinde bir tüfek duruyordu ve onu aldı, arabaya bindi, çalıştırdı ve ahıra doğru yuvarladı.

Wolfe, "Arabayı saklamak için ahıra girdi," diye tahmin etti.

"Orada ne var? Araçlar mı?"

"Evet, bir dört tekerlekli araç, bir Honda, bir tekne, birkaç römork, birkaç kızak, bir John Deere Gator var. Honda'nın anahtarlarının nerede olduğunu biliyor mu bilmiyorum, ama ... şimdi düşündüm de, eminim biliyordur. Bahse girerim burada silahla uğraşırken dört tekerlekli arabayı da kullanıyorlardı. Ona binerse, bizim gidemediğimiz yerlere gidebilir..."

Lucas yardımcılarına döndü. "Herkes dikkatli hareket etsin. Onu yakaladık. Kimsenin zarar görmesine gerek yok." Yardımcılardan birinin elinde bir telsiz vardı ve Lucas ona, "Buraya birkaç kişi daha çağır," dedi.

"Onunla konuşacak mıyız, konuşmayacak mıyız?"

"Ormanda kalıp etrafı saracağız ve diğer adamlar gelene kadar bekleyeceğiz. Sonra konuşuruz."

"Eğer onu dışarıda tüfeksiz görürsek, ona saldırmayı deneyebiliriz."

"Yapabiliriz, ama yanında başka bir şey olabilir - tabanca Jerry Reasons'da kullandı." dedi Lucas.

Telsizci adam geri geldi: "Pekala, Jim'le konuştum, hepsi yoldalar. Yarım saat içinde."

"Yaklaşalım ve bekleyelim," dedi Lucas. "Sadece kapat..."

Nadya onun dirseğinin dibinde duruyordu, yüzü kızarmış, niyetliydi.

EV, dar nehrin kuzey yakasında, kıyıya çoktan çekilmiş küçük bir iskele ile oturuyordu; on iki metrelik alüminyum bir kayık iskelenin yanındaki kıyıda ters çevrilmişti. Evin etrafı, ağaçlar başlamadan önce her tarafı yaklaşık otuz metre uzanan açık çimenlik bir bahçeyle çevriliydi; ön kapıya giden kaldırım boyunca birkaç kadife çiçeği görülüyordu. Araba yolu, avlunun kuzey kenarından geçerek direkli ahıra ulaşıyordu.

Keskin nişancı Lucas ve Nadya'yla gitti, Wolfe da peşlerinden. Diğer yardımcılardan biri evin doğu tarafını, diğeri de batı tarafını tuttu. Oturdular ve beklediler. Beş dakika geçti, sonra on.

Sonra Carl Walther evden fırladı, elinde tüfeği, omzunda kalın bir çamaşır torbasıyla koşuyordu. Doğruca ahıra girdi, başı eğikti.

"Neler oluyor?" Keskin nişancı sordu.

Lucas kulübenin çatısına baktı. "Orada bir uydu televizyonunuz var, değil mi?" diye sordu Wolfe'a. Turta tenceresinin çanağını görebiliyordu.

"Evet."

"Lanet olası televizyoncular onları karakoldan çıkarken görmüş," dedi Lucas. Honda'nın motoru gümbürdeyerek çalıştı ve Carl garajdan geri geri çıktı. Bez çanta koltuğun arkasındaki askıya takılmış, bungee kordonlarıyla yerinde tutulmuştu. Tüfek plastik bir kın içindeydi.

Lucas keskin nişancıya, "Garajdan çıkar çıkmaz lastikleri al," dedi. "Arka plandaki adamına dikkat et."

Keskin nişancı omuz telsiziyle konuştu ve Honda garajdan çıkmaya başladı. "Al şunu," dedi Lucas.

Keskin nişancı iki saniye daha bekleyerek bir açığı yakaladı ve ardından üç el ateş ederek arka lastiği vurdu.

Carl hızlanmaya çalıştı ama lastik araba yoluna düştü ve Honda'dan atladı, silahı kaptı, onlara doğru çılgınca baktı, havaya tek el ateş etti ve sonra tekrar eve doğru koştu.

"Bu da neydi şimdi?"

"Korkuyorum," dedi Lucas. Saatine baktı. "Diğer adamlar hâlâ yirmi dakika uzaktalar. Onu çağıracağım. Ben hareket edeceğim."

Pozisyonunuzu alın, olabildiğince yaklaşın ve ona bağırlın." "Ya silahla çıkarsa?"

"Karar vermek zorundasın. Onun öldürölmesini istemiyorum." "Beklemek istemediğine emin misin?"

"İçeride ne düşündüğü konusunda endişeliyim," dedi Lucas.
"Büyükbabası daha yeni intihar etti."

LUCAS ormanın içine doğru ilerledi, böylece direkli ahır evle kendi arasında kalmıştı. Wolfe keskin nişancıyla kaldı ama Nadya Lucas'ı takip etti.

"Gelebilirsin," dedi, ne derse desin kızın geleceğini anlayınca, "ama yoldan çekil."

"Bir kadın sesi ... " dedi.

"Sen bir zamanlar öldürmeye çalıştığı kadınsın. Duluth'taki yaşlı kadını öldüren oysa, neredeyse başka bir kadının kafasını kesiyordu."

"Yine de. Benimle daha güvende olacağına inanabilir." "Sadece lanet olası yoldan uzak dur, tamam mı?"

Direkli ahırın köşesinden içeri girip gözden kayboldular. "Şimdi... arabanın arkasına falan geç," dedi Lucas Nadya'ya.

Garaj giriş kapısının köşesinden bakıyordu. Ev elli metre uzaktaydı ve Honda yarı yolda devre dışı bırakılmıştı. Kadın kıpırdamayınca Lucas onu kolundan tutup Carl'ın Chevy'sine doğru yönlendirdi. "Sadece... kal."

"Ben köpek değilim," dedi.

LUCAS garaj kapısına geri döndü ve eve doğru bağırdı. "Carl. Seninle konuşmamız gerek. Silahını indir. Silahı kaldır. Bize ateş edersen hapse girersin. Seninle konuşmamız gerek evlat."

Cevap yok. Perdelerde hareket var mı? Olabilir.

"Carl. . ."

"Defol git. Büyükbabamı öldürdün." Lucas göz ucuyla baktı. Evin uzak köşesindeki perdelerde belirgin bir hareket vardı. Bir yatak odası olabilir.

"Büyükbabanı biz öldürmedik."

Nadya onun yanına geldi ve Lucas, "Tanrı aşkına, Nadya. . ."

Nadya aradı, "Carl. Az önce annenle konuştum. Yaralanmandan korkuyor. Eve gelmeni istiyor, Carl. . ."

"Git başımdan."

Lucas: "Gidemeyiz, evlat ..."

Lucas'ın perdelerin hareket ettiğini gördüğünü sandığı pencerenin camı kırıldı ve Lucas Nadya'yı sertçe iterek peşinden gitti, onu aşağı çekti ve bir saniye sonra bir kurşun durdukları binanın metal tarafını parçaladı.

"Tanrım..." Nadya'yı çekti ve Carl'ın Chevy'sinin arkasına geçtiler.

Biri "Davenport, iyi misin?" diye bağırdı.

"İyiyiz, ateş etmeyin."

Bir kurşun daha garajı delip geçti, sonra bir tane daha ve küçük metal parçaları Chevy'nin üzerine yağdı. Gün ışığı deliklerden içeri süzülüyordu ve Lucas kurşunların delip geçtiği ince çelik sacın santim uzunluğundaki kabuklarını görebiliyordu. Başka bir atış garaja isabet etmemişti. "Şu anda ormanda ateş ediyor," dedi Lucas.

Nadya, John Deere'in arkasında elleri ve dizleri üzerinde, "Carl, lütfen, sana yardım etmeye çalışıyoruz" diye bağırdı.

Bam.

Başka bir kurşun garaja isabet etti ve belki de kar motosikletlerinden birinden sekti. Wolfe mutlu olmayacaktı.

Üçlü bir patlama oldu, ormandaki polislerden biri karşılık veriyordu.

"Dayanın!" Lucas bağırdı. "Bekle. . . Carl, evi hallettik. Hadi dostum, daha hiçbir şey yapmadın."

Garajda iki el daha ateş edildi. Lucas bağırdı, "Carl, dostum, kendi arabana ateş ediyorsun. Arabana ateş ediyorsun, Carl. . ."

CARL yeniden yüklendi; cebinde dolu bir yük ve iki tane vardı. Çıkış yok mu? Garaja ulaşabilirse, araba hâlâ oradaydı, arabanın içinde uçarak dışarı çıkabilir ve diğer yöne gidebilirdi, asla düşünmezlerdi

...elektrik şebekesi girişinden çıkabilirdi, orada birkaç küçük ağaç ve biraz çalı olabilirdi . "Hayır, asla başaramazsın." diye düşündü.

Büyükbabasının görüntüsü kafasında canlandı: Büyükbabası ölmüştü. Silahın namlusu gözlerinin önünde, birkaç santim ötede duruyordu. Namluyu çenesinin altına dayayabilirdi... Acımazdı. Şimdi ve buradan, arada hiçbir şey olmadan hiçbir şeye gidecekti. Bir ayakkabı kutusunda yaşayacağı ve yaşlı bir adam tarafından becerileceği bir hapishaneye düşmekten daha iyi olurdu.

Böyle olmaması gerekiyordu. Yeraltında, gerilla savaşçısı ya da başka bir şey olması gerekiyordu ama yarım düzine mermi kovanı ve altı kutu çorba ve biraz fıstık ezmesi dışında yiyeceği olmayan berbat bir kulübenin yatak odasında sıkışıp kalmaması gerekiyordu. Televizyondaki olayı, polislerin aniden hızla kasabadan çıktığını gördüğünde, onların geleceğini, bir şekilde fark edildiğini ya da Wolfe'ların birileriyle konuştuğunu düşünmüştü. Beş dakikasını ayırıp çorba ve fıstık ezmesiyle birlikte küçük bir kamp malzemesini naylon bir çamaşır torbasına atmıştı ama bunların hepsi saçmalıktı, bunu gerçekten biliyordu - uyku tulumu, çadırı ya da iyi giysileri bile yoktu. Gece orada donacaktı.

Silahın namlusu orada öylece asılı kaldı, barut kokusu fena değildi; bir şeyden hiçbir şeye, acı yok, geçiş yok . . .

Sonra garajdaki adam bağırdı, " . . . kendi arabana ateş ediyorsun. Arabana ateş ediyorsun, Carl. . ."

İçinden bir öfke dalgası geçti. O arabayı alabilmek için altı ay boyunca her gece o lanet pizzacıda çalışmış, sonra da arabadan kazık yemişti, hurda bir arabaydı. Ama bu *onun* arabasıydı ve bu *insanlar* ...

Silahı aldı ve kapıya doğru yöneldi.

Sonra CARL DIŞARI ÇIKTI, ön kapı arkasından çarparak kapandı. Garaja doğru hızlı adımlarla, öfkeli bir şekilde yürüdü.

Lucas, "Kahretsin, yerde kal..." dedi.

Carl vardı ve Tüfek, tutulan Düşük, işaret etti içine ve garage. "Arabamdan uzak dur, lanet arabamdan uzak dur..." diye bağırdı.

Lucas tabancasını çekti ve "Buraya gelme, silahını indir, seni vurmak zorunda kalmak istemiyorum," diye bağırdı.

"Siktir git," diye bağırdı Carl.

"Carl, bunu yapma," diye bağırdı Nadya.

Carl garajın ön tarafından ilerliyordu ve Lucas ile Nadya arka çamurluğun etrafından dolaşabilmek için geri çekilmeye çalıştılar ama Lucas onun çok hızlı geldiğini, başaramayacağını düşündü ve omzunu arka kapiya dayayıp 45'liği doğrulttu.

Bum. Carl tüfeği ateşledi ve kurşun arabanın ön camından içeri girdi, diye düşündü Lucas; belki de arka camdan. Camın çatladığını duydu, kırılmadı ama komik bir cam sesiyle patladı ve Carl hâlâ geliyordu ve sonra, *Çat.*

Silah sesi ormandan geldi ve Carl çığlık atarak yere düştü, silahını kaybetti. Lucas üç hızlı koşu adımıyla arabanın etrafındaydı, tüfeği tekmeledi, çocuk beli kırılmış bir köpek gibi toprakta iki büklüm oldu.

Keskin nişancı tüfeğiyle tepeden aşağı koşuyordu ve Lucas telsizciye, "Ambulans çağır, ambulansa ihtiyacımız olduğunu söyle..." diye bağırdı.

Carl'ı yere itti, çocuk acı içinde inliyordu, kemerinde silah olup olmadığını kontrol etti, bir şey bulamadı, tüfeği aldı, kolunun ulaşamayacağı bir yere taşıdı ve tekrar yere bıraktı.

Keskin nişancı durmuş ve omuz mikrofonuyla konuşuyordu; Wolfe ormanda ayakta durmuş, onlara bakıyordu. Başka bir şerif yardımcısı evin diğer tarafından koşarak içeri giriyordu.

CARL AĞLAMAYA BAŞLADI. İnce sarışın yüzü ve pembe yanaklarıyla yerde yatarken çok genç görünüyordu. Lucas onun üzerine eğilip, "Nerenden vuruldun, nerenden vuruldun?" diye sordu ve Carl tutarsızca kekelemeye başladı. Keskin nişancı geldi ve "Onu kışından vurmaya çalıştım. Seni vuracağından emindim."

"Tamam," dedi Lucas. "Onu yuvarlamama yardım et."

Bir şerif yardımcısı daha geldi, sonra Wolfe, sonra da üçüncü şerif yardımcısı. Carl'ı tek kalçasının üzerine yatırdılar ve Lucas kot pantolonuna sızan kanı gördü. "Pantolonunu çıkaralım, atardamar olmadığından emin olalım."

Nadya yardım etti, Carl'ın elini tuttu ve Lucas onun kanadığını fark etti; yüzünde üç ya da dört küçük kesik vardı. Carl'a, "İyi olacaksın, iyi olacaksın," dedi ve bir annenin yapacağı gibi saçlarını okşadı.

Bakır kaplı tek kurşun Carl'ın sol kalçasının üst kısmından girip aşağıya doğru açılı bir şekilde ilerledikten sonra sağ kalçasından girip çıkmıştı. Dört yaradan da kan akıyordu ama çok yoğun değildi. Yardımcılardan biri "Arabada ilk yardım çantam var; getireyim," dedi. Tüfeğini geride bıraktı ve ormanın içinden arabalara doğru koşmaya başladı.

"Ölecek miyim?" Carl sordu.

"Hayır ama hastanede biraz zaman geçireceksin," dedi Lucas. "Oleshev'e ya da Jerry Reasons'a yaptıklarından çok daha iyi."

Carl acı içinde bir şeyler söylemek için ağzını açtı, sonra gözlerinde bir ışık yandı ve Lucas'a bakarak, "Avukat istiyorum," dedi.

"SIKTIR GIT," DEDI LUCAS. Ayağa kalktı ve Nadya'ya, "Sana ne oldu? Bir bakayım."

Ayağa kalktı ve Lucas çenesini iki parmağının arasına alıp yüzünü çevirdi. "Dört küçük kesik var, muhtemelen camdan. Burada hâlâ cam olabilir. İşte bir parça." Kesiklerden birinden küçük bir cam parçasının çıktığını görebiliyordu. İki işaret parmağının tırnakları arasında yakaladı ve kaldırdı. Yüzünden aşağı kan damlıyordu. "Uslu durmazsan böyle olur işte."

"Kötü mü?" diye sordu.

"Hayır. Cam taktırman gerekebilir ama iyileştikten sonra kimse kesikleri görmeyecek bile. Hala muhteşem olacaksın."

Tekrar çocuğa baktı ve Nadya uzaklaşarak garaja ve arabanın arkasına döndü. Tam zamanında geri döndüğünde Nadya'nın arabanın bagajından uzun, ince bir cam parçası aldığını gördü. "Ona dikkat et."
" diye seslendi.

İki parmağının arasına sıkıştırdı ve ardından alnına iki kez hafifçe vurdu. İki uzun yeni kesikten kan damladı,

açık teninden kaşlarına doğru uzanıyordu. "Ne yapıyorsun lan sen?"
"Politika," dedi.

Ambulansın olay yerine ulaşması tam yarım saat sürdü. Carl şoka girmişti ve yaraları ciddi olsa da hayati tehlikesi yoktu, bir acil yardım görevlisi onlara Carl'ın genç ve iyi durumda olduğunu ve çabucak iyileşeceğini söyledi. Ambulansla yola çıkmadan önce, acil yardım görevlisi Nadya'nın yüzüne baktı ve bir cımbızla çıkardığı küçük bir cam parçası daha buldu.

İşini bitirdiğinde Nadya, Lucas'tan yüzündeki kanla bir fotoğrafını çekmesini istedi: "Bunu kullanabilirim," dedi. Ambulansın yanında, Carl'ın ayakları sedyede görünürken, yüzü kan içinde poz verdi.

İKİ GÜN SONRA, gitmişti. Lucas onu Minneapolis-St. Paul Uluslararası Havaalanı'na bıraktı ve "Bu gerçektir." dedi.

"Nedir bu 'gerçek'?"

"Yani, ilginçti."

"Sanırım başınıza bela oldum," dedi ona gülümseyerek. "Ah, şey ..."

"Jerry için çok üzgünüm. . ." Gülümsemesi kayboldu. "Bu asla geçmeyecek."

"Yapabileceğin bir şey yoktu. Çılgın bir çocuğa rastlamak dışında yanlış bir şey yapmadın."

"Kim onun Rusya Ana için çalıştığını düşünürdü ki?" Güvenlik taramasına yaklaşıyorlardı ve kadın içini çekti, parmak uçlarında durdu ve onu yanağından öptü. "Eğer Rusya'ya gelersen ..."

"Doğru."

Tekrar gülümsedi. "Biliyorum, yapmayacaksın. Ama eğer yaparsan ..." Onun göğsünü okşadı. "Weather'a benim için hoşça kal de. Onu çok seviyorum. Ve bence çok iyi bir kocası var."

Ondan sonraki gün, kanepesinde yeniden rahat etmeye başlamıştı.

Üzerinde uzanmış, İtalyan bir terzinin altı bin dolarlık takım elbiseler için kullandığı özel eğrilmiş yünle ilgili bir makale okuyordu. Hiçbir koşulda bir takım elbiseye altı bin dolar ödemeyeceğine karar verdi. Pekala. *Gerçekten* iyi bir takım elbise olmalıydı.

İsmarlama ayakkabılar hakkında bir şeyler okurken garaj yoluna bir arabanın girdiğini ve ardından hızlı bir korna sesi duydu. Bunu bekliyordu. Dergiyi bıraktı, kanepeden yuvarlandı ve ön kapıya yöneldi. Weather oradaydı, geride durmuş, yeni kırmızı BMW 330 sedanına bakıyordu. "Prelude kadar güzel görünmüyor," diye hayıflandı.

"Prelude'dan daha iyi *görünüyor*," dedi Lucas, etrafta dolaşırken. araba. "Bu sadece farklı."

"Daha pratik," dedi. "Dört tekerden çekişli ve daha fazla eşya taşıyabiliyorsunuz."

"Pratiğin burada," dedi Lucas. "Kereviz taşımak için kırk bin dolarlık bir araba almazsın." Arabanın kışını okşadı. "Onu bir sanat eseri olduğu için alırsın. Sadece lanet olası garaj kapısına doğru sürme."

Yeni garaj kapısına baktı, sonra da "Peki ya Carl?" dedi.

Carl'ı hastaneye götürdüklerinde yapılan muayenede mermi çekirdeğinin bir parçasının koparak sfinkter kasına saplandığı görülmüştü. Bu ciddi bir durum olabilirdi ama hassas bir operasyonla kurşunun kalıntıları çıkarıldı ve kasta meydana gelen hasar onarıldı.

"Bir saat kadar önce doktorla konuştum, her şey yolunda gitti. Bir süre koşmayacak."

"Otuz yıl, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyiniz varsa."

"Küçük pislik Jerry Reasons'ı öldürdü," dedi Lucas. "Ve Rus'u. Ona sempati duymakta zorlanıyorum."

"Yine de yakışıklı adam," dedi Weather. Arabasına geri döndü. "Mavi daha mı iyi olurdu?"

BİRKAÇ gün daha geçti. Weather yeni BMW'yi saatte elli mil hızla garaj yoluna sürmeye başladı ve Del McDonald's kamyon teslimatlarını izlemeye aldı.

Louis Bölge Savcısı, büyük jürinin Carl Walther'i Rodion Oleshev ve Jerry Reasons cinayetlerinde birinci derece cinayetle suçladığını açıkladı. Federaller Anthony Spivak'ı casusluk suçlamasıyla itham etti ve bölge savcısı federal suçlamalar ışığında gereksiz olduğunu söyleyerek cinayete iştirak suçlamalarını düşürdü. Aslında, Spivak davasının altından kalktığı için memnun görünüyordu.

Lucas, Harmon'dan gayri resmi olarak, Janet Walther'ın Carl için bir anlaşma yapabilirse casusluk çetesi hakkında konuşmaya istekli olduğunu duymuştu.

Yine de anlaşma zor olacaktı: Duluth polisleri Carl'ın Jerry Reasons'ı öldürdüğüne ikna olmuşlardı ve onu hapse atmak istiyorlardı. Tek sorun, ellerinde Lucas'ın tepelerde bir adamı kovaladığı hikâyesi ve otel masasının arkasındaki kadınlardan aldıkları bazı genel tarifler dışında çok az kanıt olmasıydı.

Öte yandan, sustalı bıçaktaki kan kesinlikle Carl Walther'a aitti ve Carl, Oleshev'in öldürüldüğü gece, cinayetin işlenmesinden birkaç saat sonra kesinlikle acil servise gitmişti.

Carl kolundaki kesiğin büyükbabasının bodrumundaki kırık bir pencereden geldiğini iddia etti. Federaller pencereyi tespit edip incelemiş ve kanın Carl'a ait olduğunu doğrulamıştı.

Yine de, bıçağı kanıt olarak gösterebilirlerse -ki bu kesin bir şey değildi- kimse penceredeki kan mazeretinin geçerli olacağına inanmıyordu.

Duluth, Reasons'ı öldürdüğü için Carl'ı yakalayamasaydı, Oleshev cinayetinden ömür boyu hapis cezasıyla bir şekilde tatmin olacaktı.

Başka bir komplikasyon daha: Roger Walther hâlâ kayıptı. Federaller Janet Walther'ın şimdi her şeyi onun üzerine attığını söylediler.

"SADECE ARAMIZDA KALSIN," dedi Harmon Lucas'a, "sanırım umabileceğimiz en iyi şey tüm bu Sovyet şebekesini tespit etmek ve tüm katılımcıları sorguya çekmek. Çok fazla hapis cezası verileceğini sanmıyorum, şu anda işin içinde çok fazla avukat var. Janet Walther'ın işbirliği bu açıdan kritik önem taşıyor."

Yalvarıyordu.

"Siz casuslar için en iyi anlaşma bu olurdu," diye kabul etti Lucas. "Rusya ve Birleşik Devletler de dahil olmak üzere dünyanın geri kalanı için en iyi anlaşma Carl Walther'ı cinayetten yakalamak olacaktır. Onu *bir şey* için yakalamalıyız..."

Harmon on beş yüz mil uzakta, Washington'daydı ama Lucas omuz silkişini neredeyse duyabiliyordu. "Eğer yapabilirsek."

DAHA FAZLA ZAMAN GEÇTİ. Del, McDonald's hırsızlıklarını yakaladı ve valinin yardımcısı Neil Mitford elini sıkamak için aşağı indi. "Bir avuç Rus ajanını siktir et, bu McDonald's olayı önemliydi."

"Bir sertifika falan almalıyım," dedi Del, gözlerini esneyen Lucas'a dikerek.

"Almalısın," diye kabul etti Mitford. Cebinden bir dolar çıkardı. "Al bakalım. Hazine Bakanı tarafından imzalanmış bile."

Carl vurulduktan dört hafta sonra Lucas, Nadya'dan bir not aldı.

Notta "Misafirperverliğiniz için çok teşekkür ederim; sizinle çalışmaktan çok keyif aldım" yazıyordu. Bla-bla-bla. Sesi değişim öğrencisine benziyordu, diye düşündü Lucas. Notun lazerle basılmış kısmı, karbon kopyalarının bir yerlerde dosyalanacağı düşünülmüş yazılmış gibiydi. Asıl önemli kısım en sonda, mavi mürekkeple el yazısıyla yazılmıştı. "Bürokrat dostlarım yaralarımın çok etkilendiler, bu yüzden fotoğraf için de teşekkür ederim. Sevgiler, Nadya."

Not Yarbay Nadezhda Kalin tarafından imzalanmıştır.

Lucas Weather'a, "Bizim kız terfi aldı," dedi. Nedenini tam olarak bilmesine de bütün gün kendini mutlu hissederek dolaştı.

Carl vurulduktan ALTI HAFTA SONRA, Lucas ofisinde oturmuş, ayaklarını masasına dayamış, kurbanların vurulduğu bir dizi keskin nişancı saldırısı hakkında bir şeyler okuyordu.

atlardı.

Birisi -bir deli- 22 kalibrelik bir silahla hayvanları karnından, genellikle birkaç kez vururdu ve vurulma hayvanı öldürmese bile atın bir veteriner tarafından uyutulması gerekirdi.

Üç ilçede dokuz at öldürülmüştü ve at severler ayaklanmıştı. Vali bu işin bir an önce çözülmesini istiyordu. Mitford bunu şöyle ifade etti: "Siyasi açıdan hassas silahlı saldırılar evreninde, Carl Walther ve onun silahlı saldırıları ve bir Rus casus şebekesi üç ise, atlar dokuzdur. McDonald's soygunuyla birlikte."

Lucas, "Atlar polislerin öldürülmesinden daha önemli," dedi. "*Ben* öyle demezdim ama gerçek şu ki, polisler zaman zaman vuruluyor. Bu konuda yapabileceğin bir şey yok," dedi Mitford. "Ama atlarla uğraşma. Ya da köpeklerle. Seçmenler kalbini yerinden söker. Sana şunu söyleyeyim Lucas, eğer bu adamı yakalayabilirsen vali sana çok ama çok minnettar olur."

Telefon çaldığında orada oturmuş at dosyalarını okuyordu. Açtı ve arayanın Duluth'tan gelen polis Kelly olduğunu öğrendi.

"Tahmin et ne oldu?"

"Kaç tahmin?"

"Neyse, siktir et. Sadece anlatacağım. Olay yeri inceleme ekipleri sonunda balonlu şilteyi açtılar ve bir parmak izi buldular. Güzel, düzgün, net."

Lucas doğrulup oturdu: "Yok artık. Bir isim var mı?"

"İşin ilginç tarafı da bu. Bir isim var. Yaklaşık dokuz yıl önce St. Paul'de alkollü araç kullanırken tutuklanan Annabelle Ramford adında bir üniversite öğrencisi. Onu araştırdık ve görünüşe göre St. Paul'de bir avukatmış. Telefonu ve her şeyi var."

"Avukat mı? Onun bir serseri olması gerekiyordu."

"Aklımı başımdan alıyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Kelly. "John Ramford diye biri var, çok önemli bir avukat. şehir merkezi . . ."

"Ben olsam onu arar ve Annabelle'i sorardım, o zaman ... ve eğer bunu yapabilirseniz, Duluth Polis Departmanı size borçlu olacaktır."

"Sanki buna ihtiyacım var da," dedi Lucas.

Ama telefonu kapatır kapatmaz telefon rehberinden Ramford şirketini aradı ve Annabelle Ramford'u sordu. "Ona kimin aradığını söyleyebilir miyim?"

"Mmm . . . Hayır." Telefonu kapattı ve ceketini aldı.

ON DAKİKA SONRA, arabasını şehir merkezindeki yeni park rampalarından birine bıraktıktan sonra Ramford firmasındaki resepsiyon görevlisiyle konuşuyordu: "Annabelle Ramford'u görmek istiyorum."

"Ona adınızı söyleyebilir miyim?"

"Ona balonlu naylonla ilgili olarak Suçluları Yakalama Bürosu'ndan aradıklarını söyleyin. Anlayacaktır."

Resepsiyon görevlisi ona oturmasını söyledi. Oturdu, *Newsweek*'in bir kopyasını aldı ve iki dakika içinde Finlandiya'daki cep telefonu endüstrisi hakkında bilmek istediğinden fazlasını okudu. Resepsiyonist, "Bayan Ramford şimdi sizinle görüşecek." dedi.

Resepsiyon görevlisi onu sadece iki kat arasında çalışan meşe kapılı bir asansöre yönlendirdi. Bir üst kata çıktı. Genç ve şık bir kadın kapı aralığında duruyordu ve onun asansörden çıktığını görünce, "Memur Bubble Wrap?" diye sordu.

"Evet." Ona doğru yürüdü. Neredeyse yeşim taşına benzeyen soluk yeşil bir elbise giymişti ama gri bir tonu vardı; gözlerini ortaya çıkaran ince bir renk. Tek bir inci dizisi bronzlaşmış, atletik yüzünü çerçeveliyordu. "Benim adım Lucas Davenport. Suçluları Yakalama Bürosu'ndanım."

Yüzünde şüpheli bir ifade belirdi. "Quentin davası için beni görmeye gelmediniz, değil mi? Yargıç Martin'e bu konuda anlaşma yapmayacağımızı söyledim..."

"Quentin davasının ne olduğunu bile bilmiyorum," diye araya girdi Lucas.

"O zaman nesen sen? . . balonlu naylon mu?" Kadın şaşkındı ve ona ofisine girmesi için el salladı. Ofis küçüktü, kâğıtlarla, sarı post-it notlarıyla ve uygunsuz miktarda kişisel ıvır zıvırla doluydu, diye düşündü Lucas: ıvır zıvır, biblolar, ıvır zıvırlar, tchotchkes. Ayak takımı mı? Hayır, ayak takımı insanlardı.

Oturdu ve dedi ki, "Tanıdığınız bir kadını arıyordum. En azından onunla iletişim halindeydin. Bir zamanlar

Duluth'ta bir cinayete tanık olmuş. Şu anda St. Paul'de olduğunu biliyorum..." Ona hikayenin kısa bir versiyonunu anlattı.

İlgiyle başını salladı. Ramford elini kâğıt yığınının doğru uzatarak, "Ben burada pro-bono iş yapıyorum," dedi. "Bu kadınlardan bazılarını tanıyorum. Ama Duluth'tan? Neden bildiğimi düşünüyorsun ki? ?"

"Çünkü yatak olarak kullandığı bir parça balonlu naylonda parmak izinizi bulduk. Duluth'ta." Lucas onun gözlerini izliyordu ve özel bir şey görmüyordu.

"Parmak izim mi?"

"Kesinlikle. Eğer on yıl kadar önce alkollü araç kullanmaktan tutuklanan Annabelle Ramford iseniz, hiç şüphe yok."

Acı acı gülümsedi. "O bendim. Mezuniyet gecesi. Babam çok *kızmıştı*. Ama eminim kimseyi tanı mıyordum ..."

"Peki onu tanı mıyorsan, onunla hiç karşılaşmadıysan, parmak izin bu balonlu naylonun üzerine nasıl bulaştı?" Lucas sordu.

İşaret parmağını düşünceli bir şekilde burnunda aşağı yukarı gezdirdi, sonra başını kaldırıp baktı. "Ahhh . . . Büyük bir balonlu naylon parçası mıydı? Bir rulonun çoğu gibi mi? Ya da iki rulo?"

"Evet."

"Tamam. Limanın etrafında mı buldun? Goodwill mağazasının çevresinde mi? Ya da Goodwill mağazasına gidip gitmediğini, oradan alışveriş yapıp yapmadığını biliyor musunuz?"

Şimdi Lucas'ın kaşları havaya kalkmıştı. "Evet, Goodwill caddenin tam karşısındaydı."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Tamam. Orada bir tekne tutuyoruz," diye açıkladı Ramford. "Ailemin var. Bir Island Packet 38, *Whiplash*. Bir bakayım, Ağustos başları olmalı, oraya bir sürü şey götürdüm. Çoğunlukla şarap. Gevşek şişeler. Onları büyük bir baloncuklu naylonla sarmıştım. Orada bazı yelkenli eşyalarım, eski kıyafetlerim ve tekneden aldığım iki ya da üç sanırım eski can yeleğim vardı - gayet iyi, anlıyorsunuz, ama eski -. Goodwill mağazasının nerede olduğunu biliyordum, bu yüzden durdum ve kıyafetleri ve can yeleklerini çöpe attım. Sonra o balonlu naylon vardı, kullanılmıştı ama gayet iyiydi ve sanırım bir tane daha vardı.

Rulo da vardı ve fakir birinin kullanabileceğinden emindim, bu yüzden hepsini attım. Eminim oradan almıştır."

"Yani sen yapmadın ..."

"Hayır, Duluth'ta sokaktan biriyle hiç konuşmadım. Gerçekten," dedi. "Asla. Burada birkaç kişiyle."

Lucas konuşurken onu izliyordu ve bir avukatta gördüğü en kurnaz gözlere sahipti. Bunun mahkemede çok işe yarayacağını düşündü. Kız konuşmasını bitirdiğinde içini çekti ve "Kahretsin. Onu tanıyor olabileceğinizi umuyordum."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve eğer pantolon giyiyor olsaydı ayaklarını da uzatabilirdi. "Duluth'ta olanlarla ilgili bir şeyler okuyordum - oradaki sendin, değil mi? Şu casusluk olayı? Yaklaşık on beş saniye önce adını hatırladım."

"Evet."

"Bu çocuğa karşı açtığınız dava berbat." Bunu söylerken gülümsedi o.

"Bunu sadece savunma avukatı olduğun için söylüyorsun," dedi Lucas.

"Yani savcılar size söylemedi mi?" diye sordu.

Lucas sırtı geri at onu: "Onlar ima etti o ilave bilgi memnuniyetle karşılanacaktır."

"Bahse girerim. *Herhangi bir* ek bilgi gibi." dedi. "Çocuğun iyi bir avukatı var mı?"

Lucas omuz silkti. "Kamu avukatı. Yani evet, sanırım oldukça iyidir. Neden, istiyor musun?"

"Hayır, hayır. Ben sivil işler yapıyorum," dedi aceleyle. "Erkekler karılarını dövüyor, karılar erkekleri dövüyor. Sosyal yardım dairesi karıları dövüyor ve erkekler hak ettikleri çekleri alamıyor ..."

Lucas ayağa kalktı, esnedi ve gerindi. "Kaka. Dinle, zaman ayırdığın için teşekkürler."

Lucas tek katlı asansörde aşağı inerken Annabelle Ramford'u düşündü. Babasının hukuk bürosunda çalışıyor, küçük incilerini ve küçük yeşil elbisesini giyiyor, hayır işleri arasında "fakir insanlar" için endişeleniyordu. Kendisini iyi hissettirdiği ve paraya ihtiyacı olmadığı için karşılıksız iş yapıyordu. Ona göre babası

Muhtemelen altı bin dolarlık İtalyan takımları satın alan türden bir pislik.

Yine de Annabelle Ramford'da saçmalık ölçerini gıdıklayan bir şey vardı. Sadece ne olabileceğini düşünemiyordu.

ANNABELLE ofisinin dışındaki pencerede durdu ve onun caddeden aşağıya doğru uzaklaşmasını izledi. Onun için biraz üzülmüyordu. Walther'in çocuğuna karşı açılan dava zayıftı. Eğer haberler doğruysa, FBI eyalet savcılarına bilgi karşılığında çocuğu birkaç yıl içinde serbest bırakacak bir anlaşma yapmaları için baskı yapıyordu.

Bu şekilde olmak zorunda değildi. Davenport Trey'i bulabilirse Walther'a karşı olan tüm dava bir araya gelecekti.

Ama Trey sonsuza dek gitmişti. Annabelle bile onu nerede bulacağını bilmiyordu, ne şimdi ne de bir daha. Davenport köşeyi döndü ve Annabelle Ramford ofisine geri döndü, yarım kapaklı bir kutuya üç peni ve bir nikel attı, bilgisayarının başına oturdu ve her şeyi aklından çıkardı.

DIŞARIDA, SOKAKTA Lucas etrafına bakındı ve ofise dönmeyi düşündü. Kelly'yi arayıp ona Ramford'dan bahsedebilir ve belki Carl Walther'ın davasıyla ilgili küçük bir strateji planlayabilirdi. Öte yandan eve gidip Sam'i de görebilirdi.

Walther polislere ateş etmişti, bu yüzden *biraz* hapis yatacaktı. En az birkaç yıl. O çılgın ihtiyarla o kadar zaman geçiren Carl'ın istismara uğramadığını kim söyleyebilirdi ki? Walther casus çetesinin karmaşık geçmişi başka bir konuydu ve bu dava için adil bir çözüm bulmak onu aşıyordu. Muhtemelen herkesi aşıyordu.

Lucas esnedi. Ne olacaksa olacaktı. Eğer güzel, düzgün sonlar istiyorsa yanlış isteydi. Ve son zamanlarda ofiste çok fazla kalıyordu. Bayatlamaya başlamıştı. Daha da kötüsü, atları araştırıyordu.

Köşeyi döndü, park rampasına doğru geri döndü. Eve gidip Sam'i görmek daha iyi, diye düşündü.

Ve yaptı da.

- - -

[Bu yazarın kitaplarının tam listesi için buraya tıklayın veya adresini ziyaret edinwww.penguin.com/sandfordchecklist](http://www.penguin.com/sandfordchecklist)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

